CĂRȚI ROMANTICE

LEGĂTURI PRIMEJDIOASE

DEZNODĂMÂNTUL

NORA ROBERTS

capitolul 11

Lila nu mai trăise niciodată ceva asemănător. În pofida barului deschis și a peisajului dominat de alb, suferința era autentică și profundă. O văzu pe chipul palid și devastat al mamei lui Oliver, o auzi în vocile șovăitoare ale celor care urcară pe podiumul alb să vorbească. O simți apăsând aerul în timp ce soarele se revărsa peste ei, în timp ce parfumul de crini și de trandafiri plutea pe aripile brizei tremurătoare.

Și totuși, *chiar* era o piesă de teatru, cu personaje în costume atent alese și gesturi coregrafiate, interpretate de actori șocant de frumoși pe o scenă minuțios pregătită.

Când Ash urcă pe podium, Lila își spuse că ar fi putut fi un actor - genul înalt, brunet și chipeș. Era elegant, proaspăt ras, într-un costum negru perfect. Chiar dacă prefera stilul ușor neglijent și aerul relaxat și boem pe care îl afișa în mod obișnuit, trebui să admită că acea ținută îi venea bine.

– I-am cerut lui Giselle să-i aducă un elogiu lui Oliver. Dintre toți frații, cea mai strânsă legătură era între ea și Oliver. Deși toți l-am iubit, toți îi vom simți lipsa, Giselle l-a înțeles cel mai bine și i-a apreciat veșnicul optimism. În numele mamei lui și al tatălui nostru, vă mulțumesc tuturor că ați venit azi aici pentru a ne ajuta să ne luăm rămas-bun de la fiul nostru, fratele nostru, prietenul nostru.

Oare toți cei din familia Archer erau superbi? se întrebă Lila când văzu o femeie năucitor de frumoasă ridicându-se în picioare. Aceasta îl îmbrățișă strâns pe Ash, apoi se întoarse spre mulțime.

Vocea ei nu tremură, ci rămase puternică și limpede.

– Am încercat să identific prima mea amintire legată de Oliver, dar nu am reușit. A făcut întotdeauna parte

din viaţa mea, indiferent cât timp s-ar fi scurs fără să-l văd. A reprezentat, din atâtea puncte de vedere, râsul, distracţia, naivitatea de care e nevoie în viaţa oricui. Era un optimist. Ai pus punctul pe *i*, Ash, i se adresă Giselle zâmbind. Unii dintre noi sunt realişti, alţii sunt cinici, alţii sunt, să recunoaştem, pur şi simplu ticăloşi. Cei mai mulţi dintre noi avem câte puţin din toate astea amestecate în suflet. Dar, în ceea ce-l priveşte pe Oliver, Ash are dreptate. Optimismul era trăsătura lui definitorie. Putea fi nepăsător, dar nu a fost niciodată crud. Şi, sincer, câţi sunt oamenii despre care putem spune asta cu adevărat? Era impulsiv şi generos fără excepţie. Era o fire sociabilă pentru care solitudinea reprezenta un fel de pedeapsă. Fiindcă era atât de fermecător, atât de inteligent, atât de frumos, era rareori singur.

O pasăre trecu brusc pe lângă Giselle, o săgeată albastru-intens care zbură fulgerător pe fundalul moviliţelor de flori albe, apoi dispăru.

– Te-a iubit, Olympia, profund şi sincer. Şi pe tine, tată. Pentru o clipă ochii ei scânteiară, apoi, asemenea străfulgerării de albastru, scânteierea dispăru. Şi-a dorit atât de mult să fii mândru de el, poate chiar şi-a dorit-o prea mult. Voia să fie şi să realizeze ceva spectaculos. Oliver nu putea să accepte nimic obişnuit sau mediocru. A făcut şi greşeli, iar unele au fost spectaculoase. Dar nu a fost niciodată aspru, niciodată crud. Dimpotrivă, a fost întotdeauna optimist. Dacă vreunul dintre noi i-ar fi cerut vreodată ceva, ne-ar fi oferit acel lucru. Nu-i stătea în fire să refuze. Poate că plecarea lui dintre noi, într-o manieră atât de teribilă, cât era încă tânăr, vioi şi frumos, era inevitabilă. Deci nu am să mai caut prima mea amintire legată de Oliver, nici nu am să zăbovesc asupra celei din urmă. Am să fiu pur şi simplu recunoscătoare că a făcut întotdeauna parte din viaţa mea, că mi-a oferit râs, distracţie şi naivitate. Acum ne vom bucura de o petrecere, fiindcă nimic nu-i plăcea lui Oliver mai mult.

Când Giselle coborî de pe podium, cimpoierul începu să cânte. La acest semn, pe notele de jale ale imnului

„Amazing Grace", sute de fluturi albi se ridicară bătând din aripi în spatele arboretului.

Fascinată, Lila o urmări pe Giselle aruncând o privire peste umăr spre norul alb, uitându-se la Ash. Și râzând.

Lila sorbi din paharul de vin. Chelnerii le prezentau musafirilor platourile cu aperitive și îi invitau la mesele lungi și albe pe care se serveau feluri mai consistente. Oamenii se strângeau în grupuri sau rătăceau, pe terenul complexului sau în casă. Deși era curioasă, Lila nu considera că s-ar fi cuvenit să intre.

Alegându-și momentul, porni spre mama lui Oliver pentru a-i oferi condoleanțe.

– Nu vreau să deranjez. Sunt o prietenă a lui Ashton. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

– Prietena lui Ashton. Femeia era albă ca varul și avea ochii sticloși, dar îi întinse o mână. Ashton s-a ocupat de toate detaliile.

– A fost o ceremonie foarte frumoasă.

– Oliver întotdeauna îmi aducea flori albe de Ziua Mamei. Nu-i așa, Angie?

– Nu uita niciodată.

– Sunt superbe. Pot să-ți ofer niște apă?

– Apă? Nu, eu...

– Ce-ar fi să mergem înăuntru? E mai răcoare acolo. Mulțumesc, îi spuse Angie Lilei, apoi, cu brațul încolăcit ferm pe după talia Olympiei, o trase spre casă.

– O prietenă de-a lui Ashton?

Lila o recunoscu pe femeia care vorbise de pe podium.

– Da, din New York. Discursul tău a fost minunat. Emoționant.

– Emoționant?

– Fiindcă s-a văzut că erai sinceră.

Giselle o studie în timp ce sorbea șampania din paharul înalt ca și cum s-ar fi născut cu el în mână.

– Am fost. L-ai cunoscut pe Oliver?

– Nu, îmi pare rău că nu.

– Dar Ash te-a rugat să vii. Asta e interesant. O prinse pe Lila de mână, conducând-o spre un grup restrâns.

Monica? Scuzați-ne puțin, le spuse Giselle celorlalți, și o trase deoparte pe roșcata ce reprezenta eleganța deplină. Îți prezint o prietenă de-a lui Ash. El a rugat-o să vină azi.

– Chiar așa? Sunt încântată să te cunosc, chiar și date fiind împrejurările, spuse femeia, cercetând-o cu ochii ei verzi și ageri. Eu sunt mama lui Ashton.

– O! Doamna...

– Numele e Crompton în momentul de față. Poate fi derutant. Cum l-ai cunoscut pe Ash?

– Eu... ah.

– O poveste, zise Monica. Ne place să auzim povești interesante, nu-i așa, Giselle?

– Cum să nu?

– Hai să găsim un loc confortabil și să o ascultăm.

Încolțită, Lila se uită în jur. Unde naiba era Julie?

– Eu tocmai...

Dar nu prea văzu rostul să opună rezistență când se trezi târâtă, cu eleganță și stil, spre casa impunătoare.

– Ash nu mi-a spus că are o nouă femeie în viața lui, remarcă Monica deschizând o ușă spre ceea ce Lila presupuse a fi o sală de muzică, date fiind pianul și violoncelul, plus vioara.

– Nu aș spune că sunt...

– Pe de altă parte, Ash nu-mi spune nici pe departe cât ar trebui.

Mai mult decât năucită, Lila se trezi condusă afară din încăpere. Trecură pe lângă o încăpere cu lambriuri întunecate în care doi bărbați jucau biliard și o femeie stătea la bar, privindu-i, apoi printr-un salon în care cineva plângea, și ajunseră într-un hol spectaculos cu un tavan înalt, o mulțime de coloane, un șir dublu de scări grațioase și candelabre de cristal uriașe. La capătul acestuia se afla o bibliotecă pe două niveluri în care cineva vorbea șoptit.

– Aici e bine, anunță Monica în momentul în care intrară în solariul cu pereți de sticlă ce se deschidea spre grădinile uluitoare.

– Ai putea să-ți faci porția de cinci kilometri de mișcare zilnică doar străbătând casa asta de la un capăt la celălalt.

– Așa pare, nu? Monica se așează pe o canapea de culoarea pielii și bătu cu palma în perna de lângă ea. Stai jos și spune-mi totul.

– Nu prea există un tot.

– Nu te-a pictat încă?

– Nu.

Sprâncenele roșcate se ridicară, iar buzele acoperite de o nuanță perfectă de roz transparent se întinseră într-un zâmbet.

– Acum mă surprinzi.

– A făcut câteva schițe, dar...

– Și cum te imaginează?

– Ca o țigancă. Nu știu de ce.

– E din cauza ochilor.

– Așa susține și el. Probabil sunteți foarte mândră de Ash. Operele lui sunt minunate.

– N-am bănuit nici o clipă ce îi rezerva viitorul atunci când i-am dat prima cutie de creioane colorate. Deci cum v-ați cunoscut?

– Doamnă Crompton...

– Monica. Orice s-ar întâmpla, eu sunt întotdeauna Monica.

– Monica. Giselle. Lila expiră zgomotos, impunându-și să povestească repede. L-am întâlnit pe Ash la secția de poliție. Am văzut-o pe Sage Kendall căzând.

– Tu ești cea care a sunat la urgențe, spuse Giselle, împletindu-și degetele cu ale Monicăi.

– Da. Îmi pare rău. Fără îndoială situația este inconfortabilă pentru amândouă.

– Eu nu mă simt inconfortabil. Tu te simți inconfortabil, Giselle?

– Nu. Sunt recunoscătoare. Sunt recunoscătoare că ai sunat la poliție. Sunt și mai recunoscătoare că ai vorbit cu Ash, fiindcă majoritatea oamenilor i-ar fi întors spatele.

– Avea nevoie doar să priceapă ce văzusem. Nu cred că majoritatea oamenilor i-ar fi întors spatele într-o astfel de situație.

– Uiți ce am afirmat în discurs despre ticăloși, o atenționă Giselle.

– Atunci mă bucur că nu m-am dovedit ticăloasă în acest caz, dar...

– S-au ferit să-ți dezvăluie numele în presă, o întrerupse Giselle.

– Nu era nici un motiv pentru care să apară. N-am fost de mare ajutor.

– L-ai ajutat pe Ashton. Monica întinse mâna liberă și o strânse pe a Lilei, stabilind o legătură între toate trei. Îl chinuie nevoia de a găsi răspunsurile, soluția, iar tu l-ai ajutat.

– Ai nevoie de vin, decise Giselle. Îți aduc și ție.

– Te rog, nu te deranja. Eu...

– Adu-ne niște șampanie, scumpo. Monica strânse cu fermitate mâna Lilei pentru a o ține în loc atunci când Giselle plecă în grabă. Ash l-a iubit pe Oliver – toți l-am iubit, oricât ne-ar fi înfuriat. Are tendința să-și asume responsabilitatea – la Ash mă refer. Dacă a început să facă schițe, dacă te-a chemat aici azi, înseamnă că l-ai ajutat să treacă peste primul hop.

– Uneori e mai ușor să vorbești cu cineva pe care nu îl cunoști bine. Și am aflat ulterior că avem o prietenă comună, deci se adaugă și asta.

– La fel și ochii tăi – și tot restul persoanei tale. Monica înclină capul, studiind-o din nou: Nu ești genul lui obișnuit – nu că ar avea un gen propriu-zis. Dar mă gândesc la balerină. Poate știi despre balerina cu care a avut o relație. O tânără superbă, cu un talent uriaș – și un orgoliu și un temperament exploziv pe măsură. Ash nu suportă să fie călcat pe bătături. Cred că i-a plăcut pasiunea – și nu mă refer la sex, ci la pasiune. Dramatismul relației. Însă doar pe termen scurt. Per ansamblu, și în străfundul ființei lui, îi plac liniștea și solitudinea. Tu pari a fi mai echilibrată.

– Pot și eu să fiu aspră – când sunt călcată pe bătături.

Monica îi adresă un rânjet fulgerător, iar Lila îl văzu pe Ash în trăsăturile ei.

– Sper că da. Nu pot suferi femeile slabe. Sunt chiar mai rele decât bărbaţii slabi. Cu ce te ocupi, Lila? Lucrezi?

– Da. Scriu şi îngrijesc locuinţe.

– Jur, aş face acelaşi lucru dacă aş avea vârsta ta. Călătoreşti, vezi cum trăiesc alţi oameni, te bucuri de locuri noi, de peisaje noi. E o aventură.

– Chiar e.

– Dar ca să-ţi câştigi existenţa din asta, ca să-ţi formezi o clientelă, trebuie neapărat să fii responsabilă, serioasă, de încredere.

– Ai grijă de casele oamenilor – de lucrurile lor, de plantele lor, de animalele lor. Dacă nu pot avea încredere în tine, aventura se sfârşeşte.

– Să ştii că nimic nu durează fără încredere. Şi ce anume scrii?

– Scriu o serie pentru tineret. Romane. Drame de liceeni, politică, poveşti de dragoste, plus vârcolaci aflaţi în conflict.

– Nu cumva *Moon Rise*? întrebă Monica, deopotrivă surprinsă şi încântată. Nu cumva eşti L.L. Emerson?

– Ba da. Chiar ştiţi... Rylee, îşi aminti ea. Ash mi-a spus că lui Rylee i-a plăcut cartea.

– Dacă i-a plăcut? A devorat-o. Trebuie să vă fac cunoştinţă. Va fi înnebunită de fericire. Dintr-odată, Monica ridică privirea: Spence!

Tatăl lui Ash şi al lui Oliver, îşi spuse Lila. Zdrobitor de chipeş, bronzat şi în formă, cu părul negru şi des punctat perfect de fire cărunte la tâmple, cu ochii de un albastru rece şi viclean.

– Lila, el e Spence Archer. Spence, Lila Emerson.

– Da, ştiu. Domnişoară Emerson, suntem foarte recunoscători.

– Îmi pare atât de rău, domnule Archer.

– Mulţumesc. Dă-mi voie să-ţi torn puţină şampanie, spuse el, când un chelner în haină albă aduse o frapieră de argint. Apoi am să ţi-o fur puţin, Monica.

– Nu ar fi prima dată când o ştergi cu o tânără drăguţă. Îmi cer scuze, te-am tachinat din obişnuinţă. Nu azi, Spence. Se ridică, se apropie de el şi îl sărută pe obraz. N-am să-ţi stau în cale. Ne mai vedem, Lila. Fii pregătită ca Rylee a noastră să te adore de-a dreptul.

Îşi strânse tandru soţul de braţ, apoi îi lăsă singuri.

– A fost amabil din partea ta să vii, începu Spence, întinzându-i Lilei paharul de şampanie.

– Era important pentru Ashton.

– Da, aşa am înţeles şi eu.

Se aşeză în faţa ei.

Lila îşi spuse că arăta sumbru şi obosit, ceea ce era de înţeles – şi şi-ar fi dorit sincer să se afle oriunde în altă parte. Ce ar fi putut să-i spună tatălui care îşi pierduse un fiu pe care ea nu îl cunoscuse şi tatălui al cărui fiu supravieţuitor deţinea un secret periculos pe care doar ea îl cunoştea?

– A fost o ceremonie superbă într-un cadru superb. Ştiu că Ashton şi-a dorit să facă totul cât mai... cât mai puţin dificil pentru dumneavoastră şi pentru mama lui Oliver.

– Ash o scoate întotdeauna la capăt. De cât timp îl cunoşteai pe Oliver?

– Nu l-am cunoscut. Îmi pare rău, probabil vi se pare ciudat că mă aflu aici dacă nu l-am cunoscut. Eu doar... în noaptea aceea nu făceam decât să mă uit pe fereastră.

– Printr-un binoclu.

– Da, murmură Lila simţind cum fierbinţeala îi urca în obraji.

– Simplă coincidenţă? Mie mi se pare mai plauzibil că spionai apartamentul lui Oliver fiindcă erai una dintre femeile lui. Sau, şi mai grav, ai o legătură cu persoana care l-a ucis.

Cuvintele, rostite pe un ton sec, o năuciră atât de tare, încât îi luă o clipă până să înţeleagă.

– Domnule Archer, suferiţi după fiul dumneavoastră. Sunteţi furios şi vă doriţi răspunsuri. Nu am răspunsuri pe care să vi le pot oferi. Nu l-am cunoscut pe Oliver

și nu știu cine l-a ucis. Puse jos șampania de care nu se atinsese: Ar trebui să plec.

– L-ai convins pe Ash să te invite azi aici, în casa noastră. Mi s-a spus că ai petrecut mult timp cu el de la întâlnirea voastră *întâmplătoare* la secția de poliție, a doua zi după moartea lui Oliver. Că Ashton a început deja să te picteze. Te miști repede, domnișoară Emerson.

Lila se ridică încet în picioare, la fel și el.

– Nu vă cunosc, spuse ea, măsurându-și cuvintele. Nu știu dacă vă stă în fire să insultați oamenii. Cum nu știu, am să pun această atitudine pe seama șocului și a durerii. Știu ce efect poate să aibă moartea unei persoane dragi.

– Știu că ești o femeie fără un loc al ei, care își petrece timpul locuind în casele altora și, între timp, scrie povești fantastice pentru adolescenți impresionabili. O legătură cu Ashton Archer, cu numele lui, cu resursele lui, ar fi pentru tine un pas uriaș înainte.

Ultimele rămășițe de înțelegere dispărură.

– Eu îmi urmez propria cale și mă descurc singură să avansez. Nu toată lumea e motivată de bani și statut. Vă rog să mă scuzați.

– Crede-mă, oricare ar fi jocul tău, nu ai să câștigi, spuse el când Lila dădu să iasă din încăpere.

Se opri să-l privească pentru ultima dată, atât de chipeș și rafinat, atât de frânt și aspru.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, murmură, după care ieși.

Orbită de furie, coti în direcția greșită, dar se corectă repede. Trebuia să iasă, să plece. Ura faptul că Spence Archer reușise să o facă să simtă și vinovăție, și furie în același timp, dar știa că era necesar să mediteze la ambele aspecte. Asta avea s-o facă însă altundeva, oriunde altundeva în afară de acea casă imensă și uluitoare, plină de oameni cu relații complicate.

Naiba s-o ia de casă enormă și superbă, naiba să le ia de pajiști întinse și piscine, și blestematele de terenuri de tenis! Și naiba să-l ia și pe el, fiindcă încercase să o descrie ca pe o parvenită materialistă.

Își aduse aminte că Luke știa numărul șoferului, iar șoferul avea bagajele ei în mașină. Nu voia să vorbească nici cu Luke, nici cu Julie, nici cu nimeni altcineva. Găsi un asistent de parcare și îi ceru numărul unei companii de taxiuri, una dispusă să o ducă la New York.

Nu-i păsa de bagaje – fără îndoială, Julie avea să i le aducă. La un moment dat avea să-i trimită un mesaj ca s-o anunțe că plecase, dar nu intenționa să mai rămână acolo, victimă a umilinței, a atacurilor și a culpabilizării, nici un minut mai mult decât era absolut necesar.

Observă taxiul înaintând încet pe aleea lungă și își îndreptă umerii. Ea își croia singură drum, își aminti, își câștiga singură existența. Și trăia după propriile reguli.

– Lila!

Se întoarse în fața portierei deschise și o văzu pe Giselle venind în fugă spre ea.

– Pleci?

– Da, trebuie să plec.

– Dar Ash tocmai te căuta.

– Nu pot să mai rămân.

– Taxiul poate să aștepte, îi spuse Giselle luând-o de braț cu fermitate. Hai să ne întoarcem și...

– Chiar nu pot. La fel de fermă, Lila desprinse brațul celeilalte femei. Îmi pare foarte rău pentru fratele tău.

Urcă în taxi și îi comunică șoferului destinația, încercând să nu se gândească la gaura pe care avea s-o facă acea călătorie în bugetul ei.

Giselle se întoarse în pas grăbit și îl găsi pe Ashton în fața casei de oaspeți, vorbind cu Angie, care era vizibil tulburată.

– Știi că asta nu-i stă în fire, Ash. Nu răspunde la telefon – nici acasă, nici pe mobil, nici la magazin. Mi-e teamă că a avut un accident.

– Am să plec la New York în curând, dar între timp hai să trimitem pe cineva să verifice acasă.

– Aș putea să o sun pe Janis, să o rog să ia setul de chei de rezervă din biroul lui Vinnie de la magazin. Azi am vorbit deja cu ea. Nu l-a mai văzut de când a plecat de la muncă ieri.

– Hai să facem asta mai întâi. Și te duc eu cu mașina înapoi.

– N-aș vrea să o părăsesc pe Olympia, dar sunt foarte îngrijorată. Am s-o înștiințez că trebuie să plec.

– Nu ești singurul care pleacă, observă Giselle când Angie intră în casa de oaspeți. Prietena ta Lila tocmai a luat un taxi.

– Poftim? De ce?

– Nu știu sigur, însă ceea ce știu e că tata a intrat să discute cu ea, apoi, când am văzut-o din nou, se urca în mașină. Părea furioasă. Se stăpânea, dar era foarte furioasă.

– Pe toți dracii! Rămâi cu Angie, te rog. Am nevoie de câteva minute să mă ocup de asta.

Își scoase telefonul și porni spre casă pe ocolite, pentru a evita grosul invitaților. Formă numărul, însă fu direcționat către mesageria vocală a Lilei.

– Lila, spune-i taximetristului să te aducă înapoi. Dacă vrei să pleci, te duc eu la New York. Mă ocup eu de asta.

Îndesă telefonul în buzunar și intră în salonul destinat micului dejun, unde o observă pe mama lui.

– L-ai văzut pe tata?

– A urcat de câteva minute, probabil în biroul lui. Ash...

– Nu acum. Îmi pare rău, nu acum.

Urcă scările, coti spre aripa vestică și lăsă în urmă dormitoarele, saloanele și apartamentul principal, ajungând în final la biroul privat al tatălui lui.

Anii de educație îl determinară să bată mai întâi, chiar dacă doar de formă, înainte de a deschide ușa.

Spence ridică o mână, rămânând așezat în spatele biroului masiv de stejar care aparținuse străbunicului lui Ash.

– Te sun eu înapoi, spuse în receptor, și închise. Am câteva lucruri de rezolvat, după aceea cobor.

– Să înțeleg că unul dintre lucrurile pe care ai simțit nevoia să le rezolvi e Lila. Ce i-ai spus de ai supărat-o?

Spence se lăsă pe spate, sprijinindu-şi mâinile pe braţele fotoliului de piele:

– Nu am făcut decât să-i pun câteva întrebări. Cred că am avut parte de suficiente drame pe ziua de azi, Ash.

– Cu vârf şi îndesat. Ce întrebări?

– E dubios, nu crezi, că femeia asta – care, din pură întâmplare, e prietenă cu managerul galeriei în care îţi expui lucrările – e totodată şi singurul martor la orice s-ar fi întâmplat în apartamentul acela în noaptea în care a fost ucis Oliver?

– Nu.

– Şi această prietenă a ei a fost cândva căsătorită cu prietenul tău apropiat.

Ash înţelese clar unde avea să ducă acea conversaţie dificilă. Nu voia să păşească pe acel drum, mai ales nu în ziua aceea.

– Astfel de relaţii se mai leagă uneori. Familia asta e o dovadă vie.

– Eşti conştient de faptul că Lila Emerson a fost la un moment dat amanta soţului lui Julie Bryant.

Izbucnirea de furie pe care sperase s-o evite începu să-i clocotească în sânge.

– În acest caz foloseşti abuziv termenul de „amantă", dar sunt cât se poate de conştient de faptul că Lila a avut la un moment dat o relaţie cu fostul soţ al lui Julie. Cum ştii şi tu asta, mi-e clar acum că ai angajat detectivi particulari care să facă săpături.

– rireşte. Spence deschise un sertar din care scoase un dosar şi un CD. Iată o copie a raportului. Mai bine îl citeşti personal.

– De ce ai făcut asta? Chinuindu-se să-şi ţină mânia în frâu, Ash îl fixă cu privirea pe tatăl său şi recunoscu zidul impenetrabil pe care-l ridicase între ei. A sunat la poliţie. A vorbit cu mine, mi-a răspuns la întrebări, deşi nu era obligată, atunci când mulţi oameni nu ar fi făcut-o.

Ca şi cum asta i-ar fi demonstrat teoria, Spence înfipse un deget în birou şi rosti pe un ton dur:

– Iar acum îi cumperi haine, petreci timp în compania ei, te pregătești să o pictezi și ai adus-o aici, tocmai azi.

„Impenetrabil, își spuse Ash, dar și îndoliat."

– Nu îți datorez nici o explicație, dar, având în vedere ce zi e azi, am să-ți spun atât. Am cumpărat un costum pentru scena pe care vreau să o pictez, așa cum fac adesea. Am petrecut mai mult timp în compania ei fiindcă m-a ajutat și fiindcă mi-a plăcut de ea. Am rugat-o să vină aici din motive care mă privesc. Eu am abordat-o – și la secția de poliție și după aceea. Am rugat-o să pozeze pentru mine și am insistat în ciuda ezitărilor ei. Am stăruit să vină la înmormântare fiindcă o voiam aici.

– Stai jos, Ashton.

– Nu am timp să stau jos. Sunt lucruri ce trebuie făcute, iar a sta aici încercând să discut rațional cu tine nu mă ajută în nici un fel.

– Cum dorești, dar ai să mă asculți. Spence se ridică, se apropie de un bufet sculptat și își turnă două degete de whisky dintr-o carafă, continuând: Există un soi de femei care se pricep să le dea bărbaților iluzia că ei iau deciziile, deși, de fapt, ele îi conduc. Poți fi absolut sigur că nu a avut nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Oliver? Ridică paharul ca și cum ar fi ținut un toast înainte de a sorbi din whisky: Tocmai ea, care a fost martoră la căderea acestui manechin fiindcă le spiona apartamentul printr-un binoclu?

– Îți permiți să spui asta după ce ai plătit detectivi care să o spioneze?

– Protejez ce-mi aparține, replică Spence așezându-se iarăși la birou.

– Nu, în acest caz folosești ceea ce-ți aparține ca să ataci o femeie care nu a făcut nimic în afară de a încerca să ajute. A venit aici fiindcă am rugat-o eu și a plecat fiindcă, după cum devine clar acum, tu ai insultat-o.

– Rătăcește dintr-un loc în altul ca o țigancă, de-abia reușește să își câștige existența. A avut o aventură – din

câte ştim până acum – cu un bărbat căsătorit şi cu o situaţie financiară considerabil mai bună decât a ei.

Mai mult extenuat decât furios, Ash îşi vârî mâinile în buzunare.

– Chiar vrei să faci pe lupul moralist în privinţa relaţiilor extraconjugale? Dată fiind situaţia ta?

– Sunt totuşi tatăl tău, mărâi Spence cu ochii scânteind de furie.

– Aşa e, dar asta nu îţi dă dreptul să insulţi o femeie la care ţin.

Spence se lăsă pe spate în scaun, rotindu-l uşor dintr-o parte în alta în timp ce îşi studie fiul.

– Cât de mult te-ai implicat, mai precis?

– Asta mă priveşte.

– Ashton, pur şi simplu nu ţii cont de realitate. Există femei care vânează bărbaţii pentru statutul lor, pentru ceea ce au realizat.

– Şi de câte ori ai fost tu căsătorit – până acum? Câte *amante* ai plătit?

– Ar trebui să-mi arăţi respect, izbucni Spence ridicându-se în picioare. Dar tu nu o faci.

Furia dădu să iasă din nou la suprafaţă, atât de rapidă şi de puternică încât Ash abia izbuti să şi-o înăbuşe. „Nu aici, îşi porunci. Nu azi."

– Mi-e clar acum că povestea asta nu a avut nici o legătură cu Oliver. Raportul poliţiei şi raportul ăla de pe biroul tău ar fi trebuit să te convingă de faptul că Lila nu a avut nici o legătură cu Oliver sau ceea ce i s-a întâmplat lui. Ceea ce te deranjează sunt eu şi relaţia mea cu Lila.

– În esenţă e acelaşi lucru, remarcă Spence. Iar tu te afli într-o poziţie vulnerabilă.

– Poate îţi închipui că palmaresul tău de multiple soţii, amante, aventuri, logodne anulate şi flirturi scurte îţi dă dreptul de a te considera un expert. Eu sunt de altă părere.

– Cade în sarcina părinţilor să-şi ghideze copiii astfel încât să evite greşelile pe care le-au făcut ei. Femeia asta

nu are nimic de oferit şi a exploatat o tragedie pentru a-ţi câştiga încrederea şi afecţiunea.

– Te înşeli amarnic. Ar trebui să-ţi aminteşti că Oliver era cel care avea nevoie de aprobarea şi mândria ta. Eu mă bucur când am parte de ele, însă nu trăiesc doar pentru asta, aşa cum a trăit el. Ai exagerat.

– Nu am terminat, spuse Spence când Ash se întoarse să plece.

– Te înşeli din nou.

Lăsându-se mânat de furia neîmblânzită, coborî scările în goană. Aproape că ieşise din casă când îl ajunse mama lui din urmă.

– Ash, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

– Cu excepţia faptului că tata a angajat detectivi particulari să scotocească prin viaţa Lilei, apoi a atacat-o dur, împingând-o să-şi cheme un taxi şi să plece, că tocmai am asistat la funeraliile lui Oliver şi că Vinnie e dat dispărut, e doar o întâlnire tipică pentru familia Archer.

– Spence... Doamne, ar fi trebuit să-mi dau seama. Am lăsat-o pe biata fată singură cu el, oftă Monica aruncând o privire ameninţătoare în direcţia scărilor. Ai s-o împaci până la urmă; mie îmi place de ea, dacă asta contează.

– Contează.

– Care e problema cu Vinnie?

– Nu ştiu încă. Trebuie să vorbesc din nou cu Angie. E îngrijorată.

– Pe bună dreptate. Nu e normal pentru Vinnie. M-aş duce eu la casa de oaspeţi, dar tocmai a pornit Krystal într-acolo, spuse ea, referindu-se la soţia din acel moment a fostului ei soţ. Se poartă foarte decent cu Olympia, aşa că nu e cazul să stau şi eu ca un spin în coaste.

– Aşa e cel mai bine.

– Aş putea să discut cu Spence.

– Nu...

– Probabil şi de la asta e mai bine să mă abţin. Îşi împleti un braţ cu al lui, încetinindu-l până la pas

de plimbare și – își dădu el seama – calmându-i mânia: Vrei ca Marshall și cu mine să o ducem pe Angie înapoi în oraș?

– Am s-o fac eu. Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc oricum.

– Când o vezi pe Lila, spune-i că mi-ar plăcea mult să luăm prânzul cândva.

– Sigur.

Mama și fiul se opriră când Luke și Julie apărură în fața lor.

– Am auzit că Lila a plecat, începu Julie.

– Da, un mic târâboi, ca să zic așa. Dacă o vezi înainte să o văd eu, spune-i... Spune-i că am să-i explic personal.

– Ar trebui să plec. Lila stă la mine în seara asta, deci ar trebui să plec.

– Atunci plecăm. Vrei să te ducem înapoi? îl întrebă Luke pe Ash.

– Nu, am ceva de făcut. Ne auzim.

– Vă conduc, se oferi Monica luându-i pe Julie și pe Luke de câte un braț.

Nimeni nu se descurca mai bine decât mama lui, reflectă Ash. Se îndepărtă, trecând pe sub umbrar și ieșind din nou în soare. Savură liniștea, plănuind s-o sune iarăși pe Lila, dar soneria telefonului îl distrase. Se uită pe ecran și se încruntă la vederea numelui:

– Janis?

– Ash, Dumnezeule, Ash. Nu am putut... nu am putut să o sun pe Angie.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Domnul V., domnul V.... Poliția... Am sunat la poliție. Sunt pe drum.

– Respiră. Spune-mi unde ești.

– Sunt la magazin. Am venit să iau cheile de la apartamentul domnului V. Din biroul lui. Ash...

– Respiră, repetă el când Janis izbucni în hohote de plâns. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Dar pumnii pe care îi simțea strângându-i-se în stomac îi dăduseră deja răspunsul. Spune-mi și gata.

– E mort. Domnul V. În birou. Cineva l-a rănit. Și mai e un bărbat acolo...

– Un bărbat?

– E mort și el. Zace pe podea într-o baltă de sânge. Cred că cineva l-a împușcat. Domnul V. e legat de scaun, iar fața lui e toată... Nu știu ce să fac.

Emoția trebuia să aștepte. Acum se întâmplase ceva de neconceput și trebuia să se ocupe de această situație, și încă repede.

– Ai chemat poliția?

– Sunt pe drum. Dar nu am putut să o sun pe Angie. Nu am putut, așa că te-am sunat pe tine.

– Așteaptă afară până sosesc polițiștii. Vin și eu.

– Grăbește-te. Poți să te grăbești? Poți să-i spui tu? Eu nu pot. Nu pot.

– Am să-i spun. Așteaptă poliția, Janis – afară. Pornim spre tine.

Încheie convorbirea, rămânând cu ochii holbați la telefon. Oare el era cauza acestei orori? El o provocase cerându-i ajutorul lui Vinnie?

„Lila!" se gândi brusc și îi căută frenetic numărul în agendă.

– Răspunde naibii, se răsti el când fu direcționat spre mesageria vocală. Ascultă-mă. Vinnie a fost ucis. Încă nu știu ce s-a întâmplat, dar pornesc spre New York. Du-te la un hotel. Încuie ușa și nu deschide nimănui. Și data viitoare când te sun, răspunde dracului odată.

Îndesă telefonul în buzunar. Apăsându-și degetele pe ochi, se întrebă cum să-i spună lui Angie că soțul ei era mort.

capitolul 12

Nu voia să vorbească absolut cu nimeni – iar telefonul ei tot suna cu primele note furtunoase din *We Will Rock You*.

Avea să schimbe nenorocita aia de sonerie la prima ocazie.

Era oricum destul de rău că se afla într-un taxi după ce fusese făcută albie de porci de către tatăl super-bogat al bărbatului cu care hotărâse recent să se culce, ca să nu mai suporte și bombardamentul sonor al celor de la Queen. Deși Queen îi plăceau la nebunie.

Mânia ei se potolise după vreo treizeci de kilometri, așa că pe restul drumului nu făcuse altceva decât să-și plângă de milă.

Ar fi preferat să fie furioasă.

Ignoră tonul de apel în ritm de rock, muzica tribală africană ce răsuna din radioul taximetristului și riff-ul de chitară din piesa „Highway to Hell" care o anunța că primise un mesaj.

Mai calmă, cu mintea mai limpede – chiar dacă posomorâtă – se îmbună puțin când intrară în oraș. Suficient cât să își scoată telefonul și să se uite cine o căutase. Trei apeluri de la Ash, două de la Julie. Și câte un mesaj text de la fiecare. Expirând zgomotos, decise că Ash câștiga la mai multe capitole.

Ascultă primul mesaj înregistrat și își dădu ochii peste cap. „Mă ocup eu de asta." Bărbații!

Se ocupa singură de propria persoană și de tot ceea ce i se întâmpla. Aceasta era regula numărul unu pentru Lila Emerson.

Ascultă apoi primul mesaj lăsat de Julie:

„Lila, tocmai am dat peste Giselle Archer. Mi-a spus că ai plecat. Ce se petrece? Ce s-a întâmplat? Ești bine? Sună-mă."

– Bine, bine. Mai târziu, mormăi ea.

Trecu la cel de-al doilea mesaj al lui Archer, pufnind disprețuitor la cererile lui insistente de a-i răspunde. Apoi totul încremeni. Degetul ei tremură când apăsă din nou pe butonul de redare a înregistrării.

– Nu, nu, nu, murmură ea, și deschise imediat mesajul text de la el. „Răspunde naibii odată. Vin cu elicopterul. Am nevoie de numele hotelului tău. Încuie ușa. Ascunde-te."

Acționând instinctiv, Lila se aplecă în față:

– S-au schimbat planurile. Am nevoie să mă duceți la...

Care era nenorocita de adresă? În cele din urmă, își aminti numele magazinului pe care îl menționase Ash și îl căută repede pe internet. Cu o voce gătuită, îi dictă adresa taximetristului.

– O să vă coste mai mult, îi spuse acesta.

– Duceți-mă acolo și gata.

Ash se opri în pragul biroului lui Vinnie lângă un polițist în uniformă. Furia, vinovăția, durerea ardeau înăbușit sub un strat gros de năuceală. Zborul scurt, de coșmar, toată confuzia, toată panica dispărură într-o clipită când îl văzu pe bărbatul pe care îl cunoscuse și iubise.

Costumul de obicei spilcuit al lui Vinnie era pătat cu sânge și urină. Fața lui cu trăsături fine era plină de vânătăi brutale, umflată și roșie, indicând că fusese bătut cu bestialitate. Singurul ochi deschis privea în gol, acoperit cu pelicula morții.

– Da, el este Vincent Tartelli. În scaun, adăugă Ash prudent.

– Și celălalt tip?

Ash inspiră adânc. Hohotele mătușii lui se auzeau până jos, sunete oribile pe care probabil avea să le audă neîncetat în minte. O polițistă o dusese la etaj, departe de scena oribilă. Slavă Domnului că o luase de acolo.

Se forță acum să se uite la cadavrul lățit pe podea.

Solid, lat în spate, cu mâini mari acoperite de julituri și vânătăi în dreptul încheieturilor de la degete. Un cap ras, o față pătrată, de buldog. Și o gaură înnegrită, bine conturată, exact la mijloc între sprâncene.

– Nu-l cunosc. Nu cred că l-am mai văzut vreodată. Mâinile lui – el e cel care l-a bătut pe Vinnie. Doar uitați-vă la mâinile lui.

– Mergeți la etaj, unde se află și doamna Tartelli. Inspectorii vor discuta cu dumneavoastră.

Fine și Waterstone, își spuse el. Sunase din elicopter și ceruse ca inspectorii să fie anunțați.

– Ea nu poate să vadă asta. Angie – doamna Tartelli. Nu se poate să-l vadă pe Vinnie așa.

– Vom avea grijă, promise agentul îndrumându-l spre sala din față a magazinului. Puteți aștepta sus până... Se întrerupse când un alt polițist îi făcu semn de la ușă. Rămâneți aici.

Unde ar fi putut să meargă? se întrebă Ash când rămase singur. Aruncă o privire în magazinul de care Vinnie fusese atât de mândru, observând lemnul lăcuit, vitrinele scânteietoare, poleiala aurie.

Lucruri vechi, lucruri prețioase. Și nimic nu fusese atins, nimic spart sau răscolit, cel puțin nu din câte își dădea el seama. Nu fusese un jaf, crima nu fusese comisă de un dezaxat în căutare de bani sau de obiecte pe care să le amaneteze.

Totul începuse cu Oliver. Totul începuse cu acel ou.

– E o femeie afară care vă caută. Lila Emerson.

– E o... Ce anume era, de fapt? Nu reușea să o definească exact. Este o prietenă, spuse într-un târziu. Am fost împreună la înmormântarea fratelui meu azi după-amiază.

– O zi grea pentru dumneavoastră. Nu o vom lăsa să intre, dar puteți ieși să vorbiți cu ea.

– În regulă.

Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Pe de altă parte, nici Angie nu ar fi trebuit să plângă în sala de la etaj. Nimic nu era așa cum ar fi trebuit să fie, dar trebuia să dea piept cu realitatea.

Lila se învârtea agitată pe trotuar, dar se opri când îl văzu ieșind. Îi prinse mâinile și, la fel ca prima dată când o întâlnise, din ochii ei mari și întunecați radie o expresie caldă de compasiune.

– Ash, murmură ea. Ce s-a întâmplat?

– Ce cauți aici? Ți-am spus să mergi la un hotel.

– Am primit mesajul tău. Unchiul tău a fost ucis – unchiul lui Oliver.

– L-au bătut. Cred că a fost strangulat, preciză el gândindu-se la vânătăile urâte de pe gâtul lui Vinnie.

– O, Doamne! suspină ea strângându-i mâinile cu putere. Îmi pare atât de rău. Și soția lui? Am întâlnit-o pe soția lui pentru o clipă.

– E înăuntru, la etaj. Au dus-o la etaj. Nu ar trebui să fii aici.

– Nu te pot lăsa să înfrunți oroarea asta singur. Dă-mi ceva de făcut, ceva cu care să te ajut.

– Nu e nimic aici.

– Tu ești aici, îl contrazise Lila, împletindu-și degetele cu ale lui.

Înainte ca Ash să apuce să răspundă, înainte să-și contureze un răspuns în minte, îi văzu pe cei doi inspectori.

– I-am chemat pe Waterstone și Fine. Sunt aici. Tu trebuie să mergi la un hotel. Nu, du-te acasă la mine, se corectă el începând să-și caute cheile. Vin și eu cât de repede pot.

– Rămân aici deocamdată. M-au văzut așteptând aici, adăugă ea. Nu prea pot să o tai acum – și nu te las să te descurci cu toate astea singur.

– Domnule Archer! se auzi vocea inspectorului Fine. Din nou, condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră. Haideți să discutăm înăuntru. Și dumneavoastră, domnișoară Emerson.

Intrară în magazin, lăsând în urmă căldura de vară și gazele de eșapament produse de trafic.

– Soția lui, începu Ash. Știu că trebuie să vorbiți cu ea, să-i puneți întrebări. Ați putea face asta rapid? Trebuie să plece acasă, să fugă de toate astea.

– Ne vom mișca repede. Domnule agent, vă rog să-i găsiți domnișoarei Emerson un loc liniștit în care să aștepte. Domnule Archer, puteți merge sus, să fiți alături de doamna Tartelli. Urcăm și noi în câteva minute.

Îi separau, conchise Ash. Lila îi strânse mâna, apoi se îndepărtă, urmând indicațiile polițistului.

Era procedura standard, presupunea el, dar avea efectul de a-i accentua sentimentele de vinovăție și de frustrare.

În camera de la etaj se așează lângă Angie, care horhotea nestăpânit, și o luă în brațe. Alături, Janis se străduia să nu plângă; îi murmură și ei câteva cuvinte de îmbărbătare. Și se gândi la ceea ce avea de făcut.

Poliția trimise după Janis, care îi aruncă o privire împietrită de durere înainte de a coborî.

– Janis mi-a spus că a avut o clientă la sfârșit de program.

– Poftim?

Angie nu rostise nimic coerent până în acea clipă. Plânsese, se legănase, tremurase. Acum însă, sprijinindu-se de el, vorbi cu un glas răgușit, asprit de lacrimi:

– Ieri, când Janis a plecat, Vinnie avea o clientă. O femeie care voia cică să mobileze un apartament nou. A ales multe lucruri. Soțul ei urma să vină și să aprobe selecția, din câte spune Janis. Deci a stat aici până târziu. Cineva a intrat înainte ca Vinnie să încuie, sau l-a surprins chiar în acel moment. Era aici singur, Ash. În tot acest timp cât eu am crezut că întârzie sau trage de timp, el era aici singur. Nici măcar nu l-am sunat aseară. Eram atât de obosită după timpul petrecut cu Olympia, încât nici măcar nu l-am sunat.

– E în regulă, se strădui el zadarnic s-o liniștească.

– Dimineață, când a plecat la muncă, l-am cicălit să nu piardă noțiunea timpului. I se mai întâmplă, după cum știi. Era atât de trist din cauza lui Oliver. Voia puțin timp doar pentru el, dar eu l-am cicălit să nu piardă noțiunea timpului. E ciudat, pentru că le-ar fi dat orice își doreau. Lacrimile i se rostogoliră ca niște picături de ploaie, dar Angie își ținu privirea ațintită asupra lui Ash, explicând: Am discutat despre asta frecvent. Dacă cineva ar fi încercat să-l jefuiască, le-ar fi dat tot ce doreau. Întotdeauna le spunea și angajaților același lucru. Nimic de aici nu merită plătit cu viața voastră sau cu suferința familiei voastre. Nu era nevoie să-l rănească. Nu era nevoie să facă asta.

– Știu, murmură el ținând-o în brațe până când lacrimile îi secară.

Peste câteva minute, cei doi inspectori își făcură apariția.

– Doamnă Tartelli, eu sunt inspectorul Fine, iar acesta este inspectorul Waterstone. Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

– Pot să-l văd acum? Nu m-au lăsat să-l văd.

– O să ne ocupăm de asta în scurt timp. Știu că este greu, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

Fine se așeză pe un scaun din lemn de trandafir cu boboci de trandafir pe tapițerie. Păstră un ton cald, la fel cum făcuse și când venise să-i spună despre Oliver, își aminti Ash.

– Știți pe cineva care i-ar fi dorit răul soțului dumneavoastră?

– Oamenii îl plăceau pe Vinnie. Puteți întreba pe oricine îl cunoștea. Nimeni dintre cei care îl cunoșteau nu ar fi vrut să-i facă rău.

– Când l-ați văzut sau ați vorbit ultima dată cu el?

Ash o ținu de mână în timp ce Angie le relată, în esență, ceea ce îi spusese și lui, detaliind când ei o întrebară de ce rămăsese la New York încă o zi:

– Olympia, mama lui Oliver, voia să stau cu ea. Este sora lui Vinnie, dar suntem apropiate, ca niște surori. Avea nevoie de mine, spuse Angie, iar buzele începură să-i tremure. M-am dus acolo însoțită de copiii noștri și de copiii lor. Vinnie urma să vină aseară sau azi-dimineață, în funcție de cum se simțea. Aș fi putut să-l conving să ne însoțească dacă aș fi insistat. Nu am făcut-o, iar acum...

– Nu-ți face asta, Angie, murmură Ash. Te rog, nu-ți face asta.

– Le-ar fi dat orice și-ar fi dorit. De ce a trebuit să-l rănească astfel?

– Nouă ne revine sarcina să dezlegăm misterul, îi spuse Fine. Sunt multe lucruri de valoare aici. Există o casă de bani?

– Da. În depozitul de la etajul al doilea, unde se țin piesele puse deoparte pentru diverși clienți și cele aduse pentru evaluare.

– Cine are acces?

– Vinnie și Janis. Și eu.

– Va trebui să aruncăm o privire. V-ați da seama dacă lipsește ceva?

– Nu, dar Vinnie probabil avea o listă a obiectelor în birou sau pe computer. Janis și-ar da seama cu siguranță.

– În regulă. Un agent vă va conduce acasă. E vreo persoană pe care doriți s-o contactăm?

– Ash i-a sunat... pe copiii mei. Copiii noștri.

– Sunt deja acasă, o informă Ash. Te așteaptă acolo.

– Nu și Vinnie, gemu ea cu ochii plini de lacrimi. Pot să-l văd?

– Mai sunt câteva detalii de care trebuie să ne ocupăm, dar vă vom anunța când e posibil să-l vedeți. Acum mergeți acasă. Vom face tot ceea ce ne stă în puteri, doamnă Tartelli.

– Ash...

– Du-te acasă, Angie, îi zise el ajutând-o să se ridice. Aici voi avea eu grijă de tot, îți promit. Dacă ai nevoie de ceva, dacă pot să fac ceva pentru tine, anunță-mă.

– Vă conduc eu jos, doamnă Tartelli, spuse Waterstone luând-o de braț.

– Acestea sunt rudele fratelui dumneavoastră semivitreg, comentă Fine când rămase doar cu Ash. Păreți apropiați.

– Într-o familie ca a mea, toți suntem rude. Ce-o să facă Angie acum? Apăsându-și podul palmelor peste ochi, Ash explică: sunt căsătoriți de dinainte să mă nasc eu. În ce privește crima, există înregistrări ale camerelor de supraveghere. Știu că Vinnie instalase un sistem de securitate eficient.

– Avem CD-urile.

– Deci ați văzut cine a făcut asta. Trebuie să fi fost cel puțin două persoane.

– De ce credeți asta?

– Pentru că nu Vinnie l-a împușcat pe celălalt, pe bărbatul care, judecând după cum îi arată mâinile, l-a bătut cu sălbăticie. Nu e nevoie să fii detectiv ca să-ți dai

seama de atâta lucru, adăugă Ash. Trebuie doar să folosești o logică simplă.

– Când l-ați văzut ultima dată pe răposat?

– Joi seară. A trecut pe la mansarda mea. Arătați-mi CD-urile.

– Faptul că sunteți logic nu vă transformă automat în anchetator.

– Suspectați că uciderea lui Vinnie are legătură cu moartea lui Oliver. La fel cred și eu. Nu l-am văzut niciodată pe individul din biroul lui, dar poate l-am văzut pe celălalt făptaș. Doamnă inspector, credeți că Angie mi-ar arăta atâta încredere dacă aș fi avut vreun conflict cu Vinnie? A fost un om bun, un prieten bun și, chiar dacă nu se potrivește cu definiția dumneavoastră, mi-a fost rudă apropiată.

– De ce a trecut pe la dumneavoastră joi seară?

– Eu pierdusem un frate, el pierduse un nepot. Dacă vreți să aflați mai multe, arătați-mi înregistrările.

– Încercați să negociați cu mine, domnule Archer?

– Nu negociez, vă cer. Doi membri ai familiei mele au fost uciși. Fratele meu lucra pentru Vinnie, aici, în magazinul ăsta. Dacă pot să vă ajut cumva să-i depistați pe autorii crimelor, am să o fac.

– Păstra Vinnie ceva pentru fratele dumneavoastră?

– Nu, dar e posibil ca ucigașii să fi crezut că da. Vinnie era absolut onest – nu trebuie să mă credeți pe cuvânt, și nici nu o veți face. Veți verifica și veți primi confirmarea.

– Și Oliver?

Bubuitul din capul lui se intensifică atât de tare, încât aproape că nu auzi întrebarea.

– Oliver era capabil să modifice limitele în funcție de împrejurări și nu înțelegea niciodată – sincer nu înțelegea – când întrecea măsura. Doamnă inspector, familia mea e sfărâmată. Se gândi la tatăl lui – inflexibil, impenetrabil în furia și durerea lui – și încheie: Găsirea ucigașului sau a ucigașilor e un prim pas pentru a o reface.

– Familia contează cel mai mult pentru dumneavoastră, nu-i așa?

– Da, așa și trebuie să fie. Chiar și atunci când e atât de complicată. Poate mai ales atunci când este atât de complicată.

– Nu strică să vă arătăm înregistrările, zise Fine ridicându-se brusc în picioare. De ce se află domnișoara Emerson aici?

– M-a însoțit la înmormântare și a plecat înaintea mea.

– A venit la înmormântarea fratelui dumneavoastră?

– Eu am rugat-o. Voiam să o știu acolo. Când m-a sunat Janis, după ce l-a găsit pe Vinnie, am contactat-o. Dacă această crimă are legătură cu Oliver, e posibil ca ea să fie prinsă la mijloc.

– Care e relația dintre dumneavoastră și domnișoara Emerson?

– Evoluează, rosti el simplu.

– Îi vom cere și dânsei să se uite la înregistrări. Vă deranjează?

– Nu. Probabil e mai bine așa, oftă el în timp ce coborau scările.

– O familie dată peste cap poate împotmoli o relație care evoluează.

„Ba bine că nu", se gândi Ash, după care spuse cu voce tare:

– Presupun că o să aflăm.

Apărură și alți polițiști, și o mulțime de tehnicieni, probabil experți în criminalistică, imperturbabili la vederea sângelui și a morții. Fine îi făcu semn lui Ash să aștepte, apoi se îndepărtă pentru a vorbi cu unul dintre agenți.

Ash rămase într-un colț al încăperii; la un moment dat observă cum polițiștii ridicară cele două cadavre.

– Va fi nevoită să-l vadă așa cum l-am văzut eu pe Oliver, spuse el când Fine se întoarse. Pe o masă, acoperit de un cearșaf. Prin geam. Nu va reuși niciodată să-și șteargă acea imagine de pe retină, indiferent cât de multe alte amintiri a strâns de-a lungul anilor. Acea unică amintire nu și-o va șterge niciodată.

– Veniți cu mine, îi ceru Fine, care ținea un laptop și un plic transparent sigilat în care se afla un CD. Doamna Tartelli are un pastor, un preot, un rabin mai apropiat?

– Nu erau deosebit de religioși.

– Pot să vă dau numele câtorva consilieri specializați în astfel de traume.

– Da. Da, mulțumesc.

Își croiră drum printre piesele de mobilier înghesuite.

Lila era așezată la o masă, ascultându-l concentrată pe Waterstone.

Detectivul ridică privirea, și imediat o vagă roșeață îi acoperi gâtul.

– Am să-i rog să se uite la înregistrarea de pe camerele de supraveghere, îl anunță Fine.

Waterstone își împreună sprâncenele. Ash avu impresia că voia să spună ceva, probabil să obiecteze. Apoi însă, deslușind probabil un semnal tacit din partea partenerei lui, ridică din umeri.

– Am să pornesc din momentul în care domnul Tartelli rămâne singur în magazin cu o femeie deocamdată neidentificată.

– O femeie? Lila o privi pe Fine deschizând laptopul și punându-l în funcțiune. O femeie a făcut asta? Este stupid să mă mir, adăugă ea imediat. Femeile fac lucruri teribile, la fel ca bărbații. Se întinse și atinse ușor mâna lui Ash când acesta veni lângă scaunul ei. Ce mai face Angie?

– Au lăsat-o să plece acasă, unde o așteaptă familia ei.

Fine introduse CD-ul și derulă înregistrarea până la punctul care o interesa.

Ash îl privi pe Vinnie oferind vin unei femei într-o rochie de vară vaporoasă, încălțată cu pantofi cu toc. Păr scurt, de culoare închisă, brațe zvelte, dar musculoase, picioare superbe. Necunoscuta se întoarse și îi văzu profilul complet. Asiatică, remarcă el. Buze pline, sculptate, pomeți ascuțiți, ochi migdalați, breton des.

– Veți observa că nu-și face griji în privința camerelor – știe că sunt acolo. Înregistrările făcute mai devreme o arată străbătând tot magazinul, etaj cu etaj, în compania victimei. Atinge mai multe lucruri, deci n-o interesează nici că lasă amprente.

– Nu prea reușesc să-i văd fața, spuse Lila.

– O s-o vedeți.

Ash o vedea deja. Ochiul lui de artist nu avu nevoie decât de profil pentru a-și imagina restul. Exotică, răpitoare, cu trăsături superb sculptate și echilibrate.

Ar fi pictat-o în chip de Sirenă, una care ispitea bărbații în ghearele morții.

Pe ecranul laptopului, femeia zâmbi și se întoarse.

– Stați. Puteți să... Stați! Puteți să dați înapoi câteva secunde și să faceți stop cadru? Strângând din buze, Lila se aplecă mai în față. Am mai văzut-o. Am mai văzut-o undeva, dar... La piață! Piața dintre bancă și apartamentul pe care îl îngrijeam. Dar atunci avea părul lung. A fost la piață. Am vorbit cu ea.

– Ați vorbit cu ea? întrebă Fine.

– Da. Eu tocmai plecam, cu plasele mele, iar ea stătea acolo. I-am spus că îmi plac pantofii ei. Erau niște pantofi superbi. Ea a spus că îi plac ai mei, dar nu era adevărat. Erau doar sandalele mele de zi cu zi.

– Sunteți sigură că este aceeași femeie? se interesă Waterstone.

– Uitați-vă la fața aia. E uluitoare. Câte femei au un asemenea chip?

– Vorbea cu accent? vru Fine să știe.

– Nu, chiar deloc. Purta o rochie mai scurtă decât cea din filmare și mai sexy. Avea niște sandale cu talpă ortopedică înaltă. A părut puțin surprinsă când am intrat în vorbă, însă asta e o reacție frecventă când te adresezi pe nepusă masă unui străin. Dar a fost politicoasă. Avea o piele superbă, ca un praf de aur presărat peste porțelan.

– Unde e piața? Waterstone notă adresa pe care i-o dădu Lila, apoi se răsuci spre Ash: Și dumneavoastră? O recunoașteți?

– Nu. Mi-aş fi amintit chipul ei. E înaltă. Vinnie are circa un metru optzeci, şi cu tocuri ea e la acelaşi nivel, ba chiar pare cu vreo doi centimetri mai înaltă. Deci are cam un metru şaptezeci şi cinci. Zveltă, dar cu un corp bine lucrat. Aş recunoaşte-o dacă aş vedea-o din nou. Se dă drept o clientă cu un soţ bogat, promiţând o vânzare importantă.

– De unde ştiţi asta?

– Janis i-a spus lui Angie, Angie mi-a spus mie. Vinnie a rămas după ora închiderii să-l aştepte pe soţul ei.

Fără a rosti vreun cuvânt, Fine derulă mai departe înregistrarea.

Vinnie băuse un pahar de vin în compania ucigaşei lui, apoi se dusese la uşă pentru a-i deschide complicelui, se gândi Ash.

Apoi totul se schimbă. O expresie de teamă apăru în ochii anticarului. Ridică mâinile într-un gest de predare, de cooperare, înainte de a fi forţat, sub ameninţarea unui pistol, să se retragă în birou. Iar pe ecran nu mai apăru decât magazinul gol.

– L-aţi recunoscut pe bărbat? o întrebă Fine pe Lila.

– Nu. Nu, nu cred că l-am mai văzut. Doar pe ea.

Fine scoase CD-ul şi îl puse înapoi în plic, sigilându-l.

– Au venit aici după ceva anume. După cum pare, bărbatul neidentificat a folosit bătaia pentru a încerca să smulgă informaţiile de la victimă. La aproximativ treizeci de minute după ce au intrat în birou, femeia a ieşit, a dat un telefon. A vorbit timp de câteva minute, apoi, cu un aer satisfăcut, s-a întors în birou. Peste încă patru minute a ieşit singură. Nu mai părea satisfăcută, ci iritată. A urcat, iar camerele de la etaj o arată luând o casetă decorativă de pe un raft şi împachetând-o în folie cu bule. S-a întors la parter, a pus-o într-o cutie, ba chiar a legat-o cu o panglică. Înainte să plece a luat şi un portţigaret dintr-o vitrină din spatele tejghelei. Le-a pus pe amândouă într-o plasă de cumpărături şi a ieşit pe uşa din faţă.

– Vânzătoarea a identificat portţigaretul ca fiind de proveniență austriacă, interveni Waterstone. Începutul secolului douăzeci, cu o valoare de aproximativ trei mii de dolari. Caseta era o bomboniera Fabergé, cu mult mai valoroasă – estimată la circa două sute de mii. Ce ştiţi despre acea bomboniera?

– Nimic. Nici măcar nu ştiu ce e.

– Este o cutie făcută pentru a păstra dulciuri, explică Lila. Bomboniere antice pot fi foarte valoroase. Am folosit aşa ceva într-o carte nepublicată încă. Personajul trimitea trufe otrăvite într-o bomboniera. Fabergé, repetă ea. Ash?

– Nu ştiu nimic despre cutie, zise el. Poate că a luat portţigaretul drept suvenir – aşa cum a făcut cu pantofii şi cu parfumul lui Julie. Cutia vrea s-o ofere probabil drept cadou, altfel de ce ar fi legat-o cu o panglică? Dar nu din întâmplare a ales o creaţie Fabergé. Au venit aici căutând o altă piesă Fabergé, una care valorează mult mai mult decât bomboniera. Milioane. Unul dintre ouăle imperiale dispărute. Carul cu heruvim.

– De unde ştiţi asta?

– Oliver. Atât cât am reuşit eu să deduc, l-a cumpărat cu ocazia lichidării unei mase succesorale – o vânzare legitimă la care a reprezentat firma lui Vinnie. Dar a cumpărat oul pe sub mână, păstrând secretul faţă de unchiul său. Vinnie nu a aflat decât joi seară, când i-am spus eu.

– Pe noi nu v-aţi deranjat să ne informaţi, se răsti Waterstone.

– Nu am ştiut nici eu nimic până cu o zi înainte, când mi-am verificat cutia poştală. Oliver mi-a trimis un pachet. Îşi luase măsuri de precauţie sau se baza pe mine să le iau.

– Va trimis un ou Fabergé în valoare de câteva milioane prin poştă?

– Nu. Mi-a trimis o cheie – de la o casetă de valori – şi un bileţel prin care îmi cerea să o păstrez până mă contacta el.

– Eram cu el, interveni Lila, gândindu-se că, indiferent de consecinţe, era timpul să dezvăluie totul în amănunt. Atunci am văzut-o pe femeia aceea. Ash s-a dus la bancă să vadă ce pusese Oliver deoparte, iar eu am intrat în piaţă.

– Am luat legătura cu Vinnie când mi-am dat seama ce era. Am făcut copii după documentele pe care le-am găsit în caseta de valori – majoritatea în rusă – şi după un contract de vânzare între Oliver şi o anume Miranda Swanson, domiciliată în Sutton Place, referitor la masa succesorală a tatălui ei din Long Island. Vinnie mi-a confirmat că a fost unul dintre dosarele de care s-a ocupat Oliver cu doar câteva săptămâni în urmă. Vinnie ştia pe cineva care putea traduce documentele. Nu l-am întrebat cine.

– Unde e oul? întrebă Fine.

– În siguranţă. Nu-i spuse nimic Lilei, nici măcar nu-i aruncă o privire, dar ea înţelese clar mesajul. Acest detaliu nu avea să fie împărtăşit. Şi acolo va şi rămâne până nu o veţi găsi pe femeia asta şi nu o veţi băga după gratii, adăugă Ash.

– E o probă, domnule Archer.

– Din punctul meu de vedere, oricât de non-etică ar fi fost tranzacţia, oul i-a aparţinut fratelui meu. Avea un contract de vânzare, semnat, datat, confirmat. Şi dacă vi-l dau vouă, îmi pierd orice pârghie de negociere de care m-aş putea folosi dacă ticăloasa asta încearcă să mă vâneze pe mine sau pe ai mei. Deci va rămâne în siguranţă. Vârî mâna în buzunarul interior de la piept şi scoase o fotografie: Ăsta este. Dacă vă ajută la ceva, am să fac copii după toate documentele, dar oul va rămâne acolo unde se află acum. Puteţi încerca să-mi forţaţi mâna, dar în acel moment am să-mi sun avocaţii. Aş prefera să evit o asemenea situaţie, şi cred că voi aţi prefera să o evitaţi cu atât mai mult.

Waterstone se lăsă pe spate, bătând cu degetele boante în masa fin lucrată.

– Haideți să revedem detaliile și cronologia, începând chiar din noaptea în care a fost ucis fratele dumneavoastră. De data aceasta fără să lăsați nimic pe dinafară.

– Nu am făcut-o niciodată, îi reaminti Ash. Nu poți să lași pe dinafară un lucru de care nu ai știut.

capitolul 13

Lila răspunse la întrebări, relată evenimentele din perspectiva ei și lăsă să-i scape, la propriu, un oftat de ușurare când detectivii le spuseră că puteau pleca.

Până la următoarea convocare.

– Am impresia că ar trebui să mi-i adaug ca prieteni pe Facebook. Neprimind răspuns din partea lui Ash, care o privea absent, explică: Fine și Waterstone. Am petrecut atât de mult timp cu ei, încât am senzația că ar trebui să păstrăm legătura. Sau nu. Of, îmi pare atât de rău pentru Vinnie!

– Și mie, zise el apropiindu-se de bordură și ridicând mâna pentru a opri un taxi.

– Nici măcar nu-mi pot închipui câte ai pe cap acum. Eu am să iau metroul până la Julie. Rămân la ea peste noapte, înainte să mă mut la noul client. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

– Poftim? Nu. Da, am multe pe cap. Tu faci parte dintre ele. Opri un taxi, o băgă aproape cu forța în el, apoi îi dădu șoferului adresa lui. Mergem la mine.

Lila reflectă asupra împrejurărilor și hotărî să-și înăbușe reflexul de a protesta pe seama faptului că nu fusese consultată.

– Bine atunci. Ar trebui să o sun pe Julie, să-i explic. Altfel mă va aștepta.

– I-am trimis un mesaj lui Luke. Este cu ea. Știu amândoi.

– Ei bine, văd că ai aranjat totul.

Ash fie ignoră, fie nu remarcă sarcasmul ei, mulțumindu-se să ridice din umeri.

– Despre ce discutai cu Waterstone când am coborât eu cu Fine?

– O, despre fiul lui. Brennon are șaisprezece ani și îl scoate din minți pe taică-său. Și-a vopsit părul în portocaliu, ca un morcov, a decis să fie vegan – făcând excepție doar pentru pizza cu brânză și milk-shake-uri. Cântă la chitară bas într-o trupă de garaj și spune că vrea să se lase de școală ca să se ocupe de cariera lui muzicală.

– Ți-a zis el toate astea? se miră Ash.

– Toate astea, și tocmai începuserăm să vorbim despre fiica lui. Josie are treisprezece ani și își petrece prea mult timp scriindu-le mesaje prietenilor de care tocmai a despărțit în lumea reală cu zece minute în urmă. Probabil e o experiență interesantă, să trăiești cu doi adolescenți în casă.

– Credeam că el trebuia să te interogheze pe tine.

– A făcut-o – adică mi-a pus câteva întrebări, dar nu prea am avut multe de spus. L-am întrebat dacă are familie. Trebuie să fie greu să fii polițist, mai ales în New York, și să încerci în același timp să te bucuri și de o viață de familie. Iar faptul că l-am făcut să vorbească despre copiii lui mi-a distras atenția de la situația în care mă aflam. Plus că mi-a făcut plăcere să aflu că își iubește odraslele, doar că e derutat în prezent de acțiunile lor.

– Eu oare de ce nu m-am gândit să o întreb pe Fine dacă are familie?

– E divorțată, fără copii. Cu un gest absent, Lila își împinse înapoi în coc o agrafă desprinsă – și își dădu seama că își dorea de mult să-și lase părul liber. Dar are o relație destul de serioasă acum. Știu asta de la Waterstone.

– Am de gând să te iau cu mine la toate dineurile simandicoase și interogatoriile polițienești la care voi mai avea de mers tot restul vieții.

– Hai să încercăm să mai reducem din interogatoriile polițienești. Ar fi vrut să-l întrebe ce intenționa să facă în legătură cu oul, dar nu credea că bancheta din spate

a unui taxi era locul potrivit. Chiar ai luat un elicopter din Connecticut? se interesă ea.

– Era cea mai rapidă soluție pentru a o aduce pe Angie înapoi. În spatele terenului de tenis e un loc amenajat pentru aterizare.

– Nu mă surprinde.

– Trebuie să o sun, adăugă el, scoțându-și portofelul când taximetristul opri lângă bordură în fața casei lui. Și pe mama mea. E suficient să îi explic o dată situația mamei, iar ea le va spune tuturor celor care trebuie să știe.

– Ai de gând să-i spui despre... tot?

– Nu. Nu încă, zise el plătind cursa și deschizând portiera pentru Lila.

– De ce?

– I-am spus lui Vinnie, și acum e mort.

– Asta nu e vina ta. Nu e, insistă ea. Oliver a cumpărat oul, Oliver lucra pentru Vinnie. Oliver a cumpărat oul *în timp ce* lucra pentru Vinnie. Chiar crezi că femeia asta nu ar fi... făcut ceea ce a făcut indiferent dacă i-ai fi dezvăluit sau nu secretul lui Vinnie? Ea nu avea de unde să știe ce i-ai spus, dar știa precis că Oliver lucra pentru el.

– Poate.

– Nu poate, ci sigur. E logic. Dacă îndepărtezi emoțiile, ceea ce nu e ușor, rămâi doar cu logica.

– Vrei o bere? întrebă el când intrară.

– Sigur, o bere, de ce nu? Îl urmă în bucătărie, privindu-l cum scotea două sticle de Corona din frigider. Ash, uite concluzia logică, și probabil că eu am ajuns la ea înaintea ta fiindcă nu i-am cunoscut nici pe Oliver, nici pe Vinnie. Vrei să auzi teoria mea?

– Sigur, o teorie, de ce nu?

– Te iert că faci pe deșteptul, ținând cont de împrejurări. În regulă, logica spune că femeia asta îl cunoștea pe Oliver – ori el, ori Sage i-au deschis ușa în noaptea aceea. Polițiștii afirmă că nu au găsit urme de intrare prin efracție. El ți-a spus în bilet că avea un client – ea e clienta. Poate s-au cunoscut prin intermediul lui Sage,

fiindcă se pare că Sage a fost ținta principală. Bătăușul ăla mort a fost probabil cel pe care l-am văzut lovind-o. Dar ea nu putea să le spună unde se afla oul, fiindcă Oliver nu-i comunicase. Cum ți se pare până aici?

– Logic, decretă Ash întinzându-i berea.

– Așa și e. Bătăușul a mers prea departe, iar Sage a zburat pe fereastră. Acum s-au trezit într-o situație urâtă, obligați să ia măsuri rapid. Oliver era deja pe jumătate inconștient, oricum, fiindcă îl drogaseră – ceea ce e un alt indiciu că, după ei, Sage deținea informația, plus că avea să fie mai ușor să o smulgă de la ea. Trebuia să o șteargă de-acolo, nu-l puteau lua pe Oliver cu ei, așa că au înscenat sinuciderea. Îmi pare rău.

– A trecut. Continuă.

– Cred că au rămas undeva prin preajmă, supraveghind locul faptei. Poate au verificat telefonul lui Oliver, au văzut că te sunase pe tine cu câteva zile în urmă. Aha, și-au zis, poate că fratele știe ceva.

– Aha? repetă el zâmbind, în ciuda oboselii care se făcea tot mai mult simțită.

– Sau o altă exclamație similară. Te urmăresc până la secția de poliție, te văd cu mine, ne văd discutând. Eu sunt martorul. Ce am observat? E posibil să fiu implicată mai profund? Oricum ar fi, femeia – cred că doar ea – se duce la apartamentul lui Julie, unde crede că locuiesc eu, dar nu găsește nimic acolo. Își ia suvenirurile și stă puțin să reflecteze. Apoi eu vin aici să mă întâlnesc cu tine, ceea ce-i sugerează că punem ceva la cale. Ne urmărește – intră după mine în piață, unde eu îi laud pantofii. Fără îndoială ne-a văzut intrând în clădirea familiei Kilderbrand.

– Profitând de acest interval de timp, s-a întors aici, a intrat prin efracție, a aruncat o privire.

– Dar tu nu aveai oul, nici vreun document legat de el, nu aici. Poate se întreabă de ce te-ai dus la bancă, dar la ieșire nu aveai decât sacoșele cu care intraseși. Foarte probabil își păstrează convingerea că tu sau noi amândoi suntem implicați, dar următoarea ei țintă e Vinnie.

– Iar dacă l-a văzut venind aici, asta i-a confirmat bănuiala.

– Da, dar ar fi ajuns la el oricum. Piesa Fabergé pe care a luat-o îmi sugerează că l-a întrebat despre ouăle Fabergé, doar pentru a testa apele. Tu nu crezi că e posibil să o fi făcut?

– Dacă m-aș fi dat drept un client bogat, da, aș fi adus în discuție casa Fabergé.

– Logic. Vine cu bătăușul, care, din nou, merge prea departe, dar de data aceasta se descotorosește de el.

Ash sorbi din sticlă, privind-o pe Lila – interesat și tulburat deopotrivă – cum își scotea agrafele din păr.

– La mânie sau cu sânge rece?

– Ar putea fi amândouă. El era doar un bătăuș, dar ea e un prădător.

Intrigat, căci la fel și-o imaginase și el, Ash mai luă o gură de bere.

– De ce spui asta?

– Ai băgat de seamă felul în care l-a învârtit pe degete pe Vinnie, plimbându-l prin tot magazinul și selectând diverse piese? Lila puse agrafele pe blat și își trecu mâinile prin păr, rotindu-și gâtul să se dezmorțească, apoi continuă raționamentul: Știa ce avea să i se întâmple lui Vinnie. L-ar fi ucis oricum, chiar dacă el ar fi avut oul și i l-ar fi dat. E ca un păianjen și i-a plăcut să țească pânza aia în jurul lui Vinnie. S-a văzut clar.

– Nu te pot contrazice. Ai prezentat o teorie destul de bună. Într-un singur punct nu sunt de acord.

– Ce punct?

– Superbul păianjen nu e clientul.

– Ascultă, mi se pare perfect logic...

– Atunci pe cine a sunat?

– Ce vrei să spui?

– Pe cine a sunat când l-a lăsat singur pe bătăușul ăla ucigaș cu Vinnie? A stat mult la telefon, a purtat o conversație amplă. Pe cine ar fi putut să sune în toiul unei încercări de a smulge informații prin tortură de la un om fără apărare?

– Ah. Am uitat de partea asta.

Își ridică pletele de pe gât, de pe umeri, în timp ce chibzuia. Nu fusese un gest deliberat, își spuse el – recunoștea gesturile deliberate. Peste o clipă își ridică părul din nou și îl lăsă să cadă, mulțumită că îl eliberase din nodul în care-l ținuse strâns toată ziua.

Lăsând la o parte inocența gestului, mișcarea ei îi stârni o reacție direct între picioare.

– Și-ar fi putut suna... iubitul, sugeră Lila. Sau mama, sau pe femeia care îi hrănește pisica atunci când lipsește din oraș. Nu, rahat! Pe șeful ei.

– Exact.

– Nu ea e clientul. Iluminată de această idee, gesticulă cu berea de care aproape nu se atinsese. Asiatica lucrează pentru client. Cineva care și-ar putea permite să cumpere acel ou – chiar dacă ea intenționa să-l fure de la Oliver – ar fi avut nevoie de niște dovezi foarte concrete de fidelitate ca s-o angajeze. Dacă îți permiți așa ceva, nu te plimbi prin New York, spărgând apartamente și administrând bătăi. Pui pe cineva să o facă. La naiba, mi-a scăpat asta. Dar împreună avem o teorie solidă.

– E destul de clar că pe șef nu-l deranjează să plătească pe cineva să ucidă. S-ar putea să ai dreptate când spui că e posibil ca Sage să fi fost legătura dintre acest client – sau femeia-păianjen – și Oliver. Ceea ce trebuie să aflăm e cum și cine.

– Ash, murmură Lila punând berea jos – el calculă că luase cam trei guri mici, ca de fată.

– Vrei ceva în afară de bere? Vrei niște vin?

– Nu, e în regulă. Ash, trei oameni – din câte știm noi – și-au pierdut viața din cauza acelui ou. Oul se află la tine.

– Așa e.

– Ai putea să-l predai poliției sau FBI-ului – oricui. Să răspândești vestea peste tot. Oferă interviuri, fă senzație. Ai încredințat această comoară extrem de valoroasă autorităților, pentru a fi păstrată în siguranță.

– De ce aș face asta?

– Fiindcă atunci nu ar mai avea nici un motiv să te ucidă, şi chiar nu aş vrea să încerce.

– Nu au avut nici un motiv să-l ucidă nici pe Vinnie.

– Îi văzuse.

– Lila, foloseşte-ţi din nou logica. Ei – sau cel puţin ea – ştiau că feţele lor vor apărea pe înregistrările camerelor de supraveghere a magazinului, însă nu le-a păsat. I-au ucis pe Sage, Oliver şi Vinnie fiindcă asta e meseria lor. Odată ce nu mai am ou, se pot lipsi de mine. Câtă vreme îl am, ori dacă nu sunt siguri dacă îl am sau nu, s-ar putea să le fiu util.

– Detest faptul că probabil ai dreptate, zise ea luând încă o înghiţitură mică de bere. De ce nu le-ai spus asta poliţiştilor?

– Fiindcă ar fi nişte anchetatori cam proşti dacă nu şi-ar fi dat seama de asta înaintea mea. Nu văd ce rost are să le spun ceva unor anchetatori proşti.

– Eu nu cred că sunt proşti.

– Atunci nu are rost să le spui asta nici unor anchetatori deştepţi, replică el alegând o sticlă de Shiraz din frigiderul de vinuri.

– Nu o deschide doar pentru mine.

– Am nevoie să-mi pozezi timp de circa o oră. Vei fi mai relaxată după un pahar de vin, deci este şi pentru mine.

– Ash, nu cred că este chiar momentul potrivit pentru asta.

– Nu ar fi trebuit să-ţi desfaci părul.

– Poftim? De ce?

– Fii mai atentă la tine însăţi data viitoare când o faci. Şi, la fel ca atunci când ai vorbit cu Waterstone despre familia lui, pictatul o să-mi abată gândurile de la tot balamucul ăsta. O să lăsăm sticla să respire până te schimbi, spuse el, luând un pahar. Rochia e în cabina de probă din atelier. Eu am să dau telefoanele alea.

– Nu sunt sigură că asta e cea mai bună modalitate de relaxare. Plus că voi locui în cealaltă parte a oraşului în următoarele câteva zile, decî...

– Doar nu ai de gând să-l lași pe tatăl meu să te intimideze? Își înclină ușor capul când văzu că o surprinsese, lăsând-o fără cuvinte. Vom vorbi despre asta, însă acum chiar am de dat niște telefoane. Du-te să te schimbi.

– Încearcă așa, ripostă ea după ce trase aer în piept. „Eu trebuie să dau telefoanele alea. Lila, vrei te rog să te schimbi și să-mi pozezi pentru o oră? Ți-aș fi recunoscător."

– În regulă, așa. Zâmbi ușor în fața privirii ei calme și ferme, apoi îi ridică fața spre el, prinzându-i bărbia în palmă. Și o sărută, un sărut lent, profund – exact atât de profund cât să stârnească un tors de plăcere în gâtul ei. Ți-aș fi recunoscător, murmură în final.

– Foarte bine, și am să beau și vinul ăla până la urmă, când urci și tu.

Deci știa de ce plecase de la înmormântare. Probabil că așa era mai bine, reflectă ea, urcând scările spre atelier. Într-adevăr, hotărâse să nu-i mai pozeze, însă nu intimidarea fusese cauza, ci mânia. Și, de fapt, ce rost avea să se încurce sexual – fiindcă în mod cert într-acolo se îndreptau lucrurile – când tatăl respectivului te călca pe nervi, iar sentimentul era reciproc?

– Sexul, bombăni ea, răspunzându-și singură la întrebare.

Sexul era rostul, cel puțin în parte. Principalul motiv era Ashton însuși. Îi plăcea de el, îi plăcea să discute cu el, să fie cu el, să se uite la el, îi plăcea să aibă vise erotice cu el. Cel mai probabil situația lor intensifica toate acele trăiri, iar rezolvarea ei avea să dilueze atracția.

„Și ce dacă? se gândi Lila, intrând în cabina de probă. Nimic nu durează o veșnicie, deci e cu atât mai important să profiți la maximum de ceea ce ți se oferă în prezent."

Luă rochia de pe suport, o studie, privi tivul colorat al juponului. Fusese modificat fulgerător de repede, dar presupunea că oamenii făceau diverse lucruri fulgerător de repede pentru Ash. Din fericire pentru el – sau pentru ea – purta unul dintre sutienele noi.

Se dezbrăcă, își puse pe un umeraș rochia neagră pentru toate ocaziile, se descălță de pantofii negri și își luă costumația de țigancă.

Rochia îi venea bine acum, dezvăluind un decolteu adânc acolo unde sutienul îi împingea sânii în sus. Era doar o iluzie, își spuse, dar una care o flata. Și îi subția trunchiul, lărgindu-se în dreptul fustei de foc. Făcu o piruetă și volanele multicolore ale juponului ieșiră la iveală.

Ash știa exact ce voia și obținea acel lucru întotdeauna, își zise.

Și-ar fi dorit să aibă și altceva în afară de luciu de buze și șervețele absorbante în poșetă – și bijuteriile pe care și le imaginase el.

Se răsuci pe călcâie când se deschise ușa:

– Poftim vinul.

– Ar trebui să bați.

– De ce? Rochia e potrivită, remarcă el, ignorându-i pufnetul. Numai bună. Am nevoie de mai mult machiaj pentru ochi – vreau să fie umbriți, senzuali – și de o culoare mai închisă pe buze.

– Nu am farduri la mine.

– Sunt destule acolo, o informă el arătând spre un dulap cu o duzină de sertare. Nu te-ai uitat?

– Nu deschid sertare care nu îmi aparțin.

– Probabil ești una dintre cele cinci persoane din lume care pot spune asta cu mâna pe inimă. Uită-te acum, folosește orice ai nevoie.

Lila deschise primul sertar și făcu ochii cât cepele. Farduri de pleoape, creioane de ochi, contururi de ochi – lichide, sub formă de pudră sau cremă, rimeluri – cu aplicatoare de unică folosință pentru toate. Totul aranjat după tipuri și palete de culori.

În următorul sertar erau fonduri de ten, farduri de obraz, autobronzante, perii și alte perii.

– Dumnezeule, Julie ar plânge de fericire!

Deschise și altele. Rujuri, luciuri de buze, contururi de buze, lacuri de buze.

– Le-am cerut diverselor mele surori să-mi alcătuiască o colecție.

– Ai putea să-ți deschizi un magazin. Uau, sunt minunate, exclamă ea când găsi o mulțime de cercei, pandantive, lanțuri, brățări.

Ash veni lângă ea și răscoli bijuteriile.

– Încearcă asta și astea, și da – încearcă aia.

Era ca și cum s-ar fi jucat de-a deghizarea, observă ea, hotărând să intre în atmosferă. La naiba, poate chiar avea să-i reușească figura.

Selectă un autobronzant și un fard de obraz, își alese culori pentru ochi, apoi se încruntă spre el:

– Ai de gând să stai aici și să te uiți?

– Deocamdată. Ridicând din umeri, Lila se întoarse spre oglindă și începu să se joace. Peste o clipă, Ash o întrebă: E cazul să îmi cer scuze pentru tatăl meu?

– Nu, răspunse ea întâlnindu-i privirea în oglindă. Va trebui s-o facă el însuși. Deși nu mă aștept să se întâmple prea curând.

– Nici nu am să-ți ofer scuze pentru el. Poate fi un om aspru, chiar și în condiții normale. Acestea nu sunt nici pe departe normale. Dar nu avea nici un drept, absolut nici unul, să se poarte cu tine așa cum a făcut-o. Ar fi trebuit să vii la mine.

– Și ce să fac, să încep să mă smiorcăi fiindcă tăticul tău m-a insultat? E casa lui și, în mod evident, nu voia să mă știe acolo. Ce bărbat și-ar dori o femeie, pe care o consideră o prădătoare intrigantă, materialistă și oportunistă, în preajma fiului său?

– Nu are nici o scuză, repetă Ash. S-a înșelat din toate punctele de vedere.

– Te-ai certat cu el, murmură Lila în timp ce omogeniza fardurile de pleoape, studiindu-le efectul.

– Nu aș spune că „ne-am certat". Ne-am exprimat foarte limpede punctele de vedere contrare.

– Nu vreau să fiu un obstacol între tine și tatăl tău. Mai ales acum, când toți aveți nevoie de familie.

– Dacă ai devenit un obstacol, e fiindcă el ţi-a atribuit rolul ăsta. Va trebui să se descurce. Ar fi trebuit să vii şi să-mi spui.

– Îmi port singură bătăliile, declară ea întinzându-şi o umbră de culoare pe obraji.

– Nu era doar bătălia ta. Hai afară când termini, mă duc să pregătesc materialele.

Lila îşi luă paharul de vin şi sorbi din el pentru a-şi potoli furia. Se simţea la fel ca atunci când părăsise acea reşedinţă superbă din Connecticut.

Chiar şi aşa, aspectul pozitiv era acela că toate cărţile fuseseră aruncate pe masă. El ştia, ea ştia, amândoi ştiau, şi cu asta basta.

Aveau lucruri mult mai importante de rezolvat decât faptul că tatăl lui o disprețuia cu totul.

– Nu ai de gând să te culci cu taică-său, îşi zise cu glas tare pe când manevra abil conturul de ochi. Nu pe taică-său îl ajuţi să ia decizii în legătură cu un ou Fabergé şi o crimă.

Ceea ce se întâmpla o privea, cu siguranţă, doar pe ea şi pe Ashton.

Îşi termină machiajul şi hotărî că făcuse o treabă foarte decentă. Şi, pentru propria ei plăcere, schiţă o piruetă.

Gestul o făcu să râdă; râzând încă îşi luă vinul şi merse în atelier. Când Ash se întoarse de la şevalet, îşi ridică fustele, scuturându-le jucăuş:

– Ei bine?

– Aproape perfect, decretă el după ce o măsură din cap până în picioare.

– Aproape?

– Colierul nu se potriveşte.

– Mie îmi cam place, se bosumflă ea, ridicând pandantivul.

– Nu se potriveşte, dar nu contează în momentul de faţă. Du-te lângă ferestre. Lumina a dispărut, dar pot să mă descurc pentru atâta lucru.

– Nu ai de gând să pictezi îmbrăcat aşa, nu? îl întrebă ea, remarcând că se dezbrăcase de sacou şi de cravată

şi îşi suflecase mânecile de la cămaşă. Nu ar trebui să ai o salopetă sau ceva de genul ăsta?

– Salopetele sunt pentru fetiţe în poieniţe. Nu pictez azi. În seara asta, se corectă el. Termină vinul sau pune-l jos.

– Eşti foarte autoritar când îţi intri în pielea de artist, replică ea, dar puse jos paharul.

– Învârte-te. Cu braţele în sus şi ochii aţintiţi asupra mea.

Lila se supuse. De fapt, era chiar distractiv. Rochia decoltată şi volanele o făceau să se simtă sexy şi puternică. Cu braţele ridicate, se învârti din nou când el i-o ceru şi încercă să se imagineze sub o lună plină şi albă, lângă flăcările aurii ale unui foc de tabără.

– Înalţă bărbia. Bărbaţii te privesc, te doresc. Lasă-i să te dorească. Fă-i să te dorească. Ochii la mine. Rămâi cu ochii la mine.

Lila se învârti până începu să se învârtă şi camera cu ea şi îşi ţinu braţele în aer până începură să o doară în timp ce creionul lui continuă să alerge, să alerge, să alerge.

– Dacă mă mai rotesc o dată o să cad în nas.

– E în regulă. Ia o pauză.

– Ura! Se duse direct la paharul de vin, iar de data asta sorbi îndelung. Bine că am scăpat, oftă ea, după care se apropie de şevalet. Nu reuşi să îngaime decât: Ah!

Arăta proaspătă şi aprigă, şi feminină, toate în acelaşi timp. O desenase cu părul fâlfâind, cu fustele învolburate, cu trupul răsucit din talie şi cu un picior dezgolit ieşind dintre volanele înspumate.

Ochii ei priveau direct de pe pânză, încrezători, amuzaţi şi fierbinţi.

– E uluitor, murmură Lila.

– Mai e de lucru, dar e un început bun, zise Ash aruncându-şi creionul. Se uită din nou la ea, cu aceeaşi intensitate pe care o simţi direct până în măduva oaselor. Sunt lihnit, hai să comandăm ceva.

– Mi-ar prinde bine nişte mâncare.

– Tu schimbă-te, eu comand. Ce doreşti?

– Orice care nu conține ciuperci, anșoa sau castraveți. În rest nu fac mofturi.

– În regulă. Mă găsești jos.

În vestiar, Lila se dezbrăcă de rochie – cu mai multe regrete decât se așteptase. După ce o puse înapoi pe umeraș, își șterse machiajul aproape complet și își prinse părul la spate într-o coadă. Imaginea din oglindă o înfățișa pe Lila cea de toate zilele.

– Aici se încheie reprezentația noastră în această seară, murmură ea.

Îl găsi pe Ash în camera de zi, vorbind la telefon:

– Te anunț când aflu. Orice poți să faci. Da, și eu. Ne auzim mai târziu. Sora mea, îi explică el Lilei.

– Care dintre ele?

– Giselle. Îți transmite salutări.

– O, salut-o și din partea mea. Ce mâncăm?

– Am ales un meniu italian. Localul meu preferat oferă un pui cu parmezan formidabil. Fără ciuperci.

– Pare numai bun.

– Îți mai aduc un pahar de vin.

– Apă cu gheață mai întâi. După atâta învârtit ți se face sete.

Se apropie de fereastră și privi oamenii plimbându-se, defilând țanțoși și îmbulzindu-se. Felinarele stradale creau pete de lumină albă în care pășeau și din care dispăreau.

Era mai târziu decât crezuse. Ce zi ciudată – o zi lungă, ciudată și plină de complicații.

– Ai un adevărat spectacol aici, observă ea când îl auzi întorcându-se. N-ai nevoie de binoclu. Atâția oameni, cu atâtea de făcut. Mulțumesc, spuse luând paharul de apă. Ador să privesc New Yorkul, mai mult decât orice alt oraș în care m-am aflat. Există întotdeauna ceva de văzut. Sprijinindu-se de pervazul lat, mărturisi: Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Va trebui să mănânc și să plec.

– Nu pleci.

– Nu?

– Eşti în siguranţă aici. Luke va rămâne la Julie – doar ca măsură de precauţie.

– Aşa se cheamă în cercurile sus-puse?

– Aşa a spus el. A spus că va dormi în camera rezervată de obicei pentru tine, preciză Ash zâmbind uşor.

– Ceea ce mă lasă fără pat – sau aici cu un pat, dar fără bagaje.

– Am trimis după ele.

– Ai... trimis după ele?

– Nu e mare lucru. Tipul care le aduce ar trebui să sosească în câteva minute.

– Uite, iar ai aranjat tu totul.

Lila se ridică de pe pervaz şi porni spre capătul opus al încăperii.

– Unde te duci?

– După vin, zise ea fluturând o mână în aer, fără a se opri din mers. Mi-l aduc singură.

– Ei bine, adu-mi şi mie unul dacă tot te deranjezi.

Ash zâmbi în sinea lui. Îl fascina, trebuia să recunoască. Atât de multă compasiune, o minte atât de deschisă, un ochi atât de ager şi perspicace. Şi o coloană vertebrală ce se putea dovedi tare ca o vergea de fier.

Îşi imagina că astfel plecase şi după cearta cu tatăl lui. Cu flăcări în priviri şi spatele drept ca oţelul.

Când Lila se întoarse cu două pahare, focul se domolise şi ardea înăbuşit.

– Cred că avem câteva lucruri de...

– E fie mâncarea, fie omul cu valizele, o întrerupse Ash când se auzi soneria. Nu uita ce ai vrut să spui.

Se dovedi a fi bagajul ei, adus pe roţi până în casă. Curierul ieşi repede, băgând în buzunar bancnota pe care i-o întinsese Ash.

– Şi îmi plătesc singură ce este al meu, declară ţâfnoasă Lila.

– Când tu faci aranjamentele, poţi să plăteşti. Nici o problemă. Cum se cam săturase de confruntări, Ash încercă o altă metodă: A fost o zi a naibii de grea. O să-mi fie mai uşor dacă te ştiu aici, în siguranţă. Ai fi putut să te cazezi la un hotel. Nu ai făcut-o.

– Nu, nu am făcut-o. Dar...

– Ai venit direct la mine, fiindcă voiai să mă ajuți. Acum lasă-mă pe mine să te ajut. Rămâi aici în noaptea asta, apoi te duc eu la noii clienți mâine dimineață. Sau după-amiază. Când vei avea de mers acolo.

Își luase adio de la fratele lui, cu tot cu un val de fluturi albi, se gândi Lila. Pierduse un unchi într-o manieră oribilă. Și, într-un context în care ea fusese prinsă la mijloc, se certase cu tatăl lui. Merita să se arate mai înțelegătoare.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor, dar e mai bine să întrebi înainte.

– Am auzit asta undeva, cândva.

– E în general adevărat. Mă duc să mă schimb din rochia asta înainte să vină mâncarea. Mă simt de parcă aș fi purtat-o o săptămână.

– Ducem astea sus, atunci, zise el trăgând valizele până la lift. Poți să îți alegi orice cameră vrei. Nu este obligatoriu să te culci cu mine.

– Asta mă bucură. Nu mi-ar plăcea să fie o obligație. Dar dacă ar fi o opțiune, să știi că nu m-ar deranja absolut deloc.

– E cu siguranță o opțiune, rosti Ash întorcându-se cu fața la ea și trăgând-o în brațele lui.

Lila se lăsă absorbită de sărutul – puțin aspru și foarte posesiv de data aceasta – așa că de-abia remarcă țiuitul soneriei.

– Pe toți dracii! Pui cu parmezan, murmură el, cu gura lipită de a ei. Livrat rapid.

– Ah! Presupun că trebuie să deschidem.

– Lasă-mi un minut.

Se duse la ușă, verifică, apoi îi deschise unui tip scund cu bască de baseball.

– Bună ziua, domnule Archer. Cum merge?

– Destul de bine, Tony.

– V-am adus două porții de pui cu parmezan, două salate, baghetele de pâine specialitatea casei. Trecute pe nota de plată, cum ați cerut.

– Perfect, zise Ash întinzându-i o bancnotă în schimbul pachetului cu mâncare.

– Mulțumesc. O seară bună, domnule Archer.

– Așa va fi. Ash închise ușa și își fixă privirea asupra Lilei. Cu siguranță așa va fi.

– Pun pariu că puiul ăla se va încălzi fără probleme la microunde, zâmbi ea.

– O să aflăm.

Ash lăsă pachetul pe masă și porni spre ușa liftului, ademenit de surâsul ei.

capitolul 14

Ash închise gratiile cu forță și apăsă pe buton. În timp ce liftul se ridică scrâșnind spre etajul doi, o împinse pe Lila cu spatele în peretele lateral. Mâinile lui urcară mângâietor de pe șoldurile ei pe talie, pe coaste, pe lateralele sânilor, stârnind mici focuri în calea lor până îi cuprinseră obrajii.

În cele din urmă îi asedie gura cu a lui.

O dorise de la bun început, când stătuseră față în față în cafenea. O dorise când fusese copleșit de șoc și durere, iar ea încercase să-l ajute. O dorise atunci când ea îi adusese zâmbetul pe buze chiar și în negura suferinței și a întrebărilor imposibile. Când stătuse în atelierul lui, pozând sfioasă și făstăcită.

Îi oferise alinare, îi dăduse răspunsuri și, între timp, stârnise în el o emoție care-l ajutase să șlefuiască muchiile aspre ale durerii.

Își dădu seama însă că nu înțelesese până atunci cât de profund o dorise.

Dorința se răspândi în el ca o creatură vie, strângându-i vintrele, abdomenul, gâtul, când ea se ridică pe vârfuri, se încolăci în jurul lui, își strânse pumnul în părul lui.

Așa că nu se mai gândi; acționă.

Îi puse mâinile pe umeri și prinse bretelele rochiei, trăgându-i-le în jos. Gestul imobiliză brațele Lilei doar

pentru o clipă, suficient ca el să-şi închidă palmele peste sânii ei. Simţi pielea fină, o fâşie de dantelă şi bătaia rapidă, foarte rapidă, a inimii.

Apoi ea se zgâlţâi uşor, rapidă şi agilă, pentru a-şi coborî rochia peste şolduri, după care se înălţă şi îşi strânse picioarele goale în jurul taliei lui, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

Liftul se opri cu o bufnitură.

– Ţine-te bine, îi spuse Ash, desprinzându-şi mâinile de pe şoldurile ei ca să deschidă grătiile.

– Nu-ţi face griji pentru mine, toarse ea trecându-şi uşor dinţii de-a lungul gâtului lui. Numai nu te împiedica.

Ash îi trase elasticul din păr. Îl voia desfăcut. Răsucindu-l în mână, îi trase capul pe spate şi îi acoperi din nou gura cu a lui.

În întunericul colorat în albastru de lumina felinarelor stradale, o duse până la dormitorul lui, traversând parchetul din scânduri late, şi se lăsă să cadă cu ea pe patul pe care nu se obosise să îl facă de când dormise ultima dată în el.

Lila se rostogoli imediat, folosind inerţia căzăturii pentru a-l întoarce pe spate. Şi îl încălecă. Pletele îi căzură ca două draperii de-o parte şi de alta a capului lui când se aplecă să-i muşte scurt buza de jos. Degetele îşi făceau deja de lucru cu nasturii de la cămaşa lui.

– A trecut ceva timp, dar cred că mai ţin minte cum se face.

– Dacă uiţi vreun pas... Mâinile lui alunecară în sus pe coapsele ei, coborâră din nou. Îţi suflu eu.

Deschizându-i larg cămaşa, Lila începu să-l maseze ferm pe piept.

– Frumos corp, mai ales pentru un bărbat care face sport cu vopsele şi pensule.

– Nu uita de spatulă.

Cu un râs răguşit, tânăra femeie îşi trecu mâinile peste umerii lui:

– Foarte frumos. Îşi plecă iarăşi capul, plimbându-şi delicat buzele peste ale lui – atingând, retrăgându-se,

atingând – apoi coborând pe gât, pe umeri. Cum mă descurc?

– Nu ți-a scăpat nimic.

Ash întoarse capul, iar buzele li se lipiră. Când ea se cufundă în sărut, Ash se rostogoli și inversă poziția, în prima mișcare a dansului lor senzual.

Lila avusese de gând să stabilească ea ritmul, să o ia oarecum încet. Să înceapă cu ceva ușor și să adauge pe parcurs, însă Ash îi spulberase toate intențiile.

Cum ar fi putut să-și planuiască mișcările, ritmul, când mâinile lui goneau peste ea? Atingea și poseda la fel cum schița, cu mișcări sigure și ferme, demonstrând că știa perfect cum să stârnească pasiunea. Pe măsură ce dorința creștea în ea, Lila căută mai mult, arcuindu-se sub el, oferind, încolăcindu-se în jurul lui, cucerind.

Mușchi puternici, linii prelungi, toate doar pentru ea, gata să fie explorate și posedate în acea mare de lumină albastră, blândă.

Pradă freneziei, se rostogoliră împreună, apucând și pipăind, cu inimile bătând înnebunitor în timp ce sângele curgea mai rapid, tot mai rapid, sub pielea încinsă.

Ash îi desfăcu clema sutienului, îl azvârli cât colo și, ridicându-se, îi prinse sânul în gură.

Lila se arcui ca o pisică, torcând de plăcere, înfigându-și degetele în umerii lui, copleșită de valul de senzații. Limba lui trecu mângâietor peste ea, dinții lui o torturară, toate concentrate cu precizia unui laser asupra acelui singur punct din corpul ei – până când întreaga ei lume se cutremură.

Era complet deschisă spre plăcerile acelea nemaiîntâlnite, spre viteza cu care se adăugau una peste cealaltă, peste ea.

Corpurile li se împletiră în timp ce degetele ei se luptară cu nasturele pantalonilor lui. Apoi gura lui coborî în goană pe trunchiul ei, tot mai jos și mai jos, până când o aduse la extaz.

Strigă, savurând acel șoc glorios, trăindu-l din plin până la punctul culminant ce îi tăie răsuflarea, desfătându-se cu prăbușirea nesfârșită ce îi urmă.

„Acum, o, Doamne, acum!" Mintea ei rosti cuvintele aproape hohotind, dar de-abia reuși să-i rostească numele cu un geamăt când se agăță cu disperare de el, chemându-l să se întoarcă la ea. Să o posede, definitiv și complet.

Ash o privi, îi fixă ochii întunecați, de țigancă, ca niște luni negre în noapte, apoi intră în ea. Propriul lui corp începu să tremure când se chinui să reziste, să mai prelungească puțin acel moment de descoperire. Era înăuntrul ei, prins acolo, cu ochii Lilei ațintiți asupra lui, cu părul ei revărsat pe așternuturi.

Ea se înfioră, apoi îi prinse mâinile, le strânse tare.

Împreunați, se abandonară nevoii, vitezei, mișcării și fierbințelii ce îi inundă, îi înecă.

Lila zăcea epuizată; mâinile îi alunecară fără vlagă de pe umerii lui umezi de sudoare și căzură pe așternuturile în dezordine. Se simțea minunat și nu-și dorea nimic mai mult decât să se bucure de acea senzație până strângea destulă energie pentru un nou episod.

– Uau! reuși să spună în final.

Ash scoase un fel de geamăt pe care ea îl interpretă drept acord. O apăsa cu toată greutatea, ceea ce Lilei îi plăcea la nebunie. Îi plăcea să-i simtă inima galopându-i pe piele, contururile acelui corp delicios și satisfăcut zăcând vlăguite peste ea.

– Așa închei tu în mod obișnuit ședințele din atelier?

– Depinde de model. Lila lăsă să-i scape un hohot scurt. L-ar fi înghiontit sau l-ar fi ciupit ușor dacă s-ar fi simțit în stare să-și ridice brațele. Ash mărturisi: De obicei beau o bere. Uneori ies la jogging sau urc pe banda de alergare.

– Eu nu înțeleg benzile de alergare. Transpiri din abundență și nu ajungi nicăieri. Sexul, pe de altă parte? Transpiri din abundență și ajungi peste tot.

Ash ridică puțin capul pentru a o privi:

– Acum am să mă gândesc la sex de fiecare dată când sunt pe banda de alergare.

– Cu plăcere.

– Ești unică, râse el rostogolindu-se pe spate.

– Un obiectiv major realizat.

– De ce un obiectiv? Când ea nu făcu decât să ridice din umeri, își petrecu un braț în jurul ei și o întoarse ca s-o privească în ochi. De ce un obiectiv? repetă el.

– Nu știu. Probabil din cauză că am crescut în armată. Uniforme, înregimentare. Poate că a fi unică e răzvrătirea mea personală.

– Ți se potrivește.

– Și tu nu ar trebui să fii un mare șef de companie mânat de ambiție – sau genul de bogătaș care călătorește cu avionul personal și își petrece verile la Monte Carlo? Sau poate chiar îți petreci verile la Monte Carlo.

– Prefer Lacul Como. Nu, nu sunt genul permanent în vacanță, nici un mare șef. Nu am fost nevoit să trec prin etapa de artist muritor de foame, dar aș fi făcut-o.

– Fiindcă nu e vorba doar de ceea ce faci, ci și de menirea ta. E bine să ai parte de talent și de dragoste. Nu toată lumea poate.

– Iar menirea ta este scrisul?

– Eu așa simt. Îmi place foarte mult și cred că voi deveni tot mai bună. Dar aș muri de foame ca scriitoare dacă n-aș îngriji locuințe. Și asta îmi place, e o activitate la care sunt foarte bună.

– Nu cotrobăi prin sertare care nu-ți aparțin.

– Perfect adevărat.

– Eu aș face-o, recunoscu el. Majoritatea oamenilor ar face-o. Curiozitatea o impune.

– Cedează în fața curiozității, și ești dat afară imediat. În plus, e pur și simplu nepoliticos.

– Ai dreptate, râse el atingându-i cu un deget gropița minusculă de lângă gură. Hai să punem cina la microunde.

– Acum că ai pomenit de asta, sunt oficial lihnită. Țin să-ți atrag atenția că rochia mea e în lift.

– Ferestrele sunt acoperite cu o peliculă ce le face opace din afară, pentru a-i frustra pe exhibiționiștii de felul tău.

– Chiar și așa, ai un halat? Sau o cămașă? Sau valizele mele?

– Dacă insişti...

Se ridică, iar Lila decise că avea ochi de pisică din moment ce se putea mişca atât de lin în lumina scăzută. Îi aduse din dressing o cămaşă pe care i-o dădu comentând:

– E prea mare pentru tine.

– Ceea ce înseamnă că îmi va acoperi fundul. Fundurile trebuie acoperite la masă.

– Asta e o regulă foarte strictă!

– Nu am multe reguli, dar cele pe care le am sunt foarte stricte, îl informă ea îmbrăcând cămaşa.

Îi acoperea într-adevăr fundul şi partea de sus a coapselor – şi mâinile. Îşi încheie nasturii cuminte, apoi îşi suflecă mânecile.

Avea să o picteze şi aşa, îşi spuse el. Blândă şi zăpăcită după sex, cu ochii somnoroşi şi purtând una dintre cămăşile lui.

– Perfect, decise ea netezind tivul. Acum ai de ce să mă dezbraci după cină.

– Dacă aşa pui problema, regulile sunt reguli, spuse Ash punându-şi un tricou şi nişte pantaloni de trening. Mi-ai alungat din minte orice altceva, pentru o vreme, mărturisi el în timp ce coborau la parter.

– Poate dacă lăsăm gândurile să bântuie liber o să putem stabili mai uşor ce avem de făcut mai departe. Lila adulmecă pachetul cu mâncare şi exclamă încântată: Doamne, încă miroase grozav!

– Dacă aş putea să dau timpul înapoi, nu te-aş mai implica în asta, spuse Ash trecându-şi o mână prin părul ei. Te-aş vrea oricum aici, dar nu te-aş mai implica.

– Sunt implicată şi sunt aici. Acum însă, hai să mâncăm. Şi poate reuşim să identificăm următorii paşi pe care-i avem de făcut.

Ash încercă să-şi pună ideile în ordine cât încălzirăă mâncarea şi se instalară în colţişorul pe care îl foloseau în mod obişnuit pentru masă.

– Ai avut dreptate, spuse Lila după o înghiţitură. E gustos. Deci... la ce te gândeşti? Ai aerul acela de om cufundat în meditaţie, adăugă ea. Ca atunci când încerci

să hotărăşti ce să pictezi şi cum. Nu aerul complet concentrat, periculos de intens, pe care îl ai când desenezi, ci acela din momentul pregătirilor.

– Am aere?

– Da, şi ai vedea şi singur dacă ţi-ai face un autoportret. La ce te gândeşti?

– Dacă poliţia o identifică pe Tipa Asiatică Sexy, s-ar putea să fie inutil.

– Dar tu nu crezi asta, şi nici eu. Nu era preocupată de camerele de supraveghere. Deci fie nu o interesează dacă i se află numele, fie nu este înregistrată nicăieri în sistem.

– Oricum ar fi, nu părea deosebit de îngrijorată că poliţia ar putea să o vâneze sub suspiciunea de a fi comis mai multe crime.

– Probabil a mai făcut şi altele, nu crezi? Doamne, e atât de ciudat, să stau să mănânc pui cu parmezan şi să discut despre crime multiple!

– Nu e nevoie să o facem.

– Ba da. Doar fiindcă e ciudat nu înseamnă că e mai puţin necesar. Am crezut că pot să privesc întreaga situaţie ca pe intriga unei poveşti şi să mă detaşez puţin. Dar nu-mi iese. Asta e realitatea şi trebuie să o accepţi aşa cum e. Deci, probabil a mai ucis şi înainte.

Mintea lui Ash evocă gaura neagră, perfect conturată, dintre sprâncenele cadavrului.

– Da, nu cred că e un domeniu nou pentru ea. Şi dacă avem dreptate, şeful ei probabil are buzunare adânci. Nu ar angaja nişte amatori.

– Dacă a angajat-o ca să obţină oul de la Oliver, ea nu şi-a făcut treaba.

– Exact.

– Te gândeşti la o modalitate de a o atrage în capcană folosind oul, zise Lila fluturând furculiţa spre el. Dacă dă greş, şi-ar putea pierde locul de muncă sau onorariul – sau poate chiar viaţa, având în vedere că individul care o plăteşte, oricine ar fi el, nu are scrupule în a comanda uciderea altora pentru a-şi realiza interesele.

– Dacă nu-şi doreşte decât oul – şi ce altceva ar putea fi? –, a rămas fără opţiuni. Nu ştiu ce i-a zis Vinnie sub tortură. Ţinând cont de personalitatea lui, cred că nu i-a spus nimic. Chiar dacă a vorbit, ştia doar că l-am dus la complex, să-l ascund într-un loc sigur, dar nu şi unde anume în cadrul complexului.

– Dacă ea şi-ar da seama cumva că e acolo, tot ar fi în dificultate. Şi chiar dacă ar reuşi să intre...

– Un *dacă* foarte problematic, dat fiind sistemul de securitate al tatălui meu. Dar şi în cazul în care i-ar da prin minte, de exemplu, să se angajeze în rândurile personalului sau să îşi facă rost de o invitaţie, tot nu ar şti unde să înceapă să îl caute. L-am pus...

– Nu-mi spune, îi ceru Lila acoperindu-şi instinctiv urechile. Dacă...

– Dacă se întâmplă ceva foarte grav şi ajunge la tine? În acest caz, ai să-i spui că oul Carul cu heruvim se află în seiful mic din biroul de la grajduri. Nu avem cai în acest moment, deci biroul nu e folosit. Este un cod de cinci cifre. Trei-unu-opt-nouă-zero. Asta e ziua de naştere a lui Oliver, lună, zi, an. Dacă i-aş fi spus lui Vinnie, poate ar fi încă în viaţă.

– Nu, oftă Lila întinzându-se să-l atingă pe mână. Intenţionau să-l ucidă de la bun început. Dacă l-ar fi lăsat să trăiască, el ţi-ar fi spus ţie, le-ar fi spus poliţiştilor. Am convingerea că şi dacă ar fi avut oul în posesia lui, şi dacă li l-ar fi dat, tot l-ar fi ucis.

– Ştiu asta. Ash rupse o bagheta de pâine în două, mai mult din nevoia de a rupe ceva decât pentru că ar fi vrut s-o mănânce. Mi-e greu s-o accept, dar tu trebuie să ştii unde se află, urmă el.

– Ca să-l folosesc drept pârghie de negociere pentru mine însămi sau ca să-l pot recupera dacă pune mâna pe tine.

– Sper că nu se vor întâmpla nici una, nici alta. Oliver îl avea. Probabil s-a răzgândit în privinţa tranzacţiei sau i-a modificat termenii vrând să obţină un profit mai mare. Nu s-ar fi gândit niciodată că ei ar fi putut să-l

ucidă și s-o ucidă și pe iubita lui – după ce au folosit-o drept persoană de contact.

– Veșnicul optimist, murmură Lila. Optimistul crede întotdeauna că se va întâmpla cel mai bun lucru posibil, nu cel mai rău.

– Exact. Îi cam enervase, desigur, prin urmare și-a luat măsuri de precauție trimițându-mi mie cheia. Dar spera să-i convingă să plătească – eventual fluturându-le promisiunea de a găsi și alte obiecte deosebit de interesante pentru client.

– Asta e un joc riscant.

– Și a riscat. Coborând privirea spre paharul de vin, Ash gândi cu voce tare: Aș putea încerca o variație a acestui joc.

– Ce fel de variație?

– Oliver avea o modalitate de a o contacta pe această femeie sau pe șeful ei, ori cunoștea pe cineva care păstra legătura cu ei. Trebuie să aflu cum proceda, apoi îi contactez și le propun o nouă tranzacție.

– Ce i-ar împiedica, odată ce află că ai oul, să te vâneze și pe tine, așa cum au făcut-o cu Oliver și Vinnie? Ash, chiar am vorbit serios când am spus că nu vreau să fii victima unei tentative de asasinat.

– Am să le spun foarte clar că oul e într-o locație bine securizată. Să zicem una care necesită prezența mea și a unui reprezentant autorizat pentru a putea ridica obiectul. Dacă mi se întâmplă ceva – sunt ucis, sufăr un accident, dispar –, am lăsat instrucțiuni ca oul să facă obiectul unei donații imediate către Metropolitan Museum of Art.

După părerea ei, rostise întreaga frază – în special cuvintele „sunt ucis" – mult prea relaxat.

– Poate ar funcționa. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Cum eu trebuie să găsesc o cale de a o informa pe femeie sau pe șeful ei că sunt deschis la negocieri, ai timp de reflecție.

– Sau ai putea să-l donezi acum, să dai de veste în lung și în lat, după cum sugeram mai devreme, și atunci nu ar mai avea nici un motiv să te vâneze.

– Femeia ar dispărea. Fie pentru a se sustrage autorităților, fie pentru a scăpa de furia celui care a angajat-o. Trei oameni sunt morți, iar doi dintre ei au însemnat mult pentru mine. Nu pot să mă dau pur și simplu la o parte.

Lila rămase tăcută o clipă. Avea sentimente puternice față de Ash – se culcase cu el, așa că relația lor cuprindea acum mai multe niveluri – și totuși nu știa precis cum să pună problema. Abordarea directă, își spuse, era întotdeauna cea mai bună.

– Cred că ai dreptate în privința faptului că ea ar dispărea. În cazul ăsta, teama și riscurile ar lua sfârșit.

– Poate da, poate nu.

– Hai să fim optimiști. Și totuși, nu ai avea niciodată sentimentul că ți s-a făcut dreptate. Până la urmă, despre asta e vorba, nu? Vrei să îi știi, cel puțin parțial, în mâinile tale. Ai nevoie să o pui la punct așa cum ai pune la punct un bețiv nesuferit într-un bar.

– Nu aș lovi-o. E femeie, iar unele reguli sunt prea adânc înrădăcinate.

Lila îi studie chipul cu atenție. Știa să afișeze o mască de calm și rațiune, dar în substrat se afla o hotărâre de fier. Luase o decizie și avea să o pună în aplicare, cu sau fără ajutorul ei.

– În regulă, spuse în cele din urmă.

– Ce anume e în regulă?

– Mă bag. Va trebui să punem la punct detaliile, să stabilim totul pas cu pas, deoarece nu-mi imaginez că înscenarea unei escrocherii face parte din repertoriul tău.

– Poate ar trebui să ne culcăm înainte să luăm o hotărâre.

– Poate chiar ar trebui, zâmbi ea luându-și paharul de vin.

Julie nu putea să doarmă. Ceea ce nu era nicidecum de mirare, date fiind împrejurările. Își începuse ziua participând la o înmormântare, de la care cea mai bună prietenă a ei plecase furtunos după ce fusese insultată

de către tatăl răposatului, apoi sfârșise prin a-l găzdui pe fostul ei soț în camera de oaspeți.

Iar între timp avusese loc o altă crimă, ceea ce era oribil, mai ales că făcuse cunoștință cu Vincent Tartelli și soția lui la una dintre expozițiile lui Ash.

Gândul că toate începuseră cu descoperirea unuia dintre ouăle imperiale pierdute era însă de-a dreptul fascinant.

Și-ar fi dorit foarte mult să poată vedea oul, deși era conștientă că nu ar fi trebuit să se gândească la încântarea pe care i-o putea oferi o comoară pierdută când mai mulți oameni fuseseră uciși.

Pe de altă parte, aceste reflecții erau mult mai puțin inconfortabile decât conștiința faptului că Luke dormea în camera alăturată.

Se răsuci iarăși în pat. Cu ochii la tavan, încercă să-l folosească drept fundal, construind imaginea Carului cu heruvim. Dar busola minții o călăuzi spre adevăratul ei nord și spre Luke.

Luaseră cina împreună, doi oameni civilizați discutând despre crime și comori rusești neprețuite în timp ce degustau feluri thailandeze. Ea nu se împotrivise când el ceruse să rămână peste noapte. Fusese înspăimântată, ceea ce era de înțeles, în definitiv. Părea limpede acum că persoana care îl omorâse pe Oliver, iar acum și pe bietul domn Tartelli, intrase prin efracție în apartamentul ei.

Nu avea să revină, bineînțeles că nu avea să revină. Dar dacă totuși se întorcea... Julie putea să susțină drepturile femeilor și egalitatea între sexe, dar tot se simțea mai în siguranță având un bărbat în casă.

Însă când acel bărbat era Luke, prezența lui îi trezea o mulțime de amintiri, în majoritate plăcute. Multe dintre ele sexy. Amintirile plăcute și sexy nu încurajau somnul.

Evident, nu ar fi trebuit să se retragă la culcare atât de devreme, dar i se păruse mai sigur și mai înțelept să se cuibărească în propria ei cameră, în vreme ce Luke era cuibărit altundeva.

Putea să-şi ia iPad-ul, să lucreze ceva, să încerce câteva jocuri. Putea să citească. Oricare dintre acestea ar fi fost o distracţie productivă. Deci avea să meargă tiptil în bucătărie, să-şi ia tableta şi să-şi prepare o cană din ceaiul de plante recomandat de nutriţionistul pe care îl concediase fiindcă se dovedise complet nerezonabil – organismul ei *avea nevoie* de doze regulate de cofeină şi de îndulcitori artificiali. Însă ceaiul o relaxa.

Se ridică din pat şi, din prudenţă, îşi luă un halat peste cămăşuţă. Deschizând uşa încet, grijulie ca un hoţ, se strecură în vârful picioarelor în bucătărie.

Folosind doar lumina de la aragaz, turnă apă în ceainicul electric şi îl puse să fiarbă. Era mai bine, mult mai bine decât să se zvârcolească şi să retrăiască vechi amintiri sexy, decise ea, deschizând un dulap în căutarea cutiei de ceai. O băutură gustoasă, liniştitoare, puţină muncă, apoi, eventual, o carte foarte plictisitoare.

Avea să doarmă buştean.

Simţindu-se deja mai satisfăcută, îşi scoase ceainicul preferat, ai cărui boboci de liliac, pe un fond verde-pastel, îi ridicau întotdeauna moralul. Procesul de încălzire a apei, de măsurare a dozei de ceai şi de pregătire a strecurătorii o ţinu concentrată asupra sarcinii domestice, permiţându-i să se liniştească.

– Nu poţi dormi?

Julie, lăsând să-i scape un chiţăit jenant, scăpă cutia de ceai – pe care, din fericire, tocmai o închisese – şi se zgâi la Luke.

Nu purta decât pantalonii de la costum – cu fermoarul tras, dar fără să fi închis nasturele –, prin urmare nu era nicidecum vina ei că primul gând fu despre cât de bine, chiar foarte bine arăta fostul ei soţ.

Al doilea fu regretul că se demachiase.

– Nu am vrut să te sperii, zise el apoi ridicând de pe jos cutia.

– Nu am vrut să te trezesc.

– Nu mai trezit. Te-am auzit învârtindu-te pe aici, dar am vrut să mă asigur că eşti *tu*.

„Civilizată, îşi reaminti Julie. Matură."

– Nu reuşeam să-mi deconectez creierul. Şi nu ştiu ce să cred sau ce să simt, ţinând cont că acele crime sunt atât de aproape de casa mea. Mai e şi oul. Nici ăla nu reuşesc să mi-l scot din cap. Este un eveniment major, o descoperire uriaşă în lumea artei, iar prietena mea cea mai bună e implicată în toate astea.

„Vorbeşti prea repede", îşi spuse, dar nu se putea calma. De ce era bucătăria ei atât de mică? Aproape că erau călare unul peste celălalt.

– Ash va avea grijă de Lila, o asigură el.

– Nimeni nu are grijă de Lila, dar da, ştiu că o să încerce.

Îşi dădu la o parte părul, imaginându-şi că era o încălceală nebună după atâta zvârcolit în pat.

Faţa nemachiată, părul în dezordine. Slavă Domnului că nu aprinsese becul de deasupra capului.

– Vrei nişte ceai? E un amestec de plante cu valeriană, gura-lupului, muşeţel şi levănţică. E foarte bun pentru insomnie.

– Suferi des de aşa ceva?

– Nu prea. Mai mult de la stresul de zi cu zi.

– Ar trebui să te apuci de meditaţie.

– Tu meditezi? îl întrebă ea atunci privindu-l cu ochii cât cepele.

– Nu. Nu reuşesc să-mi deconectez creierul.

Răzând, Julie se întinse după o a doua cană.

– Am încercat de câteva ori, dar de fiecare dată *aum*[1]-ul meu se transformă în: „Of, ar fi trebuit să cumpăr poşeta aia fabuloasă de la Barneys". Sau: „Nu cumva ar trebui să îl promovez pe artistul cutare nu aşa, ci aşa?" Sau: „De ce am mâncat brioşa aia?"

– În cazul meu gândurile au în centru programul angajaţilor, inspecţiile de la direcţia sanitar-veterinară şi, evident, reţetele de brioşe.

Julie acoperi ceainicul pentru a lăsa ceaiul să se infuzeze.

[1] Silabă sanscrită care se regăseşte în mai multe religii orientale; în hinduism reprezintă sunetul primordial de la care s-a structurat Universul (n.red.)

– În noaptea asta, mintea mi-a stat numai la crimă şi la cuăle l'abergé şi...

– Şi?

– Ei, diverse.

– Interesant, gândurile mele au fost despre crimă, cuăle Fabergé şi despre tine.

Julie îi aruncă o privire, apoi îşi feri ochii când scurtul contact vizual îi făcu stomacul să tresară.

– Ei bine, date fiind împrejurările...

– Ai fost mereu prezentă în gândurile mele, mărturisi Luke plimbându-şi un deget de la umărul ei până la cot – un obicei vechi pe care ea şi-l amintea bine. Mi-am pus multe întrebări ce te-au avut drept subiect. Cum ar fi fost dacă am fi făcut asta în loc de aia? Cum ar fi fost dacă aş fi spus asta şi nu aia?

– E firesc să-ţi pui astfel de întrebări.

– Ţi-ai pus şi tu?

– Da, desigur. Doreşti miere? Eu îl beau simplu, dar am miere dacă...

– Te-ai întrebat vreodată de ce nu am reuşit să ne menţinem relaţia? De ce am făcut amândoi gesturi stupide, în loc să căutăm o soluţie pentru a o repara?

– Poate pentru că preferam să fiu furioasă pe tine? Părea mai uşor să fiu furioasă pe tine decât să îmi doresc să fi spus asta sau ca tu să fi făcut aia. Eram doar nişte copii, Luke.

Cu blândeţe, o făcu să se întoarcă spre el. Privind-o în ochi, rosti:

– Nu mai suntem copii.

Mâinile lui ferme îi încălzeau pielea prin mătasea subţire a halatului, iar ochii pătrunzători îi încălzeau sufletul. Toate acele întrebări, toate acele gânduri, toate acele amintiri străbătură într-o clipă limita pe care Julie şi-o impusese ca fiind de bun-simţ.

– Nu, nu mai suntem, confirmă ea.

Debarasată de ultimele reţineri, se apropie şi se lipi de el, pentru a-şi lua ceea ce îşi dorea.

Iar mai târziu, cu ceaiul uitat pe tejghea, cuibărită lângă corpul lui, adormi buştean.

capitolul 15

Știind că trebuia să recupereze zilele pierdute și neavând nici un alt loc în care să o poată face, Lila prepară cafea, apoi își instală un spațiu de lucru temporar în colțul pe care Ash îl rezervase pentru luarea mesei.

Se cufundă în povestea care, știa bine, nu se bucurase de suficientă atenție din partea ei în ultimul timp. Îmbrăcată în cămașa lui Ash, alungă orice alt gând și se întoarse la viața de liceu și la războaiele dintre vârcolaci.

Reuși să lucreze două ore bune până îl auzi pe Ash intrând. Ridică un deget pentru a-i cere să facă liniște, apoi își încheie paragraful.

Apăsând tastele pentru salvare, înălță privirea spre el și zâmbi:

– Bună dimineața.

– 'Neața. Ce faci?

– Scriu. Trebuia neapărat să reiau munca, însă ți-ai sincronizat perfect apariția. E un punct bun în care să mă opresc deocamdată.

– Atunci de ce plângi?

– A! făcu Lila ștergându-și lacrimile. Tocmai am ucis un personaj înduioșător. Era necesar, dar îmi pare foarte rău. O să-mi lipsească.

– Om sau vârcolac?

– În versiunea mea, vârcolacii sunt oameni cu excepția a trei nopți pe lună. Dar era vârcolac. Personajul meu principal va fi zguduit.

– Condoleanțe. Mai vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc. Am băut deja două. M-am gândit că, dacă mă instalez aici, o să te deranjez cel mai puțin, continuă ea, în vreme ce Ash porni cafetiera. Sunt așteptată la următorul client abia azi după-amiază și nu mă simt în stare să merg la Julie acum. Nu sunt sigură ce aș găsi acolo.

– Ești bine.

– E ceva în neregulă?

– Totul e în neregulă înainte de cafea, mormăi Ash luând prima înghiţitură de cafea neagră. Aş putea să fac o omletă dacă vrei.

Lila îi observă părul ciufulit, faţa nerasă şi expresia clară de iritare în jurul ochilor.

– Omleta e unul dintre puţinele lucruri pe care le gătesc foarte bine. Îţi ofer asta în schimbul unui loc în care să stau până la două.

– S-a făcut.

Tânăra femeie deschise frigiderul şi scoase un cofraj de ouă.

– Stai jos şi bea-ţi cafeaua, iar eu am să-mi îndeplinesc partea mea din înţelegere.

Ash nu se aşeză, ci o privi întorcându-se la frigider, scotocind până găsi nişte caşcaval şi un pachet de unt. Sorbind din ceaşcă, se sprijini de tejghea s-o urmărească în vreme ce ea scormoni prin dulapuri după tigaie, un bol mic, un tel – ustensilă pe care el nu prea ţinea minte să şi-o fi cumpărat.

– Arăţi bine dimineaţa, îi spuse.

– Ah, cafeaua îşi face efectul, constată ea oferindu-i un zâmbet proaspăt şi vesel ca o lalea de primăvară. Mă simt bine dimineaţa, de obicei. Totul începe de la zero dimineaţa.

– Unele lucruri se păstrează peste noapte. Nu există nici o cale de a renunţa la clientul ăsta? Să rămâi pur şi simplu aici până facem omletă din oul cu care trebuie să ne batem capul?

– Nu pot. Nu am suficient timp să găsesc un înlocuitor sau să obţin aprobarea clienţilor. Se bazează pe mine. În plus, continuă ea, spărgând ouăle în castron, femeia-păianjen nu are de unde să ştie unde voi fi.

– Ai un site web.

– Pe care apare doar când sunt rezervată, nu şi unde, şi nici o informaţie despre client. Nu ar avea nici un motiv să mă caute în Tudor City.

– Poate că nu, dar e foarte departe de aici în caz că se întâmplă ceva.

Lila adăugă brânză, un vârf de cuţit de sare şi puţin piper.

– Te preocupă gândul că trebuie să ai grijă de mine, dar am multe abilităţi care îmi permit să mă descurc. Doar că nu ai avut ocazia să le vezi puse în aplicare. Turnă amestecul de ouă în tigaie, unde topise o bucăţică de unt. Vrei nişte pâine prăjită? Ai pâine?

Ash luă pâinea şi vârî câteva felii în prăjitor. Putea să se ocupe de ea şi de această parte a problemei mai târziu.

– De cât timp mai ai nevoie cu vârcolacii?

– Dacă aş reuşi să schiţez următoarea scenă – cea în care Kaylee găseşte cadavrul mutilat al lui Justin –, m-aş simţi împlinită. O am deja în minte, deci alte câteva ore mi-ar fi suficiente.

– Atunci vei avea câteva ore înainte să mergi la următorul client, însă până atunci o să-mi mai pozezi o dată. Îmi convine.

Îşi termină cafeaua şi îşi făcu imediat încă una, după care scoase două farfurii.

– Încearcă altfel, sugeră ea. „Ţie îţi convine, Lila?"

– Ţie îţi convine, Lila? repetă Ash aducând la masă pâinea prăjită.

– Nu văd de ce nu. Puse omleta în farfurii, apoi îi întinse una. Să vedem cum merge scrisul.

– Mi se pare corect.

La câteva cvartale distanţă, Julie se trezi. Se simţea fantastic, minunat de relaxată, perfect odihnită. Scoase un oftat lung, satisfăcut, întinzându-şi braţele deasupra capului. Dispoziţia ei scăzu o idee când văzu că Luke nu era lângă ea, dar îşi alungă imediat dezamăgirea.

Administra o patiserie, îşi aminti. Îi spusese că avea să se trezească şi să plece înainte de cinci dimineaţa.

Erau de mult apuse zilele când considera ora cinci dimineaţa drept un moment rezonabil pentru a se retrage la culcare după o petrecere, dar mai avea cale lungă până când să i se pară un moment rezonabil pentru a se trezi şi a se apuca de treabă.

Nu putea să nu-i admire etica profesională, însă o porție de sex matinal i-ar fi priit de minune. Mai ales dacă ar fi fost urmată de un mic dejun la care ar fi putut să-și etaleze talentele în bucătărie. Limitate, ce-i drept, reflectă ea, dar îi ieșea o pâine cu ou criminal de bună.

Dându-și seama că începuse să viseze la dimineți lenețe și nopți lungi, se întrerupse brusc. Acele zile se sfârșiseră, își atrase atenția, exact la fel ca petrecerile până în zori.

Fusese doar sex. O partidă de sex foarte plăcută între doi oameni cu un trecut comun, dar nimic altceva decât sex.

Nu avea nici un rost să complice povestea, își spuse, dându-se jos din pat și găsind halatul acolo unde aterizase cu o noapte înainte – deasupra lămpii de pe noptieră. Erau amândoi adulți acum, adulți care puteau trata sexul – indiferent dacă era vorba de o singură partidă sau de o aventură – într-o manieră responsabilă.

Nu intenționa să meargă mai departe de atât, nici măcar în gând.

Acum, ca un adult responsabil și rezonabil, avea să-și bea cafeaua, să mănânce o chiflă – sau niște iaurt, fiindcă uitase să-și cumpere chifle – apoi urma să se pregătească pentru mersul la muncă.

Intră agale în bucătărie, fredonând ceva în surdină, și se opri brusc.

Pe tejghea, așezată pe una dintre farfuriile ei elegante de porțelan, se afla o brioșă aurie, scânteind de zahăr. Un bol de sticlă fusese pus cu fața în jos peste ea ca un capac.

Încet, cu grijă, ridică bolul. Se aplecă, adulmecă ușor. Afine. Luke găsise afinele pe care le cumpărase cu câteva zile în urmă și le folosise pentru brioșă. Deși, date fiind proporțiile perfecte ale prăjiturii, i se păru aproape un sacrilegiu, rupse o bucățică din partea de sus și o gustă.

Gustul era pe măsura aspectului.

Îi făcuse o brioșă. De la zero. Ce semnificație avea acest lucru? Oare însemna „Mulțumesc" pentru

o partidă foarte plăcută? Sau însemna o relație? Însemna oare...

Cum naiba ar fi putut să intuiască? Nimeni în afară de bunica ei nu îi mai făcuse o brioșă până atunci. Și o luase prin surprindere cu acest gest înainte să fi apucat măcar să-și limpezească mintea cu o ceașcă de cafea.

Își rupse altă bucățică, pe care o savură cufundată în gânduri.

În laboratorul de la subsolul patiseriei, Luke frământa aluatul pe masa tapetată cu făină. Avea o mașinărie care înlocuia eficient această etapă a procesului, dar atunci când putea, prefera să o facă, totuși, cu mâinile lui.

Îi dădea timp să reflecteze – sau chiar să nu se gândească la nimic, concentrat la ritmul mâinilor și al brațelor, la textura aluatului. Primele tăvi din dimineața aceea erau deja gata, își încheiaseră cele două dospiri și se coceau în cuptorul de cărămidă din spatele lui.

În acea zi trebuia să mai facă o tranșă de pâine pentru un client care dăduse o comandă specială.

Pregătise împreună cu brutarul-șef brioșele, chiflele, croasanții, gogoșile și baghetele pentru mulțimea ce venea dimineața devreme, apoi începuseră să lucreze la fursecuri, tarte și biscuiți. Odată ce termina cu frământatul, avea să urce, să dea o mână de ajutor.

Aruncă o privire spre ceasul așezat la vedere pe raftul de inox de pe peretele opus. Era aproape opt, deci își imagina că Julie se trezise. Se întrebă dacă găsise brioșa pe care i-o lăsase. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru afine.

Și ciocolată neagră. Trebuia să-i facă ceva special cu ciocolată neagră.

Doamne, cât de dor îi fusese de ea! Cu mult mai mult decât își permisese să recunoască în toți acei ani. Îi fusese dor să o vadă, să o audă, să o simtă.

Se ținuse departe de roșcate după Julie. De roșcatele înalte cu un corp superb și ochi albaștri îndrăzneți. Timp de câteva luni, poate chiar ani, după ce se despărțiseră, i se făcuse dor de ea în cele mai ciudate

momente – când vedea ceva ce ar fi făcut-o să râdă, cât timp se chinuise în iadul facultății de drept. Chiar și în ziua când deschisese Baker's Dozen se gândise la ea, dorindu-și să-i poată arăta că își găsise calea, că își făcuse un rost în viață.

Toate femeile care trecuseră prin viața lui după Julie nu lăsaseră nici o urmă. Distracții, diversiuni, toate temporare, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să construiască ceva solid și real. Ea fusese întotdeauna acolo, în străfundurile minții lui, în centrul inimii lui.

Acum nu mai trebuia decât să găsească o cale de a o atrage înapoi în viața lui și de a o păstra acolo.

– Aproape am terminat aici, strigă el când auzi pe cineva coborând scările. Cinci minute.

– Mi-au spus că nu e nici o problemă dacă vin aici. Cel puțin așa mi-a zis fata cu păr violet, adăugă Julie, când Luke ridică privirea.

– Sigur. Hai încoace.

Julie îi aprinse toate simțurile, cu părul ca focul aranjat cuminte la spate și prins cu piepteni de argint, cu trupul fantastic turnat într-o rochie de culoarea afinelor pe care le pusese în brioșa ei.

– Nu mă așteptam să te văd, dar bun venit în peștera mea. Aproape am terminat. iPod-ul e pe raftul ăla, dă muzica mai încet.

Ea se conformă, amuțindu-l pe Springsteen și amintindu-și că Luke fusese dintotdeauna un mare fan al celui supranumit „The Boss".

– Îmi petrec mult timp aici sau în bucătăria principală, ori în biroul din spate. Probabil de asta nu te-am văzut intrând. Găsești băuturi reci în frigider, adăugă el, privind-o în timp ce continua să frământe aluatul. Sau pot să-ți aduc o cafea de sus.

– Nu-i cazul. Mulțumesc, nu e cazul. Trebuie să-i înțeleg sensul.

– Cum adică? Te referi la sensul vieții? Apăsă aluatul cu podul palmelor, evaluându-i textura. Nu mai avea decât câteva minute. Încă nu am ajuns la nici o concluzie fermă în această privință, oftă el.

– Brioșa, Luke.

– Sensul brioșei? Doamne, cât de frumos mirosea, și își dădu seama că parfumul ei, amestecat cu mirosul de drojdie al pâinii, avea să se întipărească astfel în mintea lui. Se strădui să revină cu picioarele pe pământ. Sensul ei, de fapt întregul ei scop, este: Mănâncă-mă. Ai mâncat-o?

– Vreau să știu de ce mi-ai făcut o brioșă. Este o întrebare simplă.

– Fiindcă sunt patiser?

– Deci dimineața pregătești o brioșă pentru fiecare femeie cu care te culci.

Recunoștea acel ton sacadat – și-l amintea la perfecțiune. Nervi și iritare, își spuse el. Din cauza unei brioșe?

– Unele preferă un croasant – și nu, nu le satisfac pofta. Dar nu mi s-a părut că a face o prăjitură pentru tine ar fi fost un gest problematic. A fost doar o brioșă.

– Ne-am culcat împreună, preciză ea trăgându-și geanta mai sus pe umăr.

– Asta e cât se poate de sigur. Continuă să frământe – îi ținea mâinile ocupate –, dar plăcerea dată de munca lui, de dimineața aceea, de prezența lui Julie dispăruse. Asta e gestul problematic, sau brioșa?

– Cred că trebuie să lămurim toată povestea.

– Te rog să o lămurești.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Am avut o zi dificilă ieri, iar prietenii noștri sunt implicați în ceva înspăimântător. Avem un trecut comun și... și nu am putut dormi, așa că am făcut sex. Sex de calitate, ca între adulți. Fără... complicații. Apoi tu mi-ai făcut o brioșă.

– Nu pot nega asta. Eu am făcut brioșa.

– Vreau doar să fie clar că știm amândoi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Că nu e nevoie să fie complicat, mai ales când, prin Lila și Ash, suntem într-o situație foarte complicată.

– Totul e simplu, așa cum a fost, credeam eu, o simplă brioșă.

– În regulă atunci. Bun. Mulțumesc. Trebuie să merg la muncă.

Julie ezită o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat să mai spună ceva, apoi urcă scările. Plecă, lăsându-l în tăcere, exact la fel cum făcuse cu mai bine de zece ani în urmă.

Când Ash insistă să o ducă pe Lila la apartamentul noilor clienţi, ea nu se împotrivi. Dacă să vadă unde urma să locuiască şi să verifice personal nivelul de securitate îl făcea să se simtă mai bine, ce era rău în asta?

– Sunt clienţi vechi, îi spuse ea în timp ce taxiul îşi croia drum spre centrul oraşului. Am mai lucrat pentru ei de două ori, dar nu la această adresă, fiindcă aici s-au mutat doar acum câteva luni. Iar Earl Grey e o apariţie nouă, însă foarte drăgălaşă.

– S-ar putea ca noul loc să fie mai bun din toate punctele de vedere.

– E un spaţiu superb, cu privelişti minunate. Un cartier în care e plăcut să te plimbi – cu Earl Grey. Şi am primit un e-mail de la Macey azi dimineaţă.

– Macey?

– Kilderbrand, ultima clientă. Au fost foarte mulţumiţi de serviciile mele – şi au impresia că Thomas îmi simte lipsa. Cum plănuiesc o excursie la schi undeva spre vest în ianuarie anul viitor, ar vrea să mă rezerve de pe acum. Deci, în ciuda a toate câte s-au întâmplat, unu-zero pentru mine.

– Dar aici vei avea de stat mai puţin.

– E o şedere scurtă la familia Lowenstein. Opt zile cu totul, se duc să-şi viziteze nişte prieteni şi să arunce o privire la o proprietate din Saint Bart's.

Când şoferul opri în faţa intrării de pe East Forty-first Street a complexului neogotic masiv, Lila îşi scoase cardul de credit.

– Plătesc eu, se oferi Ash, însă ea, clătinând din cap, introduse suma corespunzătoare bacşişului.

– Clientul meu, costurile mele profesionale. Poate că am un amant bogat, dar nu-l folosesc decât pentru sex.

– E un tip norocos.

– O, chiar e, râse ea băgând în buzunar chitanţa şi coborând din maşină. Bună, Dwayne. Îi zâmbi radios

portarului când acesta veni în grabă spre taxi. Lila Emerson. Poate nu mă mai ţii minte, dar...

– Vă ţin minte, domnişoară Emerson, de când aţi venit în vizită la soţii Lowenstein. Am cheile pentru dumneavoastră. Aţi sosit exact la timp.

– Mă străduiesc. Soţii Lowenstein au plecat cu bine?

– I-am condus chiar eu, cu nici o oră în urmă. Iau eu asta, spuse el ridicând cea de-a doua valiză din portbagajul taxiului înainte să apuce Ash să o facă. Pot să vă ajut să le duceţi sus?

– Nu, mulţumesc, ne descurcăm noi. Acesta este prietenul meu Ashton Archer. O să mă ajute să mă instalez. Ştii cumva când l-au dus ultima dată la plimbare pe Earl Grey?

– Domnul Lowenstein l-a scos la o ultimă rundă chiar înainte să plece. Ar trebui să fie în regulă o vreme.

– Excelent. Ce clădire superbă! O să-mi placă la nebunie să locuiesc aici.

– Dacă aveţi vreo întrebare sau vreţi să vă chem o maşină sau orice altceva, anunţaţi-mă.

– Mulţumesc. Luă cheile pe care i le dădu portarul şi păşi în holul luminat ca o catedrală prin ferestrele cu vitralii. Spune-mi că munca mea nu e grozavă, i se adresă ea lui Ash pe când urcau în lift. Cum altfel aş putea să-mi petrec o săptămână într-un apartament tip penthouse din Tudor City? Ştii că la un moment dat avea şi un mic teren de golf? Şi un teren de tenis pe care au jucat diverse celebrităţi. Nu mai ţin minte cine anume, fiindcă nu prea urmăresc evenimentele din tenis.

– Tatăl meu s-a gândit să o cumpere împreună cu nişte asociaţi când a scos-o Helmsley la vânzare.

– Serios? Uau!

– Nu ţin minte detaliile, doar nişte discuţii vagi.

– Părinţii mei au cumpărat o mică zonă de campare în Alaska. A fost prilej de *multe* discuţii şi stres considerabil. Ador să lucrez în astfel de clădiri vechi, mărturisi ea când ieşiră pe palier. Nu-mi displac nici cele noi, dar astea au un aer aparte. Descuie uşa, o deschise şi adăugă: Iată un bun exemplu.

Făcu un gest larg cu mâna înainte de a se întoarce spre panoul sistemului de alarmă pentru a introduce codul.

Zidul realizat în întregime din ferestre ce se întindeau de la podea până în tavan dezvăluia o panoramă incredibilă a New Yorkului, cu elegantul turn Chrysler în față și în centru. Tavanele înalte, lemnul masiv și scânteierea discretă, luxoasă, a antichităților serveau drept prim-plan pentru acea priveliște spectaculoasă.

– Ce părere ai? Ar fi trebuit să ne oprim la nivelul al doilea – e un ansamblu triplex –, dar m-am gândit că o să apreciezi caracterul spectaculos al parterului.

– E grozav, într-adevăr.

– Trebuie să mă duc în bucătărie. Earl Grey se află ori acolo, ori în dormitorul principal.

Traversă sufrageria cu o masă lungă de mahon, un mic șemineu pe gaz și o vitrină în care era expusă o colecție reușită de diverse porțelanuri amestecate. Bucătăria reflecta personalitatea clădirii cu peretele de cărămidă aparentă, dulapurile din lemn de nuc sculptat și accentele în nuanțe de cupru.

Acolo, pe podeaua de culoarea ardeziei, se afla un culcuș alb în care stătea cel mai mic câine pe care îl văzuse Ash vreodată. În opinia lui, ăsta nici măcar nu era un câine adevărat.

La fel de alb ca patul, era tuns în stilul tradițional pentru un pudel, iar în loc de zgardă avea un papion în miniatură. Cu buline mov și albe.

Tremura ca o frunză în vânt.

– Bună, scumpule, i se adresă Lila pe un ton vesel. Mă mai ții minte? Deschise capacul unei cutii roșu-aprins de pe tejghea și scoase un biscuit de câini nu mai mare decât degetul ei mare, după care se lăsă pe vine: Vrei ceva bun?

Tremuratul încetă. Coada – atât cât avea din ea – începu să fluture. Câinele care nu părea un câine adevărat sări din patul minuscul, se ridică pe labele din spate și țopăi.

Ash nu se putu abține să nu rânjească, iar Lila, cu un hohot de râs, îi oferi biscuitul.

– Nu ai absolut nici un motiv să-ți fie teamă cu un asemenea fals câine feroce prin preajmă, comentă Ash.

– Cred că sistemul de securitate e suficient de bun pentru mine și pentru Earl Grey. Luă câinele în brațe și îl dezmierdă cu nasul. Vrei să îl ții?

– Mă pot lipsi. De fapt, îmi cam dă fiori. Nu sunt sigur că un câine ar trebui să-ți încapă în buzunarul de la cămașă.

– E mic, dar are o minte mare. Sărutând pudelul pe nas, Lila îl puse jos. Vrei să facem un tur înainte să-mi despachetez lucrurile?

– Nu m-ar deranja.

– În special ca să poți studia tot spațiul, să îți faci o idee cum e organizat, în caz că trebuie să dai buzna și să mă salvezi.

– Ție ce-ți pasă? Oricum, trebuie să-ți ducem valizele sus.

Ash își imagină, chiar în timp ce Lila îi oferi un tur al parterului, că avea să lucreze la carte în sufragerie, pentru a se putea bucura de priveliște. Chiar în clipa în care ea dădu să-și ia una dintre valize, el le ridică pe amândouă și porni voinicește spre etaj.

– Asta e o chestie bărbătească sau manifestarea bunelor maniere?

– Sunt un bărbat cu bune maniere.

– Iar acest ansamblu este dotat cu lift. Mic, dar suficient.

– De-abia acum îmi spui?

– Trei dormitoare, toate cu băi, un birou pentru stăpânul casei și camera ei de lucru, mai degrabă o cameră de zi în care își ține orhideele. Sunt fabuloase. Asta este încăperea pe care am s-o folosesc eu.

Intră într-o cameră de oaspeți decorată în nuanțe de albastru și verde-pastel, cu mobilier alb și un tablou cu maci care adăuga o pată de culoare neașteptată.

Încântată la culme, Lila se gândi că acea cameră avea să fie a ei, doar a ei, pentru următoarele opt zile.

– E cea mai mică, dar are o atmosferă odihnitoare. Poți să lași valizele acolo și mergem să verificăm și nivelul trei, să ne facem treaba până la capăt.

– Ia-o înainte.

– Ai telefonul la tine?

– Da.

– Hai să luăm liftul, doar ca să ne asigurăm că e totul în regulă. Știu că are buton de urgență, dar e întotdeauna bine să ai un telefon.

Ash l-ar fi confundat cu un dulap de haine, ceea ce dovedea un design inteligent.

– Nu e la fel de distractiv ca al tău, comentă Lila în timp ce urcau.

– Mult mai silențios.

– Pot să repar zdrăngănitul, cred.

– Repari și lifturi cu scula aia ciudată a ta?

– E o multifuncțională Leatherman și e genială. Al tău ar fi primul, în materie de lifturi, dar mie chiar îmi plac zdrăngănitul și scrâșnetele. Sunt un semn că funcționează.

La ieșirea din ascensor dădură într-o sală media mai mare decât majoritatea garsonierelor, în estimarea lui Ash.

Se aflau acolo un ecran de proiecție, șase canapele de piele, o altă baie de serviciu, un bar cu chiuvetă și frigider de vinuri încorporat.

– Au o colecție de DVD-uri nemaipomenită de care mi s-a permis să profit. Dar știi ce îmi place cel mai mult? zise Lila luând o telecomandă. Cortinele ce blocau lumina se deschiseră, dând la iveală uși largi de sticlă și, dincolo de acestea, o terasă de cărămidă în centrul căreia se afla o fântână – în prezent oprită. Nimic nu se compară cu plăcerea de a avea un spațiu exterior în New York. Descuie ușile și le deschise larg: Aici nu sunt roșii sau ierburi, ci doar câteva ghivece drăguțe cu flori, iar în magazia cochetă de acolo se află unelte de grădinărit și scaune de rezervă. Din reflex, verifică pământul din ghivece cu degetul mare și constată mulțumită că era ușor umed. Un loc drăguț pentru a servi un pahar înainte sau după cină, aprecie ea. Vrei să iei cina cu mine mai târziu?

– Eu doar mă folosesc de tine pentru sex.

– Atunci comandăm ceva la pachet, râse ea.

– Am câteva lucruri de făcut. Aș putea să mă întorc pe la șapte sau șapte jumătate, să aduc cina.

– Perfect. Surprinde-mă!

Ash se duse să o vadă pe Angie, dar coborî din taxi la câteva cvartale distanță de apartament pentru a merge pe jos. Avea nevoie de acea plimbare; mai mult însă, dacă asiatica îl urmărea, era posibil să memoreze numărul taxiului și să găsească o cale de a identifica locul în care, simțea el, Lila era acum în siguranță.

Era paranoic, poate, dar de ce să-și asume riscul?

Își petrecu o oră dificilă, nefericită, cu Angie și familia ei, apoi alese să plece pe jos.

Cât de bine îi funcționa radarul? se întrebă. Ar fi simțit oare dacă ea l-ar fi urmărit? Ar fi recunoscut-o precis dacă ar fi văzut-o, de aceea merse încet, sperând pe jumătate – chiar mai mult de jumătate – că ea avea să facă o mișcare.

Îl văzu pe Bărbatul cu Palton tropăind și mormăind, și o femeie împingând un cărucior de bebeluși. Își aminti că o observase plimbându-se prin cartier, cu câteva săptămâni în urmă, cu o burtă imensă. Dar nu văzu nici o asiatică înaltă, răpitoare.

Făcu un ocol pentru a trece pe la o librărie, unde rătăci printre rafturi cu un ochi la ușă. Găsi și cumpără o carte ilustrată despre ouăle Fabergé și o alta de istorie, apoi intră în vorbă cu vânzătorul, asigurându-se că acesta avea să-și amintească de el dacă îl întreba cineva.

Lăsa intenționat o urmă pentru a putea fi găsit.

Și poate că simți într-adevăr o înțepătură în ceafă când traversă strada la doar un cvartal distanță de mansarda lui. Își scoase telefonul din buzunar ca pentru a răspunde, își făcu puțin de lucru cu plasa de cumpărături, își schimbă poziția și aruncă o privire în spate, dar nu o văzu pe femeie.

Nu apucă să-şi bage telefonul înapoi în buzunar, că acesta sună în mâna lui. Nu recunoscu numărul de pe ecran.

– Da, Archer.

– Domnule Archer. Numele meu e Alexi Kerinov.

Ash încetini pasul. Accentul era vag, reflectă el, dar neîndoielnic est-european.

– Domnule Kerinov.

– Sunt un prieten al lui Vincent Tartelli – Vinnie. Abia am prins de veste ce s-a întâmplat, când am încercat să-l contactez. Sunt... E devastator.

– Cum l-aţi cunoscut pe Vinnie?

– Atât în calitate de client, cât şi de consultant ocazional. Recent m-a rugat să-i traduc nişte documente din rusă în engleză şi mi-a dat numele şi numărul dumitale.

Deci nu era şeful femeii, îşi spuse Ash în gând. Era traducătorul.

– Mi-a spus că vi le va da. Aţi apucat să aruncaţi o privire?

– Da, da. N-am ajuns la capăt, însă am descoperit... Voiam să discut cu Vinnie, dar când am încercat în cele din urmă să-l sun acasă, Angie mi-a spus... Este un şoc teribil.

– Pentru noi toţi.

– Mi-a vorbit cu afecţiune despre dumneata. Spunea că ai achiziţionat acele documente şi voiai să ştii ce scrie în ele.

– Da. Mi-a făcut o favoare. Acest gând avea să-l împovăreze pentru totdeauna, se gândi Ash. Şi vi le-a dat dumneavoastră.

– Trebuie să stăm de vorbă. Putem să ne întâlnim să discutăm despre asta? Nu ajung la New York decât mâine. Am făcut un scurt drum până în capitală şi le-am luat cu mine. Am putea să ne vedem?

Când ajunse la mansardă, Ash îşi scoase cheile şi parcurse procesul laborios de descuiere a uşii de la intrare şi de introducere a noilor coduri.

– Da, nici o problemă. Aţi fost vreodată acasă la Vinnie?

– Da, de multe ori.

– La cină, eventual?

– Da, de ce?

– Care e specialitatea lui Angie?

– Pui la cuptor cu usturoi şi salvie. Te rog, sun-o pe Angie. Eşti îngrijorat, înţeleg. Ea, fără îndoială, îţi va spune cine sunt.

– Aţi nimerit-o cu puiul, asta e suficient. Ce-ar fi să-mi daţi o idee despre ceea ce aţi descoperit?

Ash păşi înăuntru, îşi plimbă privirea prin încăpere şi aruncă un ochi la noul monitor, convingându-se că totul era în regulă înainte de a încuia uşa în urma lui.

– Ştii ceva despre Fabergé?

– La drept vorbind, da, ştiu câte ceva, răspunse Ash aruncând pe o masă volumul abia cumpărat.

– Ştii despre ouăle imperiale?

– Da, şi despre cele opt ouă dispărute. Mai exact, ştiu despre Carul cu heruvim.

– Ştii deja? Ai putut citi documentele?

– Nu, nu acele documente. Oare cum ar fi trebuit să pună problema? Erau câteva şi în engleză.

– Atunci ştii că se poate identifica provenienţa oului, prin intermediul documentelor. Este o descoperire enormă. La fel şi celălalt.

– Celălalt ce?

– Celălalt ou pierdut. Actele se referă la două piese: Carul cu heruvim şi Nécessaire.

– Două, murmură Ash. Când ajungeţi în oraş mâine?

– Puţin după ora unu după-amiaza.

– Să nu pomeniţi nimănui despre asta.

– Vinnie mi-a cerut să nu vorbesc decât cu el sau cu dumneata, nici măcar cu soţia mea sau a lui. A fost un prieten, domnule Archer. A fost prietenul meu bun.

– Am înţeles şi apreciez. Am să vă dau o adresă la care să ne întâlnim mâine, imediat ce ajungeţi.

Îi dictă lui Kerinov adresa Lilei din Tudor City. Era mai sigur aşa, îşi spuse. Departe de locuinţa lui şi de magazinul lui Vinnie.

– Aveţi numărul meu. Dacă se întâmplă ceva, dacă ceva vi se pare suspect, contactaţi-mă. Sau chemaţi poliţia.

– De la asta i s-a tras lui Vinnie?

– Eu aşa cred.

– Am să vin direct la dumneata mâine. Ştii care este valoarea ouălor dacă ar fi găsite?

– Am o idee destul de clară.

După ce închise, Ash luă ambele cărţi şi se duse direct în biroul lui, unde începu să citească despre cel de-al doilea ou.

capitolul 16

Lila despachetă, savurând ca întotdeauna sentimentul de nou. Clientul ei îi lăsase câteva provizii, lucru pe care îl aprecia, dar avea să-l scoată pe Earl Grey la plimbare mai târziu şi să îşi cumpere câte ceva. Petrecu ceva timp jucându-se cu minusculul patruped, care – după cum fusese informată – era încântat să alerge după o mingiuţă de cauciuc roşie rostogolită pe podea. Prin urmare se jucă aport, apoi găseşte-mingea, până când Earl Grey se retrase într-unul dintre paturile lui în miniatură pentru a trage un pui de somn.

În linişte, Lila îşi pregăti spaţiul de lucru, îşi turnă un pahar înalt de apă cu lămâie şi îşi actualiză blogul, răspunse la e-mailuri şi acceptă rezervări pentru alţi doi clienţi.

Tocmai se gândea să se cufunde din nou în carte când sună telefonul fix.

– Casa Lowenstein.

– Domnişoară Emerson, sunt Dwayne de la poartă. E o domnişoară Julie Bryant aici în hol.

– Este o prietenă. Poţi să o trimiţi direct sus. Mulţumesc, Dwayne.

– N-aveți pentru ce.

Lila se uită la ceas și se încruntă. Era mult prea târziu pentru pauza de prânz a lui Julie, și puțin prea devreme pentru sfârșitul programului ei obișnuit. Dar vizita nu ar fi putut să pice mai bine – trebuia *neapărat* să-i spună lui Julie despre Ash, despre ea și Ash, despre noaptea de după ziua aceea îngrozitoare.

Se duse la ușă, o deschise și aștepta. Nu avea nici un rost să o lase pe Julie să sune prea mult la ușă și să trezească pudelul.

De-abia când auzi ascensorul bâzâind și văzu ușile acestuia începând să se deschidă, îi trecu brusc prin minte un gând înspăimântător. Dacă nu era prietena ei, ci femeia-păianjen care se folosise de numele acesteia? În secunda următoare, când Lila dădu să trântească ușa, Julie coborî din lift.

– Tu ești!

– Bineînțeles că eu sunt. Am spus că eu sunt.

– Îmi joacă mintea feste. Ai scăpat de la muncă ceva mai devreme?

– Am plecat mai devreme. Aveam nevoie de o pauză pentru sănătatea mea mintală.

– Ai venit unde trebuia. Fluturând larg din braț, Lila spuse: Fantastic peisaj, ce zici?

– Chiar e. Privind în jur, Julie își aruncă poșeta într-un fotoliu cu spătarul împodobit cu pompoane. Am fost la o petrecere în clădirea asta anul trecut, dar apartamentul nu era nici pe departe atât de spectaculos ca ăsta – și era destul de spectaculos.

– Trebuie să vezi terasa de la etajul doi. Aș putea să locuiesc acolo toată vara. Ai adus vin, constată Lila când Julie scoase o sticlă din poșetă cu îndemânarea unui magician extrăgând un iepure din pălărie. Asta este o vizită cu vin!

– Clar.

– Bun, fiindcă trebuie să-ți spun ceva ce merge cu vin.

– Și eu ție, replică Julie, urmând-o pe Lila la bar. Ziua de ieri a fost nebună și îngrozitoare, și apoi...

– Știu! Tocmai asta e, de fapt. Este vorba despre înainte și după.

Lila folosi tirbușonul sofisticat montat pe tejghea și scoase dopul.

– M-am culcat cu el, spuseră amândouă deodată.

Se zgâiră una la cealaltă:

– Ai făcut-o?

– Ai făcut-o? repetă Julie, arătând cu degetul spre prietena ei.

– Te referi la Luke, fiindcă eu m-am culcat cu Ash, deci dacă te-ai fi culcat cu el aș fi observat. Te-ai culcat cu Luke. Târfuliță!

– Târfuliță? Ție ți se potrivește mai mult apelativul ăsta în situația de față. Eu am fost cândva căsătorită cu Luke.

– Exact. Te culci cu fostul? Amuzată, Lila plescăi din limbă în timp ce se întinse după pahare. Din toate punctele de vedere, un comportament de târfuliță. Cum a fost? Adică, a fost ca o călătorie printre amintiri?

– Nu. Ei bine, da, într-un fel. Faptul că îl cunoșteam, că mă simțeam confortabil cu el. Dar ne-am maturizat amândoi, deci nu a fost ca un episod în reluare. Am crezut că a fost, nici nu știu, un fel de încheiere de care nu am avut parte atunci. Pur și simplu, eram amândoi atât de triști și de furioși când ne-am despărțit! Atât de tineri și proști! Privind retrospectiv, înțeleg că ne așteptaserăm doar să ne jucăm de-a mama și de-a tata, fără a ne gândi că aveam să fim în cea mai mare parte falimentați, chinuindu-ne să plătim chiria – și cu părinții lui încă insistând ca el să urmeze facultatea de drept. Nu aveam direcție nici unul din noi, adăugă Julie ridicând din umeri. Am vrut doar să fugim în lume, să ne căsătorim, fără să luăm în seamă realitatea, apoi ne-am trezit brusc amândoi că nu știam ce să facem într-o situație atât de *reală*.

– Realitatea e dificilă.

– Și e ceva ce trebuie înfruntat, dar noi nu păream capabili să pricepem cum am fi putut să ne dorim unul pe celălalt și să ne dorim și alte lucruri. Cum am fi putut

să ne avem unul pe celălalt și să avem și alte lucruri. Presupun... Nu, știu că eu am decis că a fost vina lui, deși nu a fost. El probabil a decis că a fost vina mea, dar nu mi-a spus-o niciodată. Și asta era cealaltă problemă. Spunea mereu „Cum vrei tu", iar asta mă scotea din minți. Spune-mi ce gândești, la naiba.

– Nu voia decât să fii fericită.

– Așa e, iar eu voiam ca el să fie fericit – și nu eram nici unul, iar asta fiindcă nu făceam decât să ne împiedicăm în realitate. Certuri mărunte, care s-au tot acumulat, până au devenit una mare, iar eu am plecat. El nu m-a oprit.

– Ai fi vrut să o facă.

– Doamne, cât aș fi vrut să o facă! Dar l-am rănit, așa că m-a lăsat să plec. Și întotdeauna...

– Ai regretat acest lucru, completă Lila. Ruptura, nu pe Luke. Mi-ai spus asta cândva, după două pahare de martini cu ciocolată.

– Martiniul cu ciocolată ar trebui scos în afara legii, dar da, presupun că am regretat întotdeauna modul în care a luat sfârșit relația noastră și că m-am întrebat mereu cum ar fi fost în alte condiții. Iar acum... Luând vinul pe care i-l întinsese Lila, Julie încheie: Acum totul e dat peste cap, încălcit și confuz din nou.

– De ce? Nu răspunde încă. Hai să mergem sus. Ia sticla și o să stăm afară.

– Stăm afară, dar lăsăm sticla. Mai am încă niște documente de care trebuie să mă ocup acasă, având în vedere că am plecat mai devreme. Trebuie să mă limitez la un singur pahar fiindcă am chiulit puțin de la muncă.

– Mi se pare corect, zise Lila îndrumând-o spre terasă.

– Ai dreptate, ai putea să locuiești aici, afară. Trebuie să mă mut, decise Julie. Trebuie să-mi găsesc un apartament cu terasă. Am nevoie de o mărire de salariu mai întâi. Una foarte consistentă.

– De ce? Mă refer la Luke, nu la mărire.

– Mi-a făcut o brioșă.

– Ooo! exclamă Lila zâmbind.

– *Știu.* Înseamnă ceva. Nu e doar „Iată un produs de patiserie". A gătit pentru mine. În zorii zilei. Probabil chiar mai devreme. Asta înseamnă ceva.

– Înseamnă că se gândea la tine înainte de ivirea zorilor și voia ca și tu să te gândești la el când te trezeai. E atât de frumos din partea lui!

– Atunci de ce nu a spus asta când l-am întrebat?

– Dar ce ți-a spus?

– Că nu e decât o brioșă. M-am dus la patiseria lui și l-am găsit jos într-un fel de peșteră, lucrând cu o bucată uriașă de aluat. La naiba, oare de ce mi s-a părut asta sexy? De ce e sexy când e cufundat până la coate în aluat în peștera aceea?

– Fiindcă el e sexy oricum, iar peștera îi adaugă încă o notă de atractivitate. Mai pune și faptul că făcea ceva fizic, cu mâinile lui, și obții o triplă amenințare.

– Nu e corect, asta-i tot. Sex, apoi brioșa, apoi peștera aia sexy de la patiserie. M-am dus acolo pentru un simplu răspuns.

– Aha.

– Cum adică „Aha"? Cunosc acel „Aha".

– Atunci nu ar trebui să-ți explic, dar în regulă. Ți-a făcut o brioșă, ceea ce, sunt de acord, are o anumită semnificație. Iar tu te-ai dus la locul lui de muncă și l-ai întrebat ce anume înseamnă.

– Așa e. Ce nu e în regulă cu asta?

– Eventual ai fi putut pur și simplu să mănânci brioșa și să-i mulțumești mai târziu.

– Voiam să știu, oftă Julie lăsându-se să cadă în scaunul de lângă Lila.

– Înțeleg asta. Dar din perspectiva lui – vrei să știi cum văd eu perspectiva lui?

– Probabil că nu. Nu, cu siguranță nu. Dar ar trebui, așa că te ascult.

– Luke a făcut un gest frumos, un gest atent și, având în vedere că e patiser, ceva potrivit pentru el. Voia să te facă să zâmbești și să te gândești la el, fiindcă el s-a gândit la tine – și pun pariu că a zâmbit. În schimb, gestul lui ți-a stârnit îngrijorarea.

– Este drept, mi-a stârnit îngrijorarea, deși există o femeie rațională în mintea mea care strigă: „Nu mai fi proastă. Gata, gata, gata". Sorbind din vin, Julie continuă: Mi-am dorit să fie doar un flirt de scurtă durată. Simplu, relaxat, ca între adulți. Și în clipa în care am văzut nenorocita aia de brioșă...

– Ești încă îndrăgostită de el.

– Sunt încă îndrăgostită de el. Relația dintre mine și Maxim nu ar fi funcționat niciodată – am știut asta, dar am refuzat să accept, chiar de când m-am căsătorit cu el. Nu ar fi funcționat nici dacă nu m-ar fi înșelat cu tine. Târfuliță ușuratică!

– Nevastă ignorantă!

– Luke nu m-ar înșela niciodată. Nu-i stă în fire. Iar noaptea trecută totul mi-a părut extrem de familiar, dar fiecare detaliu se potrivea mai bine, era mai logic.

– Atunci de ce nu ești fericită?

– Fiindcă nu vreau să mă aflu în situația asta, Lila. Nu vreau să fiu femeia care nu se poate desprinde de această iluzie spumoasă a trecutului. Aș fi putut să mă descurc doar cu sexul. Mă descurcam doar cu sexul.

– Iar brioșa a schimbat situația.

– Știu că pare ridicol.

– Deloc, zise Lila strângându-i mâna. Absolut deloc.

– Presupun că asta e ceea ce aveam nevoie să aud. Ar fi trebuit să accept gestul lui atent și afectuos – fiindcă doar atât a fost – și să-l las în pace, în loc să mă întreb dacă nu cumva înseamnă mai mult. La naiba, în loc să-mi doresc să însemne mai mult, chiar dacă ideea asta mă înspăimântă.

– E mai înspăimântător să acorzi cuiva o a doua șansă decât prima șansă, fiindcă a doua oară știi deja cât de mult riști.

– Da. Julie închise ochii, murmurând: Știam că ai să înțelegi. Va trebui să lămuresc situația cu el, mai ales că e prieten apropiat cu Ash, iar eu cu tine. Iar azi sunt o prietenă nasoală fiindcă nu te-am întrebat nimic despre ce simți tu. În legătură cu tine și cu Ash.

– Mă simt grozav, însă eu nu am primit o brioșă. Tot ceea ce am făcut a fost să pregătesc o omletă pentru amândoi.

– Arătați atât de bine împreună. Nu ți-am spus asta până acum fiindcă ai fi început să ridici bariere.

– Ba nu, nu aș fi făcut-o. Mda, aș fi făcut-o, se corectă ea înainte ca Julie să deschidă gura. Probabil. Arătăm bine împreună? Chiar crezi asta? Ash e superb, în ambele feluri.

– Ambele feluri?

– Și ca artist – în blugi, tricou, câteva pete de vopsea pe ici, pe colo, barbă de câteva zile pe față –, dar și când intră în pielea moștenitorului bogat, elegant într-un costum Armani. Poate că era Armani. Ce știu eu?

– Cel de ieri? Tom Ford. Cu siguranță.

– Tu te pricepi mai bine.

– Așa e. Și da, arătați grozav împreună. Sunteți amândoi superbi.

– Doar cea mai bună prietenă a mea, și poate și mama mea, ar spune asta. Dar pot să arăt destul de bine când investesc ceva timp și efort.

– Ai un păr fantastic – un metru de păr, ochi fabuloși, o gură foarte sexy și o piele perfectă. Așa că taci.

– Ești un adevărat balsam pentru orgoliul meu. Și noaptea trecută a fost un adevărat balsam pentru orgoliul meu. Cred că ar fi încercat ceva – știi că poți să-ți dai seama.

– Și dacă da, și dacă nu.

– Dar am făcut eu primul pas – mai exact, i-am deschis ușa. El a trecut pragul și... nu a fost ca o întoarcere acasă. A fost ca și cum aș fi descoperit un nou continent. Însă...

– Uite și barierele, râse Julie ridicând paharul spre turnul Chrysler.

– Nu, nu sunt bariere. Încă explorez lumea asta nouă, doar că Ash e împovărat de atâta vinovăție. Nu e drept ca el să îndure atât de mult. Dar, pe măsură ce am început să-l cunosc – și mai ales după ce am văzut cu ochii mei care e dinamica familiei lui –, am constatat că de fapt el e capul familiei. Tatăl lui e șef doar cu numele. Ash e cel la care apelează toți.

– Din câte mi-a spus Luke, așa stau lucrurile de câțiva ani deja. Tatăl lui gestionează afacerile, dar Ash se ocupă de familie. Luke spune că „O să rezolve Ash ceva" ar trebui să fie deviza lor.

– Asta e o problemă, nu o barieră, insistă Lila luând o înghițitură de vin. Are tendința de a-și asuma prea multe pentru gustul meu – așa funcționează el. Decide că va trebui să rămân acasă la el, fiindcă Luke rămâne acasă la tine – și asta e logic. Dar „a discuta" e mai bine decât „a decide", iar el a trimis să-mi fie aduse bagajele înainte să discutăm despre asta.

– Vrei perspectiva lui?

– Dacă semeni vânt, culegi furtună, bombăni Lila. În regulă, dă-i bătaie.

– Se ocupă de detalii și, da, are grijă de tine. Nu e un lucru rău să ai pe cineva care are grijă de tine, câtă vreme e dispus să accepte că există limite, iar tu ești dispusă să negociezi o parte dintre acele limite.

– Poate. Ceea ce știu e că mă pictează acum, când eu credeam că nu vreau să o facă, iar acum vreau. Așa că mă întreb. Vreau cu adevărat să mă picteze sau m-a prins el în laț? Nu sunt sigură. Sunt sigură că vreau să fiu cu el și sunt sigură că vreau să-l ajut să ducă la bun sfârșit povestea asta ciudată cu oul Fabergé, și vreau să mă culc cu el din nou. Astea sunt lucruri clare în mintea mea.

Punându-și jos vinul, Julie se aplecă spre Lila și o bătu ușor pe obraz.

– Uită-te la fața asta! Ești fericită.

– Sunt. E grăitor – doar că nu sunt sigură în ce sens – faptul că pot fi fericită chiar în ciuda tuturor evenimentelor din ultimul timp. Trei oameni sunt morți, dintre care doi erau importanți pentru Ash, iar el are un ou Fabergé neprețuit pe care l-a ascuns. Și există o femeie asiatică incredibil de frumoasă care i-a ucis sau a contribuit la uciderea acelor trei oameni

și care își dorește acel ou. Știe cine sunt și poartă parfumul tău.

– Cred că a compromis mirosul ăla pentru mine. Știu că vrei să-l ajuți pe Ash, toți vrem asta. Dar oricât de mult mi-ar plăcea de el, ești prietena mea. Trebuie să fii prudentă.

– Sunt. Voi fi. Poate că femeia aia ne caută, sau caută oul, dar polițiștii sunt cu ochii pe noi. În plus, gândește-te puțin. Uciderea lui Oliver și a iubitei lui nu i-a adus ceea ce își dorea. De ce ar face aceeași greșeală de două ori?

– Nu știu, poate fiindcă e o ucigașă. Posibil chiar o psihopată. Nu te poți baza pe logică.

Reflectând, Lila dădu din cap, căci argumentul prietenei sale era foarte solid.

– Atunci voi fi mai deșteaptă. Cred că sunt – și nu-ți da ochii peste cap. Cred că sunt. Nu a fost o idee deșteaptă din partea ei să fure diverse lucruri din apartamentul tău. Dacă nu ar fi făcut-o, nu am fi știut niciodată că a trecut pe acolo. Nu a fost o idee deșteaptă nici să folosească parfumul tău când a intrat în mansarda lui Ash – deși o parte din asta, recunosc, a ținut de norocul nostru de a fi ajuns acolo la suficient de scurt timp după trecerea ei încât să-i detectăm mirosul. Nu a fost o idee deșteaptă nici să-l lase pe bătăușul ăla singur cu Vinnie după ce acesta își demonstrase deja incapacitatea de a se controla cu iubita lui Oliver. Toate astea denotă aroganță și impulsivitate, nu o planificare inteligentă. Eu am să fiu deșteaptă.

– Ai grijă doar să rămâi în siguranță. Eu m-aș mulțumi să te știu în siguranță.

– Sunt la ultimul etaj al unei clădiri păzite strașnic, la o adresă pe care doar o mână de oameni o cunosc. Aș spune că sunt în siguranță.

– Așa să și rămâi. Acum ar trebui să plec, să mă apuc de hărțogărie.

– Și să decizi cum să descurci iețele cu Luke.

– Și asta.

– Ies să te conduc. Trebuie oricum să scot câinele la o plimbare și să cumpăr câteva provizii.

– Ce câine? Nu am văzut nici un câine.

– E ușor să treacă neobservat. Să știi că poți să vii cu documentele alea aici, dacă nu vrei să fii singură, spuse Lila, conducând-o înapoi spre micul ascensor. E un apartament enorm.

– Probabil am nevoie să meditez, și presupun că Ash se va întoarce diseară.

– Se va întoarce aducând cina. Dar, după cum spuneam, este un apartament foarte mare. Și tu ești prietena mea.

– Seara asta e rezervată pentru muncă și reflecții sumbre, hotărî Julie. S-ar putea să accept invitația zilele viitoare.

Își puse paharul gol pe bar. Tocmai își lua poșeta când Lila se întoarse după un ocol prin bucătărie, ținând în mână o mică lesă albastră bătută cu strasuri.

– O! făcu ea când Lila ridică micul ghem de blană albă care era Earl Grey. Este atât de micuț, de-a dreptul adorabil!

– Și foarte dulce. Poftim.

Julie îl sărută în aer și îi gânguri în timp ce Lila își luă și ea poșeta.

– Vreau și eu unul! Mă întreb dacă l-aș putea duce la muncă. I-ar dezarma complet pe clienți, care ar ajunge în cele din urmă să cumpere mai mult.

– Mereu cu gândul la afaceri.

– Cum altfel am să obțin acea mărire de salariu substanțială, apartamentul meu cu terasă și un câine minuscul pe care să-l pot purta în poșetă? Mă bucur că am trecut pe la tine, adăugă Julie când ieșiră. Am venit aici simțindu-mă frustrată și stresată și plec simțindu-mă ca și cum tocmai aș fi terminat o oră de yoga.

– Namaste[1].

Se despărțiră pe trotuar, când Julie urcă într-un taxi chemat de eficientul portar al clădirii. Se instală confortabil pentru drumul până la marginea orașului și își

[1] Formulă de salut utilizată în Asia de Sud și de Sud-Est (n.red.)

verifică e-mailul. Nimic de la Luke – dar ce motiv ar fi avut să o contacteze? Avea să găsească ea o cale de a-l aborda, dar deocamdată trebuia să citească numeroasele mesaje de la serviciu.

Îi răspunse asistentei ei, contactă un client direct pentru a discuta despre un tablou, apoi, uitându-se la ceas, decise că putea să ia legătura cu artistul, aflat în acel moment la Roma. Când un client voia să negocieze, ei îi revenea sarcina de a obține cel mai bun preț pentru galerie, pentru artist și pentru client.

Își petrecu drumul cu taxiul calmând capriciile artistului, mângâindu-i orgoliul, convingându-l de câteva aspecte practice. Apoi îl sfătui să meargă să sărbătorească, fiindcă simțea că putea să-l convingă pe client să achiziționeze și cea de-a doua lucrare de care se arătase interesat, dacă reușeau să-i dea impresia că făcuse o afacere excelentă.

– Trebuie să-ți cumperi vopsea, bombăni ea după ce încheie convorbirea. Și mâncare. Sunt pe punctul de a te face aproape bogat... Domnule Barnseller! Sunt Julie. Cred că am o propunere foarte atrăgătoare pentru dumneavoastră. În timp ce se lansa în discurs, îi făcu semn taximetristului să oprească la colț și scotoci după portofel. Continuă să vorbească: Da, tocmai am vorbit cu Roderick. E foarte atașat emoțional de *Servire la Teighea*. V-am spus, nu, că a lucrat în acel băruleț pentru a se susține financiar în timpul facultății de artă? Da, da, dar i-am explicat reacția dumneavoastră față de tablou – și față de pictura pereche, *Comandați*. Sunt minunate și luate separat, desigur, dar ca set sunt de-a dreptul irezistibile.

Îi plăti taximetristului și se strecură afară din mașină, ținând în echilibru telefonul și poșeta:

– Cum ezită atât de mult să le separe, i-am propus să stabilească un preț pentru amândouă la set. Personal, aș detesta să văd pe altcineva punând mâna pe *Comandați*, mai ales că sunt convinsă, ferm convinsă, că valoarea lucrărilor lui Roderick va crește foarte rapid.

Îi îngădui să-şi exprime ezitarea, dar auzi hotărârea de a cumpăra în tonul lui. Îşi dorea picturile – trebuia doar să-l facă să simtă că i se oferea un chilipir:

– Voi fi sinceră, domnule Barnseller. Roderick este atât de hotărât să nu desperecheze tablourile, încât rămâne de neclintit în privinţa preţului pentru o singură piesă. Dar am reuşit să-l conving să le vândă ca set la două sute de mii – şi ştiu că îl pot face să accepte o sută optzeci şi cinci – chiar dacă va trebui să ne ajustăm comisionul nostru pentru a vă şti pe amândoi satisfăcuţi.

Se opri preţ de o clipă să ţopăie fericită pe trotuar, păstrându-şi însă tonul rece şi profesionist:

– Aveţi un gust minunat şi un ochi excepţional pentru artă. Ştiu că veţi fi încântat de fiecare dată când veţi privi acele tablouri. Voi lua legătura cu galeria, cerându-le să le marcheze ca vândute. Vi le vom împacheta şi livra. Da, desigur că puteţi stabili aceste detalii cu asistenta mea la telefon, sau puteţi să treceţi pe la mine mâine. Felicitări, domnule Barnseller. Cu mare plăcere. Nimic nu mă încântă mai mult decât să ştiu că opera potrivită a ajuns la omul potrivit.

Ţopăi din nou bucuroasă pe trotuar, apoi îl sună pe artist:

– Cumpără şampanie, Roderick. Ai vândut două picturi. Am obţinut o sută optzeci şi cinci. Da, ştiu că ţi-am spus că o să cer o sută şaptezeci şi cinci. Nu am fost nevoită să scad atât de mult. Îi plac la nebunie tablourile tale, iar ăsta e un motiv de sărbătoare la fel de important precum cei patruzeci la sută ai tăi. Du-te, spune-i lui Georgie, sărbătoriţi, iar de mâine apucă-te să-mi pictezi ceva fabulos pentru a înlocui lucrările pe care le-ai vândut. Da, şi eu te iubesc. *Ciao.*

Rânjind, îi trimise asistentei ei un mesaj cu instrucţiuni, ocolind din reflex restul pietonilor. Cu ochii aţintiţi în continuare asupra telefonului, coti spre treptele scurte ale clădirii în care locuia, moment în care aproape că se împiedică de Luke.

O aştepta pe treptele de la intrare de aproape o oră şi o privise înaintând pe trotuar fără a lăsa să-i scape nici un detaliu – conversaţia rapidă, pauza pentru a ţopăi de pe un picior pe altul, rânjetul larg, fericit.

– Am trecut pe la galeria ta, explică el observându-i tresărirea surprinsă. Mi s-a spus că ai plecat mai devreme, aşa că m-am gândit să aştept.

– Aha. M-am dus să o văd pe Lila în centru.

– Şi ai primit o veste bună când te apropiai de casă.

– O vânzare reuşită. Reuşită pentru galerie, pentru artist, pentru client. E plăcut când poţi să satisfaci toate părţile. După o clipă de ezitare, Julie se aşeză pe treaptă lângă el şi, preţ de încă un moment, priviră împreună New Yorkul trecând pe lângă ei.

Dumnezeule, îşi spuse, cum era posibil ca o femeie obişnuită cu viaţa în metropolă, care avea la activ două căsnicii şi două divorţuri, să se simtă la fel ca la optsprezece ani, când stătuse pe treptele de la casa părinţilor ei din Bloomfield, New Jersey, lângă iubitul ei din liceu? Stupid de îndrăgostită.

– Ce facem aici, Luke?

– Am reuşit să găsesc un răspuns la întrebarea ta de azi-dimineaţă.

– O, asta? Aveam de gând să te contactez. A fost o prostie. Nu ştiu ce m-a apucat şi...

– Te-am iubit încă din prima zi în care te-am văzut – prima zi de liceu, prima oră din cursul criminal de istorie americană al doamnei Gottlieb.

Fusese într-adevăr criminal, îşi spuse Julie, dar strânse din buze pentru a-şi ţine în frâu cuvintele, emoţiile, lacrimile.

– Asta înseamnă cam jumătate din viaţa mea, urmă Luke. Poate eram prea tineri, poate am dat-o în bară.

– Eram. Lacrimile îi înceţoşară privirea. Le lăsă să curgă, murmurând: Şi da, am dat-o în bară.

– Dar nu am reuşit niciodată să te uit. Nu am să reuşesc niciodată să te uit. M-am descurcat destul de bine de atunci şi până acum – al naibii de bine. Dar suntem în prezent şi tot pe tine te doresc. Întotdeauna pe tine

te voi dori. Asta e, rosti el privind-o stăruitor. Asta este ceea ce știu.

Un ghem de emoție se rostogoli din inima ei până în gât. Lacrimile puteau să curgă oricât, deoarece erau calde și plăcute. Mâinile îi tremurau ușor când le ridică să-i prindă fața în palme:

– Pe tine te-am dorit încă din acea primă zi. Și tot pe tine te doresc. Întotdeauna pe tine te voi dori.

Își lipi buzele de ale lui, lăsând New Yorkul să treacă pe lângă ei, și se gândi la hortensiile mamei sale, ghemuri mari de albastru, de lângă treapta pe care stătuseră în verile de demult. Unele lucruri înfloreau din nou.

– Hai să mergem înăuntru.

Luke își sprijini fruntea de a ei și expiră prelung, foarte prelung:

– Da, hai să mergem înăuntru.

Lila plănuise lumânări și vin, farfurii și pahare fine și cina servită pe terasă. Indiferent ce ar fi fost mâncarea la pachet, putea să organizeze o cină romantică și fermecătoare cu accesoriile potrivite. Iar cel mai bun accesoriu era New Yorkul într-o zi de vară.

Apoi începu să plouă.

Își reevaluă opțiunile. Puteau să ia o cină intimă în salon, în fața ferestrelor biciuite de ploaie. Ar fi fost oricum romantic, mai ales că începuse și să tune.

Își făcu timp să se dichisească, prinzându-și părul într-o coadă netedă, lejeră, și realizând cu migală un machiaj care să nu pară prea studiat. Alesese niște pantaloni negri mulați și, peste o cămășuță din dantelă, o bluză transparentă în nuanțe de cupru care, după cum îi plăcea să creadă, îi scotea în evidență tonurile de auriu ale irisurilor.

Îi trecu prin minte că, dacă relația cu Ash continua, era obligată să-și reactualizeze garderoba foarte prăfuită.

Îi trecu prin minte și că el întârzia.

Aprinse lumânările, porni muzica, își turnă un pahar de vin.

Se făcuse ora opt și era deja pe punctul de a-l suna când se auzi telefonul fix.

– Domnișoară Emerson, sunt Dwayne de la poartă. Vă caută un domn Archer în hol.

– O, poți... dă-mi-l la telefon, bine, Dwayne?

– Lila.

– Voiam doar să mă asigur. Dă-mi-l pe Dwayne, îi spun să te trimită sus.

Deci era foarte prudentă, se felicită ea. Deșteaptă și în siguranță.

Când deschise ușa, în fața ei stătea Ash, ud leoarcă, ținând un pachet cu mâncare.

– Zâmbetul tău nu ți-a ținut loc și de umbrelă. Intră, mă duc să caut un prosop.

– Am adus friptură.

– Friptură la pachet? se miră ea scoțând imediat capul din baie.

– Știu un restaurant și voiam o friptură. În privința ta am mers pe ghicite, am ales-o mediu făcută. Dacă o vrei în sânge, poți să o iei pe a mea.

– Nu, e perfect. Lila se întoarse cu un prosop și i-l dădu în schimbul pachetului. Am o sticlă de vin deschisă, dar am cumpărat și bere, dacă preferi.

– O bere mi-ar prinde bine. Ștergându-și părul cu prosopul, o urmă până în salon, unde exclamă: Se vede că ai făcut un efort!

– Farfuriile elegante și lumânările nu sunt niciodată un efort pentru o fată.

– Arăți minunat. Ar fi trebuit să-ți spun de la bun început – și să-ți fi adus flori.

– Îmi spui acum, și mi-ai adus friptură.

Când Lila veni cu berea, Ash o luă și o puse deoparte, preferând să deguste mai întâi buzele ei.

Reveneau acea euforie, acel fior în sângele ei, toate intensificate de un bubuit gutural de tunet, se gândi ea.

Cu mâinile pe brațele ei, Ash o îndepărtă ușor pentru a-i scruta chipul.

– Există un al doilea ou.

– Poftim? Ochii ei cu chenar auriu se măriră. Există două?

– Traducătorul la care a făcut apel Vinnie m-a sunat exact când am ajuns acasă. Spune că documentele din plic descriu încă un ou, Nécessaire, și că în opinia lui poate fi găsit. O îmbrățișă iarăși și o sărută, apoi își reluă explicația: Avem pur și simplu o pârghie în plus. Mi-am petrecut ore întregi cercetând subiectul. Traducătorul se va întoarce la New York mâine și am să mă văd cu el aici. O să găsim cel de-al doilea ou.

– Stai o clipă. Trebuie să procesez informația, rosti Lila apăsându-și mâinile pe tâmple. Oliver știa? Femeia-păianjen știe?

– Habar n-am, dar nu cred. De ce nu s-a folosit Oliver de al doilea ou? De ce nu a încercat să-l găsească, ori să negocieze înarmat cu documentele? Nu știu. Luându-și sticla de bere, Ash urmă: Dacă mă pun in pielea lui, cred că ar fi încercat să-l găsească. Nu ar fi rezistat ispitei. La naiba, nici eu nu-i pot rezista, iar eu nu sunt nici pe departe la fel de impulsiv. Ar fi trebuit să te întreb înainte să-l chem pe Kerinov aici.

– Kerinov e traducătorul?

– Da. Ar fi trebuit să te întreb. Mi s-a părut mai puțin riscant și mai eficient să-i spun să vină direct aici de la gară.

– Nu e nici o problemă. Mi se învârte capul. Un al doilea ou – ou imperial?

– Da. Vreau să discut cu femeia de la care a cumpărat primul ou. Probabil de la ea a obținut documentele. În mod limpede, nu știa că are de-a face cu o comoară, dar e posibil să ne poată spune ceva. E plecată din oraș, conform menajerei, și nu am reușit să aflu unde anume, dar mi-am lăsat numele și numărul.

– Unul era extraordinar, dar două? Zguduită, Lila se așeză pe brațul fotoliului cu pompoane. Cum arată? Cel de-al doilea ou.

– A fost conceput ca un etui, un toc mic, decorativ, pentru articole de toaletă feminine. E decorat cu diamante, rubine, safire, smaralde – cel puțin conform

cercetărilor mele. Surpriza e probabil un set de manichiură, dar nu există nici o fotografie cunoscută cu acest ou. Potrivit cercetărilor mele, a fost confiscat de la Palatul Gatcina în 1917, trimis la Kremlin, apoi în 1922 a fost transferat la Sovnarkom.

– Ce e acela?

– Consiliul lui Lenin – guvernul dominat de bolșevici. Iar după acel transfer nu mai există nici un document, din câte am aflat eu.

– Un set de manichiură, murmură Lila. Valorând milioane. Ar fi vorba de milioane din nou.

– Da.

– Nu pare real – nimic din toate astea. Ești sigur că ai încredere în acest Kerinov?

– Vinnie avea.

– În regulă. Dând din cap, Lila se ridică. Probabil trebuie să încălzim fripturile.

– Găsești în pachet și câțiva cartofi copți cu sare și niște sparanghel.

– Deci încălzim și mâncăm – nici nu mai țin minte când a fost ultima dată când am mâncat friptură – și uneltim, și plănuim. Mă pricep destul de bine la uneltit. Ridică privirea când el îi coborî mângâietor o mână peste păr: Ce-i?

– Mi-am dat seama că, lăsând la o parte toate astea, și toate astea sunt destul de multe, mă bucur să mă aflu aici, luând cina cu tine. Mă bucur că mai târziu am să merg sus cu tine, am să fiu cu tine. Am să te ating.

– Orice s-ar întâmpla, șopti ea încolăcindu-și brațele în jurul lui.

– Orice s-ar întâmpla.

Iar asta era tot ce și-ar fi putut dori cineva, reflectă Lila, cuibărindu-se la pieptul lui.

capitolul 17

Lila deschise un ochi când telefonul de pe noptieră începu să cânte.

Cine naiba ar fi putut să-i trimită mesaje atât de devreme? Mintea ei încețoșată nu găsi nici un cunoscut care să fie treaz și în stare de funcționare înainte de ora șapte.

Își spuse să ignore mesajul, să se culce la loc, însă renunță în treizeci de secunde. Curiozitatea feminină îi interzicea să-și ignore telefonul.

– Răspunzi mai târziu, murmură atunci Ash trăgând-o înapoi.

– Sunt dependentă de comunicare.

Sprijinindu-și capul pe umărul lui, afișă mesajul.

Luke mă aștepta când am ajuns acasă și mi-a făcut o prăjitură răsturnată înainte să plece azi-dimineață. El este brioșa mea.

– Ooo! făcu Lila, tastând același cuvânt pe post de răspuns.

– Ce e?

– E de la Julie. Ea și Luke sunt împreună.

– Bun. E mai bine să stea cineva cu ea până se termină povestea asta.

– Nu – adică da, dar nu se află acolo ca să aibă grijă de ea. După ce puse telefonul jos, Lila se cuibări din nou în brațele lui Ash. Bineînțeles că o să aibă grijă de ea. Dar vreau să zic că sunt împreună.

– Ai mai spus asta.

Mâna lui alunecă în jos peste spatele ei, peste fese.

– Împreună-împreună.

– Hmm. Mâna urcă pe șold, oprindu-se le sânul rotund. Poftim?

– Sunt un cuplu. Un cuplu-cuplu.

– Fac sex?

– Și asta, cu siguranță, dar nu e totul. Încă se mai iubesc, ceea ce mi-a spus și Julie când a trecut pe la mine ieri. Dar nu era nevoie să-mi spună, fiindcă eu știam deja.

– Știai deja.

– Se vedea pe fețele lor. Oricine care are ochi și-ar fi dat seama.

– Și eu am ochi.

– Tu pur şi simplu nu erai atent. Ai fost distras de una, de alta. Şi... Mâna ei coborî între corpurile lor şi îl găsi rigid şi pregătit. Asta.

– Asta îmi distrage atenţia.

– Sper şi eu.

Buzele ei se curbară când le aşeză peste ale lui, apoi se întredeschiseră şi îl primiră.

O simţea atât de moale – pielea ei, părul ei, curba gâtului ei. Moale peste tot unde rătăceau buzele şi mâinile lui. Lăsase o crăpătură între draperii când le trăsese în seara precedentă, iar acum lumina soarelui strecura o rază îngustă şi oblică.

O atinse în acea lumină de vis, trezindu-i trupul în timp ce Lila îl trezi pe al lui, laolaltă cu toate dorinţele ascunse în el. Nu grăbiră ascensiunea. În schimb, savurară călătoria lungă şi relaxată, se desfătară cu senzaţiile, cu atingerea pielii pe piele, alunecarea limbilor, mângâierea degetelor, până când, împreună, se înălţară spre mai mult.

Doar puţin mai mult.

Şi încă puţin mai mult când se strecură în ea, ridicându-se şi coborând ca într-un dans lent. Mâinile lui îi încadrară faţa; îşi lăsă degetele să o mângâie în timp ce ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui, contemplându-l cum o privea ca şi cum nimic altceva nu ar mai fi existat.

Doar această împreunare. Doar ea. Doar această întâlnire a trupurilor, îşi spuse Lila, arcuindu-se în sus pentru a-i oferi totul. Doar el, coborându-şi faţa spre a ei, turnându-şi întreaga emoţie în acel sărut.

Blândă, tandră, plăcerea tăcută alunecă mătăsoasă ca vinul, până când, îmbătaţi de ea, se revărsară peste culme.

Mai târziu, somnoroasă şi satisfăcută, Lila se târî până la parter pentru a face cafea, urmată îndeaproape de Earl Grey.

– Lasă-mă numai să dau asta pe gât, bine? Măcar jumătate. Apoi te scot la plimbare.

Tresări chiar în clipa în care rosti cuvântul „plimbare". După cum fusese avertizată, câinele începu să latre ascuţit şi se ridică pe labele din spate pentru a ţopăi de bucurie şi nerăbdare.

– Bine, bine, am greşit. Un minut.

Deschise mica debara pentru a scoate lesa, săculeţele de plastic şi perechea de şlapi pe care îi pusese acolo exact în acest scop.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Ash din prag. Are convulsii?

– Nu, nu are convulsii. E fericit. Am făcut greşeala de a pronunţa cuvântul p-l-i-m-b-a-r-e, şi ăsta e rezultatul. Îl scot până nu face un atac de cord de la atâta ţopăială. Umplându-şi un termos cu licoarea neagră, Lila spuse: Nu ar trebui să dureze prea mult.

– Ies eu cu el.

– E munca mea, îi aminti ea, prinzându-şi părul sus din câteva răsuciri experte din încheietură în timp ce Ash se chinuia să prindă lesa pe câinele aproape isteric. Luke i-a făcut lui Julie o brioşă – de la zero – ieri. Azi i-a făcut o prăjitură răsturnată.

– Ticălosul ăla nu face decât să se laude. Pot şi eu să fac micul dejun. Mă descurc excelent la turnatul cerealelor în castron. Este unul dintre talentele mele principale.

– Din fericire am făcut provizii de Cocoa Puffs – dulapul de sus, în stânga frigiderului. Ne întoarcem repede.

– Cocoa Puffs?

– E o slăbiciune, îi strigă ea peste umăr, luând cheile şi lăsând câinele minuscul să o tragă spre uşă.

– Cocoa Puffs, repetă el în încăperea goală. Nu am mai mâncat Cocoa Puffs de... Nu cred că am mâncat vreodată Cocoa Puffs.

Găsi cerealele, le deschise, le studie. Ridicând din umeri indiferent, vârî mâna în cutie şi gustă, moment în care îşi dădu seama că toată viaţa fusese genul pretenţios în materie de cereale.

Bău puţină cafea, apoi turnă cerealele în două boluri. După aceea, amintindu-şi cât se străduise ea pentru cina

din ajun – şi vrând să demonstreze că nu era mai prejos decât Luke – aşeză atent micul dejun pe o tavă.

Găsi un carneţel şi un creion şi scrise un bileţel înainte de a duce totul sus, pe terasa de la etajul al doilea.

Lila dădu buzna în casă la fel cum se năpustise afară – dar de data aceasta ţinându-l pe Earl Grey în braţe.

– Câinele ăsta e o nebunie! A încercat să abordeze un Lhasa Apso – pentru a se bate sau a face sex, nu sunt sigură. După aventura asta suntem amândoi lihniţi, aşa că... şi vorbesc singură, îşi dădu ea seama.

Încruntându-se, luă foaia de pe tejghea. Iar încruntarea se transformă într-un zâmbet luminos.

Făcuse o schiţă cu ei amândoi aşezaţi la masa de pe terasă, bându-şi cafeaua. Îl adăugase chiar şi pe Earl Grey ridicat pe labele din spate, cu cele din faţă fluturând.

– Asta merită păstrat, murmură Lila, în timp ce inima ei reproduse ţopăitul câinelui din schiţă. Cine ar fi crezut că poate fi adorabil? Ei bine, Earl Grey, se pare că vom lua micul dejun pe terasă. Mă duc să-ţi aduc bobiţele.

Ash stătea în picioare lângă zidul înalt, uitându-se spre vest, dar se întoarse când apăru Lila, purtând căţelul şi două boluri minuscule.

– Ce idee grozavă! exclamă ea. Îl puse jos pe Earl Grey într-un loc cu umbră, îi aşeză alături castronul cu bobite şi îl umplu pe celălalt cu apă de la furtun. Vai, ce frumos e! Ochiul tău de artist nu se dezminte.

Aranjase perfect bolurile albastre de cereale, un alt bol de căpşuni, paharele de suc, o cafetieră albă cu nervuri, cu recipientele asortate pentru lapte şi zahăr, şi şerveţele cu dungi albastre şi albe. Într-o vază delicată puse un fir de gura-leului galben pe care, în mod evident, îl furase din ghiveciul din grădină.

– Nu e tocmai o prăjitură răsturnată, dar...

Lila se apropie de el şi apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

– Sunt nebună după cerealele Cocoa Puffs.

– Eu nu aș merge atât de departe, dar nu sunt rele.

– Mi-a plăcut în special schița, mărturisi ea trăgându-l să se așeze. Data viitoare voi avea grijă să-mi perii părul înainte de a scoate câinele la plimbare.

– Mie îmi place ciufulit.

– Se pare că bărbații apreciază aspectul de corcitură. Lapte?

– Ce se întâmplă cu chestia asta când îi adaugi lapte? se interesă Ash privindu-și cerealele din bol cu un aer neîncrezător.

– Ceva magic, promise ea, turnând pentru amândoi. Doamne, ce zi superbă! Ploaia a spălat totul, inclusiv umiditatea din aer. Ce plănuiești să faci în dimineața asta?

– Mă gândeam să-mi continui cercetările, dar am impresia că aș pierde timpul. Mai bine așteptăm să vedem ce are de spus Kerinov. Poate voi lucra aici o vreme, să fac niște schițe. New Yorkul văzut de sus. Și am de dat câteva telefoane. Peste câteva clipe gustă cerealele și decise: Nu sunt rele. Arată rău, dar dacă nu te uiți, sunt în regulă.

– Eu am să încerc să lucrez. Și când ajunge traducătorul, vom vedea. Nu ar trebui să luăm în calcul posibilitatea ca acel client – oricine ar fi el – să aibă deja celălalt ou? Necessaire?

– Posibil, răspunse Ash, care nu se gândise la această ipoteză. Dar nu-l are de la Oliver. Mi-am petrecut mult timp răsfoindu-i hârtiile. Chiar dacă acea persoană are oul, și-l dorește oricum și pe cel aflat în posesia mea. Cunoscându-l însă pe Oliver, spera să scoată o sumă considerabilă de pe oul acesta, apoi intenționa să folosească o parte din ea pentru a finanța căutarea celuilalt ou, ca să obțină un profit și mai mare. Tot mai mare și mai mare, ăsta era stilul lui Oliver.

– În regulă, deci pornim de la premisa asta. Probabil nu se mai afla în Rusia. Sunt sigură că ar fi fost descoperit între timp, dacă ar fi rămas acolo. Probabil a fost scos din țară clandestin sau vândut neoficial, ceva de genul ăsta. Sunt destul de mici șansele să se găsească

la doamna cu care a tratat fratele tău. E greu de crezut că o singură persoană le-ar fi avut pe amândouă; în cazul ăsta, el n-ar fi lăsat ocazia să-i scape. Muşcând dintr-o căpşună, Lila conchise: Deci cu asta eliminăm Rusia şi o persoană din New York. Am avansat.

– Îl aşteptăm pe Kerinov.

– Îl aşteptăm. Detest să aştept, oftă ea sprijinindu-şi bărbia în palmă. Mi-ar plăcea să pot citi în rusă.

– Şi mie.

– Ştiu un pic de franceză. M-am înscris la cursul de franceză în liceu doar fiindcă îmi imaginam că o să mă mut la Paris şi o să locuiesc într-un mic apartament cochet.

Şi-o putea imagina acolo, îşi zise el. Şi-o putea imagina oriunde.

– Ce aveai de gând să faci la Paris?

– Să învăţ un milion de stiluri de a purta eşarfe, să cumpăr bagheta perfectă şi să scriu un roman genial şi tragic. M-am răzgândit când mi-am dat seama că, de fapt, nu îmi doream decât să vizitez Parisul, şi de ce aş fi vrut să scriu un roman genial şi tragic când nici eu nu vreau să citesc aşa ceva?

– Câţi ani aveai în momentul acestei revelaţii?

– Eram în anul doi de facultate când o profesoară de literatură engleză smochinită, snoabă şi îngustă la minte ne-a obligat să citim un şir nesfârşit de romane geniale şi tragice. Sinceră să fiu, nu prea înţelegeam ce era atât de genial la unele dintre ele. Punctul de cotitură a fost când am vândut o povestioară revistei *Amazing Stories* – după aceea s-a dovedit că era un fel de precursor al seriei pe care o scriu în prezent. Eram înnebunită de fericire.

– Aveai cam cât, nouăsprezece sau douăzeci de ani? Ash intenţiona să caute povestirea, s-o citească, pentru a înţelege mai bine personalitatea Lilei. E un motiv bun pentru a fi înnebunită de fericire, zâmbi el.

– Exact. Chiar şi tatălui meu i-a plăcut.

– Chiar?

– Nu ar fi trebuit să pun problema aşa. Ridicând din umeri, Lila luă încă o lingură de cereale, apoi explică: După părerea lui, a scrie ficţiune e un hobby drăguţ. Dar se aşteptase să mă pun serios pe treabă, să devin cadru universitar. În fine, vestea despre povestioară a ajuns şi la profesoara asta din facultate, care a anunţat-o în faţa clasei – şi a spus că era un gunoi de consum prost scris, şi că oricine citea sau scria gunoaie de consum nu făcea decât să-şi piardă timpul venind la cursul ei sau la facultate în general.

– Ei bine, era o căţea, şi încă una invidioasă.

– O căţea, nu încape îndoială, dar opiniile ei erau sincere. Orice lucru scris în ultimii o sută de ani reprezenta un gunoi pentru ea. În orice caz, i-am luat de bune cuvintele. Am renunţat la cursul ei, m-am lăsat de facultate. Spre marea consternare a părinţilor mei. Deci...

Dădu să ridice din umeri din nou, dar Ash îi acoperi mâna cu a lui.

– Le-ai arătat tu.

– Nu ştiu ce să zic. Tu cum...

– Nu, nu mă întreba cum mi-am petrecut anii de facultate. Ce ai făcut după ce ai abandonat şcoala?

– Am urmat câteva cursuri de ficţiune populară şi m-am apucat de blogging. Cum tatăl meu a început să agite apele cu sugestia că armata avea să-mi insufle atât de necesara disciplină, m-am angajat pe post de chelneriţă ca să nu mă simt vinovată că trăiam din banii lui, deşi nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i urmez sfatul. E mândru de mine acum. Se tot aşteaptă să scriu ceva genial, dacă nu cumva şi tragic, dar acceptă ceea ce fac. În cea mai mare parte.

Ash renunţă s-o descoasă cu privire la tatăl ei. Ştia foarte bine cum era cu taţii care nu erau tocmai satisfăcuţi de cariera aleasă de propriul copil.

– Ţi-am cumpărat cartea.

– Cred că glumeşti. Fâstâcită, încântată, îl studie. Vorbeşti serios?

– Şi am citit-o. E amuzantă şi e inteligentă – şi e incredibil de vizuală. Ştii să redai o imagine din cuvinte.

– Un compliment uriaș din partea unui pictor. Pe lângă vestea uimitoare că ai citit efectiv un roman pentru tineret.

– Povestea m-a prins. Înțeleg de ce Rylee așteaptă cu nerăbdare cea de-a doua carte. Și nu am pomenit asta până în clipa de față, deoarece m-am gândit că o să ai impresia că o spun doar ca să te culci cu mine. E prea târziu pentru asta acum.

– E... drăguț din partea ta. Probabil că așa mi-aș fi imaginat – dar oricum ai fi crescut în ochii mei. Așa ai crescut și mai mult. Peste câteva clipe, făcând un gest larg spre peisajul presărat cu zgârie-nori, Lila murmură: E plăcut aici. Luxos, dar nu exagerat. Face ca povestea cu ouăle imperiale și colecționari fără scrupule să pară pură ficțiune.

– Kaylee ar putea să găsească un asemenea ou.

Gândindu-se la eroina ei fictivă, Lila clătină din cap:

– Nu, nu un Fabergé, ci un ou de legendă. Un ou de dragon, sau un ou magic de cristal. Hmm. Ar putea fi interesant. Dar dacă vreau s-o pun la treabă, ar fi bine să mă apuc de scris.

– Vreau să rămân la tine la noapte, spuse el.

– Aha. Fiindcă vrei să te culci cu mine sau fiindcă nu vrei să mă lași aici singură?

– Ambele.

– Îmi place primul motiv, dar nu poți să-mi ții companie în casele clienților.

– Hai să nu ne gândim mai departe de noaptea asta, deocamdată.

– În regulă, zise ea, gândindu-se că planurile pe termen scurt decurgeau mai bine.

– Iar mâine poți să-mi acorzi câteva ore în atelier. Poți să aduci și câinele.

– Serios?

– Putem face o plimbare până la patiseria lui Luke.

– Corupere cu brioșe. Nu pot opune rezistență. În regulă, să vedem cum decurge ziua de azi. Primul pe listă e Kerinov.

Lui Ash îi plăceau listele, planurile pe termen lung și toți pașii necesari pentru a ajunge din punctul A în punctul B. Îi plăcea să se afle în acel punct A cu Lila, dar începea să se gândească și în ce mod putea ajunge în punctul B.

Când Lila se întoarse de la plimbarea de după-amiază cu Earl Grey, îl găsi pe portar vorbind cu un bărbat scund și subțire, cu o burtă cât o minge de fotbal și o coadă de păr lungă, pe jumătate căruntă. Purta blugi spălăciți, un tricou cu Grateful Dead, iar pe umăr îi atârna o geantă ponosită.

Crezu că era un mesager și ar fi trecut pe lângă el cu un zâmbet adresat portarului dacă nu l-ar fi auzit spunând, cu un accent aproape insesizabil:

– Alexi Kerinov.

– Domnul Kerinov?

Se așteptase la cineva mai în vârstă decât bărbatul căruia îi dădu vreo cincizeci și cinci de ani – cineva îmbrăcat la costum, cu păr alb și eventual un mic barbișon îngrijit.

– Da, rosti el aruncându-i o privire prudentă din spatele ochelarilor cu lentile fumurii.

– Sunt Lila Emerson, prietena lui Ashton Archer.

– Ah, da. Îi întinse o mână, moale ca pielea unui bebeluș. Mă bucur să vă cunosc.

– V-ar deranja să-mi arătați un act de identitate?

– Nu, desigur.

Își scoase portofelul și îi întinse permisul de conducere, care, după cum observă ea, era valabil doar pentru motociclete.

Nu, nu era deloc așa cum și-l imaginase.

– Vă conduc eu sus. Mulțumesc, Dwayne.

– Cu mare plăcere, domnișoară Emerson.

– Pot să-mi las valiza? întrebă el arătând spre geamantanul pe roți.

– Desigur, îi spuse portarul. Vi-l pun eu deoparte.

– Mulțumesc. Am fost la Washington, i se adresă vizitatorul Lilei, urmând-o în ascensor. O scurtă călătorie

de afaceri. Pudel de jucărie? Întinse dosul palmei, lăsându-l pe Earl Grey să-l adulmece. Soacra mea are unul căruia îi spune Kiwi.

– El e Earl Grey.

– Distins.

– Deci, fan Grateful Dead? zâmbi ea arătând spre tricoul lui.

– Primul concert la care am fost după sosirea în America. A fost un moment de cotitură.

– De cât timp locuiți aici?

– Aveam opt ani când am părăsit ceea ce era pe atunci Uniunea Sovietică.

– Înainte de căderea Zidului.

– Da, înainte. Mama mea era balerină la Balșoi, tatăl meu profesor de istorie. Era un bărbat foarte inteligent, care își tăinuia preferințele politice atât de bine, încât nici măcar copiii lui nu le știau.

– Cum ați scăpat?

– Ni s-a dat voie, surorii mele și mie, să o însoțim pe mama într-un turneu londonez cu *Lacul Lebedelor*. Tatăl meu avea prieteni în Londra, persoane de contact. El și mama au plănuit evadarea timp de câteva luni, fără a ne spune nici Talliei, nici mie. Într-o noapte, după un spectacol, am urcat într-un taxi – o cină târzie, așa am crezut noi, copiii, doar că șoferul nu era taximetrist. Un prieten de-al tatei ne-a dus – conducând ca un nebun pe străzile Londrei – până la ambasada americană, unde ni s-a acordat azil. De acolo am ajuns la New York. A fost foarte palpitant.

– Sunt convinsă. Pe cât a fost de palpitant pentru un copil de opt ani, pe atât trebuie să fi fost de înspăimântător pentru părinții voștri.

– Eu nu am înțeles ce risc și-au asumat decât la mult timp după aceea. Duseserăm o viață bună în Moscova, chiar una privilegiată.

– Dar ei își doreau libertate.

– Da. Mai mult pentru copiii lor decât pentru ei înșiși, și ne-au oferit acel dar.

– Unde se află acum?

– Locuiesc în Brooklyn. Tatăl meu e pensionar, dar mama are o mică școală de balet.

– Au lăsat totul în urma lor, spuse Lila când coborâră din lift, pentru a le oferi copiilor o viață în America. Sunt niște eroi.

– Da. Le datorez... Jerry Garcia[1] și tot restul. Erați și dumneavoastră prietenă cu Vinnie?

– Nu, nu tocmai. Dar dumneavoastră erați, zise Lila în timp ce descuia ușa apartamentului. Îmi pare foarte rău.

– A fost un om bun. Mâine este înmormântarea. Nu m-am așteptat... Am vorbit cu doar câteva zile în urmă. Când am citit documentele, m-am gândit că Vinnie o să-și piardă mințile. De-abia așteptam să discutăm și să vedem ce era de făcut. Iar acum...

– Trebuie să vă înmormântați prietenul, oftă ea luându-l de braț și conducându-l înăuntru.

– E minunat aici. Ce priveliște! Asta este o piesă George al III-lea, observă el ducându-se glonț spre un dulap aurit. Superb, perfect. Din 1790, aproximativ. Din câte văd, colecționați sticle pentru tutun de prizat. Aceasta, din opal, e deosebit de reușită. Și acest... Îmi cer scuze. Se întoarse către ea, scuturându-și mâinile în aer: Uit de mine când dau de ceea ce mă pasionează.

– O pasiune pe care ați avut-o în comun cu Vinnie.

– Așa e. Ne-am cunoscut la o licitație, când am concurat amândoi pentru o berjeră din lemn de satin recondiționat cu trestie.

– Cine a câștigat? se interesă ea, detectându-i în voce afecțiunea și părerea de rău.

– El. Era foarte aprig. Aveți un gust foarte rafinat, domnișoară Emerson, și un ochi desăvârșit.

– Sunt Lila, și de fapt...

În acel moment, Ash coborî din ascensor. Cu o privire rapidă spre Kerinov, se apropie în grabă de Lila, împingând-o în spatele lui.

[1] Liderul trupei Grateful Dead (n.red.)

– Ash, dumnealui e Alexi Kerinov. L-am întâlnit în hol când m-am întors cu Earl Grey.

– Aţi sosit mai devreme.

– Da, trenul a ajuns mai devreme, şi am avut norocul să găsesc un taxi. Am venit direct aici, cum mi-aţi cerut. Kerinov ridică mâinile în aer, ca pentru a se preda. Aveţi dreptate să fiţi prudent.

– Mi-a arătat permisul de conducere înainte să urcăm. Aveţi o motocicletă.

– Aşa e, un Harley, un V-Rod. Soţia mea şi-ar fi dorit altceva. Rusul zâmbi uşor, dar îşi ţinu privirea fixată cu prudenţă asupra lui Ash. Există o fotografie cu dumneata, alături de Oliver şi Giselle, printre fotografiile cu copiii lui Vinnie, pe masa cu marchetărie William şi Mary din camera de zi de la parter. Te considera unul dintre ai lui.

– Şi eu simţeam la fel. Mulţumesc pentru că aţi venit, zise Ash întinzându-i mâna.

– Sunt agitat, mărturisi Kerinov. N-am închis un ochi de când am vorbit. Informaţiile din aceste documente sunt importante. În lumea mea circulă diverse zvonuri despre indicii privind ouăle imperiale dispărute. La Londra, la Praga, la New York. Nimic n-a ajutat însă la găsirea lor. Dar astea? Avem aici un fel de hartă, un intinerar. Nu am mai văzut niciodată ceva atât de concludent.

– Ar trebui să luăm loc, propuse Lila. Pot să vă ofer nişte ceai? Cafea? Ceva rece?

– Ceva rece ar fi bine-venit.

– Să mergem în salon, decise Ash.

– Poţi să-mi spui ce ştie poliţia? Despre Vinnie. Şi Oliver. Îmi pare foarte rău pentru fratele dumitale. L-am întâlnit la magazinul lui Vinnie. Atât de tânăr, oftă Kerinov cu un regret sincer. Era fermecător.

– Da, era.

– Documentele îi aparţineau lui?

– Erau în posesia lui Oliver, zise Ash făcându-i semn către un scaun de la masa lungă. Şi a murit pentru ele, la fel ca Vinnie. A murit pentru ceea ce ar putea

fi descoperit graţie lor. Aceste ouă valorează multe milioane de dolari. Din punct de vedere istoric, recuperarea lor e nepreţuită. Pentru un colecţionar, valoarea lor este mai presus de cuvinte. Sunt unii care ar ucide pentru a pune mâna pe ele, fără îndoială. Din nou, din punct de vedere istoric sunt deja mânjite cu sângele ţarilor.

Aşezându-se, Kerinov îşi deschise servieta şi scoase un plic mare.

– Acestea sunt documentele pe care mi le-a dat Vinnie. Ar trebui să le pui undeva în siguranţă.

– Aşa voi face.

– Şi traducerile mele, adăugă rusul scoţând alte două plicuri. Câte una pentru fiecare ou. Şi acestea ar trebui puse bine. Documentele erau în cea mai mare parte în rusă, după cum credea şi Vinnie. Unele erau în cehă. Traducerea acelor porţiuni mi-a luat mai mult timp. Iată, avem aici descrierea – cea pe care o ştim deja din factura lui Fabergé, din inventarul tezaurului imperial confiscat în 1917, la revoluţie.

Ash citi traducerea scrisă pe calculator în care se descria Carul cu heruvim.

– Acest ou a fost comandat de către Alexandru al III-lea pentru soţia lui, Maria Feodorovna. Preţul lui la acel moment a fost de două mii trei sute de ruble. O sumă considerabilă în epocă, iar unii ar spune chiar că mai mult decât frivolă dată fiind starea ţării. Chiar şi aşa, nu e nimic în comparaţie cu valoarea lui actuală. Mulţumesc, spuse Kerinov când Lila reapăru şi puse pe masă o tavă cu o carafă de limonadă şi pahare înalte cu gheaţă. Limonada e printre băuturile mele preferate.

– Şi ale mele.

– Am gâtul uscat, explică el după ce bău cu sete. Situaţia asta e şi teribilă, şi palpitantă în acelaşi timp.

– Ca atunci când aţi fugit din URSS.

– Da, spuse vizitatorul inspirând lent. Da. Nicolae, care i-a urmat pe tron tatălui său, a trimis milioane de ţărani pe front, în Primul Război Mondial. Poporul

a suferit teribil, iar țara a început să fiarbă. Muncitorii s-au unit pentru a răsturna conducerea. Guvernul provizoriu – format din bancheri și alții asemenea lor – s-a confruntat cu opoziția bolșevicilor. Lenin a preluat puterea printr-o baie de sânge în toamna anului 1917 și a confiscat tezaurul și proprietățile imperiale, iar familia regală a fost măcelărită. După cum o atestă documentele, o parte din tezaur a fost scoasă la vânzare. Lenin avea nevoie de valută și voia să pună capăt războiului. Asta e istorie, știu, dar contextul e important.

– Ați moștenit pasiunea pentru istorie de la tatăl dumneavoastră. Aruncându-i o privire lui Ash, Lila îl lămuri: Tatăl dânsului a fost profesor de istorie în URSS înainte să fugă.

Ash nu fu câtuși de puțin surprins să afle că trecutul familiei lui Kerinov nu mai avea nici un secret pentru ea.

– Tatăl meu, da. Am învățat istoria țării noastre – și a altor țări, dar în primul rând pe aceea a patriei. Mai luând o înghițitură de limonadă, rusul urmă: Războiul a continuat, iar încercările lui Lenin de a negocia o pace cu Germania au dat greș. A pierdut Kievul, iar inamicul era la doar câțiva kilometri de Petrograd când s-a semnat tratatul prin care Rusia a ieșit din război.

– Un moment îngrozitor, murmură Lila. Oare de ce nu învățăm din el?

– Tatăl meu ar spune că aceia care au puterea poftesc adesea la mai mult. Două războaie, cel civil și cel mondial, au stors Rusia de sânge și de comori, iar pacea a avut și ea un preț. O parte din tezaurul țarilor a fost vândut pe față, o altă parte în manieră mai discretă. Și o parte a rămas în Rusia. Dintre cele cincizeci de ouă imperiale, doar opt nu au ajuns în colecții private sau muzee. Din câte știm noi, adăugă el, după care bătu cu un deget în documentul pe care îl scosese la imprimantă. Aici se consemnează vânzarea Carului cu heruvim în 1924. Asta s-a întâmplat după moartea lui Lenin și în timpul luptelor pentru putere din sânul troicii, cu puțin înainte ca Stalin să ajungă la putere. Război și politică.

S-ar părea că unul dintre membrii troicii a obținut acces la o parte din tezaur și, în interes strict personal, i-a vândut oul lui Vladimir Starski pentru două mii de ruble. Mai puțin decât valoarea lui, dar o sumă uriașă pentru un sovietic. Aici se arată că Starski, ceh de origine, a dus oul în Cehoslovacia, ca dar pentru soția lui.

– Informație care nu mai apare în documentele oficiale fiindcă, în esență, oul fusese furat?

– Da, încuviință Kerinov în direcția Lilei. În conformitate cu legile acelor vremuri, tezaurul le aparținea sovieticilor. Dar oul a fost transportat la Praga și a rămas acolo până a fost vândut din nou în 1938. În acel an naziștii au invadat Cehoslovacia, iar obiectivul lui Hitler era să asimileze complet țara, eliminându-i în întregime elita intelectuală. Fiul lui Starski i-a vândut oul unui american, Jonas Martin, din New York, în schimbul sumei de cinci sute de mii de dolari.

– Acest Starski era probabil disperat, reflectă Lila. Ca să poată fugi, cu tot cu familia, din Cehoslovacia, departe de război, probabil și-a vândut cea mai mare parte a obiectelor de valoare. Ca să călătorească fără multe bagaje, dar cu buzunare cât mai adânci, și să o șteargă naibii din calea lui Hitler.

– Asta cred și eu. Kerinov își punctă acordul cu un pumn în masă. Din nou război, din nou sânge. Din câte am reușit eu să aflu despre acest Jonas Martin, era un bancher foarte bogat, deci suma aceea ar fi fost un mizilic pentru el. Cred că oul i se părea un fel de jucărioară, un suvenir splendid. Fiul lui Starski l-a vândut, poate fără a-i cunoaște întreaga poveste. Așa a ajuns la New York, într-o casă elegantă din Sutton Place.

– Unde Oliver l-a identificat la moștenitoarea lui Martin, Miranda Swanson.

– Nepoata lui Jonas Martin. Evidența se încheie cu vânzarea către Martin. Dar... Kerinov deschise cel de-al doilea plic: Oul Nécessaire. Avem descrierea, ca pentru Carul cu heruvim. Istoria lui este asemănătoare. Război, revoluție, schimbarea puterii. A fost confiscat, ultima înregistrare datând din 1922, și transferat la Sovnarkom.

De aici a călătorit laolaltă cu primul ou – formând o pereche, s-ar putea spune – din Rusia în Cehoslovacia, de acolo la New York. De la Alexandru la Maria, la Lenin, la hoțul din troică, la Starski, la fiul lui, la Martin.

– Ambele în New York. Ash îi aruncă o privire Lilei. În privința asta ne-am înșelat.

– Ambele, confirmă Kerinov, până la 12 iunie 1946, când oul Necessaire a luat-o pe un alt drum. Acest... scuzați-mă. Deschise plicul în care se aflau documentele în rusă: Aici și aici. Indică o secțiune lovind cu degetul în ea. Pasajul ăsta e tot în rusă, dar cu greșeli, atât gramaticale, cât și de ortografie. A fost scris de cineva care nu vorbește fluent limba, dar o stăpânește la un nivel funcțional. Se referă la ou nu cu numele, ci prin descriere: „Cutie în formă de ou decorată cu pietre prețioase. Set de manichiură pentru femei cu treisprezece piese. Câștigat de Antonio Bastone de la Jonas Martin Junior la stud cu cinci cărți".

– La o partidă de poker, murmură Lila.

– Asta e interpretarea mea. După cum spuneam, textul nu e integral corect, dar se poate înțelege. Și se pomenește numele Junior, vedeți.

– Fiul aruncă în joc ceea ce el consideră a fi un bibelou sofisticat, probabil când încep să i se termine banii gheață, și crede că are o mână câștigătoare, zise Ash.

– E plauzibil. Vedeți aici, valoarea e stabilită la opt mii. „Ghinion, Jonnie", asta scrie. L-am găsit pe tânărul Martin în anuarul *Who's Who* din acel an. Avea douăzeci de ani, era student la Harvard, la facultatea de drept. Încă nu am aflat nimic despre Antonio Bastone.

– E aproape ca o glumă, interveni Lila. Nu s-au obosit niciodată să afle ce anume aveau. Iar acestui Jonnie cu siguranță nu i-a păsat. L-a aruncat pe masa de joc de parcă ar fi fost un fleac găsit prin casă.

– Așa ar fi procedat și Oliver, murmură Ash. Era la fel de nepăsător. E ca și cum s-ar închide un cerc, nu-i așa?

Lila își puse mâna peste a lui, consolându-l:

– Oliver nu a mai avut prilejul să învețe din greșeli. Acum ni se ivește o șansă de a îndrepta lucrurile.

– Putem să le găsim, rosti Kerinov aplecându-se în față entuziast, nerăbdător. Sunt absolut convins. Istoria lor trebuie cercetată mai amănunțit, trebuie completate informațiile care lipsesc. Gândiți-vă pe unde au fost, pe unde au călătorit, prin câte au trecut. Dacă ar fi fost în viață, Vinnie și-ar fi umplut un pahar de votcă și ar fi închinat în favoarea căutării.

– Și ce ați face dacă le-ați găsi? vru Ash să știe.

– Locul lor este într-un muzeu. Aici. În cel mai măreț oraș din lume. Rușii probabil s-ar plânge, dar există documente, chiar astea de aici. A fost vândut în repetate rânduri. Sunt niște opere de artă splendide, piese istorice. Ar trebui să aparțină lumii întregi. Își luă paharul, apoi îl puse jos brusc: Doar nu intenționezi să le păstrezi, să le pui deoparte în propria vitrină? Domnule Archer, ești un om bogat, îți poți permite să fii generos. Ești artist, fără îndoială înțelegi valoarea artei accesibile.

– Nu trebuie să mă convingeți. Voiam să știu care e poziția dumneavoastră. Lila?

– Da.

– În regulă. Oliver a achiziționat aceste documente și Carul cu heruvim.

– Îmi cer scuze, cum adică „și"? Poate vrei să spui „pentru"?

– Și, repetă Ash. A achiziționat aceste documente și oul.

Kerinov aproape se prăbuși pe spate în scaun. Chipul îi căpătă o paloare cadaverică, apoi se înroși de emoție.

– Dumnezeule. Dumnezeule! El – Îl ai dumneata? Ai unul dintre ouăle imperiale dispărute? Aici? Te rog, trebuie să...

– Nu aici. E în siguranță. Cred că Oliver a făcut o înțelegere cu cineva, apoi s-a răzgândit, a încercat să crească miza. Din cauza asta și el, și iubita lui au fost uciși. Și, deoarece a acceptat să mă ajute, Vinnie și-a pierdut la rândul lui viața. Nu e o simplă vânătoare de comori.

– Înțeleg. Lasă-mă să mă adun, te rog. Kerinov se ridică, merse până la fereastră, se întoarse la masă, porni iarăși spre fereastră. Inima mea bubuie, spuse în cele din urmă. Oare ce ar spune tatăl meu, un om care studiază trecutul și nu simte nevoia să posede jucării pentru bogătași? Ce ar spune dacă i-aș dezvălui că fiul lui a contribuit la a reda această bucată de istorie lumii? Mai calm, se așeză încet, ca un om în vârstă, oftând: Poate că e stupid să mă gândesc la tatăl meu într-un astfel de moment.

– Nu. Lila clătină din cap. Nu. Vrem să fie mândri de noi.

– Îi datorez atât de multe! Pentru cineva ca mine, asta poate concentra munca de o viață. Vinnie... Lăsând propoziția neterminată, își apăsă degetele pe ochi. Când le coborî, își împreună mâinile pe masă și rosti: Mi-ați acordat încrederea voastră. Sunt recunoscător. Sunt plin de admirație.

– Vinnie avea încredere în dumneavoastră.

– Am să fac pentru dumneata ceea ce aș fi făcut și pentru el. Orice pot. Te considera unul dintre ai lui, deci n-o să precupețesc nici un efort. Dumneata chiar l-ai văzut. L-ai atins.

Fără un cuvânt, Ash își scoase telefonul din buzunar și-i arătă fotografiile pe care le făcuse.

– Doamne, Dumnezeule, e o minunăție! Ai, din câte știu eu, singura imagine clară a acestei opere de artă. Trebuie să ne adresăm unui muzeu, cel mai probabil Metropolitan. Nu putem permite să fie închis iarăși departe de ochii lumii.

– După ce se termină ancheta, nu va fi închis departe de ochii lumii. Cei care își doresc acest ou au ucis deja doi membri ai familiei mele. Nu e doar o operă de artă, o bucățică de istorie, ci și instrumentul meu de negociere. Iar acum mai există unul. Vreau să-l găsesc înaintea lor. Pentru asta, trebuie să-l dibuim pe Antonio Bastone sau, mai probabil, pe moștenitorii lui. Dacă mai e în viață, ar trebui să aibă cel puțin nouăzeci de ani, deci șansele sunt mici să dăm de el.

– În schimb, sunt şanse ceva mai mari să-l fi vândut din nou sau să-l fi pierdut la o altă partidă de poker sau să-l fi oferit vreunei femei, remarcă Lila. Totuşi, chiar dacă era un fiu de bogătaş de teapa Ghinionistului Jonnie, câştigarea unui bibelou foarte strălucitor la o partidă de poker nu putea fi un fapt banal. Deci poate că povestea a fost transmisă din generaţie în generaţie şi, odată cu asta, şi informaţiile despre soarta trofeului. E un bun punct de pornire, oricum.

– Facultatea de Drept de la Harvard, 1946. E posibil să fi fost colegi. Şi poate că Miranda Swanson ştie mai multe despre întreaga poveste. Pot să trag sforile în sensul ăsta, declară Ash.

– Eu am să continui cercetările. Am ceva treabă, dar pot să o las în seama altora. O să mă concentrez pe această aventură istorică. Sunt recunoscător să fac parte din ea, spuse Kerinov restituindu-i telefonul lui Ash.

– Scuzaţi-mă un minut, zise Lila ridicându-se şi ieşind din încăpere.

– Totul trebuie să rămână confidenţial, începu Ash.

– Am înţeles. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

– Chiar şi faţă de familia dumneavoastră.

– Chiar şi faţă de ei, consimţi Kerinov. Cunosc o mulţime de specialişti şi colecţionari. Folosindu-mă de contactele mele, pot să aflu cine ar putea avea un interes aparte pentru colecţionarea de piese Fabergé sau de antichităţi ruseşti.

– Întrebaţi cu grijă. Au ucis deja de trei ori. Nu vor ezita să ucidă din nou.

– Ţine de profesia mea să pun întrebări, să strâng informaţii despre colecţionari şi colecţii. Am să fiu însă foarte prudent, ca să nu stârnesc bănuieli.

Lila se întoarse cu o sticlă îngheţată de Ketel One pe o tavă.

– Eşti foarte amabilă, spuse încântat Kerinov.

– Cred că momentul impune aşa ceva. Umplu trei pahărele cu votcă rece ca gheaţa şi îl ridică pe al ei. Pentru Vinnie.

– Pentru Vinnie, murmură Kerinov, apoi dădu pă-harelul pe gât.

– Şi încă unul, zise Lila turnând din nou. Pentru longevitatea artei. Cum se spune în rusă „Noroc", Alexi?

– Dacă beau în sănătatea ta, spun *Za vashe zdorovye*.

– Bun. *Za vashe zdorovye*.

– Ai ureche bună. Pentru longevitatea artei, pentru sănătatea şi succesul nostru.

Ciocniră paharele, trei sunete tari contopindu-se într-unul singur.

Iar acel sunet, reflectă Lila, dând pe gât votca, semnala următorul pas.

capitolul 18

Lila hotărî să lase munca deoparte pentru restul zilei şi să exploateze noile tehnologii. În timp ce Ash îşi sună contactele de la Harvard, ea făcu apel la reţelele de socializare.

Poate că un bărbat aproape centenar nu avea pagină de Facebook, asta dacă mai trăia, dar erau şanse mari ca urmaşii lui să aibă.

Un nepot, poate, numit după bunicul lui. O nepoată – Antonia? Îşi spuse că merita să caute pe Google şi pe Facebook, folosind puţinul pe care îl ştiau. Eventual să-l adauge şi pe Jonas Martin, să sape mai adânc în speranţa că existau prieteni comuni care să le pună numele în legătură.

Îi făcu semn lui Ash să intre când îl observă ezitând în pragul arcadei ce delimita salonul.

– Nu scriu. Fac cercetări în stilul meu. Ai avut ceva noroc?

– Un prieten care îi va cere o favoare altui prieten, plus un link spre anuarul Facultăţii de Drept de la Harvard. Nu s-a publicat între 1943 şi 1945, dar există ediţia din 1946, fără fotografii. Am să obţin acces la el şi, dată fiind vârsta lui Martin, la cele din următorii câţiva ani.

– Bine lucrat! exclamă ea.

– Cred că aş putea să angajez un detectiv care să facă toate astea.

– Şi să te lipseşti de distracţie? Eu bântui pe Facebook.

– Facebook?

– Şi tu ai pagină de Facebook, remarcă ea. Tocmai ţi-am trimis cerere de prietenie, apropo. De fapt, se pare că ai două, una personală şi una profesională. Nu ţi-ai mai actualizat pagina profesională de mai bine de două luni.

– Parcă ai fi agentul meu, bombăni el. Adaug lucrările noi atunci când îmi aduc aminte. De ce bântui pe Facebook?

– Tu de ce ai o pagină personală?

– Mă ajută să văd ce mai fac neamurile, tot când îmi aduc aminte, evident.

– Exact. Pun pariu că la fel procedează şi unii membri ai familiilor Bastone şi Martin. Bastone e un nume italian. Precis nu ştiai că Italia e pe locul nouă în lume ca număr de utilizatori ai Facebook-ului.

– Nu pot spune că aş fi ştiut.

– În plus, pe Facebook există şaizeci şi trei de Antonio Bastone şi trei Antonia Bastone. Acum încerc cu Tony şi Toni scris cu *i*. Mai e şi Anthony, dacă au mers atât de departe. Am să-i iau la rând, să văd dacă le pot accesa listele de prieteni. Dacă găsesc un Martin pe listă sau un Swanson, având în vedere că acesta este numele urmaşei lui Martin, s-ar putea să se dovedească util.

– Facebook, repetă el uimit, făcând-o să râdă.

– Tu nu te-ai gândit la asta fiindcă nici măcar nu reuşeşti să-ţi aduci la zi propria pagină.

– Lila!

– Ashton, rosti ea împingându-şi laptopul deoparte şi împreunându-şi mâinile pe masă.

– Ce ai de gând să faci cu acele şaizeci şi şase de nume de pe Facebook?

– Cred că vom avea mai multe dacă adăugăm şi combinaţia Tony/Toni. După cum spuneam, o să mă uit

în listele lor de prieteni. Chiar dacă nu găsesc nimic, am să le scriu, întrebându-i dacă sunt urmașii acelui Antonio Bastone care a fost student la Harvard în anii 1940. Nu suntem siguri că a frecventat universitatea – la naiba, poate că el și Martin s-au cunoscut într-un club de striptease, dar ne folosim de această trambulină pentru un salt considerabil. S-ar putea să am noroc, mai ales dacă apelez și la Google pentru confirmare.

– E o abordare destul de creativă.

– Creativitatea și tehnologia sunt zeițele mele.

– Îți face plăcere treaba asta.

– Știu. O parte din mine spune că nu ar trebui, căci, dacă am norocul să-l găsesc, există cineva care m-ar ucide pentru asta, dacă ar avea ocazia. Dar nu mă pot abține. Totul e atât de fascinant!

– Nu am să las să ți se întâmple nimic, murmură el luându-i mâna. Și să nu-mi spui că poți să ai singură grijă de tine. Îți spun eu. Ești cu mine acum.

– Ash...

– Ești cu mine, repetă el întețindu-și strânsoarea. S-ar putea să avem nevoie de mai mult timp pentru a ne obișnui cu asta, dar așa stau lucrurile. Am vorbit cu Bob.

– Cine?

– Fratele meu Bob.

Printre numele exotice gen Giselle, Rylee și Esteban, exista și un Bob?

– Am nevoie de o copie a tabelului tău, oftă ea.

– Azi, Bob e acasă la Angie. El și Frankie – ăsta este fiul cel mare al lui Angie și Vinnie – sunt destul de apropiați. I-am cerut să discute cu Frankie, să obțină informațiile pe care le avea Vinnie despre masa succesorală a familiei Swanson și despre achizițiile pe care le-a intermediat Oliver.

– Ca să vezi dacă există ceva legat de oul Nécessaire, sau de Bastone.

– Puțin probabil, dar de ce să nu încerc? În plus, trebuie să contactez familia Swanson, ceea ce m-a determinat să o sun pe mama mea. Ea îi știe pe toți și o cunoaște vag și pe Miranda Swanson, pe care o descrie

ca pe o prostuță la modă. A fost de acord să dea câteva telefoane și să afle unde își petrec vacanța Miranda Swanson și soțul ei, Biff[1].

– Nu-l cheamă cu adevărat așa. Nimeni nu poate să aibă numele ăsta.

– Conform mamei mele, așa îl cheamă. Auzind soneria telefonului, Ash oftă: Evident, ar fi trebuit să apelez la ea din prima clipă. Mamă, spuse el în receptor. Te miști repede.

Lăsându-l să vorbească, Lila se duse la etaj să-și ia pantofii, o șapcă de baseball și ochelarii de soare, apoi își vârî în buzunar micuțul portofel cu fermoar – chei, ceva bani, buletinul. Pe scări se intersectă cu Ash, care urca.

– Unde ai fost? o întrebă el. Sau, mai exact, unde vrei să pleci?

– Mi-am luat cele necesare ca să-l scot pe Earl Grey în parc. Sau, mai exact, să-l scoatem. Ți-ar prinde bine și ție o plimbare, și între timp poți să-mi spui ce ți-a zis mama ta.

– Bine. Îi studie șapca, iar ochii i se îngustară. Ții cu Mets!

– Vrei să ne batem? râse ea ridicând pumnii în dreptul feței.

– Ăsta e un test dificil al relației noastre, oftă Ash clătinând din cap. Aduc eu lesa.

– Și săculețele, îi aminti ea.

Echipați, conduși de un Earl Grey în culmea fericirii, porniră pe treptele ce făceau legătura între Tudor City și parc.

– Să fie ăsta un semn? se întrebă Lila. Faptul că acum coborâm pe Treptele Sharanksy, numite după un disident rus.

– Voi fi cam sătul de chestii rusești o vreme, după ce se termină povestea asta. Dar ai avut dreptate în privința ieșirii în parc. Îmi prinde bine.

Aerul proaspăt și zumzetul traficului de pe First Avenue îi înviorară. Păsări agale în spatele cățelului care

[1] Lovitură, scatoalcă (n.tr.)

topăia pe aleea largă, intrând și ieșind din umbra salcâmilor, până ajunseră într-o oază de verdeață. Locul era plin de oameni care împingeau cărucioare cu bebeluși sau copii mici, plimbau câini, defilau cu dispozitivele Bluetooth la ureche sau, asemenea tipului cu picioare albe slăbănoage strânse într-un șort mulat, se legănau în ritmul muzicii răsunând din căști.

– Ce-ai aflat de la mama ta? întrebă Lila cu ochii la Earl Grey, care adulmeca fericit iarba.

– S-a uitat în agendă – dacă tabelul meu ți se pare remarcabil, ar trebui să vezi agenda ei de contacte sociale. Ai putea să pui la cale un război. A luat legătura cu o altă cunoștință care e în relații amicale cu Miranda Swanson. Se află la Hamptons până după Ziua Muncii, deși ambii vin des în oraș ca să se vadă cu prietenii ori să se ocupe de afaceri. Mi-a făcut rost de adresa Mirandei și de numărul de mobil.

– Sun-o. Lila îl prinse de mână și îl trase înspre o bancă. Sun-o acum.

– De fapt, nu e nevoie. A făcut-o mama deja.

– Chiar că se mișcă repede.

– Ca fulgerul. Mama, care se află tot la Hamptons, a obținut o invitație la recepția organizată de soții Swanson în seara asta. Invitația mă include și pe mine, cu partenera mea. Vrei să bem cocktailuri pe plajă?

– În seara asta? Nu am nici o ținută potrivită pentru cocktailuri pe plajă, mai ales la Hamptons.

– E pe plajă. Va fi destul de relaxat.

– Bărbații, bombăni ea. Am nevoie de o rochie. Acest început de relație avea să o ruineze, își spuse. Du-l pe Earl Grey înapoi, bine? Își scoase cheia, i-o dădu, apoi îi întinse lesa. Eu trebuie să merg la cumpărături.

Se îndepărtă în fugă, lăsându-l singur.

– E doar o ieșire pe plajă, repetă el.

Lila reuși un miracol după standardele ei. Purta o rochie într-o nuanță vărătecă de roz, decupată foarte adânc în spate și susținută de niște bretele subțiri care se încrucișau la nivelul omoplaților. Sandale romane

turcoaz se asortau cu poșeta de paie cu dungi, suficient de mare pentru a-și ține în ea accesoriul principal: un fermecător pudel de buzunar.

Telefonul mobil îi sună exact când mai adăuga un strat de rimel.

– Ești gata? o întrebă Ash.

– Două minute.

Închise, iritată că el reușise să ajungă acasă, să se schimbe și să se întoarcă în mai puțin timp decât îi luase ei să se îmbrace. Vârî proviziile cățelului în poșetă, strecură eșarfa pe care o cumpărase la insistențele vânzătoarei – turcoaz cu valuri roz-aprins – lângă Earl Grey, apoi țâșni afară pentru a se încadra în cele două minute.

Îl găsi pe Ash sprijinit de o Corvette de colecție, povestind cu portarul.

– Dați-mi voie să vă ajut, domnișoară Emerson, zise portarul, care deschise portiera mașinii. O seară plăcută.

– Mulțumesc. Studie bordul, în timp ce Ash dădu ocol pentru a se strecura în scaunul șoferului. Ai o mașină, constată ea.

– Am. Nu o scot prea des.

– Ai o mașină foarte sexy.

– Dacă tot duci o femeie sexy pe plajă, trebuie să o faci într-o mașină pe măsură.

– Bine jucat. M-au apucat emoțiile.

– În legătură cu ce? se interesă Ash, care naviga prin trafic sigur pe el, ca și cum ar fi parcurs zilnic traseul la orele de vârf.

– În legătură cu totul. Mi-o imaginez pe această Miranda spunând: „O, Antonio! Bineînțeles, ce scumpete de bătrânel. L-am instalat acolo, în colț. Chiar vă rog să mergeți să-l salutați".

– Nu-mi imaginez că se va întâmpla așa ceva.

– Bineînțeles că nu, dar am început să mă gândesc la asta. Ne-am apropia, iar el ar spune sau ar striga, fiindcă mi-l imaginez tare de ureche ca un bolovan: „Poker? Ghinionistul de Jonnie! Ce vremuri bune". Apoi ne-ar povesti că i-a dat oul fetei cu care se culca pe atunci.

Cum o chema oare? Ar scoate un hohot de râs, apoi ar cădea mort.

– Cel puțin ar muri cu o amintire fericită.

– Într-o altă versiune, Tipa Asiatică Sexy dă buzna la petrecere – e îmbrăcată precis într-o ținută Alexander McQueen – amenințându-i pe toți cu pistolul în timp ce din spate apare șeful ei. El arată ca Marlon Brando. Nu ca acel Brando sexy din vechile filme alb-negru, ci Brando cel foarte gras. Poartă un costum alb și o pălărie panama.

– Păi e vara, la plajă.

– În fantezia mea, eu știu kung fu, iar Tipa Asiatică Sexy și cu mine ne înfruntăm în luptă dreaptă. Eu o bat de nu se vede, iar tu îl imobilizezi pe șeful ei.

Ash îi aruncă o scurtă privire înainte de a țâșni ca un glonț printre două taxiuri.

– Tu te alegi cu femeia sexy, eu mă aleg cu Brando cel gras? Nu mi se pare corect.

– Pur și simplu așa a fost. Dar tocmai când credeam că totul e în regulă, s-a întâmplat ceva oribil. Nu-l mai găseam pe Earl Grey. L-am căutat peste tot, dar nu dădeam de el. Gândul încă îmi strânge puțin stomacul.

– Atunci e bine că nu s-a întâmplat în realitate – și nici nu se va întâmpla.

– Dar tot mi-aș dori să știu kung fu.

Ash aruncă o privire în poșeta ei, unde Earl Grey dormea încolăcit.

– Ce ai acolo? Doar nu ai băgat câinele în geantă? L-ai luat cu tine?

– Nu puteam să-l las acasă. E responsabilitatea mea. În plus, femeile au câini minusculi tocmai ca să-i poată purta peste tot în poșetele lor la modă. Oamenii vor crede pur și simplu că sunt excentrică, spuse ea zâmbind.

– Oare ce i-ar putea face să creadă așa ceva?

Lila adora spațiile noi și, deși nu ar fi ales casa din Hamptons a soților Swanson pentru ea însăși, era capabilă s-o aprecieze la justa valoare. Era în întregime albă, cu geamuri largi, elegantă și ultramodernă, singura pată

de culoare constituind-o florile roșii care împodobeau terasele vaste. Dovadă limpede a bogăției proprietarilor, întruchipa stilul contemporan urmărit până în cele mai mici detalii.

Terasele erau deja populate de invitați – femei în rochii vaporoase, bărbați în costume de culori deschise și sacouri sport. Lumina era scânteietoare, iar zgomotul valurilor se contopea cu muzica ce se revărsa pe ferestrele deschise.

Lila văzu chelneri ducând tăvi cu pahare de șampanie, halbe de bere și gustări.

Pereții de sticlă îngăduiau ca marea și cerul să domine interiorul reședinței, dar atâta alb îi rănea ochii, dându-i o senzație de frig pe piele.

Piesele de mobilier cu finisaje argintii se asortau perfect cu tonurile tari de roșu, albastru și verde ale scaunelor și ale canapelelor, culori ce se regăseau și în tușele lucrărilor de artă prinse în rame argintii pe pereții albi.

Nimic care să îndulcească imaginea de ansamblu, reflectă Lila.

– N-aș putea să lucrez aici, îi murmură ea lui Ash. Mi-ar da o durere de cap constantă.

O femeie îmbrăcată într-o rochie scurtă și, inevitabil, albă se apropie în grabă de ei. Avea o coamă de păr blond platinat și ochi atât de nefiresc de verzi, încât Lila îi puse pe seama unor lentile de contact colorate.

– Tu trebuie să fii Ashton! Îi prinse mâna, apoi se aplecă în față pentru a-l săruta pe ambii obraji după obiceiul european. Mă bucur atât de mult că ai reușit să vii! Eu sunt Miranda.

– A fost frumos din partea ta să ne inviți. Miranda Swanson, Lila Emerson.

– Ce drăguț, proaspătă ca un parfé de căpșuni. Dați-mi voie să vă aduc ceva de băut, spuse ea învârtind un deget în aer fără a privi în jur. Servim Bellini. Desigur, putem să vă aducem orice altceva doriți.

– Mi-ar plăcea la nebunie un pahar.

Lila se strădui să-i zâmbească radios, simțind însă o undă de compătimire.

Estima că femeia avea aproximativ aceeași vârstă ca mama lui Ash, dar Miranda se sculptase până la formele unui băț ascuțit, unul care părea să funcționeze cu energie nervoasă și cu lichidul acidulat din care sorbea la intervale regulate.

– Trebuie să veniți să-i cunoașteți pe toți. Suntem toți foarte relaxați aici. Am fost încântată când m-a sunat mama ta, Ashton. Habar nu aveam că e aici, petrecându-și o parte din vară.

– Ai o locuință superbă, remarcă Lila luând un pahar de pe tava chelnerului.

– Ne place la nebunie. Am reamenajat în întregime casa când am cumpărat-o anul trecut. Este minunat să pleci din orașul atât de încins și de aglomerat. Sunt sigură că știți exact la ce mă refer. Dați-mi voie să vă prezint...

Earl Grey profită de ocazie pentru a scoate capul prin colțul poșetei de paie.

Gura Mirandei se deschise larg, iar Lila își ținu respirația, așteptându-se să audă un țipăt. În schimb, gazda chicoti fericită:

– O, e un cățeluș! O fetiță ca o jucărioară!

– Un băiețel. Îl cheamă Earl Grey. Sper să nu te deranjeze, dar nu am vrut să-l las singur acasă.

– Of, ce drăgălaș e! Pur și simplu o scumpete.

– Ai vrea să-l ții?

– Mi-ar plăcea la nebunie.

Miranda prinse câinele în căușul palmelor și începu să gângurească peltic.

Lila se mulțumi să-i arunce o privire piezișă lui Ash.

– Există vreun loc unde l-aș putea scoate la o scurtă plimbare?

– O, desigur! Te conduc. Vrei să mergi la o plimbărică? susură duios Miranda frecându-și nasul de botul lui Earl Grey, apoi chicotind când acesta își trecu limba minusculă peste fața ei.

De data aceasta Lila doar flutură din gene spre Ash, după care porni în urma gazdei.

Cu un Bellini în mână, Monica se apropie de fiul ei.

– Deșteaptă fată ai.

– Nu știu dacă o am, dar e a naibii de deșteaptă, râse el aplecându-se s-o sărute pe obraz.

– Fiul meu știe cum să obțină ceea ce își dorește, și a obținut întotdeauna, replică Monica întorcându-i sărutul. Trebuie să socializăm putin, dar vom găsi un locșor liniștit în această casă ridicolă ca să-mi spui de ce ai ținut să faci cunoștință cu Miranda Swanson.

– Mi se pare corect, zise Ash, fără a se putea abține să arunce o privire spre ușă.

– Cred că Lila e în stare să se descurce singură.

– Așa îmi spune mereu și mie.

– Un contrast destul de mare pentru un bărbat care s-a obișnuit să rezolve prea multe pentru prea mulți. Hai să ne jucăm rolul în societate, îl îndemnă Monica luându-l de mână pentru a-l conduce spre camera de zi. Scumpa mea, nu cred că l-ai cunoscut pe fiul meu.

„Scumpa mea?" bombăni Ash în gând, dar îndură resemnat politețurile nesfârșite.

Afară, Lila se plimba pe cărarea albă, largă, străduindu-se să evite lamele diverselor ierburi ornamentale și spinii tufelor de trandafiri.

– Biff și cu mine călătorim atât de mult, încât nu mi-am gândit niciodată să-mi iau un câine. Atât de mult deranj. Dar acum... zise Miranda trăgând de lesă, în timp ce Earl Grey adulmeca ierburile. Aș vrea să aflu numele crescătorului.

– Am să-ți fac rost de el. Îți mulțumesc pentru că ne-ai invitat aici în seara asta și te-ai arătat înțelegătoare în privința lui Earl Grey. Nu mi-am dat seama decât atunci când a pomenit Ash că l-ai cunoscut pe fratele lui parțial vitreg, Oliver.

– Cine?

– Oliver Archer, s-a ocupat de vânzarea masei succesorale prin intermediul Old World Antiques.

– O! Nu am văzut până acum legătura. A menționat într-adevăr că e fiul lui Spence Archer. Uitasem. Așa o bătaie de cap, toată povestea aia cu masa succesorală, iar el ne-a ajutat enorm.

– Sunt sigură.

– Biff și cu mine pur și simplu nu vedeam ce rost are să păstrăm casa aia veche și toate *chestiile* din ea. Bunica mea colecționa de toate, oftă Miranda dându-și ochii peste cap. Aveai impresia că e un muzeu, un loc vechi și îmbâcsit.

– Chiar și așa, trebuie să fi fost greu să vinzi toate acele obiecte de familie.

– Prefer să trăiesc în prezent. Antichitățile sunt doar niște vechituri pe care le-a folosit deja altcineva, nu-i așa?

– Ei bine... „E o definiție foarte concisă", își zise Lila. Da, cred că așa e, rosti cu glas tare.

– Și atât de multe erau greoaie și sumbre, sau țipătoare. Biff și cu mine apreciem lucrurile curate și moderne. Oliver – mi-l amintesc, desigur – ne-a fost de mare ajutor. Ar trebui să-l invit într-un weekend vara asta.

– Îmi pare rău, credeam că știai. Oliver a fost ucis acum câteva săptămâni.

O expresie de șoc și mâhnire apăru în ochii Mirandei.

– Asta e îngrozitor. Vai, era atât de tânăr și arătos! Ce tragedie! Cum s-a întâmplat?

– A fost împușcat. S-a vorbit despre asta în toate buletinele de știri.

– Eu nu ascult niciodată știrile. Sunt întotdeauna atât de deprimante!

– Asta-i drept, consimți Lila.

– Împușcat, spuse Miranda înfiorată. O tâlhărie, un jaf, presupun.

– Ceva de genul acesta. Tu i-ai vândut un ou.

– Cuminte băiatul, face pipi. Un ce? tresări Miranda privind-o pe Lila peste umăr. Un ou? De ce aș vinde cuiva un ou?

– Un ou decorativ. Un înger cu un car de luptă.

– Ce ciudat. Nu țin minte... A, stai. Da, îmi amintesc. Doamne, era atât de *țipător* și învechit. Era însoțit de o grămadă de hârtii scrise într-o limbă străină ciudată. Dar Oliver a fost vrăjit de el și m-a întrebat dacă

nu aș fi dispusă să i-l vând direct. Nu am văzut nimic rău în asta.

– Hârtiile se refereau de fapt la două ouă.

– Serios? Ei bine, după cum spuneam, casa aia veche era plină de fleacuri. Biff și cu mine preferăm minimalismul.

– Ash a aflat despre el – se ocupă de masa succesorală a fratelui lui. Știi cum e.

– Un uriaș consumator de timp și energie, suspină Miranda cu o mină istovită.

– Da. Și răsfoind hârtiile lui, a aflat că Jonas Martin Junior a pierdut cel de-al doilea ou la o partidă de poker. În favoarea lui Antonio Bastone.

– Bastone? O expresie luminoasă apăru pe chipul femeii. Asta să fi fost? Legenda despre o comoară pierdută la pariuri s-a transmis de la o generație la alta. Bunicul meu, Jonas Martin, a fost oaia neagră a familiei, cu o pasiune pentru jocurile de noroc și femei.

– Cunoști familia Bastone?

– Am fost iubita lui Giovanni într-o vară fierbinte când eram în Italia – încă nu împlinisem optsprezece ani. Eram nebună după el, probabil fiindcă tata nu era întru totul de acord cu relația noastră, din cauza poveștii cu partida de poker.

– Unde anume în Italia, dacă nu te deranjează întrebarea?

– Florența, cel puțin am petrecut mult timp în Florența. Vila Bastone se află în Toscana. Giovanni s-a căsătorit cu un model italian și a făcut o turmă de copii. Nu l-am mai văzut de ani buni deja, dar încă mai facem schimb de felicitări de Crăciun. O femeie nu-și uită niciodată prima iubire.

– E norocoasă femeia a cărei primă iubire e cu un italian care are o vilă în Toscana. Ați vorbit vreodată despre acest ou pe care bunicul lui l-a câștigat de la al tău?

– Aveam lucruri mult mai importante de discutat – atunci când discutam. Ar trebui să mă întorc, deși aș putea sta aici cu dulceața asta mică toată noaptea, spuse

Miranda luându-l pe Earl Grey în palme. Crezi că a terminat?

– Așa aș zice.

Pe drumul de întoarcere, Lila ghidă conversația spre o flecăreală fără conținut, menționând numele unor clienți care aveau și ei o casă în East Hampton. Se despărțiră pe terasa dinspre est, când Miranda o prezentă – cu numele de Leela – unor cupluri de invitați.

Lila nu o corectă, gândindu-se că Leela era o răsfățată, beneficiara unei rente importante, care se juca puțin de-a designerul vestimentar. Se amuză cu acel personaj timp de câteva minute, apoi se scuză pentru a merge să-l caute pe Ash.

Tocmai atunci, el o prinse din spate, petrecându-i ferm un braț în jurul taliei.

– Iată-te. Trebuie să vii să vezi panorama de la etajul unu.

– Da? întrebă ea, în timp ce el o trăgea în pas vioi spre scările de marmură albă.

– Da, fiindcă acolo se află mama mea, și am primit ordine să te duc sus. Am fost nevoit să o pun la curent, adăugă el în șoaptă.

– Ai făcut-o?

– În cea mai mare parte. Poți să-i ții companie până dau de urma lui Biff Swanson și-l trag de limbă despre ou.

– Asta nu va fi necesar. Doamnă Crompton, mă bucur să vă revăd.

– Monica, te rog. Lasă-mă să-ți văd momeala.

– Momeala?

– Pe celebrul Earl Grey. Auzindu-și numele, câinele scoase capul din poșetă și lătră vesel. Monica recunoscu: Eu prefer câinii mari și solizi, dar cu siguranță e drăgălaș. Și are o față foarte fericită.

– Asta e tot farmecul lui, din punctul meu de vedere. Fața fericită.

– Mai întâi vreau să-mi cer scuze pentru tatăl lui Ashton, murmură Monica luând-o pe Lila de braț și trăgând-o mai departe de un mic grup de invitați.

– Nu e nicidecum cazul să o faceţi.

– Nu te-aş fi lăsat singură cu el dacă aş fi ştiut ce-i trecea prin minte. Cum am avut doi copii cu el, ar fi trebuit să ştiu sau să ghicesc. Actuala lui soţie şi cu mine nu avem prea multe în comun, nici nu ne plăcem reciproc în mod deosebit, dar ar fi oripilată dacă ar afla cum s-a purtat cu un oaspete în casa lor. La fel ar reacţiona şi biata mamă a lui Oliver, şi Isabella – cea de-a treia soţie a lui Spencer. Deci, în numele tuturor fostelor soţii şi al actualei, îmi pare rău că s-a purtat cu tine atât de urât.

– Mulţumesc. A fost o zi dificilă pentru toată lumea.

– O zi oribilă, care a început prost şi s-a terminat şi mai prost. Ash mi-a povestit cum stau lucrurile, nu în mare detaliu, e drept. Trebuie să spun că ţineam enorm la Vinnie. El şi Angie, copiii lor, fac toţi parte din familia noastră. Vreau să-i văd prinşi şi pedepsiţi pe cei care i-au luat viaţa, i-au frânt inima lui Angie. Dar nu vreau asta cu riscul de a-mi pierde fiul sau de a te pierde pe tine.

– Înţeleg. În principiu, deocamdată nu facem decât să strângem informaţii.

– Eu nu sunt Oliver, mamă, interveni Ash.

– Slavă Domnului pentru asta! exclamă Monica, ale cărei bucle auriu-roşcate fluturară în bătaia brizei. Printre nenumăratele deosebiri, tu nu eşti lacom, îngâmfat sau nechibzuit. Oliver aşa era, şi adesea toate deodată. E ridicolă zicala „Despre morţi, numai de bine". Toţi o să fim morţi la un moment dat. Despre ce am putea să vorbim până atunci?

Lila lăsă să-i scape un hohot de râs scurt înainte de a izbuti să şi-l stăpânească.

– Ash spune că o să aibă grijă de mine – şi, în timp ce el încearcă să facă asta, eu o să am grijă de el.

– Să vă ţineţi amândoi de cuvânt.

– Ar fi momentul să vă dezvălui amândurora că momeala mea mi-a permis să obţin premiul cel mare. În versiunea prescurtată, Miranda nu avea nici cea mai vagă idee despre oul pe care l-a cumpărat Oliver –

îl considera pur și simplu demodat și țipător. Pentru ea, era doar un alt obiect inutil dintr-o casă veche pe care nu o voia.

– Reședința familiei Martin e una dintre cele mai frumoase case din Long Island, îi spuse Monica. A fost neglijată, din păcate, fiindcă bunica Mirandei – bunicul ei a murit cu mai mulți ani în urmă – a fost foarte bolnavă în ultima parte a vieții. Am fost la câteva petreceri acolo, în alte vremuri. Eram însărcinată cu tine, Ash, prima dată când am pus piciorul acolo.

– E o lume mică și incestuoasă. Lila, ce-ai aflat despre posibila legătură cu Bastone?

– În spiritul unei lumi mici și incestuoase, Miranda a trăit prima ei aventură de dragoste cu Giovanni Bastone, acum mulți ani, în Toscana. Familia Bastone are o vilă acolo. Trebuie să fie undeva aproape de Florența, fiindcă spunea că ea și Giovanni și-au petrecut mult timp în acest oraș. Și își amintește vag o legendă despre Jonas Martin – oaia neagră la vremea aceea – care ar fi pierdut o comoară de familie într-un pariu cu Antonio Bastone – unul dintre motivele pentru care tatăl ei nu era încântat de relația ei amoroasă. Giovanni s-a căsătorit cu un manechin și au mai mulți copii împreună.

– Ai aflat toate astea plimbând câinele? se miră Monica privind-o aprobator.

– Da. Și am mai aflat și că habar nu avea ce i s-a întâmplat lui Oliver. Nici după ce i-am spus că a fost ucis nu a făcut legătura cu oul. Este o femeie foarte amabilă. Cam prostuță, dar amabilă. Trebuie să-mi aduc aminte să caut numele crescătorului de la care a fost cumpărat Earl Grey, fiindcă își dorește și ea un cățel. După aceea cred că voi putea obține și adresa lui Giovanni Bastone, dar asta n-ar trebui să fie greu de găsit. Satisfăcută, Lila mai luă un pahar de la un chelner ce trecu pe lângă ei: Nu-i așa că aceste cocktailuri sunt minunate?

– Așa-i, râse Monica întinzându-și paharul pentru a ciocni cu Lila. Bietul Ash le tolerează doar când

nu reușește să scape. Deja își alcătuiește strategia de evadare. Mai stai jumătate de oră, îl sfătui. Interacționează cu invitații, apoi pleacă neobservat. O să te acopăr. Și pe tine, adăugă ea strecurându-și un braț pe după talia Lilei, așa cum făcea adesea și fiul ei. Trebuie neapărat să ieșim la un prânz foarte, foarte lung data viitoare când vin la New York.

„Jumătate de oră", își spuse Ash, uitându-se la ceas înainte de a-și conduce doamnele înapoi la parter.

capitolul 19

Odată sosiți la New York, Ash decretă – deși considera că nici un bărbat nu ar fi trebuit să plimbe un câine de dimensiunile unui hamster – că era rândul lui să îl scoată pe Earl Grey să facă mișcare. Acceptând aranjamentul, Lila scotoci printre proviziile din bucătărie. Cele câteva gustări de la petrecere nu făcuseră decât să-i stârnească apetitul. Când Ash reveni, mâncarea ei favorită pentru refacerea moralului, macaroane cu brânză, era gata, iar Lila stătea deja în fața computerului, căutând eventuale răspunsuri pe Facebook.

– Ai gătit macaroane cu brânză!

– Dintr-o cutie. Dacă nu-ți plac, poți să te lipsești.

– Cutia albastră, așa-i?

– Bineînțeles. Am și eu niște standarde.

Ash își luă o bere din frigider. Fiind la volan, fusese nevoit să îndure toată recepția aceea tâmpită bând o singură bere. Își câștigase cu vârf și îndesat dreptul la cea de-a doua pe seara respectivă.

– Cutia aceea albastră era singurul lucru pe care știam să-l gătesc atunci când m-am mutat pentru prima dată singur. Asta și gofrele congelate Eggo, își aminti el cu o oarecare afecțiune. Îmi preparam ori una, ori cealaltă dacă lucram până târziu. Nimic nu este mai gustos decât o porție de macaroane cu brânză la ora trei dimineața.

– Am putea aștepta să vedem dacă mai este valabil, dar mie mi-e foame acum. O, Iisuse! Ashton, am primit un răspuns.

– Un răspuns la ce?

– La căutările mele pe Facebook. Antonia Bastone mi-a răspuns. Cu referire la întrebarea mea – ești cumva rudă cu acel Antonio Bastone care a jucat poker cu Jonas Martin în anii '40? Iată ce scrie: „Sunt strănepoata lui Antonio Bastone care a fost prieten cu americanul Jonas Martin. Tu cine ești?"

– Antonia ar putea fi de fapt un bărbat de patruzeci de ani cu burtă de bere și sperând să aibă succes la vreo fată naivă care se joacă pe internet, opină Ash înfigând o furculiță în castronul cu macaroane.

Cu fruntea încă aplecată spre ecranul laptopului, Lila se mulțumi să-i arunce o privire piezișă.

– Și doar întâmplarea l-a făcut să-și aleagă acest nume? Ai puțină încredere – și dă-mi o furculiță. Dacă tot mâncăm direct din castron, vreau propria mea furculiță.

– Mofturoaso! râse Ash mai luând o înghițitură. Doamne, ce de amintiri îmi trezește! Țin minte că am gătit asta după o noapte lungă cu... O furculiță, își luă el seama, și dispăru în bucătărie.

– Amintirea aia se referea la macaroane cu brânză și o femeie goală.

– Poate, murmură el întinzându-i o furculiță și câteva șervețele.

– Dacă vrei să știi, și eu am amintiri cu bărbați goi.

– Atunci e totul în regulă. Bine, poate că tipul de vârstă mijlocie cu burtă de bere e o exagerare. Probabil ai aflat ceea ce căutam. Ești tare de tot, Lila. Eu nu aș fi încercat nici strategia cu pudelul, nici rețeaua de socializare. Tu ai obținut rezultate cu ambele.

– Aș spune că e doar noroc, dar falsa modestie este teribil de iritantă. Cât de mult să-i spun tipei ăsteia? Nu m-am așteptat nici o clipă să obțin o reacție atât de rapid, așa că nu m-am gândit la următorul pas, nu în detaliu. Nu pot să-i spun că sunt prietenă cu fratele parțial vitreg al bărbatului care a fost ucis din cauza oului

Fabergé pe care străbunicul ei nu l-a câștigat de la Jonas Martin. Dar trebuie să-i spun ceva, suficient cât să pot continua un dialog.

– Ești scriitoare. Scrii dialoguri bune, personajele tale chiar par adolescenți autentici.

– Știu că sunt scriitoare, și mulțumesc, dar partea asta nu am planificat-o în amănunt.

– Nu, spune-i că ești scriitoare, ceea ce e adevărat. Poate verifica asta. O cunoști pe Miranda Swanson, care e nepoata lui Jonas Martin – și a rămas în relații amicale cu Giovanni Bastone. Toate astea sunt adevărate. Cercetezi istoricul familiilor, în special legătura Martin-Bastone și pariul, pentru o potențială carte. Nu e adevărat, dar e plauzibil.

– Ăsta e un plan destul de bun, făcut așa din senin, declară Lila vârând iarăși furculița în castron. Poate chiar voi scrie o carte despre toate astea, la un moment dat, deci e o strategie bună. Cercetez. În regulă, combin adevărul și eventualul adevăr. Și închei cu: „Ești dispusă, sau e vreunul dintre membrii familiei tale dispus să discute cu mine?" Scrise mesajul, îl trimise, după care atacă din nou macaroanele cu brânză. Nu putem decât să așteptăm, spuse cu gura plină.

– Putem face ceva mai bun de atât. Care este programul tău?

– Programul meu? Sunt aici până luni după-amiaza, apoi am două zile libere înainte să mă mut la un client în Brooklyn, apoi...

– Două zile s-ar putea să nu fie suficiente. Poți să ceri altcuiva să te înlocuiască în Brooklyn?

– Aș putea, dar...

– Găsește-ți înlocuitor pentru Brooklyn. Iar noi mergem în Toscana. Cum ea nu reuși să îngaime nici un cuvânt, Ash continuă: Plecăm luni, imediat ce te eliberezi. Așa vom avea destul timp să identificăm vila Bastone – și, cu puțin noroc, să obținem o invitație să o vizităm. Dacă nu avem noroc, găsim noi o altă soluție.

– Să... Să mergem pur și simplu în Toscana?

– Ție îți place să călătorești.

– Da, dar...

– Eu trebuie să fac pasul următor, iar asta presupune să verific oul Nécessaire. Nu pot să plec fără tine. Refuz să te las singură până nu se termină povestea asta. Nu îți convin condițiile, dar astea sunt. Deci gândește-te că îmi faci o favoare.

– Ai niște talente de manipulator, Ashton... oftă Lila împungând abătută pastele portocalii.

– Recunosc, dar vrei și tu să mergi. Vrei să fii implicată. Nu vrei să rămâi aici în timp ce eu încerc să deslușesc ițele italiene.

Locuința din Brooklyn o aștepta cu o pisică, un câine și un acvariu cu pești de apă sărată. Așteptase nerăbdătoare sejurul de două săptămâni. Dar când îl punea în balanță cu Toscana, o altă piesă din puzzle și Ashton...

– Trebuie să găsesc un înlocuitor pentru Brooklyn, cineva care să-i satisfacă pe deplin pe clienții mei.

– De acord.

– Să văd ce pot să rezolv.

Lila îi aruncă o privire lui Earl Grey, care călătorea fericit în poșeta ei de pai, înainte de a intra în galeria lui Julie. Observă câțiva turiști – plimbăreți, nu cumpărători, estimă ea – și un angajat discutând entuziast cu un cuplu cu trăsături ascuțite, în fața unei sculpturi reprezentând o femeie ce plângea.

Se întrebă de ce și-ar dori cineva o asemenea întruchipare a nefericirii, dar chemarea artei era diferită pentru fiecare.

O găsi pe Julie în încăperea din spate, pregătind cu grijă o pictură pentru expediere.

– O altă vânzare excelentă, și am promis că mă ocup personal de livrare, explică Julie suflându-și din ochi o șuviță rebelă. Frumoasă poșetă. Când ți-ai luat-o?

– Ieri. De ce ești desculță?

– O, mi-am prins tocul într-un grilaj în drum spre muncă. A crăpat, așa că acum e instabil. Îl duc la cizmar după-amiază.

Fără să stea pe gânduri, Lila scoase din poşetă o foaie de şmirghel şi un tub de adeziv universal.

– Îl repar eu. Luă pantoful – o sandală Jimmy Choo foarte elegantă – şi se apucă de treabă. Mă întrebai despre poşetă, continuă, în timp ce şlefuia atentă cele două baze. Am fost la Hamptons, la un cocktail, şi aveam nevoie de ceva în care să-l ţin pe Earl Grey.

– Ai luat câinele cu tine la un cocktail în Hamptons?

– Da. S-ar prinde mai bine cu adeziv special pentru pantofi, dar... Ar trebui să ţină, decise Lila trăgând uşor de tocul proaspăt lipit. Deci. O informare rapidă. Am nevoie de un sfat.

Îi povesti ceea ce aflase, dându-se prudentă la o parte în timp ce prietena ei desfăşura role întregi de folie cu bule.

– Doar ţie ar fi putut să-ţi treacă prin cap să foloseşti Facebook pentru a da de urma unor opere de artă.

– Tipa nu mi-a răspuns la ultimul mesaj, deci toată treaba s-ar putea dovedi un eşec. Dar indiferent dacă îmi răspunde sau nu, Ash vrea să meargă în Toscana săptămâna viitoare. M-a rugat să-l însoţesc.

– Te duce în Italia?

– Nu e o excursie romantică, Julie, nici nu m-aş gândi la asta când am clienţi programaţi.

– Scuză-mă, poate că nu, dar nimic nu poate fi mai romantic decât o călătorie în Italia, mai ales în Toscana. Cu o expresie severă, Julie îşi sprijini pumnii pe şolduri şi rosti ferm: Spune-mi că ai să mergi.

– Ăsta e sfatul pe care vreau să ţi-l cer, şi nu te pripi să-mi dai un răspuns. Pot să-mi găsesc o înlocuitoare pentru următorul client. O să-mi facă o mică gaură în buget, dar ştiu o tipă de mare încredere. Vreau să merg fiindcă... din atâtea motive. Oricum, trebuie să iau o decizie repede. De aici mă duc la Ash. Azi-dimineaţă aproape am fost nevoită să-l împing afară pe uşă ca să meargă la înmormântarea lui Vinnie, şi m-a pus să jur că acum am să iau un taxi.

– E o precauţie rezonabilă.

– Un taxi pe care nu l-aș lua de acolo unde lucrez, ci de la zece cvartale distanță. Încep să mă simt ca Jason Bourne. Dându-și la o parte părul de pe frunte, Lila oftă: Julie, în ce mă bag?

– Cred că ești în siguranță cu Ash, dar situația este riscantă. Dacă ești cât de puțin neliniștită sau nesigură în privința...

– Nu la aspectul ăsta mă refer. Nu se pune problema să-mi vâr capul în nisip. Sunt implicată în toată povestea de când m-am uitat naibii pe fereastră în noaptea aia. Mă refer la Ash. În ce mă bag?

– Mi se pare destul de clar. Ai o relație romantică și îți cauți singură probleme.

– Nu mi le caut. Nu tocmai. Îmi place să anticipez, să fiu pregătită. Dacă nu ești pregătit pentru diverse variabile, te pot lua prin surprindere.

– Tu știi să savurezi prezentul mai bine decât oricine, dar în măsura în care nu ești atinsă personal. Îți place să fii cu el, ai anumite sentimente față de el. Este clar că același lucru e valabil și în ceea ce-l privește. De ce să anticipezi probleme?

– Are tendința să-mi stea cam mult prin preajmă.

– Situația o impune, după părerea mea.

– Asta e corect. Este obișnuit să se ocupe el de toate detaliile. Pe deasupra, îl macină faptul că nu a rezolvat situația lui Oliver. Trăiește la o intensitate incredibilă. Are un stil de a-și transforma gândurile în realitate și....

– Și ție îți place să te descurci singură, să-ți păstrezi o flexibilitate deplină. Uneori însă, calea optimă de urmat e să gestionezi detaliile împreună cu altcineva. E un alt fel de aventură.

– Ai stele în ochi, o acuză Lila. Și luna.

– Așa e. Sunt îndrăgostită de Luke de la cincisprezece ani. Am negat-o mult timp, dar Luke este iubirea vieții mele.

– Ce romantic, murmură Lila apăsându-și o mână pe inimă. La fel de romantic precum povestea dintre Elizabeth și Darcy.

– Pentru mine e pura realitate.

– Ceea ce o face și mai romantică.

– Presupun că da. Zâmbind pentru sine, Julie fixă amplalajul cu bandă adezivă, apoi spuse: Chiar și așa, îmi mergea foarte bine și înainte. Pot fi fericită – și la fel și tu – de una singură. Recunoaștem o relație specială, solidă, tocmai dacă suntem capabile să facem pasul cel mare, dacă putem spune: În regulă, ăsta e un om în care pot avea încredere, cu care pot să trăiesc și să-mi fac planuri.

– Îți faci planuri?

– Mă refeream la tine, dar da. O luăm încet. Mai încet, adăugă ea cu un zâmbet, când Lila își îngustă ochii. Dar am lăsat deoparte ultimii doisprezece ani, care nu înseamnă decât timp irosit. Vrei sfatul meu? Nu da șanșei cu piciorul doar fiindcă preconizezi variabile și porți de scăpare. Du-te în Toscana, ai grijă de tine, rezolvă un mister și fii îndrăgostită. Fiindcă ești.

– Nu știu cum ar trebui să mă simt.

– Dacă nici tu nu știi... Simte pur și simplu.

– Asta schimbă totul.

Julie își flutură degetul în aer:

– Și în ciuda faptului că te muți de colo-colo de câteva zeci de ori pe an, schimbarea e fobia ta. Când nu deții tu controlul. Încearcă ceva diferit. Conduceți cu rândul.

– Să cedez puțin controlul, să merg în Toscana, să pozez pentru un tablou care nu mă interesa câtuși de puțin și pe care acum de-abia aștept să-l văd terminat. Să fiu îndrăgostită. Dacă pui toate astea laolaltă, încercarea de a momi un ucigaș cu obiecte de artă pare floare la ureche.

– Trebuie să ai mare grijă. Vorbesc serios, Lila. Și trimite-mi un e-mail în fiecare zi cât timp ești în Toscana. De două ori pe zi. O să mergem la cumpărături înainte să pleci.

– Nu-mi permit să merg la cumpărături, întrucât am pierdut comisionul pentru Brooklyn.

– Te duci în Italia. Nu-ți poți permite să nu mergi la cumpărături.

„Și cu asta basta", își spuse Lila pe când ieșea din galerie. Avea să-și dea peste cap întregul buget de vară ca să-și satisfacă un capriciu. De fapt, trecuseră ani buni de când își îngăduise asta ultima dată, iar conținutul valizelor ei era o dovadă grăitoare.

„Trăiește-ți viața", se îndemnă. Alese să meargă pe jos până la Ash, ca să poată admira vitrinele pe traseu. Două rochii de vară noi, două perechi de pantaloni scurți, câteva maiouri și niște bluze vaporoase.

Putea să recicleze o parte din hainele de umblat prin oraș, convertindu-le în haine de lucru, și să mai rărească din hainele de lucru actuale. Câtă vreme îi încăpeau în valize, era gata de plecare.

O vitrină îi atrase atenția – manechinul alb, fără față, purta o rochie vaporoasă cu rotocoale în culori îndrăznețe și sandale cu barete și talpă ortopedică în tonuri verde-smarald.

Nu trebuia să-și cumpere sandale verzi. Trebuia să aleagă o culoare neutră, care să se asorteze la orice – exact ca încălțările pe care le purta în acel moment.

Verdele putea fi însă neutru. Iarba era verde și se asorta cu orice dacă te gândeai mai bine.

În timpul acestor reflecții profunde simți o prezență în spatele ei și, imediat, o înțepătură în coaste.

– Ar fi bine să stai foarte liniștită și foarte tăcută, altfel cuțitul va ajunge mult mai adânc într-o clipită. Dă din cap dacă înțelegi.

În vitrina magazinului, Lila zări chipul uluitor, revărsarea neagră de păr. Dădu din cap.

– Bun. Trebuie să stăm de vorbă. Partenerul meu are o mașină, imediat după colț.

– L-ai ucis pe partenerul tău.

– Întotdeauna se găsesc alții de teapa lui. El s-a dovedit... nesatisfăcător. Știind asta, ar trebui să-mi oferi deplină satisfacție. Vom merge la mașină, ca două prietene bucurându-se de o zi de vară.

– Nu am ceea ce cauți.

– O să discutăm. Am un loc liniștit.

Femeia își petrecu ferm un braț pe după talia Lilei, ca și cum ar fi fost cele mai bune prietene sau iubire. Cuțitul continua să o apese în coaste, ca un memento ucigaș.

– Eu n-am făcut decât să mă uit pe fereastră. „Rămâi calmă", își ordonă Lila. Erau pe stradă, în toiul zilei. Trebuia să găsească o cale de scăpare. Nici măcar nu l-am cunoscut pe Oliver Archer, declară ea.

– Și totuși te-ai dus la înmormântare.

– Pentru fratele lui.

– Iar pe frate îl cunoști foarte bine. Poate fi totul foarte simplu. Fratele îmi dă ceea ce mi s-a promis, și totul e în regulă.

Lila studie fețele trecătorilor. „Uitați-vă la mine!" le strigă în gând. „Sunați la poliție!" Nimeni nu-i acordă însă atenție.

– De ce faci asta? De ce ucizi?

– Tu de ce locuiești în casele altor oameni? replică Jai zâmbind. Cu asta ne ocupăm, din asta ne câștigăm existența. Sunt multe laude pe site-ul tău web. Suntem bune la ceea ce facem.

– Deci e doar o profesie.

– Potrivit unei expresii americane, nu e o profesie, este o aventură. Angajatorul meu plătește bine și se așteaptă la rezultate de calitate superioară. Eu îi ofer rezultate de calitate superioară. Probabil că asociatul meu se învârte în jurul cvartalului. New Yorkul, atât de aglomerat, atât de multă mișcare. Îmi place. Avem asta în comun, cred. Și activitatea noastră ne permite să călătorim. Avem multe în comun. Dacă avem o discuție mulțumitoare, poți să te întorci, să-ți cumperi rochia aia drăguță din vitrina magazinului.

– Și dacă nu?

– Atunci am să-mi fac treaba. Înțelegi responsabilitatea față de un șef.

– Eu nu aș ucide pentru nici un șef. Polițiștii știu cum arăți. Nu poți...

Cuțitul se înfipse puțin mai adânc, provocându-i o usturime acută.

– Eu nu văd polițiști, tu da?

– Nu-l văd nici pe acolitul tău.

– Răbdare, zâmbi Jai.

Lila îl observă pe Bărbatul cu Palton tropăind spre ele. Se putea folosi de el, își spuse. Putea să exploateze acea furie clocotitoare, acea atitudine agresivă. Trebuia doar să se sincronizeze perfect, apoi...

În acel moment Earl Grey scoase capul din colțul poșetei și lătră fericit pentru a-și anunța apariția.

Tresărirea surprinsă și ușoara slăbire a strânsorii durară numai o clipă, dar Lila profită de ocazie.

Se împinse, îmbrâncindu-și adversara cu șoldul și făcând-o să alunece un pas în spate, apoi se răsuci și îi trase un pumn în acea față uluitoare. Dezechilibrându-se, Jai căzu în fund pe trotuar.

Lila o luă la fugă. Mai întâi orbește, copleșită de panică, cu urechile țiuindu-i și inima bubuindu-i. Când îndrăzni să arunce o privire rapidă peste umăr, o văzu pe asiatică împingând la o parte un bărbat care se oprise să o ajute.

„Poartă tocuri", își spuse, și simți o mică undă de speranță în toiul acelei panici. Vanitatea avea să o coste.

Începu să alerge cât putea de repede, ținându-și strâns poșeta și câinele care se ghemuise din nou la fundul ei. Era prea departe ca să se întoarcă la Julie și la galerie și ar fi trebuit să traverseze strada ca să ajungă la mansarda lui Ash.

Dar avea patiseria. Patiseria lui Luke.

Străbătu încă un cvartal la viteză maximă, ocolind pietonii, croindu-și drum cu forța printre ei și ignorându-le înjurăturile când nu se dădeau la o parte din cale. Gâfâind, cu picioarele urlându-i de durere, coti după colț și dădu buzna pe ușa patiseriei Baker's Dozen.

Clienții încremeniră, se zgâiră la ea peste plăcintele cu piersici sau tartele cu kiwi, dar ea continuă să alerge, ocolind fără să șovăie tejgheaua, din spatele căreia

un angajat strigă după ea, ajungând în spate, într-o bucătărie imensă ce mirosea a drojdie și a zahăr.

Un bărbat corpolent, cu o barbă de câteva zile acoperindu-i cea mai mare parte din fața rotundă, se întrerupse din adăugatul de rozete pe marginea unui tort cu trei etaje.

– Doamnă, nu aveți voie aici.

– Luke, reuși ea să îngaime. Am nevoie de Luke.

– Încă una!

O femeie cu părul violet scoase o tavă de prăjituri dintr-un cuptor, iar mirosul de ciocolată se răspândi în aer.

Întrucât ceva din expresia Lilei îi atrase atenția, femeia puse jos tava și îi aduse un scaun fără spătar.

– Stați jos, îl chem eu.

Lila trase aer în piept și vârî mâna în poșetă după telefon, moment în care îl simți pe Earl Grey tremurând.

– O, scumpule, îmi pare rău!

– Potaia n-are ce căuta aici! Cofetarul își lăsă deoparte seringa de ornat, iar vocea i se ridică două octave: Ce e chestia aia? Scoateți-o imediat din bucătărie.

– Îmi pare rău. Urgență.

Lila strânse cățelul agitat la piept și se apucă din nou să-și caute telefonul.

Nu apucă să formeze 911, că Luke veni în goană pe scări.

– Ce s-a întâmplat? Unde e Julie?

– La galerie. E în regulă. Avea un cuțit.

– Julie?

– Nu. Asiatica. Avea un cuțit. A trebuit să fug. Nu știu dacă m-a văzut intrând aici. Nu m-am uitat în spate. Sau poate era o mașină. Nu știu.

– Stai jos. Luke o luă efectiv pe sus și o puse pe scăunel. Simon, adu-i niște apă.

– Șefu', are un animal. Nu putem permite accesul animalelor în bucătărie.

– E un pudel de jucărie, protestă Lila strângându-l și mai tare în brațe. Îl cheamă Earl Grey și mi-a salvat

viaţa. Mi-a salvat viaţa, repetă ea, uitându-se din nou la Luke. Trebuie să sunăm la poliţie. Şi pe Ashton.

– Mă ocup eu de asta. Bea acum.

– Sunt bine. Doar m-am panicat puţin. Nu am mai fugit atât de repede de la orele de atletism din liceu, suspină ea înghiţind apa cu lăcomie. Îmi dai, te rog, un castron? Trebuie să-i dau lui Earl Grey nişte apă. Este destul de zdruncinat şi el.

– Aduceţi-i un castron, porunci Luke.

– Şefule!

– Aduceţi un castron, pe toţi dracii. Am să te însoţesc eu până la Ash, şi o să sunăm la poliţie. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

– În regulă, spuse ea luând castronul pe care Simon i-l întinse şovăitor.

– Ăla nu-i câine, bombăni cofetarul.

– Mi-a salvat viaţa.

– Ei bine, nu-i... Doamnă, vă curge sânge!

– Îmi... Panica reapăru când coborî privirea şi văzu dâra de pe cămaşă. Smuci în sus tivul, apoi se înfioră de uşurare. Doar m-a împuns cu lama de câteva ori. Nu e decât o zgârietură.

– Hallie, adu trusa de prim ajutor.

– Nu e nimic, sincer, în afară de faptul că mi s-a distrus cămaşa albă de ocazie.

– Staţi liniştită, doamnă, îi dau eu apă câinelui.

– L-am speriat când am rupt-o la fugă. Văzând expresia blândă ce apăru în ochii lui Simon, încercă să explice: E Lila. Adică eu sunt Lila. El e Earl Grey.

Cu mare atenţie, îi întinse cofetarului câinele şi castronul.

– Nu vreau decât să curăţ rana, îi spuse Luke, pe tonul domol al unei mame ce alină un copil speriat. Vreau doar să o curăţ şi să o bandajez.

– Bine, bine. Eu am s-o sun pe doamna inspector Fine. S-o întreb dacă ne putem vedea acasă la Ash. El mă aşteaptă. Am întârziat.

Era ameţită. Odată ce adrenalina se epuizase, îşi simţea corpul uşor ca un fulg. Recunoscătoare, acceptă

sprijinul lui Luke pe scurta distanță până la mansarda lui Ash. Dacă nu ar fi ancorat-o el, avea impresia că s-ar fi ridicat în aer și ar fi fost dusă de vânt.

Fusese atât de calm și blând la patiserie, iar acum părea solid ca un stejar care ar fi rezistat în fața oricărei furtuni. Firește că Julie îl iubea.

– Tu ești stejarul ei.

– Ce anume sunt?

– Ești stejarul lui Julie. Cu rădăcini sănătoase, adânci.

– În regulă.

Își păstră brațul în jurul ei și, cu o mână blândă, îi masă umărul ca s-o liniștească.

Lila îl văzu pe Ash fugind spre ei, năpustindu-se cu o viteză incredibilă. Îl simți apoi ridicând-o în brațe, direct de pe trotuar.

– Sunt bine, se auzi spunând.

– Mă duc la Julie, spuse Luke. Trebuie să mă asigur că e bine.

– Du-te. Mă ocup eu de ea.

– Pot să umblu. E caraghios, am alergat vreo trei cvartale. Pot să umblu.

– Nu acum. Ar fi trebuit să te aștept. Sau să vin după tine.

– Încetează!

Dar cum nu mai avea energie să se împotrivească, își sprijini capul pe umărul lui în timp ce Ash o duse pe sus până la mansardă și o așeză pe o canapea.

– Lasă-mă să văd unde te-a rănit.

– S-a ocupat deja Luke de asta. M-a zgâriat, atâta tot. Voia doar să mă sperie, ceea ce a și reușit. Sincer. Însă doar atât a făcut și nu a obținut ceea ce-și dorea. Nenorocita mi-a distrus cămașa.

– Lila.

Când Ash își coborî fruntea peste a ei, Lila lăsă să-i scape un oftat prelung și simți amețeala îndepărtându-se.

Prindea din nou rădăcini, își dădu ea seama. Nu avea să fie luată de vânt, fiindcă o ținea el.

– Earl Grey marchează din nou.

– Poftim?

– A scos capul din poşetă şi a făcut-o să tresară. Tocmai încercam să mă folosesc de Bărbatul cu Palton, dar Earl Grey a fost mai bun. Cine se aşteaptă să vadă un câine ieşind la iveală dintr-o poşetă, mai ales când eşti concentrat să răpeşti pe cineva în toiul zilei? Am profitat de momentul de derută ca s-o îmbrâncesc, după care i-am dat un pumn şi am făcut-o să cadă în fund. Şi am fugit. Purta tocuri, ceea ce îmi demonstrează că e vanitoasă şi exagerat de încrezătoare. Ticăloasa m-a subestimat. Acum dă-mi voie, trebuie să mă ridic.

Se opinti de pe canapea, luând câinele din poşetă, şi începu să se învârtă cu el în braţe, cum ar fi făcut cu un bebeluş agitat.

Acum simţea şi furie, şi uşurare. Indignarea dădu în clocot, alungând ultimele rămăşiţe de teamă.

– Nu credea că am să-i fac probleme. Se gândea că am să mă supun cuminte ordinelor ei, tremurătoare şi slabă, şi *proastă*. Încearcă să mă atace la lumina zilei, în mijlocul cartierului Chelsea, şi nu se aşteaptă să-i opun rezistenţă? Se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre canapea cu ochii scânteind, cu faţa îmbujorată de mânie: Pentru numele lui Dumnezeu, sunt fiica unui locotenent-colonel din armata Statelor Unite! Poate că nu ştiu kung fu, dar ştiu câteva mişcări simple de autoapărare. Ştiu să mânuiesc o armă. Ştiu cum să am grijă de mine. Ea este cea care a aterizat în fund. Deci cine e căţea acum?

– Te-a tăiat.

– A vrut să-şi bată joc de mine. Panica, şocul, tremurăturile se strânseră toate laolaltă şi se regrupară în acea furie pură, clocotitoare. „O să avem o mică discuţie", mi-a zis, pe tonul ăla arogant, superior al ei. Şi dacă nu-i dădeam satisfacţie, ei bine, era nevoită să-şi facă treaba. Adică să mă omoare. Voia să mă vadă tremurând, plângând şi implorând la fel ca biata iubită a lui Oliver. Ei bine, nu a obţinut ce voia, aşa-i? Poate că mi-a distrus cea mai bună cămaşă albă, dar o să se gândească *la mine*

de fiecare dată când se privește în oglindă sau se așază undeva în următoarele câteva zile.

Ash se opri în fața ei cu mâinile în buzunare.

– Ai terminat?

– Aproape. Unde e Luke?

– S-a dus să o vadă pe Julie.

– Asta e bine, doar că acum o să fie și ea îngrijorată. Coborând privirea, văzu că Earl Grey adormise cu capul pe pieptul ei și suspină: Toate aventurile astea l-au epuizat. Scoase din geantă pătura cățelului, o întinse pe canapea, apoi îl instală comod pentru un pui de somn. Aveam de gând să fac același lucru, să o îmbrâncesc și să fug, urmă ea. După aceea aș fi avut însă nevoie de o vizită la Urgențe și câteva copci. Rana ar fi fost neîndoielnic mult mai gravă. Dar Earl Grey mi-a oferit exact acea fracțiune de secundă, exact atât cât îmi trebuia ca să acționez fără să mă pun în pericol. Am să-l duc la magazinul de animale și am să-i cumpăr tot ce-și dorește.

– Cum ai să știi ce-și dorește?

– Avem o legătură telepatică acum. E aproape ca o chestie de Jedi. Mai calmă, se așeză pe brațul canapelei, dezmierdând cățelul în timp ce se uita la Ash. Mă pricep destul de bine să citesc oamenii, spuse după câteva clipe. Stau și îi observ – așa am făcut dintotdeauna. Am fost toată viața un outsider – este statutul rezervat copiilor nou-veniți. Așa că înveți, sau cel puțin eu am învățat, să-i privești, să le cunoști firea, să-i descifrezi. Și sunt destul de bună la asta. Orice i-aș fi spus, dacă ar fi reușit să mă ducă în acel loc izolat de care vorbea, m-ar fi ucis după ce termina cu mine. I-ar fi făcut plăcere. Asta e vocația ei.

– O să-i dau oul Fabergé și o să punem capăt nebuniei.

– Nu va fi suficient, nu pentru ea. Asta încerc să-ți spun. Poate ar fi suficient pentru angajatorul ei, și sigur are unul, întrucât l-a menționat. Dar nu va fi suficient pentru ea, mai ales acum. Se ridică și se apropie de el, conștientă că era pregătită să fie ținută în brațe,

să îl țină la rândul ei. Continuă pe un ton domol: Are o piele fără cusur. Văzută de aproape, fața ei e pur și simplu năucitoare, iar tenul e perfect, însă este ceva în neregulă cu ochii ei. În ochii ei, se corectă Lila.

Există un personaj în cărțile mele, o ființă sălbatică indiferent dacă e sub formă de om sau de lup. Are același gen de ochi.

– Sasha.

– Da, zâmbi Lila. Chiar ai citit-o, deci. Mi-am dat seama ce hram poartă când am privit-o în ochi azi. Este o ucigașă. Nu e vorba doar de profesie, ci asta e esența ei. Este sălbatică, pentru ea luna e întotdeauna plină. De un calm glacial, Lila trase aer în piept și urmă: Ash, am putea să-i dăm oul Fabergé împachetat cu fundiță și tot m-ar ucide, la fel și pe tine, și pe oricine ar încerca să-i stea în cale. Are nevoie să o facă, așa cum tu simți nevoia să pictezi, iar eu să scriu. Poate chiar mai mult de atât.

– Eu am nevoie să te știu în siguranță, chiar mai mult de atât.

– Atunci trebuie să terminăm povestea asta fiindcă, până când nu o facem, până când nu ajunge în închisoare, nici unul dintre noi nu va fi în siguranță. Crede-mă, Ash. Am văzut asta în ochii ei.

– Te cred. Iar tu crede-mă când îți spun că, până nu ajunge în închisoare, tu nu mai ieși din casă singură. Nu mă contrazice, se răsti el, înainte ca Lila să deschidă gura. Data viitoare nu te va mai subestima.

Gândul o irita, însă își dădu seama că era adevărat.

– Ai dreptate în privința asta.

– Ce-ai vrut să spui când te lăudai că știi să mânuiești o armă?

– Am crescut printre militari, îi aminti ea. Tata m-a învățat cum să mânuiesc o armă, cum să trag. Poate că n-am mai făcut nici una, nici alta de vreo cinci sau șase ani, dar aș fi în stare dacă aș fi nevoită. Și știu câteva mișcări de box – mai mult, cunosc unele tehnici de autoapărare eficiente. La nici o lună după ce m-am mutat la New York, un gunoi a încercat să mă jefuiască.

Ei bine, i-am tras una în boașe de i-au zburat în gât. Probabil nu au coborât înapoi nici până acum.

– Reușești de fiecare dată să mă surprinzi.

O strânse iarăși la piept, îmbrățișând-o ca s-o aline și să se liniștească el însuși. Își spuse că Lilei nu avea să-i trebuiască un pistol când și dacă se mai ciocneau de ucigașa asiatică. Nu lovise în viața lui o femeie, nici nu se gândise vreodată să o facă, dar avea să admită o excepție pentru cea care vărsase sângele iubitei lui.

El avea grijă de ceea ce-i aparținea, se gândi în timp ce o sărută blând.

– Deschid eu, îi spuse când auzi soneria.

Probabil erau polițiștii sau Luke. Oricum ar fi fost, situația era pe punctul de a se debloca. Era mai mult decât pregătit să acționeze.

capitolul 20

Julie dădu buzna înăuntru și imediat se aruncă în brațele Lilei.

– Ești bine? O, Doamne, Lila.

– Sunt bine. Nu ți-a spus Luke că sunt bine?

– Da, dar... Îi dădu drumul doar cât să-i studieze fața, moment în care exclamă: Te-a atacat!

– Nu tocmai.

– Avea un cuțit. O, Doamne! Te-a tăiat! Îți curge sânge.

– Nu. Lila îi prinse fața între palme pentru a o putea privi în ochi. M-a zgâriat, iar Luke m-a oblojit. Și eu am împins-o în fund.

– Probabil te-a urmărit de la galerie.

– Nu știu. Cred că se plimba prin cartier, sperând să aibă noroc. Și a avut – până am pocnit-o eu. Chiar dacă am pierdut o cămașă albă frumoasă, per total am ieșit în câștig.

– Ai scăpat de data asta, însă ar trebui să mergi să stai la părinții tăi câteva săptămâni. Alaska e prea departe ca să te urmărească acolo.

– Nici gând. Ash şi cu mine putem să-ţi explicăm ce anume o să se întâmple, după...

Se întrerupse când auzi soneria.

– Poliţia, anunţă Ash, aruncând o privire la monitorul interfonului.

– Vorbim mai încolo, zise Lila strângând mâna prietenei sale. Ai încredere în mine.

Din prag, Fine şi Waterstone aruncară o privire scurtă, impasibilă, spre grupul de persoane. Apoi ochii lui Fine se opriră asupra sângelui de pe cămaşa Lilei.

– Aţi fost rănită?

– E ceva minor. Nu ar trebui să facem o cafea sau să bem ceva rece? Mi-ar prinde bine o băutură cu gheaţă.

– Mă ocup eu de asta, anunţă Luke pornind spre bucătărie. Cunosc bine locuinţa.

– Haideţi să luăm loc. Având grijă să evite rana, Ash îşi încolăci braţul pe după talia iubitei sale. Lila ar trebui să stea jos.

– Sunt bine, dar nu mi-ar strica un pic de odihnă.

Înlănţuiţi, cei doi se aşezară pe canapea, în vreme ce inspectorii luară loc în faţa lor.

– Ce-ar fi să ne spuneţi totuşi ce s-a întâmplat? începu Fine.

– Trecusem pe la Julie, la galerie, în drum spre casă. Ash voia să lucrăm la tablou în cursul după-amiezii.

Lila se instală confortabil şi le spuse restul poveştii, oferind cât mai multe detalii posibil.

Când îl prezentă pe Earl Grey, Fine păru uşor şocată, în timp ce faţa lui Waterstone se lumină cu un rânjet.

– Asta este cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată!

– E teribil de dulce. Şi e eroul meu în acest moment. Când a scos capul din poşetă, a luat-o prin surprindere, mi-a oferit ocazia să acţionez. Am pus-o la pământ şi am luat-o la fugă.

– Nu l-aţi văzut niciodată pe acest partener de care a pomenit?

Fine îi aruncă pudelului o privire prudentă când acesta îi adulmecă vârfurile pantofilor.

– Nu. Nu-i datorez recunoștință doar lui Earl Grey, ci și traficului din New York. Individa nu a reușit să mă prindă. Era încălțată cu tocuri, așa că am putut să i-o iau bine înainte. Când a început și creierul să-mi funcționeze, am luat-o spre patiseria lui Luke. Îi zâmbi bărbatului, care tocmai intra cu niște pahare înalte de ceai cu gheață, și spuse pe un ton spăsit: Cred că eram puțin isterică.

– Nu. Te-ai descurcat, o asigură el împărțind paharele.

– Mulțumesc. Apoi v-am sunat, și iată-ne aici. Femeia are păr lung – îi ajunge până la omoplați. Are puțin peste un metru șaptezeci fără tocuri și vorbește fără accent. Intonația e puțin ciudată, dar engleza e bună. Are ochi verzi, verde-deschis, și crima e ocupația ei, pentru bani și pentru plăcere. Dar știți deja toate astea, încheie Lila. Știți cine e.

– Numele ei e Jai Maddok. Mama ei e cetățean chinez, tatăl era englez – acum decedat. Fine făcu o pauză, părând să reflecteze, apoi continuă: E căutată în mai multe țări. E specializată în asasinate și furturi. Acum trei ani a atras într-o capcană doi membri ai MI6 care încercau să-i dea de urmă și i-a ucis pe amândoi. De atunci a mai fost observată de câteva ori. Informațiile despre ea sunt sumare, dar anchetatorii care au avut de-a face cu ea sau au studiat-o sunt toți de acord că e nemiloasă, vicleană și nu se dă bătută până nu obține ceea ce vrea.

– Aș putea să confirm toate astea. Dar viclean nu înseamnă întotdeauna rezonabil, murmură Lila gândindu-se la ochii verzi ai asasinei. E sociopată și narcisistă.

– Nu știam că sunteți licențiată în psihiatrie.

– Știu ce am avut în fața ochilor azi, replică Lila pe un ton glacial. Am scăpat din mâinile ei fiindcă nu sunt proastă și pentru că ea a dovedit o siguranță de sine exagerată.

– Oricine reușește să scoată din joc doi agenți cu pregătire serioasă ar avea motive întemeiate să fie sigur pe el.

– A avut timp să planifice, spuse Ash, înainte ca Lila să apuce să vorbească. Şi atunci a fost ceva ce ţinea de propria ei supravieţuire. Adăugaţi şi faptul că avea de-a face cu doi oameni pe care probabil îi respecta ca profesionişti.

Lila încuviinţă din cap. Ash înţelegea, îşi spuse. Înţelegea exact ce gândea, ce simţea.

– Cu Lila? urmă el. S-a gândit că va fi floare la ureche şi a fost neglijentă.

– Să nu vă bazaţi că se va întâmpla din nou, interveni Waterstone. Aţi avut noroc azi.

– Nu mă aştept să facă cineva aceeaşi greşeală de două ori. Nici măcar eu, adăugă Lila.

– Atunci daţi-ne oul Fabergé, lăsaţi-ne să facem un anunţ public. Vă spălaţi pe mâini de toată povestea, iar ea nu va mai avea nici un motiv să vă atace.

– Ştiţi bine că nu e adevărat, ripostă Lila. Ash şi cu mine suntem nişte detalii rămase în aer pe care ar trebui să le rezolve. Mai mult, am insultat-o azi, iar ea nu va trece asta cu vederea. Dacă vă dăm oul, singurul lucru pe care îl va mai dori de la noi va fi plăcerea de a ucide.

Waterstone se aplecă uşor în faţă. Tonul lui, întreaga atitudine reflectau răbdarea pe care Lila îşi imagina că încerca să şi-o păstreze când avea de-a face cu cei doi adolescenţi ai lui.

– Lila, putem să te protejăm. La anchetă participă şi FBI, şi Interpol, ba s-a creat şi o comisie interdepartamentală de investigaţie.

– Cred că aţi putea şi aţi face-o. Pentru o vreme. Dar în cele din urmă, nevoia de limitare a bugetului – bani şi personal – s-ar face simţită. Ea îşi poate permite să aştepte. De cât timp lucrează ca asasin plătit?

– De când avea şaptesprezece ani, poate chiar şaisprezece.

– Cam jumătate din viaţa ei, deci.

– Cam pe acolo.

– Aveţi detalii despre ea, dar nu ştiţi pentru cine lucrează acum, interveni Ash.

– N-am încă. Lucrăm la asta, avem profesioniști excelenți, spuse Fine vioaie. Vom ajunge și la cel care o plătește.

– Chiar de ar fi așa, chiar dacă ați reușit să ajungeți la el, pe ea tot nu ați opri-o.

– Un motiv în plus pentru care aveți nevoie de protecție.

– Lila și cu mine o să plecăm pentru câteva zile. Ar trebui să veniți și voi, li se adresă Ash lui Luke și Julie. O să discutăm despre asta.

– Unde? întrebă Fine.

– În Italia. O să stăm departe de New York o vreme. Dacă reușiți să o prindeți cât timp suntem plecați, problema se rezolvă. O vreau pe Lila în siguranță, domnilor. Îmi vreau viața înapoi și vreau ca persoana responsabilă pentru moartea lui Oliver și Vinnie să fie prinsă și închisă după gratii. Nimic din toate astea nu se va întâmpla până nu reușește cineva să o oprească pe Jai Maddok.

– Avem nevoie de adresa dumneavoastră din Italia, când plecați, când intenționați să vă întoarceți.

– O să vă ofer toate informațiile necesare.

– Nu încercăm să vă îngreunăm munca, adăugă Lila.

Fine îndreptă o privire rece spre ea:

– Poate că nu, dar nici nu ne-o ușurați deloc.

Lila reflectă mult la acest lucru după plecarea inspectorilor.

– Ce ar trebui să facem? Să plecăm undeva și să ne ascundem până o găsesc ei și o aruncă în închisoare – ceea ce nimeni nu a reușit să facă în mai bine de zece ani? Nu noi am provocat situația asta, nici nu am cerut-o. Eu doar m-am uitat pe fereastră. Tu ai deschis o scrisoare de la fratele tău.

– Dacă ascunzându-ne am rezolva problema, aș face tot ce mi-ar sta în putere ca să te conving să te ascunzi. Dar... Ash, care încuiase ușa, se așeză din nou lângă ea și continuă: Ai avut dreptate când ai spus că ar putea să aștepte pur și simplu. Dacă se dă la fund acum, nu putem ști când și de unde va încerca să te atace din nou.

– Sau pe tine.

– Sau pe mine. Deci, Italia.

– Italia, consimți Lila, apoi se uită spre Julie și Luke. Puteți veni?

– Nu știu. Nu m-am gândit să-mi iau liber chiar acum. Mi-ar plăcea foarte mult, recunoscu Julie. Dar nu știu ce am putea face noi.

– Ne-ați ajuta să extindem cercetările, o lămuri Ash. Am fi patru în loc de doi. Și, după ceea ce s-a întâmplat azi, nu vreau ca Lila să mai meargă nicăieri singură. N-am zis că nu te poți descurca, adăugă el, anticipându-i împotrivirea, dar de data asta nu putem lăsa nimic în voia sorții.

– Împreună suntem mai în siguranță. Aș putea găsi o soluție, reflectă Luke. Surprinzând privirea lui Ash, citi mesajul – „Am nevoie de puțin ajutor" – și dădu din cap. Da, pot găsi o soluție. Julie?

– Aș putea să maschez călătoria într-o deplasare în interes de serviciu. Am să vorbesc cu proprietarii, să prezint problema din perspectiva asta, și având în vedere că recent am făcut niște vânzări importante, cred că vor fi de acord.

– Bun. Mă ocup eu de restul.

Lila se întoarse nedumerită spre Ash.

– Cum adică te ocupi tu de restul?

– Va trebui să ajungem acolo, să ne cazăm undeva, să ne deplasăm la fața locului. De astea mă ocup eu.

– De ce tu?

– Fratele meu, rosti Ash, punându-și o mână peste a ei.

Era greu să combată simplitatea și sinceritatea acelui răspuns, decise Lila. Își întoarse mâna pentru a-și împleti degetele cu ale lui.

– În regulă, dar eu sunt cea care a contactat-o pe Antonia Bastone. Eu o să mă ocup de asta.

– Poți fi mai clară?

– Odată ce rezolvăm transportul, cazarea și deplasarea pe plan local, ne-ar ajuta să avem o cale de acces în vila Bastone. Am să mă ocup eu de asta.

– Sunt sigur că poți.

– Poți să te bazezi pe mine.

– Se pare că o să vă însoțim și noi. Acum însă trebuie să mă întorc, dacă nu mai aveți nevoie de mine, spuse Luke.

– Mă descurc de aici încolo. Trecând mângâietor o mână peste părul Lilei când se ridică, Ash zise: Mulțumesc. Pentru tot.

– Aș spune că îți stau la dispoziție, dar sper să nu mai am prea curând ocazia să oblojesc rănile doamnei tale.

– Ai făcut-o perfect! exclamă Lila, sărind să-l îmbrățișeze. Dacă voi avea vreodată nevoie de o mână calmă și eficientă care să-mi panseze rănile, știu exact la cine să apelez.

– O idee ar fi să stai departe de femeile nebune, posesoare de arme albe. Luke o sărută ușor în timp ce schimba un mesaj din priviri cu Ash pe deasupra capului ei, apoi i se adresă lui Julie: Vin să te iau la sfârșitul zilei.

– Ești cumva garda mea de corp? pufni ea.

– Așa se pare.

– Nu mă deranjează. Strângându-și prietena în brațe, Julie îi murmură: Ai grijă.

– Promit.

– Și fă ceva la care ești maestră. Împachetează-ți o valiză cu puține lucruri. Vom face cumpărăturile în Italia. Julie se întoarse spre Ash să-l îmbrățișeze, cerându-i: Să ai grijă de Lila, indiferent dacă ea vrea sau nu.

– Deja fac asta.

– Te sun mai târziu, îi strigă Julie din prag Lilei, apoi ieși împreună cu Luke.

Lila aștepta ca Ash să fixeze la loc zăvoarele, după care spuse îmbufnată:

– Nu sunt imprudentă.

– Nu. Tendința de a-ți asuma riscuri nu e neapărat semn de imprudență. Și tendința de a avea grijă de detalii nu e neapărat semnul unui exces de autoritate.

– Hmm. Așa poate părea în ochii unei persoane care este obișnuită să se ocupe singură de detaliile care o privesc.

– Probabil, exact la fel cum pentru un tip obișnuit să-și asume riscuri gândul că există cineva hotărât să și le asume alături de el poate părea o dovadă de imprudență.

– Asta e o mică dilemă.

– Ar putea fi, dar avem una mai mare, zise Ash punând ușor o mână deasupra rănii Lilei. În momentul de față, prioritatea mea e să mă asigur că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Soluția e să găsim o cale de a o închide pe Jai Maddok în spatele gratiilor.

– Iar primul indiciu s-ar putea afla în Italia.

– Asta e planul. Dacă aș fi știut că se va întâmpla asta, că vei fi rănită, nu te-aș fi abordat niciodată la secția de poliție. Dar m-aș fi gândit la tine. Fiindcă, în ciuda vârtejului de evenimente, imaginea ta mi-a rămas întipărită în minte. De la prima vedere.

– Iar eu, dacă aș fi știut că se vor întâmpla toate astea, aș fi venit după tine.

– Dar nu ești imprudentă.

– Pentru unele lucruri merită să-ți asumi riscul. Nu știu ce se va întâmpla în capitolul următor, așa că vreau să merg mai departe până aflu.

– La fel și eu.

Se gândea însă la ea. Doar la ea.

– Am să renunț la Brooklyn ca să merg în Italia, am să te las să rezolvi tu detaliile și am să fac rost de o intrare la familia Bastone. Iar cu restul ne vom descurca din mers.

– E perfect. Ai chef să-mi pozezi?

– De asta sunt aici. Restul a fost o digresiune.

– Atunci hai să ne apucăm de treabă.

Lila se apropie de câine și-l luă în brațe.

– Vine și el oriunde merg.

– După ziua de azi, nu am nimic împotrivă.

*

Ash alunga orice alt gând atunci când picta. Lila vedea asta din felul în care se concentra asupra lucrării. Trăsătura sau rotocolul desenat de penelul lui, înclinarea capului, poziția fermă a picioarelor. La un moment dat își prinse o pensulă în dinți și cu alta amestecă vopselele pe paletă.

Ar fi vrut să-l întrebe de unde știa ce pensulă să folosească, cum decidea în privința asta sau a amestecului de culori. Era o tehnică învățată, sau totul se baza pe inspirație?

Își spuse însă că, atunci când un bărbat avea un aer atât de intens, când putea privi în ea ca și cum i-ar fi putut vedea fiecare secret – trecut și viitor – era mai bine pentru amândoi să păstreze tăcerea.

În plus, el rareori scotea vreun cuvânt în timp ce mâna îi alerga peste pânză pentru a adăuga câte un detaliu mărunt pe fundalul sonor al muzicii bubuitoare.

Pentru o vreme, privirea lui verde ca un laser se concentră exclusiv asupra pânzei. Lila crezu că uitase de prezența ei, având în minte doar imaginea pe care voia s-o creeze, doar culori, textură, formă.

Apoi ochii lui se ațintiră asupra ei, cu o asemenea intensitate încât Lila ar fi putut jura că întreaga suflare i se desprinsese de corp. O sfredeli preț de o clipă fierbinte, vibrantă, înainte de a-și îndrepta iarăși atenția asupra pânzei.

Ash era ca un carusel emoțional, își spuse Lila. Recunoscu în sinea ei că-i plăceau cursele rapide, nebunești, în mașinăriile rotitoare, dar un bărbat care putea să-i taie răsuflarea fără un cuvânt, fără o atingere, deținea o putere formidabilă. Oare știa ce efect avea asupra ei, cum îi tresălta inima în piept, cum îi alergau fiorii de emoție pe piele?

Erau amanți acum, iar Lila acceptase întotdeauna contactul fizic ca pe un lucru firesc. Dar această vâltoare emoțională era nouă și îmbătătoare. Și terifiantă într-o anumită măsură.

Exact când brațele începură să-i tremure, câinele se trezi, scheună și porni țopăind spre ea.

– Nu, se răsti Ash, când Lila dădu să se miște.

– Ash, brațele mele cântăresc câte o tonă fiecare, iar câinele vrea să iasă.

– Rămâi așa, încă un minut. Un minut.

Câinele scânci, iar tot corpul ei începu să vibreze de durere în timp ce pensula lui trasa linii lungi, lente.

– Bun. În regulă. Se dădu în spate cu ochii îngustați, cu sprâncenele împreunate, pentru a studia ce realizase în ziua aceea. Bun.

Lila luă în brațe câinele, apoi își frecționă umerii ce o dureau:

– Pot să văd? îl rugă Lila apropiindu-se cu Earl Grey în brațe.

– Ești tu.

Ridicând din umeri, Ash se apropie de o masă de lucru și se apucă să-și curețe pensulele.

Îi pictase corpul, liniile alungite ale rochiei, flirtul jucăuș al juponului. Văzu conturul ce indica unde aveau să se afle brațele și chipul, dar acestea nu fuseseră încă trasate pe pânză. Doar liniile generale, unghiurile, un picior într-o postură grațioasă, cambrată.

– Ar putea fi oricine.

– Dar nu e oricine, ești tu.

– Țiganca fără Cap.

– Am să ajung și la asta.

Realizase o parte din fundal – portocaliul și auriul focului de tabără, norul de fum din spatele ei, o parte din cerul spuzit de stele. Prezența ei nu era necesară pentru acestea, se gândi Lila.

– De ce amâni pictarea feței?

– A feței tale, o corectă el. Fiindcă e cea mai importantă. Liniile, culorile, curbele brațelor tale – toate sunt importante, toate spun ceva. Dar fața ta va spune totul.

– Și ce anume va spune?

– O să aflăm. Du-te să te schimbi și poți să-ți iei ceva din garderobă dacă vrei să-ți înlocuiești cămașa. Eu scot câinele. Trebuie să-mi strâng câteva lucruri, apoi mergem la tine. Rămân peste noapte.

– Așa, pur și simplu?

O scânteiere palidă de iritare apăru pe chipul lui.

– Am trecut de acel punct, Lila. Dacă vrei să dăm înapoi poți să-mi ceri să mă culc în altă cameră. Nu am s-o fac, am să te seduc, dar poți să-mi ceri.

Cum nu reușea să decidă dacă tonul lui sec era iritant sau excitant, Lila abandonă subiectul și se întoarse la garderobă.

După ce analiză opțiunile, se opri la un maiou verde pastel, studiindu-și zgârietura bandajată înainte de a-l îmbrăca. Apoi își cercetă chipul.

Ce avea să spună acesta? se întrebă ea. Ash știa deja? Aștepta? Și-ar fi dorit să o fi pictat deja, ca să afle cum o vedea el.

Cum ar fi putut să se instaleze confortabil, să ducă o viață liniștită, fără acele răspunsuri? Cum ar fi putut să facă asta câtă vreme nu știa cum funcționa totul – cum funcționa Ash cu adevărat?

Își îndepărtă machiajul dramatic întrebându-se de ce-și mai dăduse silința, din moment ce fața ei rămăsese o pată albă pe pânză. Ash avea probabil vreun motiv artistic pentru care își dorea ca ea să intre complet în pielea personajului pe care și-l imaginase.

Seducție? Nu, nu voia să fie sedusă. Acest lucru presupunea un dezechilibru de putere, un fel de cedare involuntară. Dar Ash avea dreptate, trecuseră de acea limită – și știau amândoi că își dorea să rămână cu ea, să fie cu ea.

Cât timp pozase se încărcase cu o tensiune cu neputință de ignorat. Era mai bine să o disipeze, căci, slavă Domnului, aveau surse de stres mai importante.

Sângele de pe cămașa ei distrusă era un memento sumbru. Uitându-se la pată, rememoră atacul. Nu putea să nu recunoască faptul că ar fi trebuit să fie mai atentă. Poate că astfel nu ar fi fost luată prin surprindere – și poate că nu ar fi avut acum o cămașă distrusă și nu ar fi fost bandajată. Era în stare și intenționa să corecteze acest lucru. Chiar și așa, simțea că ieșise victorioasă din acea mică bătălie.

Jai o făcuse să sângereze puţin, dar nu obţinuse nimic altceva de la ea.

Făcu sul cămaşa pentru a o băga în poşetă. Era mai bine să o arunce în coşul de gunoi al clientului decât în cel al lui Ash. Dacă o găsea întâmplător, hotărârea lui de a o proteja nu avea decât să se întărească.

Îşi scoase telefonul şi făcu o verificare rapidă. Cinci minute mai târziu coborî în fugă scările, exact când Ash intra cu pudelul în casă.

– Mi-a răspuns Antonia. Au muşcat momeala, Ash! A vorbit cu tatăl ei – cel care a fost iubitul Mirandei Swanson. Faptul că am pomenit acest nume a fost de ajutor, plus că are o prietenă care mi-a citit cartea. Am reuşit!

– Ce a spus tatăl ei?

– Vrea să ştie mai multe despre ceea ce fac, ceea ce caut. I-am spus că săptămâna viitoare voi călători la Florenţa cu nişte prieteni şi am întrebat dacă ar fi posibil să ne vedem – când şi unde alege el. Apoi am pomenit de numele Archer, fiindcă, ei bine, banii vorbesc pe limba celor cu bani, nu-i aşa?

– Cel puţin îi fac să asculte mai atent.

– E acelaşi lucru. Mulţumită de ea însăşi, scotoci prin poşetă după o mingiuţă pe care o rostogoli pe podea în calea pudelului, apoi continuă: Fac o călătorie profesională şi de plăcere cu tine şi alţi doi prieteni. Cred că uşa tocmai s-a mai deschis câtiva centimetri.

– Poate. Sunt convins că soţii Bastone ştiu ce comoară au. Miranda Swanson o fi ea complet ignorantă, dar un tip ca Bastone trebuie să ştie că deţine un obiect de artă rar, care valorează o avere.

Cum Earl Grey îi aduse mingea şi i-o lăsă plin de speranţă la picioare, Ash o împinse cu piciorul.

– Asta dacă-l mai deţine, comentă el în timp ce câinele se repezi bucuros după minge.

– Dacă... Fir-ar să fie, se poate să-l fi vândut! Nu m-am gândit la asta.

– Afacerile de familie – podgorii, livezi de măslini – generează câteva milioane pe an, iar el conduce

toate firmele respective. Un ignorant n-ar putea să obțină și să păstreze o asemenea poziție. Dacă mai are oul, de ce ne-ar spune, de ce ni l-ar arăta?

– Plimbarea în parc te-a făcut să virezi spre un pesimism crunt.

– Eu i-aș spune mai degrabă realism, preciză Ash lovind iar mingea.

– Am reușit să obținem o oarecare deschidere din partea lor. Trebuie să vedem ce se întâmplă mai departe.

– Exact asta vom face, dar cu așteptări realiste. Dă-mi voie să-mi iau câteva lucruri, apoi ne întoarcem acasă la tine. Prinzându-i fața în căușul palmelor, Ash murmură: Cu așteptări realiste.

– Mai exact?

Își atinse ușor buzele de ale ei, apoi se cufundă în sărut, rapid și adânc, trăgând-o după el, fără a-i da de ales. De fapt, Lila nu-și dorea să aibă de ales.

– Avem ceva, zise el ținându-i în continuare fața în mâini. Ceva ce eu cred că am fi avut oricând, indiferent când ne-am fi cunoscut. Trebuie să fim atenți la asta.

– Se întâmplă atâtea lucruri deodată!

– Iar acesta e unul dintre ele. Această ușă e deschisă, Lila, și am de gând să-i trec pragul. Te iau cu mine.

– Nu vreau să fiu luată nicăieri.

– Atunci trebuie să mă ajungi din urmă. Nu lipsesc prea mult.

În timp ce îl privea urcând scările, Lila își simți fiecare centimetru din corp vibrând, de la sărut, de la cuvintele auzite, de la expresia fermă și hotărâtă din ochii lui.

– În ce naiba m-am băgat? îi murmură ea câinelui. Și dacă eu nu reușesc să mă lămuresc, tu cu siguranță nu mă ajuți.

Îi luă lesa și, băgând-o în poșetă, observă cămașa făcută ghem. Era timpul să fie mai atentă în general, își spuse. Dacă se lăsa luată prin surprindere se expunea unor riscuri deloc neglijabile.

Nu o deranjă traseul ocolit de întoarcere, preferând să-l considere un fel de safari. Ieșiră pe ușa de serviciu

a casei lui Ash și luară un metrou până în centru, unde se opriră la Saks pentru a înlocui cămașa. Apoi merseră pe jos până la Central Park, de unde luară un taxi spre zona rezidențială.

– Cămașa asta a costat de două ori mai mult decât prima, spuse Lila în timp ce descuia ușa. Plus că nu poți să-mi tot cumperi haine.

– Nu ți-am cumpărat nici o haină.

– Mai întâi rochia roșie...

– Garderobă necesară pentru tablou. Vrei o bere?

– Nu. Și tocmai mi-ai cumpărat o cămașă.

– Erai în drum spre mine când s-a întâmplat, remarcă el. Dacă eu aș fi venit spre tine, tu mi-ai fi cumpărat o cămașă. Ai de gând să lucrezi?

– Poate – da, se corectă Lila. Câteva ore, cel puțin.

– Atunci eu duc asta sus și termin de făcut aranjamentele pentru călătorie.

– Am venit la tine să pozez.

– Așa e, iar acum eu sunt aici ca să poți lucra. Cauți probleme acolo unde nu există, zise el mângâind-o tandru pe păr.

– Atunci de ce nutresc impresia că am probleme?

– Bună întrebare. Voi fi la etajul doi dacă ai nevoie de mine.

Poate că ar fi vrut ea să folosească etajul cu pricina, reflectă Lila posomorâtă. El nu se gândise la acest lucru. Desigur, tot ceea ce ținea de munca ei era instalat la parter, dar dacă o apuca brusc o toană creativă să lucreze pe terasă?

Nu o apucase – dar ar fi putut să o apuce.

Nu erau deloc mici șansele să constate că se purta ca o idioată – mai mult, o idioată ursuză –, dar nu reușea să se calmeze.

Ash o prinsese în cușcă atât de elegant, atât de îndemânatic, încât nu-și dăduse seama când se ridicaseră zidurile. Zidurile o făceau să se simtă limitată, de aceea nici nu-și cumpărase sau închiriase o locuință. Această soluție era una simplă, flexibilă și în ultimă instanță practică, dat fiind stilul ei de viață.

Ash îi schimbase însă complet existența și, în loc să se bucure de noua situație, căuta mereu să se asigure că avea o cale de scăpare.

– Sunt o idioată, bombăni.

Își scoase cămașa distrusă din geantă și o aruncă în coșul de gunoi din bucătărie, pe care avea să-l ducă mai târziu, apoi își umplu o carafă cu apă și lămâie rece și o așeză pe masa de lucru.

Un mare avantaj al scrisului era faptul că, atunci când propria ei lume devenea prea complicată, se putea cufunda direct într-alta.

Rămase în lumea ficțiunii, ajungând la acea stare minunată în care cuvintele și imaginile începură să curgă fluent. Pierdu noțiunea timpului pe când trecea de la disperarea cruntă la o hotărâre de fier și la dorința de răzbunare; încheie cu Kaylee pregătindu-se pentru bătălia finală și totodată pentru examenele de sfârșit de an.

Se lăsă pe spate, își apăsă degetele peste ochii obosiți și își roti umerii tensionați.

În acel moment îl observă pe Ash, care stătea pe canapea cu carnetul de schițe în poală și cu Earl Grey ghemuit alături.

– Nu te-am auzit coborând.

– Nu erai gata încă.

– Mă desenai? se interesă ea aranjându-și involuntar părul.

– Încă o fac, spuse el leneș. Ai un aer diferit când ești cufundată în muncă. Intens. Aproape gata să izbucnești în plâns într-o clipă, vizibil iritată în următoarea. Aș putea face o întreagă serie pe tema asta. Continuând să schițezi, observă: Acum te simți stingherită și e mare păcat. Pot să mă întorc sus până termini.

– Nu, am terminat pe azi. Trebuie să-mi las gândurile să se învârtă puțin în jurul subiectului. Se apropie de el și-l rugă: Pot să văd? Răsfoind carnetul de schițe, se văzu pe ea însăși, cocoșată deasupra laptopului – o postură foarte proastă, se dojeni, îndreptându-și instinctiv spatele –, cu părul ciufulit și fața reproducând sentimentele personajelor. Dumnezeule!

Se întinse să-şi scoată agrafa din păr, dar el îi prinse repede mâna.

– Nu. De ce faci asta? Eşti tu, lucrând, tu, prinsă în imaginile pe care le vezi în minte, apoi le aşterni iute pe hârtie.

– Arăt puţin cam nebună.

– Nu, pasionată.

O trase uşor de mână până când ea cedă şi se aşeză în poala lui continuând să se uite în carnet.

– Poate amândouă. Nu se putu abţine să nu râdă când ajunse la o schiţă în care stătea cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Asta ai putea s-o intitulezi *Dormind la locul de muncă.*

– Nu. *Creând.* Ce scriai?

– O grămadă de chestii. A fost unul dintre acele episoade lungi, productive. Kaylee s-a maturizat într-un timp foarte scurt. Îmi pare cam rău, dar trebuia să se întâmple. Pierderea unei persoane de care era atât de apropiată, gândul că cineva din spiţa ei a fost în stare să facă asta, să ucidă pe cineva la care ţinea, să facă asta pentru a o pedepsi, e... O, uite-o!

Dăduse o altă pagină şi o găsise pe Kaylee, în ipostaza de lup, în pădurea întunecoasă.

Era un animal de o frumuseţe sălbatică, având un corp subţire şi musculos, cu ochii supranatural de umani şi plini de durere. Deasupra copacilor goleşi se înălţa o lună plină.

– E exact aşa cum o văd eu. Cum ai putut să ştii?

– Ţi-am spus că am citit cartea.

– Da, dar... E ea. Tânără, zveltă, tristă, prinsă între două naturi diferite. E prima dată când o *văd* altfel decât în mintea mea.

– Am să ţi-o înrămez, apoi vei putea să o vezi ori de câte ori vei dori.

– Ai desenat una dintre cele mai importante persoane din viaţa mea ca şi cum ai cunoaşte-o, murmură Lila sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Asta este o formă de seducţie?

– Nu, zise Ash trecându-şi degetele încet peste spatele ei. Dar am să-ţi arăt ce anume e.

– Nu înainte să plimb câinele.

– Ce-ar fi să plimbăm câinele, să luăm cina în oraş, apoi să ne întoarcem şi să te seduc?

Noul aranjament instituit de Ash era ceva ce trebuia explorat, experimentat, se gândi Lila.

– În regulă. Dar având în vedere că acum ştiu foarte clar cum arăt, am nevoie de zece minute mai întâi.

– Te aşteptăm.

Îşi luă din nou carnetul şi creionul când ea porni în fugă pe scări. Şi începu să o deseneze din memorie – goală, înfăşurată în cearşafurile încâlcite, râzând.

Da, avea să aştepte.

capitolul 21

Viaţa Lilei se baza pe liste. Avea convingerea că, odată puse pe hârtie, cuvintele deveneau realitate. Dacă nota undeva un lucru, se forţa să-l ducă la îndeplinire. O listă simplifica o călătorie scurtă în Italia, o ajuta să-şi facă bagajele mai eficient şi să urmeze toţi paşii necesari înainte de îmbarcare.

Întocmi lista de bagaje, apoi se apucă să-şi aranjeze lucrurile în teancuri pe patul din camera de oaspeţi.

Un teanc pe care să-l ia cu ea, unul pe care să-l lase acasă la Julie şi un al treilea pentru potenţiale donaţii. Astfel îşi uşura bagajul şi lăsa loc pentru hainele pe care avea să le cumpere la insistenţele prietenei sale.

– Tocmai m-a sunat Kerinov, o anunţă Ash din prag. Vine încoace.

– Acum?

– În curând. Are nişte informaţii să ne transmită. Ce faci? Nu plecăm decât peste trei zile.

– Asta e etapa de planificare, după care urmează pregătirea propriu-zisă a bagajelor. Cum e o excursie scurtă, sunt lucruri pe care le pot lăsa acasă. Pe deasupra, garderoba mea are nevoie să fie puţin împrospătată. La toate astea se adaugă faptul că am nevoie de spaţiu pentru a-mi pune lucrurile pe care nu le pot lua în bagajul de mână. Ridicând nelipsita unealtă Leatherman pe care de obicei o purta în poşetă, explică: Asta, de pildă. Şi lumânările de călătorie pe care le iau întotdeauna cu mine, bricheta, cutterul, plus...

– Înţeleg, dar nu există restricţii pentru astfel de obiecte într-un avion particular.

– Poftim? exclamă ea scăpând unealta din mână. Mergem în Italia cu un avion particular?

– Nu văd ce rost are să ai unul dacă nu-l foloseşti.

– Tu... deţii un avion privat?

– Familia. De fapt, sunt două. Avem fiecare dreptul la un anumit număr de ore de zbor în fiecare an – câtă vreme avionul nu e deja rezervat. Ți-am spus că am să mă ocup eu de detalii.

– Detalii! băigui ea, hotărând că avea nevoie să stea jos.

– Te deranjează faptul că poți să-ți iei la bord intimidanta unealtă multifuncțională și cutterul?

– Nu. Iar zborul cu un avion privat e o încântare – va fi o încântare. Doar că toate astea mă descumpănesc.

– Străbunicul meu a fost cel care a pus bazele afacerii, zise Ash luând loc alături de ea. Era fiul unui miner galez care și-a dorit ceva mai bun pentru copiii lui. Fiul lui cel mare a avut succes, apoi a venit la New York, unde a cunoscut un succes și mai mare. De-a lungul timpului unii dintre noi au risipit averea, alții au sporit-o. Și dacă iei de bun ceva din ce a zis tatăl meu, o să mă scoată din sărite.

– Sunt obișnuită să-mi plătesc totul singură. Nu pot ține pasul cu avioanele private.

– Vrei să fac rezervare la o linie comercială?

– Nu, zâmbi ea. Nu sunt complet nevrotică. Încerc doar să-ți spun că nu am nevoie de avioane private. Am să savurez experiența, însă nu am s-o iau drept ceva ce mi se cuvine automat.

– Mi-ar fi greu să cred asta când ai făcut o față de parcă ți-aș fi spus că vom călători cu un avion de parașutiști în loc de un G4.

– Te înșeli. M-am aflat într-un avion de parașutiști. M-aș fi înverzit ușor la față. Ei bine, spuse ea jucându-se absent cu unealta Leatherman. Am să-mi ajustez strategia de pregătire a bagajelor. Aș putea să pregătesc ceva pentru cină.

– Mi-ar plăcea.

– Mă refeream la vizita lui Kerinov.

– Nu cred că intenționează să rămână aici atât de mult, întrucât după aceea participă la un eveniment de familie. Poți să-l pui la curent cu ceea ce știm în prezent despre familia Bastone.

– Atunci am să gătesc cina pentru noi doi. Aruncând o privire spre teancurile de haine ordonate, Lila oftă: Trebuie să reevaluez totul.

– Fă-o liniştită, spuse el, apoi scoase telefonul care îi suna în buzunar. E tatăl meu. Mă duc jos să vorbesc.

Lila rămase pe loc. Detesta să se simtă vinovată, dar exact aşa o făcea să se simtă Spence Archer.

„Uită de asta", îşi impuse şi începu să redacteze o listă nouă.

În timp ce Lila îşi ajusta strategia de călătorie, Ash studie priveliştea New Yorkului, discutând la telefon cu Esteban. Printre alte avantaje, numărul mare de fraţi îi permitea să aibă relatii peste tot.

– Îţi mulţumesc. Da, m-am gândit eu că s-ar putea. Nu ştiu cât de departe a mers Oliver. Prea departe. Nu, ai dreptate, probabil n-aş fi putut să-l opresc. Da, voi avea grijă. Aruncă o privire spre scări, cu gândul la Lila, şi îşi dădu seama că avea o mulţime de motive să fie prudent. M-ai ajutat, îi spuse lui Esteban. Te anunţ ce iese din asta. Păstrăm legătura, adăugă el atunci când sună telefonul fix. Da, promit. Ne auzim.

Vârî mobilul în buzunar şi răspunse la fix. Era portarul, care anunţa sosirea lui Kerinov.

Progresele începeau să se concretizeze. Nu ştia exact destinaţia, dar vântul îi bătea în sfârşit din spate.

Se duse la uşă şi îi deschise lui Kerinov.

– Alexi, mă bucur să te văd.

– Ash, tocmai am primit veşti de la... se auzi Lila, care venea în goană pe scări. Oprindu-se brusc, spuse: Alexi! Bună.

– Sper că e un moment potrivit.

– Oricând e bine. Îţi aduc ceva de băut.

– Te rog, nu te deranja. Trebuie să mă întâlnesc cu familia în scurt timp.

– Hai să luăm loc, sugeră Ash.

– Nu puteam să discutăm despre asta la înmormântarea lui Vinnie, îi spuse Kerinov când se aşezară în camera de zi.

– A fost o zi dificilă.

– Da. Au venit atât de multe rude! E bine să ai familia alături în clipele dificile, murmură rusul privindu-şi mâinile. Peste câteva momente îşi drese glasul şi hotărî să intre în subiect: Am nişte informaţii. Am luat câteva notiţe, dar voiam să vă spun că am vorbit cu mai mulţi colegi mai bine documentaţi decât mine în materie de Fabergé şi epoca ţarilor. Există zvonuri, întotdeauna. Poate că unul dintre ouăle dispărute se află în Germania. E rezonabil să crezi că un ou imperial a fost confiscat de naziştii alături de alte comori. Luat din Polonia, Ucraina, Austria. Dar nici o teorie nu poate fi dovedită. Nu există nici o hartă, ca aceea pe care o avem noi pentru cele două.

– Unul în New York, celălalt în Italia – sau sperăm noi că în Italia, spuse Lila.

– Da. Ashton îmi spune că mergeţi acolo, încercând să daţi de urma oului Necessaire. Există colecţii publice şi private. Dintre cele din urmă, unele sunt foarte private. Dar am câteva nume, câteva posibilităţi. Din punctul meu de vedere, iese net în evidenţă. Se aplecă în faţă, lăsându-şi mâinile să atârne printre genunchi, şi continuă: Un anume Basil Vasin a pretins cândva că era fiul Marii Ducese Anastasia, fiica lui Nicolae şi a Alexandrei. Asta se întâmpla cu mult înainte de a se dovedi că Anastasia a fost executată alături de restul familiei. Câteva decenii după revoluţia rusă au tot circulat zvonuri cum că ar fi reuşit să scape cu viaţă, că ar fi fugit.

– S-a făcut şi un film, îşi aminti Lila. Cu... O, oare cine era? Ingrid Bergman.

– Anna Anderson a fost cea mai celebră dintre femeile care se dădeau drept Anastasia, dar nu a fost singura. Vasin, pe de altă parte, i-a înşelat pe mulţi. Era foarte chipeş, plin de şarm şi suficient de convingător încât să se însoare cu o moştenitoare bogată. Annamaria Huff, o verişoară îndepărtată a Reginei Angliei. Ea a început să colecţioneze obiecte de artă ruseşti, inclusiv Fabergé, ca un omagiu adus familiei lui. Dorinţa ei cea mai mare a fost să regăsească ouăle imperiale dispărute, dar nu a reuşit – cel puţin nu din câte ştie.

– Crezi că e posibil să fi obținut unul? întrebă Ash.

– Nu aș putea spune. Cercetările mele arată că au dus o viață opulentă, profitând adesea de sângele ei regal și de pretinsa lui linie genealogică.

– Atunci, dacă ar fi obținut un astfel de ou, ar fi dat de veste în lung și în lat, conchise Lila.

– Da, însă nu există nici o probă. Au avut un singur fiu, care le-a moștenit toate bogățiile, inclusiv colecția. Și, din câte am aflat, le-a moștenit și dorința de a obține ouăle dispărute.

– Acesta știe fără îndoială că pretențiile tatălui lui de apartenență la familia Romanov au fost infirmate. Am făcut și eu cercetări, zise Ash. I s-a găsit trupul neînsuflețit, s-au făcut teste ADN.

– Oamenii cred ceea ce vor să creadă, murmură Lila. Ce fiu și-ar dori să creadă că tatăl lui a fost un mincinos și un șarlatan? A fost o perioadă foarte confuză, propice pentru impostură. Am făcut și eu cercetări: noul guvern rus, care încerca să negocieze un tratat de pace cu Germania, a susținut un timp că fetele fuseseră duse într-un loc sigur.

– Da, da, aprobă Kerinov. Pentru a ascunde uciderea brutală a unor femei și copii neînarmați.

– Din zvon în zvon, s-a conturat ideea că Anastasia, cel puțin, supraviețuise. Dar li s-au descoperit mormintele, adăugă Ash. Dovezile științifice nu au contat pentru unii.

„Nu, pentru unii n-au contat", își zise, cu gândul la Oliver.

– Da, unii oameni cred ceea ce vor să creadă. Indiferent ce spun știința sau istoria, completă Alexi zâmbind.

– Când s-a dovedit în mod concludent că a fost executată odată cu restul familiei? vru Lila să știe.

– În 2007. S-a descoperit un al doilea mormânt, iar cercetătorii au demonstrat că rămășițele le aparțineau Anastasiei și fratelui ei mai mic. Ce cruzime, oftă Kerinov. Chiar și după moarte au ținut să-i separe de familie, pentru a încerca să ascundă crimele.

– Deci fiul lui Vasin era deja bărbat în toată firea. Trebuie să fi fost umilitor sau enervant – probabil amândouă – să-şi vadă întreaga istorie de familie demascată drept minciună.

– El continuă să pretindă că e adevărat. După cum veţi vedea, spuse Alexi bătând cu degetul în plicul pe care-l scosese din servietă. Sunt mulţi care preferă să creadă că datele ştiinţifice au fost falsificate. Ipoteza cum că Anastasia ar fi supravieţuit e mult mai romantică.

– Iar morţile lor au fost brutale, adăugă Lila. Crezi că acest Vasin e cel pentru care a cumpărat Oliver oul?

– Există şi alte posibilităţi, am notat informaţiile aici. O femeie din Franţa care poate într-adevăr să-şi dovedească descendenţa din familia Romanov şi un american despre care se zvoneşte că ar fi dispus să cumpere opere de artă furate. Dar acesta – Nicholas Romanov Vasin – mi-a atras atenţia în primul rând. Are numeroase interese internaţionale, în lumea finanţelor şi a industriei, dar în cea mai mare parte duce o viaţă retrasă. Are case în Luxembourg, Franţa, Praga şi în New York.

– New York?

– Da. La North Shore, în Long Island. Nu primeşte oaspeţi decât foarte rar, îşi derulează majoritatea afacerilor de la distanţă – prin telefoane, e-mailuri, videoconferinţe. Se zvoneşte că ar suferi de mizofobie – teama de microbi.

– Nu-i place să se murdărească pe mâini, murmură Ash. Se potriveşte. Îşi angajează pe cineva care să facă treburile murdare în locul lui.

– V-am adus aceste nume şi puţinele informaţii pe care am reuşit să le aflu, dar nu am auzit nici măcar o şoaptă despre descoperirea sau achiziţionarea ouălor. Mi-aş fi dorit să vă pot spune mai multe.

– Ne-ai dat numele, o direcţie în care să ne orientăm. Nume pe care putem să i le pomenim lui Bastone când ne vom întâlni cu el.

– Ceea ce se va întâmpla joi după-amiază, anunţă Lila. Am primit un mesaj de la Antonia înainte să cobor, tatăl ei a fost de acord să discute cu noi. Ne va contacta

el cu detalii, dar suntem invitați la Vila Bastone joia viitoare.

– La două fix, completă Ash. Fratele meu Esteban are afaceri în același domeniu. L-am rugat să ne pună o vorbă bună pe lângă Bastone.

– Ei bine, bravo nouă!

– Următorul punct de pe hartă, observă Kerinov. Mă veți ține la curent? Mi-ar plăcea să pot merge cu voi, dar familia și afacerile mă obligă să rămân la New York în următoarele câteva săptămâni. Dacă tot veni vorba de familie, trebuie să plec la a mea, zise el ridicându-se. Deci vă urez *udachi*, mult noroc.

Dădu mâna cu Ash și acceptă făstăcit îmbrățișarea Lilei. După ce-l conduse până la ieșire, tânăra femeie își frecă mâinile încântată:

– Hai să-l căutăm pe Google pe acest Nicholas Romanov Vasin. Știu că avem notițele lui Alexi, dar hai să facem și noi săpături.

– Am o sursă mai bună decât Google. Tatăl meu.

– O! Banii vorbeau pe limba celor cu bani, reflectă Lila. O spusese chiar ea. Bună idee, zise cu glas tare. Tu fă asta, iar eu am să mă ocup de cină, după cum am promis. Presupun că trebuie să verificăm și celelalte două posibilități. Poate îi cunoaște și pe ei.

– Sau știe ceva despre ei. Nu am uitat că-ți datorează scuze.

– Nu e pe lista celor mai importante zece lucruri cu care să-mi bat capul în momentul de față.

– E pe lista mea. Ash intră în bucătărie înaintea ei și turnă două pahare de vin. Pentru bucătăreasă, rosti el întinzându-i unul. Nu am să-ți stau în cale.

Rămasă singură, Lila coborî privirea spre pahar, ridică din umeri și luă o înghițitură. Poate că tatăl lui o să le ofere informații mai consistente, și asta conta în primul rând. În acel moment nu avea importanță faptul că ea își găsise scuze pentru a nu merge la înmormântarea lui Vinnie – și știau amândoi că nu fuseseră decât niște pretexte. În acel moment nu avea importanță ce credea tatăl lui despre ea.

Mai târziu... Cine știa ce avea să conteze mai târziu? În clipa de față trebuia să decidă ce să gătească.

Ash îi lăsă aproape o oră înainte de a trece din nou prin bucătărie:

– Miroase grozav. Ce e?

– Nu sunt sigură. Nu e nici rețeta clasică de creveți cu sos, nici paste cu busuioc, dar are elemente din ambele. Să-i spunem creveți cu paste. Mi-e mintea la Italia, cred. Orice ar fi, mâncarea e cam gata.

O servi în farfurii largi și puțin adânci, cu felii din pâinea cu rozmarin pe care Ash o cumpărase de la patiseria lui Luke și un alt pahar de vin bine meritat.

Lila gustă și dădu mulțumită din cap. Pusese usturoi exact atât cât trebuia, iar aroma puternică de lămâie era extrem de îmbietoare.

– Nu-i rea.

– E chiar mai bună de atât. E grozavă.

– În general am mai multe succese decât eșecuri când improvizez rețete, dar eșecurile mele sunt absolut fenomenale.

– Rețeta asta ar trebui să o notezi.

– Atunci s-ar pierde spontaneitatea. Înfipse furculița într-un crevete, înfășură pastele în jurul ei, după care se interesă. Deci, ți-a oferit tatăl tău ceva util?

– Îl cunoaște pe Vasin – în sensul că l-a întâlnit o dată, cu aproape zece ani în urmă. Conform tatei, Vasin nu era deosebit de sociabil, dar nu era nici atât de retras pe cât a devenit în ultimii ani. Nu s-a căsătorit niciodată, nici nu se știe să fi avut vreo legătură mai strânsă cu vreo femeie sau cu vreun bărbat, dacă e să mergem cu gândul până acolo. Chiar și la vremea aceea refuza să dea mâna cu oricine, deși s-au întâlnit la un eveniment foarte pompos, la care participau mai mulți șefi de stat. Și-a adus cu el o asistentă care i-a servit o apă specială la sticlă pe tot parcursul serii. Din câte spune tata, Vasin era arogant, fițos, excentric, fără farmec, dar foarte atrăgător din punct de vedere fizic.

– Înalt, măsliniu, chipeș. Am făcut o căutare rapidă pe Google, am găsit niște poze din anii optzeci și nouăzeci. Avea o strălucire demnă de o vedetă de cinema.

– A și cochetat cu domeniul la un moment dat. A finanțat câteva filme și era pe punctul de a realiza o nouă versiune a filmului *Anastasia* – se lucra deja la scenariu, se căutau actorii. Apoi s-au efectuat testele ADN, s-a ajuns la un consens general că Anastasia murise cu restul familiei imperiale, iar proiectul a fost lăsat baltă.

– O mare dezamăgire, îmi închipui.

– Cam pe atunci s-a retras din industria cinematografică, din câte ține minte tatăl meu. Iar evenimentul la care au participat amândoi a fost unul dintre ultimele pentru el. A devenit tot mai retras, începând treptat să-și gestioneze toate afacerile, așa cum spunea și Kerinov, de la distanță.

– Să ai o asemenea avere și să nu folosești o parte din ea ca să vizitezi lumea întreagă, să mergi în diverse locuri, să te bucuri de ele, să cunoști oameni! Cu un gest absent, Lila înfășură un nou rând de paste pe furculiță. Probabil suferă de o formă gravă de fobie.

– Asta nu-l împiedică să fie un om de afaceri fără scrupule, din câte zice tata. A fost acuzat de spionaj industrial, dar armata lui de avocați a știut să amuțească zvonurile sau să plătească pentru tăcere – tatăl meu nu e sigur cum a procedat. Preluările ostile de companii sunt specialitatea lui.

– Parcă ar fi un prinț.

– El cu siguranță așa are impresia.

– Ha! făcu Lila amuzată, înțepând un alt crevete.

– Pe vremuri a permis un acces limitat la colecția lui de artă, dar și asta s-a închis de câțiva ani deja.

– Deci se izolează complet de societate, colecționează opere de artă, își conduce imperiul de afaceri folosindu-se de tehnologie – și toate astea sunt posibile fiindcă e bogat.

– Atât de bogat, încât nimeni nu știe exact ce avere posedă. Mai e ceva care mă duce cu gândul, la fel ca pe Alexi, spre Vasin.

– Aha.

– De două ori, din câte știe tatăl meu, concurenții lui Vasin în afaceri au pierit în accidente tragice.

– Deja vorbim de ceva mult mai grav decât lipsa de scrupule, comentă ea.

– Mai mult, pe la mijlocul anilor nouăzeci un reporter lucra la o carte despre tatăl lui Vasin, pe atunci încă în viață. În timp ce făcea un reportaj despre atentatele din Oklahoma City, jurnalistul a dispărut. Nimeni nu a mai auzit de el, și nu s-a găsit nici un cadavru.

– Ai aflat toate astea de la tatăl tău?

– Și-a scormonit amintirile, gândindu-se la ceea ce i s-a întâmplat lui Oliver. El nu știe ce anume încerc să obțin...

– Nu i-ai spus încă? Despre ou? Ash...

– Nu, nu i-am spus. E destul de inteligent ca să-și dea seama că interesul meu față de Vasin are legătură cu ceea ce a pățit Oliver. La cât e de îngrijorat, n-are rost să-i mai dau toate detaliile.

– Dacă i-ai oferi detaliile l-ai ajuta cel puțin să obțină niște răspunsuri. Pe de altă parte, nu pot să-ți dau eu lecții în privința asta, având în vedere că părinților mei nu le-am spus decât că merg într-o scurtă vacanță.

– Probabil așa e cel mai bine.

– Asta mi-am spus și eu, dar tot mă simt vinovată. Tu nu.

– Câtuși de puțin, spuse Ash relaxat. Cât despre celelalte două nume pe care ni le-a dat Alexi, tata nu o cunoaște pe femeie, dar îl știe destul de bine pe tip. Ce-am înțeles eu din caracterizarea pe care i-a făcut-o lui Jack Peterson e că omul nu ar face mofturi dacă i s-ar ivi ocazia să cumpere bunuri furate, să trișeze la cărți ori să facă profit folosind informații secrete; toate astea i s-ar părea un joc. Însă uciderea cuiva, în special a fiului unei cunoștințe, nu ar intra în repertoriul lui. După cum l-a prezentat tatăl meu pe scurt, acestui Peterson îi place să joace, să câștige, dar știe și să piardă cu eleganță.

– Deci nu e genul care să angajeze un asasin.

– Nu, nu mi s-a părut că ar fi.

– În regulă, deci deocamdată ne concentrăm pe Nicholas Romanov Vasin. Ce crezi că s-ar putea întâmpla dacă i-am pomeni numele în fața lui Bastone?

– O să aflăm. Ai rezolvat cu bagajele?

– Da, e totul sub control.

– Bun. Ce-ar fi să strângem masa? Presupun că trebuie să scoatem câinele. Apoi vreau să mai fac câteva schițe cu tine.

Dornică să prelungească momentul și vrând să amâne spălarea vaselor și plimbatul patrupedului, Lila se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul de vin în mână.

– Ai început deja tabloul.

– Asta e un alt proiect. Mă gândesc să realizez câteva piese pentru expoziția din iarnă. În timp ce strângea masa, Ash preciză: Vreau cel puțin încă două tablouri cu tine, iar primul la care mă gândesc e acela cu zâna din umbrar.

– Așa-i, ai mai pomenit de asta. Smaralde. Ca o Clopoțică scânteietoare.

– Cu siguranță nu ca o Clopoțică. Mai degrabă Titania, trezindu-se din somn într-o seară de vară. Și goală.

– Poftim? Nu! Râse la această idee, apoi își aminti că inițial refuzase și proiectul cu țiganca. Nu, repetă ea. Nici gând.

– O să discutăm despre asta. Hai să plimbăm câinele. Îți cumpăr o înghețată la cornet.

– Nu poți să mă mituiești cu înghețată ca să mă convingi să mă dezbrac.

– Știu cum să te conving să te dezbraci.

O prinse și o lipi cu spatele de frigider. Gura lui se făcu stăpână peste a ei, mâinile lui alergară, degustară, tachinară.

– Nu îți pozez goală. Nu am de gând să atârn goală pe perete în galeria lui Julie.

– E artă, Lila, nu pornografie.

– Știu diferența. Dar tot eu sunt goa... lă, reuși ea să spună, când degetele lui mari îi dezmierdară sfârcurile.

– Ai un corp perfect pentru asta. Zvelt, delicat, dar nu slab. Am să fac nişte schiţe, câteva reprezentări generale. Dacă nu îţi plac, o să le rup.

– O să le rupi.

Ash îşi coborî din nou buzele peste ale ei şi apoi zăbovi acolo.

– Am să te las pe tine să le rupi. Dar mai întâi am nevoie să te ating, am nevoie să fac dragoste cu tine. Apoi să te schiţez cu ochii încă grei, cu buzele moi. Dacă nu vezi cât eşti de frumoasă, de puternică, parcă desprinsă dintr-un basm, ai să le rupi. Mi se pare corect.

– Eu... da, eu...

– Bun. O sărută din nou, apoi se dădu în spate. Aduc eu câinele.

Plutind încă sub vraja sărutului, Lila se duse la debara după lesă. La jumătatea drumului se opri însă. Trecuse de la un „nu" ferm, îşi dădu ea seama, la un „da" limitat.

– Te-ai mişcat foarte subtil.

– Ai în continuare dreptul să refuzi după ce vezi schiţele, îi aminti el, luând lesa. Plus o îngheţată la cornet.

– Pentru un artist eşti un negociator al naibii de bun.

– E în sângele familiei Archer. Hai să mergem la o plimbare, îi spuse el lui Earl Grey, şi rânji când micul pudel începu să ţopăie.

Cum spaţiul nu avea să fie o problemă, Lila îşi împărţi lucrurile pe care urma să le ia între valize. Astfel avea să facă loc pentru hainele noi, decise ea. Deşi intenţionase să trimită o geantă cu obiecte fără-destinaţia-Italia acasă la Julie, Ash le dusese în mansarda lui, luând şi geanta cu lucruri ce urmau să fie donate.

Avea să rezolve el.

Nu putea să nu admită că era mai uşor, chiar mai eficient – dar nu reuşea să identifice exact momentul când începuse să se adapteze la filozofia „Rezolv eu asta".

În plus, cedase şi pozase nud. Se simţise jenată şi intimidată – până când el îi arătase prima schiţă.

Doamne, arăta superb! Deşi zâna în care se transformase era goală, felul în care o aşezase el, aripile pe care i le adăugase, îi salvaseră pudoarea exact atât cât să o facă să se relaxeze.

Smaraldele deveniseră sclipiri de rouă în părul ei, care se confunda cu frunzele umbrarului.

Nuditatea era sugerată, îşi zise Lila, dar nu era sigură ce părere ar fi avut locotenent-colonelul dacă ar fi văzut vreodată lucrarea.

Nu rupsese schiţele. Cum ar fi putut să o facă?

– Ştia, îi spuse ea lui Earl Grey când termină de aranjat florile care aveau să-i întâmpine pe proprietarii apartamentului la întoarcerea acasă. Ştia că va obţine exact ceea ce urmărea. Nu-mi pot da seama cum mă simt în legătură cu asta. Dar nu poţi să nu-l admiri, aşa-i? Se lăsă pe vine în faţa câinelui ce stătea cu labele aşezate protector peste micuţa pisică de jucărie pe care i-o cumpărase ca dar de bun rămas şi murmură: O să-mi fie foarte dor de tine, micuţul meu erou.

Când auzi soneria, se duse la uşă, se uită pe vizor, apoi îi deschise lui Ash.

– Ai fi putut să mă suni să cobor.

– Poate voiam să-mi iau la revedere de la Earl Grey. Ne mai vedem, amice. Eşti gata?

Cele două valize, laptopul şi poşeta aşteptau lângă uşă.

– Să fii cuminte, îi spuse ea câinelui. Vor ajunge acasă curând.

Aruncă o ultimă privire în jur, constată că toate erau în ordine, apoi îşi luă poşeta şi prinse mânerul unei valize.

– I-am luat şi pe Julie şi Luke pe drum încoace, deci putem să mergem direct la aeroport. Ţi-ai luat paşaportul? Scuze, adăugă Ash când ea îi aruncă o privire scurtă. Din obişnuinţă. Ai călătorit vreodată în Europa cu şase fraţi, dintre care trei să fie adolescente?

– Nu, trebuie să recunosc.

– Crede-mă, asta va fi mult mai uşor, chiar şi ţinând cont de scopul principal al călătoriei.

Apoi îşi coborî mângâietor o mână pe părul ei, se aplecă şi o sărută când ascensorul începu să coboare.

Îi stătea în fire să facă astfel de lucruri, reflectă Lila. Totul era practic, organizat, „rezolvat", apoi o atingea și nimic din sufletul ei nu mai rămânea practic sau organizat.

Se ridică pe vârfuri, îi trase capul înapoi și îl sărută la rândul ei:

– Mulțumesc.

– Pentru?

– În primul rând, fiindcă mi-ai depozitat calabalâcul la tine acasă și mi-ai dus geanta cu lucrurile de care nu mai aveam nevoie. Nu ți-am mulțumit.

– Erai prea ocupată să-mi spui că nu era cazul să mă deranjez cu asta.

– Știu. E o mică problemă, dar îți mulțumesc acum. Apoi, îți mulțumesc pentru călătorie – indiferent care ar fi scopul ei principal, merg în Italia, unul dintre locurile mele favorite. Și mă duc acolo cu prietena mea cea mai bună și cu iubitul ei, un tip care îmi place enorm. Și cu tine. Deci mulțumesc.

– Eu merg cu prietenul meu cel mai bun, cu iubita lui și cu tine. Deci mulțumesc și eu.

– Încă un mulțumesc, de data asta în avans. Mulțumesc pentru că nu o să râzi de mine după ce urcăm în avionul privat, când n-o să-mi pot înăbuși tipetele de încântare. Plus că am să mă reped pe diversele butoane și manete – am căutat informații despre modelul G4. O să vreau să mă joc cu toate alea. Și să discut cu piloții, și să-i conving să mă lase să stau în carlingă o vreme. S-ar putea să te simți stânjenit la un moment dat.

– Lila, am umblat cu o turmă de adolescente prin Europa. Nimic nu mă poate stânjeni.

– Asta e bine. Deci *buon viaggio* pentru noi.

Ținându-se de mână, ieșiră în pas vioi din clădire.

capitolul 22

Lila nu țipă de fericire, dar se jucă într-adevăr cu toate butoanele și manetele. Înainte ca avionul să decoleze se tutuia deja cu pilotul, copilotul și stewardesa.

La doar câteva minute după îmbarcare, o urmă pe stewardesă în bucătăria avionului, de unde reveni încântată.

– Există un cuptor cu convecție, anunță ea. Nu doar unul cu microunde, ci un cuptor adevărat.

– Ai de gând să gătești? o întrebă Ash.

– Aș putea, dacă am fi ca în *2012* – filmul – și am fi nevoiți să zburăm până în China. Și avem BBML. Nu ai pomenit nimic de BBML.

– Poate fiindcă nu știu ce înseamnă.

– Conexiuni multiple în bandă largă. Putem trimite e-mailuri în timp ce zburăm peste Atlantic. Trebuie să scriu un e-mail cuiva. Ador tehnologia. Făcând o mică piruetă pe culoar, Lila continuă: Și sunt flori în baie. Mi se pare atât de drăguț! Pe toți dracii! exclamă ea când pocni dopul de la șampanie, după care bău cu sete din pahar.

Lila îmbrățișa viața, se gândi Ash. Poate că văzuse acel lucru fără a-l recunoaște atunci când se întâlniseră prima dată, chiar și prin perdeaua de suferință, de furie, de șoc. Intuise deschiderea ei față de nou, interesul față de tot ceea ce îi ieșea în cale, plus respingerea categorică a blazării.

Era dornic să savureze această experiență cu ea și cu prietenii lui. New York și moartea rămaseseră în urmă, Italia și orice ar fi găsit acolo îi așteptau înainte. Cele câteva ore de zbor îi ofereau un moment de răgaz bine-venit.

Când se aflau deasupra Atlanticului, după o masă agreabilă udată cu vin, Lila se duse în carlingă.

Ash nu avea nici o îndoială că urma să afle în scurt timp poveștile de viață ale piloților. Nu l-ar fi surprins nici dacă ar fi lăsat-o chiar să treacă la manșă pentru o vreme.

– O să ajungă precis să piloteze avionul, comentă Julie.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

– Înseamnă că o cunoști deja. Începe să se obișnuiască treptat cu tine.

– Crezi?

– Îi vine greu să accepte lucruri pentru care nu a muncit, să accepte ajutorul cuiva și, mai mult, să-și pună soarta în mâinile altei persoane. Dar cu tine începe să se obișnuiască. Întrucât o iubesc enorm, mă bucur să văd asta. Acum însă ar fi timpul să mă apuc de citit.

Julie se duse în partea din față a cabinei, își lăsă scaunul pe spate și se cuibări în el.

– Am să o cer în căsătorie. Din nou.

Ash clipi spre Luke:

– Poftim?

– Am decis să o luăm încet, murmură Luke privind în față, spre focul intens al părului ei. Dacă mă refuză, dacă mai vrea să aștepte, am să accept asta. Dar tot o să devină soția mea mai devreme sau mai târziu. Aș prefera mai devreme.

– Acum o lună jurai că n-o să te mai însori niciodată. Și nici măcar nu erai beat.

– Asta fiindcă nu există decât o singură Julie, și credeam că o dădusem în bară cu ea. Sau o dăduserăm amândoi în bară cu relația noastră, explică Luke. Am să cumpăr un inel la Florența și am să-i cer mâna. M-am gândit că ar fi bine să-ți spun, având în vedere că suntem în misiune. Sunt dispus să te ajut cu orice ai avea nevoie, trebuie doar să-mi fac timp și pentru asta. Urează-mi noroc.

– Îți urez. Și nu trebuie să te întreb dacă ești sigur. Văd că ești.

– Nu am fost în viața mea mai sigur. Dar să nu-i spui nimic Lilei. Ar încerca să țină secretul, dar între prietene există un cod special. Cred.

– Secretul este în siguranță cu mine. Îi frângi inima Katrinei.

– Serios? râse Luke.

– Cât se poate de serios. Îți sunt recunoscător pentru asta. Măcar n-o să-mi mai trimită mesaje încercând să mă convingă să te aduc la un club, să mergem undeva cu iahtul sau să te atrag în diverse urzeli de-ale ei.

– Face așa ceva? Are doisprezece ani.

– Are douăzeci şi, da, face aşa ceva. Ţi-am fost ca un scut, omule. Îmi rămâi dator.

– Poţi fi cavalerul meu de onoare.

– Sunt deja.

Ash se gândi la ce însemna să fii sigur şi să mergi înainte, la ce însemna acceptarea. Se gândi la fratele lui, care încercase întotdeauna să obţină prea mult şi nu păstrase niciodată nimic.

Dormea iepureşte când Lila se întoarse în sfârşit şi se lungi lângă el. Când se trezi în cabina întunecată cu ea cuibărită în bratele lui, îşi dădu seama ce îşi dorea.

Ştiuse dintotdeauna să recunoască lucrurile pe care şi le dorea şi găsise o cale de a le obţine.

Acum însă nu îşi dorea ceva anume, ci pe cineva. Pentru a o cuceri pe Lila, avea nevoie de mai mult decât acceptare din partea ei, dar nu putea să identifice precis acel „mai mult". Cum ar fi putut să vadă limpede când avea de înfruntat atâtea obstacole?

Moartea îi adusese împreună. Acela rămânea punctul iniţial de la care se dezvoltase haotic relaţia lor.

Amândoi aveau nevoie de rezolvarea misterului ca să poată vedea limpede calea.

Se uită la ceas şi văzu că urmau să aterizeze în ceva mai mult de o oră.

Răgazul aproape se încheiase.

Coborâră din avion în lumina soarelui italian, fiind aşteptaţi de o maşină cu un şofer tânăr şi pus pe flirt pe nume Lanzo. Pe un ton vesel, într-o engleză excelentă, acesta le ură bun venit la Florenţa şi îi informă că le stătea la dispoziţie în orice moment, din zi sau din noapte, în cursul vizitei lor.

– Vărul meu are un restaurant foarte aproape de hotelul vostru. Iată cartea lui de vizită, veţi avea parte de o servire perfectă. Sora mea lucrează la Uffizi şi vă poate oferi un tur. Unul privat, dacă doriţi.

– Ai o familie mare? îl întrebă Lila.

– O, sì. Am doi fraţi, două surori şi mulţi, mulţi veri.

– Toți în Florența?

– Majoritatea sunt aici, unii nu foarte departe. Am niște veri care lucrează pentru familia Bastone. Vă duc eu la vilă peste două zile. Sunt o familie foarte importantă, iar vila e superbă.

– Ai vizitat-o?

– Sì, sì. Am fost, ah... chelner acolo la niște petreceri. Părinții mei au flori, un magazin cu flori. Uneori duc flori acolo.

– Ești un băiat bun la toate.

– *Scusi*?

– Faci multe servicii. Ai multe talente.

Lanzo conducea ca un nebun, dar la fel conduceau și toți ceilalți șoferi. Lila îl atrase în conversație încă de la aeroport, continuând până intrară în Florența și ajunseră la hotel.

Îi plăcu la nebunie orașul, a cărui lumină o ducea cu gândul la un lan de floarea-soarelui, iar aerul părea să respire artă. Florența se întindea sub o cupolă de albastru estival, cu motociclete gonind și făcând slalom pe străzile înguste, între splendidele clădiri vechi, în jurul piațetelor pline de culoare.

Și oamenii, își spuse ea, atât de mulți oameni de atâtea naționalități, amestecându-se, socializând în cafenele, magazine și biserici minunate.

Acoperișurile cu țiglă roșie fierbeau înăbușit în căldura soarelui de august, deasupra lor înălțându-se curba Domului. O mulțime de flori în culori îndrăznețe răsăreau din ghivece și jardiniere, scânteind pe fundalul zidurilor încinse.

Văzu pentru o clipă șerpuirea lenești a fluviului Arno, întrebându-se dacă timpul avea să le permită să facă o plimbare de-a lungul țărmului curbat, să urce până la poduri – fără a face nimic altceva.

– Aveți un hotel excelent, îi anunță Lanzo. Veți fi serviți ca niște regi.

– Și verii tăi?

– Unchiul meu e portar de noapte aici. Va avea mare grijă de voi, zise tânărul făcându-le cu ochiul când opri în fața hotelului.

Clădirea avea ferestre înalte, cu rame groase, din lemn de culoare închisă, pe fundalul zidurilor văruite. În clipa în care Lanzo opri mașina, un bărbat într-un costum gri perfect ieși să-i întâmpine.

Lila lăsă totul să curgă în jurul ei – managerul, strânsul mâinilor, urările de bun-venit. Se opri pur și simplu pentru o clipă, savurând atmosfera – strada elegantă cu magazine și restaurante, zumzetul traficului, senzația de a se afla într-un loc nou și extraordinar.

Un loc în care, trebuia să accepte, nu ea deținea controlul. Se plimbă prin hol în timp ce Ash se ocupa de detalii. Totul era atât de liniștit și de răcoros, fotoliile mari de piele, lămpile elegante, alte flori.

Julie i se alătură, întinzându-i un pahar:

– Suc de grepfrut roz acidulat. E fantastic. Spune-mi, totul e în regulă? Ai devenit foarte tăcută.

– Sunt fascinată. Totul e atât de frumos și doar o idee ireal. Nu-mi vine să cred că suntem aici toți patru.

– Suntem aici, iar eu mor de nerăbdare să fac un duș. După ce termin de îndepărtat pânzele de păianjen, mă duc direct să vizitez câteva galerii, ca să simt că-mi merit salariul. Mâine o să ne facem puțin timp pentru cumpărături. O să arătăm amândouă ca niște doamne pentru care vizita la vila unei familii florentine de vază face parte din cotidian.

– Ai tras cu urechea!

– Și m-am bucurat că am putut să fac asta, în loc să stau la taclale cu șoferul nostru de un farmec incontestabil – și care probabil are tot atâtea femei topite după el precum verișori.

– Te privește direct în ochi atunci când vorbește cu tine – ceea ce m-a îngrijorat puțin, având în vedere că era la volan. Dar e atât de *mmm*, spuse Lila, negăsind un cuvânt mai potrivit.

Apoi își dădu seama că și Ash făcea exact la fel. Când vorbea cu ea, când o picta, o privea direct în ochi.

Luară ascensorul. Spre mulţumirea Lilei, managerul ce îi însoţea îşi orienta cea mai mare parte a replicilor spre Ash. În cele din urmă, cu o înfloriturăsubtilă a mâinii, îi conduse în ceea ce se dovedi a fi un set de două apartamente combinate.

Spaţios, aerisit, reuşea să îmbine perfect lumea veche cu luxul modern.

Lila se imaginăscriind la micul birou dinspre fereastră, pe care se proiecta imaginea acoperişurilor din oraş, sau luând micul dejun pe terasa însorită, ghemuită cu o carte pe pernele canapelei de culoarea untului. Sau încolăcită în jurul lui Ash în patul maiestuos de sub tavanul aurit.

Luă o piersică perfectă dintr-un bol cu fructe şi, adulmecând-o, intră în baia echipată cu o cabină de duş generoasă, o cadă cu hidromasaj foarte, foarte adâncă şi acri întregi de marmură albă cu vinişoare negre.

Îşi imaginăpe loc momentul romantic – lumânări, Florenţa licărind pe fundalul cerului luminat de lună, ea şi Ash în apa fierbinte şi înspumată.

Trebuia să-şi despacheteze bagajele, să se instaleze, să se orienteze. Avea o rutinăbine exersată pentru primele momente petrecute într-un spaţiu nou. Acum însă continuă să rătăcească, inspirând parfumul piersicii, deschizând larg ferestrele spre aer, spre lumină, spre mirosurile Florenţei.

Se întoarse în camera de zi exact când Ash închise uşa de la intrare.

– Am stat într-o mulţime de locuinţe impresionante, îi spuse ea. Ăsta tocmai a sărit direct pe locul întâi. Unde sunt Julie şi Luke? Nu e cazul să ne pierdem unii de alţii.

– Sunt în apartamentul lor. Julie voia să-şi despacheteze lucrurile, să se spele. Are o listăde galerii pe care trebuie să le viziteze.

– Aşa-i.

– Nu i-ai cerut managerului să-şi declare starea civilă, afilierea politică şi ocupaţiile preferate din timpul liber.

– Știu, am fost nepoliticoasă, râse ea. Eram prinsă în propria mea lume. E minunat să mă aflu în Florența din nou, și nu am văzut-o niciodată exact în lumina asta. Dar știi ce îmi place și mai mult? E minunat să fiu aici cu tine. Și știi ce-mi place chiar mai mult de atât? Să fiu aici cu tine fără ca vreunul din noi să fie nevoit să privească mereu peste umăr. E grozav să te poți relaxa.

– După ce terminăm, nu vom mai avea motiv să ne uităm peste umăr. Putem să ne întoarcem aici sau să mergem oriunde dorești.

Simțind cum inima i se poticnise, Lila învârti piersica în mâini și îl studie atent.

– Asta e o promisiune serioasă.

– Când promit, mă țin de cuvânt.

– Te cred.

Puse piersica deoparte – avea să o savureze mai târziu – fiindcă acum îi venise în minte o altă plăcere pe care să și-o satisfacă.

– Ar trebui să mă ocup de aspectele practice, să despachetez, să-mi pun lucrurile în ordine, dar îmi doresc foarte tare un duș lung, lung și fierbinte, în baia aia uluitoare. Deci... Lila porni spre baie, apoi îi aruncă o privire peste umăr: Ești interesat?

– Cred că aș fi un neghiob să refuz, spuse el arcuind o sprânceană.

– Iar tu nu ești neghiob, remarcă ea descălțându-se fără a se opri din mers.

– Pari destul de vioaie pentru cineva care tocmai a zburat peste Atlantic.

– Ai călătorit vreodată la clasa economică?

– În regulă, m-ai prins.

„Te-am prins", se gândi Lila.

– Chiar și atunci când călătoresc astfel, sunt ca jerseul.

Își scoase elasticul pe care îl folosise pentru a-și prinde părul la spate și îl aruncă pe raftul din sticlă fină.

– Ești ca Jersey-ul?

– Țesătura, nu statul. Nu sunt pretențioasă și rezist bine la călătorii. Curioasă, Lila deschise șamponul aflat într-un coș pe raft și îl mirosi, după care dădu din cap

aprobator. În timp ce-l privea surâzând pe Ash, se dezbrăcă de cămașă, de pantaloni, de maioul de dantelă pe care îl purtase în loc de sutien. Și pot fi folosită îndelung până să încep să dau semne de uzură, completă ea. Luă șamponul și gelul de duș și se îndreptă spre cabină, murmurând: Mătasea e superbă, dar jerseul rezistă mai bine.

Deschise robinetul și intră în cabină, dar lăsă ușa deschisă, numai bine ca să adauge:

– Apropo, am vorbit serios când am spus „lung și fierbinte".

– Da, încep să înțeleg.

Ash o privi în timp ce se dezbrăca, admirând felul în care își ridică fața spre jet, lăsând apa să-i curgă pe păr până deveni lucios ca mătasea.

Când pași în cadă din spatele ei, Lila se întoarse și își împleti mâinile pe după gâtul lui.

– Asta e cel de-al treilea loc în care am făcut sex cu tine aici.

– Eram cumva în comă?

– S-a întâmplat doar în mintea mea, dar a fost excelent.

– Care au fost celelalte două locuri?

– Crede-mă, ai să afli, șopti ea ridicându-se pe vârfuri pentru a veni în întâmpinarea gurii lui.

Ash simți parfum de piersici când Lila îi trecu ușor mâna peste obraz și își lipi corpul, deja umed și cald, de al lui.

Se gândi la țiganca pasională, care provoca un bărbat să o posede, și la zână, trezindu-se leneșă după ce își luase singură un bărbat.

Se gândi la ea, atât de deschisă, atât de dulce – cu mici buzunare secrete în care se afla cu mult mai mult decât ceea ce dezvăluia.

Aburul se ridica în jurul lor, jetul de apă pulsa. Iar mâinile ei goneau pe corpul lui, provocându-l și ispitindu-l.

Dorința de a o avea se propaga în sângele lui ca o vibrație constantă. Crescu acum când o simți lipită

de el, se intensifică precum aburii, izolându-i în acel cocon de apă și fierbințeală.

O ridică în aer încă doi centimetri, ținând-o ca pe o balerină pe poante, răvășindu-i gura, gâtul, până când ea își strânse pumnul în părul lui pentru a-și ține echilibrul. Descătușase ceva în el, simțea acest lucru în bubuitul sălbatic al inimii lui, în cursa aspră a mâinilor lui pe corpul ei.

Încântată de acea emoție, Lila se abandonă nebuniei împreună cu el.

Îi luă în posesie corpul fără cuvinte, copleșit de lăcomie, dorință și de o foame nepotolită de carne. Cu o nerăbdare fără suflu, o prinse de șolduri, o ridică în aer și mai mult. Și se înfipse în ea, cu atâta ardoare și disperare încât Lila țipă, dând drumul unui strigăt de șoc și de triumf în același timp.

A fi dorită astfel – nerezonabil de mult – și a dori la rândul ei era mai mult decât își imaginase vreodată că avea să trăiască. Se agăță de el, respirând gâfâit pe fundalul sunetelor tăioase ale pielii lovindu-se de pielea umedă.

Îl primi în ea, i se dărui, îl posedă în timp ce se lăsă posedată.

Și în cele din urmă, când plăcerea strigă înlăuntrul ei, în sânge și în oase, se abandonă cu totul.

Se agăță de el cu toate puterile; în lipsa acelui sprijin, ar fi prelins într-o baltă pe fundul căzii de duș.

Uitase cu totul unde se aflau, aproape că nu-și mai amintea cine erau, prin urmare nu făcu decât să se țină de el, în urechi răsunându-i bubuitul ca un galop nebun al propriei inimi.

Ash ar fi dus-o la pat dacă ar fi avut forță. În schimb, se agăță la rândul lui de Lila, rămânând sub jetul de apă. Saturat de ea.

Când izbuti să-și recapete răsuflarea, își sprijini obrazul pe crestetul capului ei.

– A fost suficient de fierbinte?

– Cu siguranță.

– Nu foarte lung.

– Uneori oamenii se grăbesc pur și simplu.

– Şi alteori nu.

Ash se dădu uşor în spate şi deschise şamponul. Fără a-şi desprinde privirea de pe chipul ei, îşi turnă şampon în palmă şi îşi trecu mâinile peste părul mătăsos al Lilei, pieptănându-l cu degetele. Apoi o întoarse, îi strânse tot părul sus şi începu să-i maseze scalpul.

Un nou fior îi străbătu pielea:

– Dumnezeule! Ai putea să-ţi câştigi existenţa din asta.

– Toată lumea are nevoie de o plasă de siguranţă.

De data aceasta dură mult.

Ash se trezi în camera întunecată şi se întinse după Lila. Un obicei, deja, îşi dădu el seama. Locul de alături era însă gol.

Se uită la ceas şi văzu că mai era puţin până la prânz. Ar fi fost mulţumit să rămână exact unde se afla – dacă ar fi fost şi ea acolo –, să alunece în somn sau în acea stare intermediară, alături de Lila.

Aşa însă se ridică, trase draperiile şi lăsă soarele italian să se reverse peste el.

Pictase scene ce aduceau mult cu acest peisaj – formele, culorile arse de soare, texturile. Superb, dar prea tipic pentru pânză – pentru pânza lui.

Dar dacă adăuga o femeie pe un cal înaripat, cu părul fâlfâind, cu sabia ridicată, totul se schimba. O armată de femei în piele şi armuri scânteietoare, zburând deasupra oraşului antic. Unde mergeau la bătălie?

Ar fi putut să-l creeze şi să afle.

Ieşind din dormitor, constată că salonul era la fel de gol ca patul. Dar simţi miros de cafea şi, mergând pe urmele lui, o găsi pe Lila în cel de-al doilea dormitor, mai mic, aşezată în faţa laptopului ei la un birouaş cu picioare curbate.

– Lucrezi?

– Dumnezeule! tresări ea. Data viitoare fă cumva să-ţi anunţi prezenţa sau cheamă direct ambulanţa. Bună dimineaţa.

– 'Neaţa. Aia e cafea?

– Am comandat o porție în cameră – sper că este în regulă.

– E mai mult decât în regulă.

– Probabil nu e prea fierbinte. Sunt trează de mai mult timp.

– De ce?

– Ceasul intern, presupun. Apoi m-am uitat pe fereastră și gata cu somnul. Cine poate dormi cu un asemenea peisaj? Ei bine, aparent Luke și Julie, fiindcă nu am auzit nici pâs de la ei.

Ash bău puțină cafea – Lila avusese dreptate, chiar nu era fierbinte. Dar era foarte bună și așa.

– A fost plăcută ieșirea de aseară, spuse ea. Plimbarea, pastele de la cină, un ultim pahar de vin băut împreună pe terasă. Merg așa de bine împreună!

Ash mormăi absent, cu gândul la secretul pe care îl păstra.

– Te tentează micul dejun sau trebuie să mai lucrezi? Eu am de gând să mai comand cafea, oricum.

– Aș putea să mănânc. Gata cu munca deocamdată. Am terminat cartea.

– Poftim? Ai terminat-o? Asta e grozav.

– Nu ar trebui să spun că am „terminat-o", fiindcă încă mai trebuie să o corectez de la un capăt la celălalt, dar în esență e terminată. Mi-am terminat cartea la Florența. Prima am terminat-o în Cincinnati. Nu are chiar același farmec.

– Ar trebui să sărbătorim.

– Mă aflu la Florența. Acest simplu fapt *este* o sărbătoare.

Dar Ash comandă șampanie și o carafă de suc de portocale pentru cocktailuri Mimosa. Lila nu putu să nu fie de acord cu alegerea lui – mai ales când apăru și Julie, cu ochii încă somnoroși, capabilă să spună doar:

– Mmmm!

Era bine să serbeze terminarea cărții cu prietenii, se gândi Lila. Fusese singură în Cincinnati la prima, singură în Londra la cea de-a doua.

– E plăcut, zise ea întinzându-i lui Luke un coș cu produse de patiserie. Nu am fost niciodată în Italia însoțită de prieteni. E foarte plăcut.

– Această prietenă urmează să te târască la cumpărături peste... o oră, decise Julie. Apoi am să arunc o privire la câțiva artiști stradali, să văd dacă nu găsesc vreunul pe care să-l fac celebru și bogat. Ne putem reîntâlni tot aici sau oriunde dorești, îi spuse lui Luke.

– Putem să ne facem program de voie. Am de gând să mă joc de-a turistul, anunță acesta aruncându-i lui Ash o privire cu subînțeles. Îl angajez pe Ash drept ghid personal. Zi liberă, așa-i?

– Da.

„Doar o zi", își spuse Ash. O meritau. A doua zi îi așteptau întrebări, săpături și noi eforturi concentrate. Li se cuvenea un respiro. Iar dacă prietenul lui voia să petreacă acea zi căutând un inel pentru a se putea arunca din nou într-o căsnicie, el avea să-i servească drept trambulină. Așadar, propuse:

– Ce-ar fi să ne reîntâlnim pe la patru? Să bem ceva, să punem la cale următorul pas?

– Unde?

– Știu eu un loc. Am să vă trimit un mesaj.

Trei ore mai târziu, Lila studie cu ochi sticloși grămada impresionantă de încălțări minunate. Pantofi cu toc, fără toc, sandale, în toate culorile imaginabile. Mirosul de piele îi seducea simțurile.

– Nu pot. Trebuie să mă opresc!

– Ba nu trebuie. Julie vorbi pe un ton ferm, studiind pantofii de un albastru electric, ale căror tocuri argintii păreau înalte de un kilometru. Pot să-mi construiesc o ținută în jurul acestei perechi. Tu ce crezi? Sunt ca niște bijuterii pentru picioare.

– Nici măcar nu le pot vedea. Am devenit pur și simplu oarbă la pantofi.

– Am să le iau, la fel și sandalele galbene ca niște narcise. Și sandalele fără toc – astea, cu împletitura elegantă. Acum. Se așeză din nou și luă în mână una dintre

sandalele roşii pe care Lila le încercase înainte de a deveni oarbă la pantofi, decretând: Ai nevoie de astea.

– Nu am nevoie de ele. N-am nevoie de toate astea. Julie, am două plase de lucruri! Mi-am cumpărat o jachetă de piele. Ce-a fost în capul meu?

– Gândul că eşti la Florenţa – şi ce loc mai bun pentru a cumpăra obiecte din piele? Că arată fantastic pe tine. Şi că tocmai ţi-ai terminat cea de-a treia carte.

– Am terminat-o în esenţă.

– Îţi iei sandalele astea, spuse Julie fluturându-le ispititor în faţa ochilor Lilei. Dacă nu, ţi le cumpăr eu.

– Ba n-ai s-o faci.

– Nu poţi să mă împiedici. Pantofii roşii sunt clasici şi interesanţi şi, chiar cu designul ăsta complicat, se vor dovedi rezistenţi ca oţelul. Ai să-i porţi câţiva ani.

– Asta e adevărat. Opoziţia ei slăbea, îşi spuse Lila, slăbea. Ştiu că e o greşeală să merg la cumpărături cu tine, îşi mustră ea prietena. Unde o să-mi ţin toate lucrurile astea? Mi-am cumpărat o rochie albă şi jacheţica aceea albă – nimic nu e mai puţin practic decât albul.

– Ambele arată fantastic pe tine, iar rochia va fi perfectă pentru mâine. Cu astea, zise Julie ridicând o altă pereche – nişte sandale cu barete şi toc de un verde deschis.

Lila îşi acoperi faţa cu mâinile, apoi se uită printre degetele răsfirate:

– Sunt atât de frumoase!

– Cea care nu-şi cumpără pantofi când merge la Florenţa nu e o femeie adevărată.

– Hei!

– Şi poţi să laşi orice doreşti la mine acasă, ştii asta. De fapt mă gândesc serios să îmi caut un apartament mai mare.

– Poftim? De ce?

– Cred sincer că vom avea nevoie de mai mult spaţiu după ce îi cer lui Luke să fie soţul meu.

– Sfinte Sisoie! Năucită, Lila sări în picioare, apoi se aşeză imediat la loc. Vorbeşti serios?

– M-am trezit azi-dimineaţă, m-am uitat la el şi mi-am dat seama că asta e ceea ce îmi doresc. Cu un zâmbet

visător, Julie își duse o mână la inimă. El e tot ce mi-am dorit vreodată. Îl vreau alături în fiecare dimineață – și vreau să-i fiu și eu alături. Așa că am să-l cer în căsătorie. Nici măcar nu am emoții, fiindcă dacă mă refuză am să-l împing pur și simplu în fața unei mașini.

– N-o să te refuze. Întinzându-se spre Julie, Lila o prinse într-o îmbrățișare strânsă, legănată. Asta e grozav! exclamă ea. Trebuie să mă lași să te ajut cu organizarea nunții. Știi cât de bine mă pricep la organizat.

– Știu, și am să te las. De data asta îmi doresc și o nuntă – s-ar putea chiar să port alb.

– În mod cert ai să porți alb, decretă Lila.

– Atunci în mod cert am s-o fac. Nu trebuie să fie o nuntă uriașă, nebunească, dar trebuie să fie adevărată.

– Flori, muzică și oameni ștergându-se la ochi cu batistele.

– Le vreau pe toate de data asta. Nu mai fugim în lume să ne căsătorim în fața unui judecător de pace. Sub ochii rudelor și ai prietenilor, cu prietena mea cea mai bună drept domnișoară de onoare, o să-mi rostesc jurămintele față de el. Și de data asta le vom respecta.

– Sunt atât de fericită pentru tine!

– Nu i-am lansat încă întrebarea, dar presupun că mă voi simți ca tine când ți-ai terminat cartea. Radiantă, Julie o sărută zgomotos pe obraz și spuse: Cumpărăm pantofii.

– Cumpărăm pantofii.

Acum aveau trei plase, reflectă Lila când ieșiră din magazin. Își jurase că nu avea să-și cumpere decât articole esențiale, practice, cu un bun raport calitate-preț, pentru a le înlocui pe cele pe care le aruncase.

Se minți singură, dar, la naiba, era foarte încântată de acest lucru.

– Cum ai de gând să-l întrebi? vru ea să știe. Când? Unde? Am nevoie de toate detaliile astea înainte să ne întâlnim cu ei.

– În seara asta. Nu vreau să aștept.

– Pe terasă, la apus. Pentru Lila fu suficient să închidă ochii pentru a-și imagina. Apus la Florența. Crede-mă, știu cum să pregătesc o scenă.

– Apus, oftă Julie. Pare perfect.

– Așa va fi. Voi avea grijă ca Ash și cu mine să stăm deoparte. Veți bea puțin vin – tu vei purta ceva fabulos, apoi, în timp ce soarele coboară la orizont, iar cerul de deasupra orașului se colorează în roșu, auriu și alte nuanțe superbe, îl vei întreba. Apoi va trebui să vii imediat să ne spui ca să putem închina toți în sănătatea voastră – apoi vom ieși la restaurantul vărului lui Lanzo pentru a sărbători.

– S-ar putea ca asta să nu se întâmple imediat.

– Măcar atât poți să faci după ce m-ai terorizat să cumpăr trei plase de haine: să amâni sexul de logodnă până după ce sărbătorim.

– Ai dreptate. Gândeam egoist. Ce-ar fi să...

Dintr-odată, Lila o prinse de braț și murmură:

– Julie, uite!

– Ce-i? Unde?

– Acolo, în față. Tocmai coteşte pe... Haide.

Trăgând-o de mână, Lila o luă la fugă.

– Ce-i? Ce-i? Ce-i?

– E femeia, Tipa Asiatică Sexy – Jai Maddok, cred.

– Lila, nu poate fi ea. Încetinește.

Fără s-o asculte, Lila țâșni spre colțul străzii, însă nu o mai văzu decât pentru o fracțiune de secundă.

– Ea e. Ține astea, zise ea aruncându-i plasele prietenei sale. Mă duc după ea.

– Ba nu te duci. Julie se folosi de statura ei impozantă ca să-i blocheze calea. În primul rând, nu e ea, cum ar putea fi ea? Și chiar dacă e ea, nu te apuci s-o urmărești de una singură.

– Vreau doar să mă lămuresc – și să văd unde merge. Mă duc.

Mai mică, dar mai hotărâtă, Lila fentă, aplecă puțin capul și trecu pe lângă blocajul lui Julie.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

Împovărată de plase, Julie porni greoi după ea, în același timp scoțându-și telefonul.

– Luke, o urmăresc pe Lila, iar ea crede că o urmărește pe femeia ucigașă. Asiatica. E prea rapidă pentru mine, nu pot... Nu știu unde suntem. Unde suntem? Aleargă spre o piață, una mare. Eu mă feresc de turiști. E... e cea cu fântâna – Neptun. Luke, am s-o pierd într-un minut, se mișcă repede. Piazza della Signoria! Văd statuia lui Bandinelli *Hercule și Cacus*. Grăbește-te.

Fugi cât de repede putu pe lângă fântână, dar Lila câștigase prea mult avans.

capitolul 23

Lila încetini și se strecură în spatele unei statui. Femeia pe care o urmărea înainta într-o cadență constantă, cu un pas hotărât. Era Jai Maddok, nu încăpea îndoială. Felul în care se mișca, înălțimea ei, părul, silueta, toate îi confirmau prima impresie.

Își puse ochelarii de soare și se amestecă într-un grup de turiști, apoi se desprinse de ei, reducând puțin distanța, în timp ce ținta ei trecea grăbită pe sub arcadele largi.

Lila știa exact unde se afla.

O urmări pe stradă, încercând să păstreze între ele o distanță pe care o estimă la o jumătate de cvartal. Dacă femeia se uita în urmă, avea să se lase cu bătaie sau cu fugă, însă nu merita să se gândească de pe acum la varianta optimă.

Jai coti după un alt colț în același ritm vioi, după care intră într-o clădire veche și elegantă.

Locuințe particulare – apartamente, stabili Lila, care își scoase telefonul pentru a tasta adresa. Exact în acel moment, aparatul sună.

– Unde naiba ești? o întrebă Ash.

– Mă aflu pe Via della Condotta, lângă Piazza della Signoria. Tocmai am văzut-o pe Jai Maddok intrând într-o clădire. De apartamente, cred.

– Pornește înapoi spre piață. Acum. Vin spre tine.

– Sigur. Putem... Se crispă când Ash îi închise. Au, murmură ea; după o ultimă privire spre imobil, porni cuminte spre piață.

Când îl văzu venind, decise că „Au" nu era suficient de grăitor. Furia brută, turbată, din ochii lui o plesni ca un dos de palmă.

– Ce dracu' a fost în capul tău?

– M-am gândi că, uite, aia e femeia care vrea ceea ce avem noi și pe care nu o deranjează să ucidă pentru asta.

Ash o prinse de braț și începu să o târască rapid după el în direcția de unde venise.

– Ia-o ușor, Ashton!

– Nici măcar să nu te gândești să-mi spui să o iau ușor. Te las singură o după-amiază și tu o tulești după cineva care a încercat să te ucidă? Poate că te înșeli.

– *Chiar* era ea. Mai important e ce caută la Florența. De unde știa că suntem aici, fiindcă a naibii să fiu dacă e o coincidență.

– Nu, cel mai important e că ți-ai asumat un risc idiot făcând acest lucru. Ce făceai dacă te ataca din nou?

– Ar fi trebuit să mă ajungă din urmă mai întâi, și am dovedit deja că sunt mai rapidă decât ea. Iar de data aceasta eu aș fi luat-o prin surprindere, nu invers. Și nu m-a observat. Voiam să văd unde merge, și am văzut. Am obținut o adresă. Exact la fel ai fi procedat și tu.

– Nu poți să fugi așa de capul tău. Te-a rănit deja o dată. Trebuie să știu că pot să am încredere în tine, Lila.

Parcă vorbea cu un copil neascultător, își spuse ea, simțind cum îi sporea iritarea.

– Nu e o chestiune de încredere, nu pune problema așa. Am zărit-o și nu puteam să irosesc această șansă. Pe deasupra, am obținut o adresă – m-ai auzit? Știu unde se află în acest moment.

– I-ai văzut fața?

– Suficient din ea. Nu sunt proastă să o înfrunt direct. Am văzut-o destul de bine ca s-o recunosc. Pune la socoteală înălțimea, silueta, părul, felul în care

se mişcă. Ne-a urmărit. Ar fi trebuit să ne uităm totuşi peste umăr.

– Slavă Domnului! Julie, care se cocoţase pe Fântâna lui Neptun, se dădu jos şi se năpusti să-şi îmbrăţişeze prietena, apoi o scuturâ: Eşti nebună?

– Nu, şi îmi pare rău că te-am lăsat baltă, dar trebuia să ţin pasul cu ea.

– Nu ai voie să-mi tragi o asemenea sperietură. Nu ai voie, Lila.

– Îmi pare rău. Sunt O.K. Surprinzând privirea lui Luke, Lila continuă pe un ton spăsit: Şi tu eşti furios pe mine. Bine, trei la unu, trebuie să mă înclin în faţa majorităţii. Îmi pare rău. Detest gândul că mi-am supărat prietenii cei mai buni. Sunteţi furioşi, înţeleg, dar putem să lăsăm asta deoparte doar pentru un minut şi să sunăm la poliţie? Ştiu unde se află în acest moment o infractoare căutată pe plan internaţional.

Fără un cuvânt, Ash îşi scoase telefonul. Lila dădu să spună ceva, însă el se îndepărtă.

– Îşi ieşise din minţi, îi spuse Luke. Nu răspundeai la telefon, nu ştiam unde te afli sau dacă eşti teafără.

– Nu l-am auzit. Era în poşetă, şi e gălăgie în jur. L-am scos să scriu adresa şi am răspuns imediat ce l-am auzit sunând. Îmi pare rău.

– Dă-mi adresa, îi ceru Ash, care venise lângă ea, apoi îi întoarse spatele din nou.

– Va sta aşa nervos multă vreme? îl întrebă ea atunci pe Luke.

– Depinde.

– I-am transmis informaţia inspectorului Fine, zise Ash. Vor reuşi să ia legătura cu poliţia locală mai repede decât un turist străin. Ar trebui să ne întoarcem la hotel, să verificăm dacă suntem în siguranţă acolo.

Era din nou depăşită numeric, îşi spuse Lila, aşa că nu se împotrivi.

Ash trecu pe la recepţie înainte de a-i conduce la ascensor.

– Nu a venit nimeni pe aici, nici nu a sunat nimeni să întrebe de noi – nici unul dintre noi. Personalul

hotelului nu va direcționa nici o comunicare spre apartament, nici nu va confirma că suntem înregistrați. Dacă e aici și ne caută, asta îi va scădea șansele să ne găsească.

– E aici. Nu m-am înșelat.

– Le-am oferit descrierea ei, urmă Ash ignorând întreruperea. Paznicii hotelului vor fi cu ochii în patru în caz că apare.

Coborâră din ascensor și porniră spre apartament.

– Am de dat niște telefoane, anunță el, după care ieși direct pe terasă.

– Să fii tratat cu răceală e oribil.

– Încearcă să-ți imaginezi cum s-ar simți el dacă ai fi pățit ceva, sugeră Luke. Faptul că nu ai pățit nimic nu anulează cele zece minute de teamă. Peste o clipă, îmbunat, o sărută pe creștet: Cred că ne-ar prinde bine tuturor ceva de băut.

Înfrântă, Lila se așeză, în vreme ce Luke deschise o sticlă de vin.

– Nu ai voie să stai posomorâtă, o mustră Julie, care se aruncă într-un fotoliu.

– Nu stau posomorâtă. Adică da, asta fac, dar dacă toată lumea ar fi furioasă pe tine, și tu ai sta posomorâtă.

– Eu nu aș fi fugit ca un iepure nebun după o ucigașă recunoscută.

– Am urmărit-o, reacționând rapid și cu prudență. Și am spus că îmi pare rău. Nimeni nu zice: Bravo, Lila, pentru că ai aflat unde stă.

– Bravo, spuse Luke oferindu-i un pahar de vin. Să nu mai faci asta niciodată.

– Nu fi supărată, Julie. Am cumpărat pantofii, se pisici Lila.

– Asta-i drept. Nu am reușit să țin pasul. Dacă mi-ai fi dat o șansă, aș fi venit cu tine. Atunci am fi fost două dacă s-ar fi întâmplat ceva.

– Tu nu m-ai crezut că am văzut-o cu adevărat.

– Nu la început, dar apoi m-a înspăimântat gândul că într-adevăr ai văzut-o. Recunosc însă că ai cumpărat pantofii. Și dacă tot veni vorba, adăugă ea, ridicându-se

în picioare când Ash intră în cameră, ar trebui să-mi pun trofeele la locul lor. Luke, trebuie să vii să vezi ce mi-am luat.

Se eschiva sau era discretă? se întrebă Lila. Probabil câte puțin din amândouă, decise ea, în timp ce Luke luă plasele lui Julie și cei doi porniră spre partea lor de apartament.

– Mi-am cerut scuze de la ei din nou, începu Lila. E cazul să-mi cer și de la tine încă o dată?

– Am vorbit la aeroportul unde ne ținem avioanele familiei. Tonul lui, calm și vioi, era în antiteză deplină cu fierbințeala ce-i clocotea în ochi. Cineva, dându-se drept secretara tatei, i-a contactat pentru a confirma informațiile legate de zborul meu. Nu a fost secretara tatei.

– Deci ne-a urmărit.

– E destul de probabil. Ash își turnă un pahar de vin și continuă: Am făcut rezervarea pentru Lanzo și apartamentul ăsta separat, pe baza unei recomandări pe care mi-a dat-o sora mea Valentina cu mai bine de un an în urmă. Va fi mai dificil pentru ea să ne găsească astfel, dar, dacă face suficiente săpături, s-ar putea să reușească.

– Ar trebui să-i spunem lui Lanzo.

– I-am spus eu deja.

– Poți să fii furios pentru cum am procedat, dar nu e mai bine să știm? Oricare dintre noi s-ar fi putut separa de grup să meargă după o înghețată și să dea nas în nas cu ea. Acum știm.

– Ești implicată în povestea asta din cauza mea. Nu poți să negi. Oliver și-a pierdut viața din cauza propriilor lui acțiuni, dar adevărul e că nu am fost atent. L-am implicat și pe Vinnie în problemă, nu am anticipat nici o clipă. Asta nu o să se mai întâmple și cu tine. Se întoarse din nou spre ea, cu furia la apogeu: Nu o să se întâmple și cu tine. Ori îmi dai cuvântul tău de onoare că nu ai să mai pleci nicăieri de capul tău, indiferent pe cine sau ce crezi că vezi, ori te urc în avion și te trimit înapoi la New York.

– Nu poți să mă urci nicăieri. Poți să mă dai afară, dar aici se termină autoritatea ta.

– Vrei să testăm ipoteza asta?

Lila se ridică furioasă din fotoliu şi începu să se plimbe prin încăpere.

– De ce mă încolţeşti astfel?

– Fiindcă însemni prea mult pentru mine ca să mă mulţumesc cu orice altceva. Ştii bine asta.

– Ai fi procedat şi tu exact la fel ca mine.

– Atunci această conversaţie ar fi fost diferită. Am nevoie să-mi dai cuvântul tău de onoare.

– Ar fi trebuit doar să spun: „O, vai, uite-o pe Jai Maddok, asasin internaţional, care ne-ar vrea pe toţi morţi", apoi să îmi continui cumpărăturile cu Julie?

– Ar fi trebuit să spui „Cred că aia e Jai Maddok" şi să îţi scoţi telefonul, să mă suni. Atunci, dacă ai fi urmărit-o, eu aş fi fost deja pe drum spre tine. Ne-am fi aflat permanent în legătură şi nu aş fi stat cu teama că poate te-a atacat şi ţi-a spintecat măruntaiele cu lama în timp ce eu umblam să îţi cumpăr un nenorocit de lănţişor.

– Nu vorbi urât. Da, ai dreptate. Nu sunt obişnuită să mă consult cu nimeni.

– Obişnuieşte-te.

– *Încerc*. Tu ai o jumătate de milion de fraţi, o familie enormă. Eşti obişnuit să te consulţi, să verifici, să fii consultat. Eu sunt de capul meu de câţiva ani, fiindcă aşa am ales. Nu m-am gândit niciodată că am să vă sperii, pe nici unul dintre voi. Eu... şi tu însemni mult pentru mine. Nu suport gândul că am stricat totul, între noi – cu toată lumea.

– Îţi cer să-mi dai cuvântul tău de onoare. Poţi să o faci sau poţi să nu o faci.

Era depăşită numeric, îşi spuse Lila din nou, chinuindu-se să-şi înăbuşe mânia. Când trei oameni care ţineau la ea vedeau lucrurile la fel, trebuia să admită că perspectiva ei avea nevoie să fie ajustată.

– Pot să-ţi dau cuvântul meu de onoare că am să încerc să nu uit că există cineva cu care trebuie să mă consult, că e important pentru el să o fac...

– În regulă.

Lila își permise să răsufle, mai tremurător decât s-ar fi așteptat. Nu o deranja să se certe, dar nu putea să o facă atunci când înțelegea clar unde greșise.

– Detest gândul că ți-am provocat atâta îngrijorare, că nu am auzit telefonul ăla tâmpit când ai încercat să dai de mine. Dacă rolurile ar fi fost inversate, aș fi fost și eu speriată, aș fi fost furioasă. Am reacționat așa cum sunt obișnuită să reacționez și... Mi-ai cumpărat un lănțișor?

– Mi s-a părut gestul potrivit la momentul respectiv. Acum nu mai sunt atât de sigur.

– Nu poți să rămâi furios pe mine. Sunt de-a dreptul fermecătoare.

– Sunt destul de furios.

Clătinând din cap, Lila îl cuprinse atunci drăgăstos cu brațele.

– Sunt foarte fermecătoare. Și îmi pare sincer rău.

– Ea ucide oameni, Lila. Pentru bani.

– Pot să îți spun că am fost prudentă, dar tu nu ai fost acolo, așa că n-ai de unde să știi. Avea o poșetă mare, elegantă, nici o plasă de cumpărături și nu purta tocuri de data asta. Nu s-a uitat deloc în urmă. Mergea ca o femeie care știe că are de ajuns undeva. Fie locuiește în clădirea aceea, fie se întâlnea cu cineva acolo. Am putea suna să transmitem o informație anonimă la poliția locală.

– Fine și Waterstone se ocupă de asta.

– Deci noi ne mulțumim să așteptăm?

– Corect. Iar mâine mergem să ne întâlnim cu Bastone, conform planului. Aruncând o privire la plasele de cumpărături, Ash se interesă: Alea sunt toate ale tale?

– E vina lui Julie. Ar trebui să-i lăsăm să plece, pe ea și pe Luke. Știu că voia să vadă lucrările câtorva artiști.

– Mergem toți. Din acest moment, rămânem toți împreună.

– În regulă. „Adaptează-te", își aminti Lila. Rămânem împreună.

*

Chiar dacă erau din nou nevoiți să privească peste umăr, Lila își spuse că le prindea bine tuturor să iasă pur și simplu, să se plimbe împreună, să fie împreună. Înaintară agale pe pod, cu râul curgând sub ei, pentru ca Julie să poată studia și evalua tablourile ce se realizau pe loc și să schimbe câteva vorbe cu artiștii.

– Nu pricep niciodată despre ce vorbește când se lansează în discuții despre artă, comentă Lila la urechea lui Luke. După cum nu pricep nici ce spune Ash.

– Nu știu să traduc, dar îmi place tabloul la care se uită.

Lila privi scena de vis reprezentând o curte, în care florile se revărsau din ghivece, cățărându-se nebunește pe un perete cu tencuială zgrunțuroasă. O mică dramă era în desfășurare, cu un copil mic plecându-și capul deasupra unui ghiveci spart și o femeie care-l certa din prag, cu mâinile în șolduri.

– Ea are un mic zâmbet pe chip – doar o umbră, observă Lila. Îl iubește pe băiețelul ei trist și rușinat. O să-l pună să strângă cioburile, apoi vor replanta împreună florile.

– Aș zice că înțelegi mult mai mult decât mine. Dar văd că lui Julie îi place, suficient cât să se uite și la alte câteva picturi ale artistului.

– Și nu putem să neglijăm nici munca ta. Va trebui să vizităm câteva patiserii înainte să ne întoarcem la New York. Ce greu va fi!

– Am fost la câteva azi-dimineață. Am gustat un *cornetto al cioccolato* pe care cred că pot să îl reproduc și am primit un pont în legătură cu vreo câteva patiserii secrete.

– Ce e secret la ele?

– Trebuie să le vânezi îndepărtându-te de cărarea bătută. Sunt patiserii industriale, îi explică el. Scot primele tranșe în toiul nopții, pentru cafenele. Teoretic nu au voie să vândă către persoane fizice, dar o fac – neoficial.

– O vânătoare în toiul nopții în căutare de patiserii secrete. Clar mă bag. Julie spunea că vrei să deschizi un al doilea local. Povestește-mi despre asta.

Străbătură la braţ şirul de artişti până când, îmbujorată de succes, Julie li se alătură.

– E posibil să fi schimbat o viaţă. Şeful mi-a dat verde să semnez un contract cu artistul care a pictat puştiul din curte. În imagine e chiar el. Scena evocă o amintire din copilărie, cu mama lui şi un mic accident cu o minge de fotbal dintr-o după-amiază de vară.

– Ce drăguţ! Îmi place la nebunie.

– Lucrările lui sunt vii şi spun o poveste. Luăm trei. Primul lucru pe care l-a făcut – după ce m-a sărutat – a fost să îşi sune soţia.

– Şi asta e drăguţ.

– Deci m-am ales cu nişte încălţări fabuloase, ca nişte bijuterii pentru picioare, şi cu un nou artist pentru galerie. Râzând, Julie ridică braţele în aer: Am avut o zi desăvârşită.

Luke o prinse de mână şi o învârti, făcând-o să râdă din nou.

– Nimic nu e desăvârşit fără îngheţată. Ai chef de aşa ceva? îl întrebă pe Ash.

– Sigur.

– Dacă avem îngheţată în program, trebuie să merg mai mult pe jos ca să o merit. Julie aruncă o privire în spate, apoi se uită la Ash. Ţi-au plăcut lucrările lui?

– Simţeai mirosul florilor, căldura, ghiceai exasperarea amuzată a mamei şi resemnarea băiatului faţă de ceea ce urma să se întâmple. Pictează cu sufletul, nu doar cu tehnică.

– Aceeaşi impresie am avut-o şi eu. Nici măcar nu are un agent. Sper să se ocupe de asta.

– I-am dat câteva nume, spuse Ash. Odată ce vine la New York, cred că îşi va face câteva contacte.

– Tu mai ţii minte prima vânzare pe care ai făcut-o? se interesă Lila.

– Toată lumea o ţine minte pe prima.

– Ce anume a fost?

– Eu i-am spus *Surorile*. Trei zâne ascunse în pădure, privind un călăreţ care se apropie. Tocmai îl terminasem, lucrând în grădina complexului, când tatăl meu

a adus-o pe femeia cu care avea o relație la vremea respectivă, ca să mă cunoască. Ea a vrut tabloul, iar el i-a spus că-l poate avea.

– Așa, pur și simplu?

– El nu înțelegea ce făceam sau ce încercam să fac, la vremea respectivă. Ea da. Era agent. Am crezut întotdeauna că tata a adus-o la mine ca să-mi spună să o las baltă. În schimb, mi-a dat cartea ei de vizită, s-a oferit să mă reprezinte și a cumpărat tabloul imediat. E și în prezent agentul meu.

– Ador finalurile fericite – și înghețata. Fac eu cinste, anunță Lila.

– O scuză tangibilă pentru povestea de mai devreme.

Se plimbau acum pe aleea largă a Grădinilor Boboli. Ash o conduse spre eleșteul din care se înalță Andromeda și îi ceru:

– Stai jos aici, așezată turcește.

Lila se supuse, crezând că voia o fotografie, apoi flutură din mâini când el scoase carnețelul de schițe.

– Un aparat foto e mai rapid!

– Am ceva în minte. Cinci minute. Întoarce-ți capul, doar capul, spre apă. Bun.

Lila se resemnă să pozeze, în timp ce Luke și Julie se îndepărtară.

– O să-i ia ceva timp, prezise Julie.

– Știu cum funcționează treaba asta. Luke îi ridică mâna în aer, cum obișnuise să facă și în adolescență, și își apăsă buzele pe încheieturile degetelor ei. E foarte frumos aici. Hai să stăm jos un minut, să ne relaxăm.

– E o zi superbă. A fost o zi superbă, chiar și cu pauza de un înalt dramatism. Arată bine împreună, nu-i așa? Eu nu-l cunosc pe Ash la fel de bine ca tine, dar nu l-am văzut niciodată atât de preocupat de o femeie cum e cu Lila. Iar pe ea o cunosc. E nebună după el, și asta este o adevărată premieră.

– Julie.

– Mmm, făcu ea înclinându-și capul pe umărul lui.

– Te iubesc.

– Știu. Și eu te iubesc. Asta mă face atât de fericită!

– Vreau să te fac fericită, Julie, spuse Luke întorcând-o cu faţa spre el. Vreau să ne facem fericiţi unul pe celălalt, pentru tot restul vieţii. Scoase cutia de bijuterii din buzunar, o deschise şi rosti: Mărită-te cu mine, după care putem să începem.

– O, Doamne! Luke!

– Nu spune nu. Spune „să mai aşteptăm", dacă trebuie neapărat, dar nu spune nu.

– Nu? N-am de gând să spun nu. Aveam de gând să te cer eu în seara asta. La apusul soarelui. Plănuisem totul.

– Aveai de gând să-mi ceri să te iau de nevastă?

– Nu vreau să mai aştept, spuse Julie aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Nu vreau să mai aştept. Vreau să ne căsătorim iar, ca şi cum ar fi prima dată. Mi-ai cumpărat un inel!

– Nu am vrut să-ţi iau unul cu diamant. Un nou început. Deci, făcu Luke punându-i pe deget smaraldul cu tăietură pătrată, pentru ziua de azi şi toate zilele de mâine pe care vom reuşi să le trăim împreună.

– Ne-am găsit unul pe celălalt! Ochii ei se umplură de lacrimi când îi prinse faţa în mâini, iar piatra preţioasă scânteie în soarele alb. Şi e perfect, Luke, murmură ea lipindu-şi buzele de ale lui. Noi suntem perfecţi.

Dură mai degrabă douăzeci de minute decât cinci, dar Ash veni în cele din urmă lângă ea, se lăsă pe vine şi-i arătă carnetul de schiţe.

Lila studie diversele perspective în care stătea aşezată printre tufişuri, cu apa în fundal. Ash o pusese să ridice mâna, cu palma în sus.

– Ce anume sunt?

– O zeiţă contemporană, absorbind forţe noi din cele vechi. S-ar putea să-l realizez în cărbune, o absenţă a culorii, cu o sugestie de furtună în colţul de vest al cerului.

Se ridică şi-i întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice la rândul ei.

– Şi toate astea ţi-au fost inspirate de eleşteu?

– De tine, spuse el simplu, apoi privi în jur. Uite-i acolo. O luă pe Lila de mână și se apropiară de bancă. Scuze. Am uitat de mine.

– Și eu, zise Julie întinzând mâna în față.

– O, ce inel superb. Când l-ai... O, Dumnezeule!

– Ne căsătorim.

Julie sări în sus, o îmbrățișă pe Lila, apoi pe Ash.

– Cum rămâne cu apusul?

– Mi-a luat-o Luke înainte.

– Felicitări. Sunt atât de fericită! exclamă Lila îmbrățișându-l la rândul ei pe Luke. Trebuie să ciocnim în sănătatea voastră.

– Știu eu un loc, îi anunță Ash.

– Ai mai zis asta. Condu-ne la el. O să bem pentru iubirea adevărată, pierdută, apoi regăsită.

– Scuze, spuse el, când îi sună telefonul. Trebuie să răspund.

– E...

Ash nu făcu decât să ridice un deget și se îndepărtă.

„Concentrează-te asupra momentului", își impuse Lila.

– Avem o nuntă de organizat.

– Și încă rapid. Sfârșitul lunii septembrie.

– Asta chiar e rapid, dar mă descurc. Trebuie să alegem locul. Am să fac o listă. Și... Ce e? întrebă ea când Ash se întoarse.

– Nu au găsit-o acolo. Pe Maddok.

– Sunt sigură că ea era. Am văzut-o intrând.

– Nu te-ai înșelat. Ea era – dar nu au găsit-o acolo. În schimb au găsit un dealer de artă cu numele de Frederick Capelli. Îi tăiase gâtul.

Jai îi trimise angajatorului un mesaj din apartamentul ei elegant din Florența:

Pachetul a fost livrat.

Fusese destul de simplu, își spuse ea, punând deoparte telefonul și așezându-se să își curețe temeinic cuțitul. Această mică misiune suplimentară îi adăuga bani

în cont, iar eficiența cu care o îndeplinise urma să fie pe placul angajatorului. Avea nevoie de ceva care să încline balanța în favoarea ei după acel eșec ridicol din New York.

Cățeaua aia slabă nu ar fi trebuit să-i scape niciodată din mână, trebuia să admită că fusese neglijentă în această privință. Cine s-ar fi gândit că pipița aia osoasă avea suficient tupeu să fugă – sau că era capabilă să dea un pumn adevărat?

Nu avea să uite.

Nu ea era de vină pentru ceea ce păţiseră Oliver şi târfa lui, precum şi unchiul lui cu sentimente nobile. Fusese nevoită să colaboreze cu un neghiob, şi încă unul care nu se putea stăpâni.

Dar înțelegea foarte bine că angajatorului ei nu-i plăceau scuzele.

Își studie cuțitul, îl privi sclipind curat și argintiu în lumina ce se strecura pe fereastră. Comerciantul de artă fusese ușor și rapid de ucis – îl trimisese pe lumea cealaltă cu o singură tăietură.

Momentul în care îi sfâșiase gâtul îi înseninase ziua, deși fusese o crimă jalnic de banală. Aruncă o privire spre ceea ce considera a fi bonusul ei: portofelul lui în care se aflau câteva bancnote foșnitoare, ceasul de mână – un Cartier antic –, inelul pentru degetul mic, al cărui diamant avea o greutate decentă și o luminozitate bună.

Zăbovise suficient pentru a scotoci prin apartament, luând obiecte de valoare ușor de transportat. Dintr-o toană de moment luase și o cravată Hermès.

Avea să se descotorosească de toate în afară de cravată – aceea avea să ajungă în colecția ei personală.

În fond, îi plăceau micile ei suveniruri.

Iar poliția avea să ancheteze crima, cel puțin inițial, ca pe un jaf ce luase o întorsătură proastă.

Dar Capelli era mort fiindcă îl omorâse ea și pentru că nu localizase oul, așa cum promisese, așa cum Oliver Archer o făcuse.

Nimeni nu avea să-i simtă lipsa până lunea următoare, ceea ce îi lăsa timp suficient să-l găsească pe Archer și căţeaua lui.

Reușise să le dea de urmă, și nu-i fusese ușor. Fusese o decizie bună să plătească – din propriul buzunar – pentru o locuință din care să poată supraveghea mansarda lui Archer. Și avusese noroc să-i zărească limuzina, să îl vadă plecând cu o valiză.

Dar norocul nu însemna nimic fără talent. Urmărirea lui până la aeroport, faptul că obținuse printr-o minciună datele zborului, toate acestea necesitaseră talent. Angajatorul fusese destul de mulțumit ca să accepte s-o trimită la Florența cu unul dintre avioanele lui.

Archer își luase o scurtă vacanță ca să se refacă după tragedie, presupunea Jai. El și amicii lui nu aveau habar că-i supraveghea și, astfel, aveau să fie cu atât mai neglijenți.

Un om ca Archer, cu banii lui, se cazase probabil la un hotel grandios sau închiriase o locuință privată. Aveau să viziteze atracțiile tipice pentru turiști, printre care colecțiile de artă ocupau un loc important.

Acum că livrase pachetul, putea să înceapă vânătoarea.

Iar vânătoarea avea să fie urmată de ucidere. Aștepta cu nerăbdare acel moment.

Vârî cuțitul în trusa de piele, făcută la comandă, în care își ținea toate armele ascuțite, și o împături cu atenție. Intenționa să folosească mai multe lame pe căţeaua care îi spărsese buza.

Sărbătoriră ciocnind paharele cu băuturi spumante la o masă de pe trotuar, în timp ce viața Florenței se scurgea pe lângă ei.

Jai Maddok nu-și făcuse apariția, se gândi Lila, care studia fețele trecătorilor chiar și atunci când discuta despre detaliile nunții lui Julie.

– Am înțeles, zise ea bătând cu un deget în masă. Îți dorești eleganță simplă, cu o doză serioasă de amuzament. Ritualul și tot ce simbolizează acesta, urmat de o petrecere sălbatică.

– Cam asta-i tot. Julie îi zâmbi lui Luke. E tot şi pentru tine?

– Tu eşti tot pentru mine.

– Uau! Ai adunat o grămadă de buline albe, remarcă Lila când Julie se aplecă să-l sărute. Mă bucur că am ochelarii de soare pe ochi, fiindcă strălucirea pe care o radiaţi voi doi e orbitoare. Poate ar trebui să oferim ochelari de soare ca mărturii de nuntă. Am să-mi notez asta.

– Glumeşte, râse Julie.

– Poate. Cu siguranţă nu glumesc în privinţa scotocirii prin magazine după ceea ce este de departe cel mai important element al nunţii – rochia de mireasă. Dacă avem timp, ar trebui să aruncăm o privire chiar aici, în Florenţa.

– Mi-ai citit gândurile.

Lila îl înghionti uşor pe Ash:

– Eşti foarte tăcut.

– Bărbaţii, din experienţa mea, se implică prea puţin în organizarea şi executarea nunţilor. Ei doar îşi fac apariţia la timp, şi aici se sfârşeşte rolul lor.

– Mai gândeşte-te. Am să pregătesc o listă cu sarcinile tale, domnule Cavaler de Onoare. Poţi să începi un alt tabel faimos. Cred...

Se întrerupse când sună telefonul lui Ash.

– Archer, răspunse el. Da. În regulă. Nici un nume? Nu, este exact cum trebuia, mulţumesc. Da, aşa e bine. Mulţumesc din nou. Încheie convorbirea şi ridică din nou paharul: O femeie a sunat la hotel, cerând să i se facă legătura la camera mea. După cum am solicitat, la recepţie i s-a spus că nu sunt înregistrat acolo. Şi nici tu, Lila, căci a întrebat şi de tine.

– A început verificările.

– Şi dacă nu ai fi văzut-o tu, nu le-aş fi cerut celor de la recepţie să spună oricăror eventuali vizitatori sau apelanţi că nu suntem înregistraţi acolo.

– Iar ea ar fi ştiut unde suntem cazaţi. Deci astea sunt câteva bile albe importante pentru mine.

– A o observa şi a fugi după ea sunt două lucruri diferite. Dar încep să mă înmoi. Hai să mai comandăm

o tură, iar tu poți să te distrezi încercând să o găsești în mulțime.

- O făceam la modul subtil.

Mulțumindu-se să zâmbească, Ash îi făcu semn chelnerului.

capitolul 24

Lila își puse rochia albă și pantofii cei noi și fu nevoită să admită că Julie – ca întotdeauna – nimerise la fix. Era o ținută de vară clasică și stilată, pe care o finisă împletindu-și părul și prinzându-l într-un coc lejer la ceafă.

Nimeni nu avea să suspecteze, dacă mai conta, că era prima ei vizită, altfel decât în interes de serviciu, la o vilă italiană.

- Arăți aproape perfect, comentă Ash când intră în dormitor.

- Aproape?

- Aproape. Deschise sertarul de sus al comodei și scoase o cutie, spunându-i: Încearcă ăsta.

Încântată, Lila deschise capacul cutiei, apoi se zgâi la husa dinăuntru. Lănțișoarele fantezie vândute ca suveniruri nu veneau în huse de piele.

- E vreo problemă?

- Nu. Era stupid să o emoționeze un cadou. Amân momentul pentru a fi mai plăcută descoperirea.

Luă husa și o despături.

Înconjurat de o ramă îngustă de diamante minuscule, pandantivul în formă de lacrimă licărea în tonuri pastelate de albastru. Era prins pe două lănțișoare, delicate ca pânza de păianjen, pe care alte mici diamante scânteiau ca niște picături de rouă.

- E... e superb. E un cristal de piatra lunii.

- Mi se părea potrivit pentru o femeie care și-a terminat, în esență, cea de-a treia carte despre vârcolaci. Dă-mi voie. Îl desfăcu el însuși, apoi i-l puse la gât. După

ce îl închise, rămase în spatele ei, studiind rezultatele în oglindă: Acum eşti perfectă.

– E splendid. Dar „potrivit" nu e cuvântul corect. „Potrivit" se referă la ceva făcut din politeţe. Gestul acesta e unul atent, demonstrându-mi că ai căutat îndelung un obiect cu o semnificaţie aparte pentru mine. Îl ador, nu doar fiindcă e splendid, ci fiindcă a fost atent ales. Mulţumesc. Nu ştiu ce să spun.

– Tocmai ai spus-o. Am avut dreptate să ne luăm liber ieri, să sărbătorim cu Luke şi Julie. Asta sărbătoreşte ceea ce ai realizat tu.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am primit vreodată de la cineva, şi înseamnă cel mai mult, murmură Lila lipindu-şi obrazul de al lui.

Ash o desprinse uşor de el, mângâind-o blând pe umeri în timp ce îi studia chipul.

– Sunt câteva lucruri despre care trebuie să discutăm odată ce ne întoarcem la New York.

– Despre care nu putem vorbi în Italia?

– Vizita de azi e motivul pentru care am venit, aşa că trebuie să ne ocupăm de asta. De fapt, ar trebui să mergem. Am să-l sun pe Lanzo.

– Eu trebuie să-mi iau doar poşeta. Sunt gata.

Când Ash ieşi, Lila se întoarse din nou spre oglindă şi îşi trecu uşor degetele peste piatra preţioasă. Cu coada ochiului zări binoclul pe care îl pusese lângă fereastră. Nu era ciudat că de la acel binoclu se ajunsese aici? Şi cum avea să se descurce cu acest sentiment de alunecare necontrolată printr-un tunel lung, foarte lung, spre iubire?

Fără nici un punct de sprijin, îşi spuse, fără nici o bordură la îndemână pe care să se târască pentru a-şi trage răsuflarea, pentru a încetini coborârea. Oricât de palpitantă ar fi fost căderea, habar nu avea ce trebuia să facă la aterizare.

Să trăiască experienţa de pe o zi pe alta? se întrebă ea, luându-şi poşeta. Să facă ceea ce veniseră să facă, apoi ceea ce trebuia făcut mai departe. Era singura manieră pe care o cunoştea.

Se uită în oglindă pentru ultima dată, mângâindu-și lănțișorul. Ash o descoperise, înțelesese ce avea să conteze pentru ea, iar acest lucru era la fel de frumos ca piatra în sine.

Lila avea să-și amintească acea călătorie cu mașina prin zona rurală a Toscanei ca pe o înșiruire de culori. Ceruri albastre, discuri galbene de floarea-soarelui dansând în lanuri pe marginea drumului. Verdele întunecat al dealurilor, al livezilor de măslini, al chiparoșilor conici, toate nuanțele de citrice ale lămâilor galbene și verzi, ale portocalelor revărsându-se din copaci și violetul intens al ciorchinilor grei de struguri de pe viță.

Grădinile de flori în tonuri fierbinți de roșu și violet sau flăcări de galben și portocaliu scânteiau în lumina soarelui pe fundalul zidurilor albe răscoapte ale caselor sau al pereților solizi de cărămidă. Viile, ce păreau să se întindă pe kilometri întregi, se ridicau pe dealuri terasate sau câmpii uniforme în șiruri ordonate.

Dacă ar fi putut să picteze ca Ash, ar fi pictat acel peisaj – acea abundență de culori îmbibate de soare.

Lanzo condimentă drumul cu bârfe locale sau întrebări despre America, țară în care își promisese că avea să călătorească într-o bună zi. La fel cum făcuse în timpul zborului, Ash consideră acest drum cu mașina un fel de răgaz, ca și cum ar fi călătorit prin tablouri, de la un peisaj la altul.

În nuanțe întunecate și prăfuite într-o clipă, apoi vibrând de culori îndrăznețe în următoarea. De la frumos la frumos, totul saturat de o lumină eroică.

Cotiră de pe drum pe o alee îngustă și abruptă ce urca printre livezile de măslini.

Lila văzu treptele brute cioplite în coasta dealului, ca și cum vreun uriaș din Antichitate le-ar fi tăiat din panta prelungă. Florile de câmp își scoteau capul prin crăpături pentru a sorbi soarele în jurul unei mici zone nivelate pe care se afla o bancă de fier.

Cine stătea acolo vedea totul, își spuse ea.

– Acesta este domeniul Bastone, îi informă Lanzo Giovanni Bastone, pe care mergeţi să-l vedeţi, are vila cea mare. Sora lui şi mama lui locuiesc tot pe domeniul acesta, într-o casă foarte frumoasă. Fratele lui stă la Roma şi se ocupă de... cum se spune?... interesele lor de acolo. Mai are încă o soră care locuieşte la Milano. Cântă operă şi e cunoscută ca o excelentă soprană. A mai existat un frate, dar el a murit tânăr, într-un accident de maşină. Virând uşor spre două porţi de fier ce făceau legătura între zidurile albe, tânărul italian explică: Securitatea, înţelegeţi. Sunteţi aşteptaţi, şi, iar maşina mea e cunoscută.

Chiar în timp ce vorbea, porţile se deschiseră.

Drumul spre impozanta vilă era străjuit de pălcuri de copaci şi de grădini cu plante ornamentale.

Clădirea reuşea să fie în acelaşi timp şi maiestuoasă şi blândă, cu ferestre arcuite înalte, porticuri rotunjite şi terase fluide. Fără liniile domoale, fără farmecul plantelor agăţătoare revărsându-se de pe acele terase, ar fi dominat întregul peisaj. În schimb, după părerea Lilei, se integra perfect în el.

Acoperişul cu ţiglă roşie se înălţa înclinat şi ieşit în afară deasupra zidurilor galben-deschis. Aleea de intrare a maşinilor înconjura o fântână centrală în care apa curgea din palmele făcute căuş ale unei sirene cocoţate pe o grămadă de stânci.

– Mă întreb dacă au vreodată nevoie de cineva care să aibă grijă de casă cât timp sunt plecaţi.

– Tu ai face-o, pufni Julie dându-şi ochii peste cap.

Lanzo deschise portiera maşinii exact în clipa în care un bărbat în pantaloni bej şi o cămaşă albă ieşi pe terasă.

Părul îi era alb, marcat dramatic de şuviţe negre de aceeaşi culoare ca sprâncenele stufoase, arcuite. Avea o siluetă de om bine hrănit, dar încă nu corpolent, şi ochi negri ce ardeau pe fundalul unei feţe arse de soare, cu trăsături pronunţate.

– Bine aţi venit. Eu sunt Giovanni Bastone, se prezentă el întinzându-i mâna lui Ash. Văd ceva din tatăl tău în tine.

– Signor Bastone, vă mulțumesc pentru ospitalitate.

– Desigur, desigur, e o încântare.

– Aceștia sunt prietenii mei, Lila Emerson, Julie Bryant și Luke Talbot.

– O mare plăcere. Sărută mâna Lilei și pe cea a lui Julie și o strânse pe cea a lui Luke. Poftiți în casă, nu stați în soare. Lanzo, Marietta are ceva special pentru tine în bucătărie.

– *Ah, grazie, Signor Bastone.*

– *Prego.*

– Casa dumneavoastră arată ca și cum ar fi crescut aici sub soare, cu sute de ani în urmă, remarcă Lila.

– Acesta este un compliment excelent, spuse Bastone zâmbindu-i radios. Două sute de ani – partea originală, înțelegi. Deja fermecat, își petrecu brațul Lilei pe sub al lui și îi conduse înăuntru. Bunicul meu a extins-o. Un om ambițios și abil în afaceri.

Îi duse într-un foaier spațios cu dale de culoarea nisipului, pereți crem și grinzi de culoare închisă deasupra. Scările se curbau, realizând din nou acele linii mai blânde, cu arcade suficient de largi cât să treacă patru persoane deodată, fluidizând spațiul de la o cameră la alta. Operele de artă, înrămate în aur cu patină, reprezentau o mare varietate de subiecte, de la peisaje toscane la portrete și naturi moarte.

– Trebuie să discutăm despre artă, spuse Bastone. O pasiune a mea. Dar mai întâi bem ceva, nu? Trebuie să curgă întotdeauna vin pentru prieteni. Tatăl tău este bine, sper.

– Este bine, mulțumesc, și vă transmite cele mai calde salutări.

– Drumurile noastre nu s-au mai intersectat de ceva vreme. Am cunoscut-o și pe mama ta. Mai recent.

– Nu știam.

– *Una bella donna*, rosti italianul sărutându-și vârfurile degetelor.

– Da, așa e.

– Și o femeie excepțională.

Îi conduse pe o terasă sub un pavilion sufocat de bougainvillea. O mulțime de flori se revărsau și scoteau capetele din ghivece de teracotă înalte până la brâu; un câine galben moțăia la umbră, iar dealurile, lanurile și livezile toscane se întindeau ca un dar prețios dincolo de toate acestea.

– Probabil vă îmbătați de fiecare dată când ieșiți din casă. Din cauza peisajului, se grăbi Lila să adauge, când el își încreți sprânceana. E amețitor.

– Ah, da. Amețitor ca vinul. Ești scriitoare, da?

– Da.

– Vă rog să stați jos, îi invită gazda. Pe o masă fusese deja pregătit vinul, alături de niște platouri colorate cu fructe, brânzeturi, pâine și măsline.

– Trebuie să gustați caşcavalul nostru local. E deosebit. Ah, iat-o și pe soția mea. Gina, prietenii noștri din America.

O femeie zveltă, cu părul decolorat de soare și ochii întunecați, adânci, ieși pe terasă în pas vioi.

– Vă rog, scuzați-mă că nu v-am întâmpinat. Îi turui ceva soțului ei în italiană, făcându-l să râdă. Îi explic lui Giovanni, e sora mea la telefon. O mică dramă de familie, așa că am fost reținută.

Soțul ei făcu prezentările și turnă vinul în pahare.

– Ați avut o călătorie plăcută? întrebă Gina.

– Drumul cu mașina de la Florența a fost minunat, îi spuse Lila.

– Ce v-a plăcut mai mult la Florența? Mâncarea toscană, magazinele, operele de artă?

– Absolut totul.

Se lansară într-o conversație vioaie. Privindu-i pe soții Bastone, Lila văzu doi oameni care trăiseră o viață întreagă împreună și încă se bucurau fiecare de compania celuilalt.

– Ai întâlnit-o pe cea care i-a fost soțului meu *amante*, îi spuse Gina.

– Ah, tânăra americancă, exclamă dramatic Bastone, ridicând ochii spre cer. Eram atât de pasionați, atât de presați de timp! Tatăl ei nu era de acord, ceea ce făcea totul cu atât mai pasional, cu atât mai urgent. Îi scriam ode și sonete, îi compuneam cântece. N-am ratat nimic din durerea și bucuria primei iubiri. Apoi a dispărut, zise el pocnind din degete. Ca un vis. Luă mâna soției lui, o sărută și spuse: Apoi a apărut această superbă femeie toscană care m-a respins cu înverșunare, făcându-mă să o blestem, să o implor, să o curtez, până s-a îndurat de mine. Cu ea am trăit acele ode și sonete, acel cântec.

– De cât timp sunteți căsătoriți? întrebă Lila.

– De douăzeci și șase de ani.

– Și e în continuare un cântec?

– În fiecare zi. În unele zile muzica sună fals, dar e întotdeauna un cântec ce merită cântat.

– Asta e cea mai bună descriere a unei căsnicii reușite din câte am auzit vreodată, decise Lila. Să cântați tot timpul, le ură lui Julie și Luke. Ei sunt logodiți – de ieri.

Gina bătu din palme și, ca orice femeie, se aplecă în față să studieze inelul lui Julie.

Bastone ridică paharul:

– Fie ca muzica voastră să fie dulce. *Salute.*

Treptat, Ash conduse conversația înapoi spre ceea ce îl preocupa.

– A fost interesant să o cunosc pe Miranda. Atât Lila, cât și eu am fost fascinați de povestea despre bunicul dumneavoastră și partida de poker cu Jonas Martin.

– Au rămas prieteni, deși nu se vedeau decât rar, când bunicul meu venea să-și vadă de afaceri. Jonas Martin adora jocurile de noroc, așa spunea bunicul, și aproape întotdeauna paria prost. Îl numeau, ah...

– Ghinionistul Jonnie, completă Ash.

– Da, da.

– Și faptul că a pus pariu pe o comoară de familie? Era ceva obișnuit pentru el?

– Nu obișnuit. Era... da, „răsfățat" e cuvântul. Era tânăr și impetuos ca un mânz, după cum spunea bunicul. Se pare că tatăl lui Martin a fost foarte furios din cauza acestui pariu, dar regulile sunt reguli. Ești interesată să scrii despre acea perioadă?

– Sunt foarte interesată, răspunse Lila. Miranda nu ştia care a fost miza pariului – ce amintire de familie a fost pierdută. Puteţi să-mi spuneţi?

– Pot să fac mai mult de atât. Pot să vă arăt. V-ar face plăcere să vedeţi?

Lila îşi simţi inima înfigându-i-se în gât. Reuşi să dea din cap şi să bâiguie:

– Mi-ar plăcea enorm.

– Vă rog, veniţi. Gazda se ridică şi le făcu semn: Luaţi-vă vinul. Bunicul meu iubea călătoriile şi arta. Călătorea mai ales în scop de afaceri, pentru a-şi menţine şi dezvolta reţeaua profesională, cum s-ar zice azi. Căuta obiecte de artă, ceva interesant, peste tot unde mergea. Acest interes i l-a transmis tatei, şi l-am moştenit la rândul meu.

– Aveţi o colecţie minunată, comentă Julie. Iată, acesta. Se opri o clipă lângă portretul unei femei cu un aer visător şi romantic. E din perioada de început a lui Umberto Boccioni?

– Aşa e.

– Şi acesta, zise Julie trecând la un tablou în culori tari, cu forme amestecate care, îşi dădu seama Lila, erau oameni. Una dintre lucrările lui de mai târziu, când adoptase curentul futurist italian. Ambele sunt minunate. Îmi place foarte mult că le expuneţi împreună, pentru a ilustra evoluţia şi căutările artistului.

– Te pricepi la artă, observă Giovanni oferindu-i braţul său. Ai o galerie?

– Sunt manager la una.

– Un bun manager are şi participaţie la afacere. Eu cred că eşti un bun manager.

Când trecură prin următoarea arcadă, Julie se opri încremenită.

Nu ar fi putut spune că se aflau într-o cameră de zi, se gândi Lila. Ar fi fost un termen mult prea comun şi vag. „Salon", eventual. Deşi nici „galerie" nu ar fi fost exagerat.

Mai multe fotolii şi canapele în nuanţe discrete ofereau posibilitatea relaxării. Mesele, dulapurile, comodele,

de la cele mai simple până la cele mai sofisticate, străluceau de patina vremii. În capăt se afla un mic șemineu de malahit în care erau expuși crini portocalii.

Și peste tot se zăreau lucrări de artă.

Pereții erau tapetați cu picturi, de la icoane religioase șterse la operele vechilor maeștri și cele ale unor artiști contemporani. Pe piedestale sau mese se aflau diverse sculpturi, din marmură fină, lemn șlefuit sau piatră brută.

În vitrine și pe rafturi scânteiau numeroase obiecte de artă.

– O! exclamă Julie ducând o mână la piept. Inima mea!

Bastone chicoti și o trase spre el.

– Arta e un alt cântec ce trebuie cântat. Ești de acord, Ashton? Indiferent dacă acel cântec e de suferință sau de bucurie, de dragoste sau de disperare, de război sau de pace, el trebuie cântat.

– Arta o impune. Iar dumneavoastră aveți aici o întreagă operă.

– Trei generații de iubitori de artă, și nici un artist printre noi. Incapabili de creație, ne-am asumat rolul de mecena.

– Există artă și fără protectori, comentă Ash, dar artistul rareori ajunge să prospere fără generozitatea și viziunea acestora.

– Trebuie să-ți văd lucrările data viitoare când venim la New York. Am fost intrigat de ceea ce am văzut pe internet, iar unele au făcut-o pe Gina să ofteze. Care era, *cara*, cea pe care ți-ai dorit-o?

– *Pădurea.* Copacii sunt reprezentați ca niște femei, și mai întâi te gândești, o, sunt captive, pradă unei vrăji. Dar nu, când te uiți mai atent vezi că sunt... Își căută cuvintele și, după ce discută câteva clipe cu soțul ei în italiană, reluă: Da, ele însele sunt vrăjitoarele. Ele sunt pădurile. E un mesaj puternic și feminist, aș spune. E corect?

– Nu există „corect" sau „greșit" în domeniul ăsta, dar ați înțeles ce am făcut, ceea ce e un mare compliment.

– Poți să-mi faci marele compliment de a-mi picta fiicele.

– Ah, Gina!

Ea își ignoră soțul și continuă:

– Giovanni spune că nu ar trebui să-ți cer, dar dacă nu ceri, cum poți să obții ceea ce vrei? Îi făcu strengărește cu ochiul lui Ash: O să vorbim.

– Dar voi ați venit să vedeți premiul câștigat în urma pariului, le atrase atenția Bastone arătându-le o vitrină pictată în care se afla o colecție de cutii emailate, împodobite cu pietre prețioase. Luă una și o ridică în lumină: O piesă minunată. Portțigaretul e din citrin emailat, în montură de aur, canelat, cu un safir caboșon drept buton de deschidere. Veți vedea că e gravată cu inițiala maestrului casei Fabergé, Michael Perchin. O pierdere usturătoare pentru familia Martin.

– E superbă, spuse Lila din tot sufletul.

– Și motivul unei dispute între cele două familii, drept pentru care nu am soție americană, zise el făcându-i Ginei cu ochiul.

– Signor Bastone, i se adresă Lila punându-și o mână peste a lui. Uneori trebui să mergi pe încredere. Se întoarse să-i arunce o privire lui Ash, apoi repetă: Trebuie să mergi pe încredere. Signor Bastone, cunoașteți un om pe nume Nicholas Vasin?

Deși fața lui rămase complet calmă, Lila îi simți mâna tresărind sub a ei. Și văzu culoarea dispărând brusc din obrajii Ginei.

– Numele nu mi-e familiar, declară el punând portțigaretul înapoi cu mare grijă. Ne-a făcut mare plăcere compania voastră.

– Signor Bastone...

– Apreciem ospitalitatea dumneavoastră, interveni Ash. Ar trebui să pornim înapoi spre Florența. Înainte de asta, trebuie să vă spun că fratele meu Oliver a achiziționat anumite documente și un obiect de artă în timp ce o ajuta pe Miranda Swanson să vândă masa succesorală a tatălui ei – moștenită de la bunicul ei. Fratele meu a cumpărat acest obiect pentru el însuși, nu pentru

unchiul la a cărui firmă lucra. Ash se opri doar pentru o clipă, observând liniile aspre întipărite pe chipul lui Bastone, apoi continuă: La un moment dat familia Martin a avut în posesie două dintre ouăle imperiale dispărute. Unul a fost pierdut la o partidă de poker, celălalt a ajuns la fratele meu, fiindcă Miranda, din cât se pare, nici nu știa, nici nu era interesată să afle ce anume moștenise. Fratele meu, iubita lui și unchiul pentru care lucra sunt toți morți.

– Îmi pare foarte rău.

– Documentele, care sunt acum la mine, descriu clar oul care a fost pus drept miză și pierdut la o partidă de poker în favoarea lui Antonio Bastone. Oul Nécessaire.

– Nu am ceea ce căutați.

– Soția dumneavoastră cunoaște numele de Nicholas Vasin, căci a tresărit speriată când l-a auzit. Îi e teamă de el, și pe bună dreptate. Cred că a comandat uciderea fratelui meu fiindcă Oliver avea cel de-al doilea ou – Carul cu heruvim – și a încercat prostește să negocieze un preț mai mare. A fost nesocotit, dar era fratele meu.

– Ai suferit o tragedie. Condoleanțe.

– Îi cunoașteți pe tatăl meu, pe mama mea. Fără îndoială ați făcut verificări despre fiecare dintre noi înainte de a ne permite accesul în casa dumneavoastră, știind că eram interesați de acel pariu pierdut cu atâta timp în urmă. Credeți-mă când vă spun că am făcut aceleași verificări despre dumneavoastră și familia dumneavoastră înainte de a-mi aduce prietenii aici.

– Suntem încântați să vă oferim ospitalitate, dar nu știm nimic despre asta.

– O anume Jai Maddok ucide la comanda lui Nicholas Vasin. A înfipt un cuțit în coastele iubitei mele, și s-a ales cu un pumn în față pentru asta, spuse Ash privind-o mândru pe Lila. Avem de gând să ne luptăm cu ei, signor Bastone. Poliția, cea din New York, dar și la nivel internațional, știe de existența ei și a lui Vasin. Au să plătească pentru ceea ce au făcut familiei mele. Sunteți dispus să mă ajutați?

– Nu am ceea ce căutați, începu el, însă fu întrerupt de soția lui.

Îi vorbi în italiană, pe un ton aprig, cu fața încinsă, cu ochii scânteind.

În timp ce se certau, ochii ei fierbinți se umplură de lacrimi, dar vocea îi rămase puternică, furioasă, până când Bastone îi prinse mâinile și i le ridică la buze. Îi murmură ceva, apoi dădu din cap resemnat.

– Familia e totul, spuse el. Gina mea îmi amintește acest lucru. Tu ai venit aici pentru familia ta. Eu am făcut ceea ce am făcut pentru a mea. Am nevoie de aer. Vino.

Se îndepărtă cu pași mari, întorcându-se pe unde veniseră.

Masa fusese golită în absența lor. Trecu pe lângă ea și se opri abia la capătul terasei ce dădea spre splendoarea peisajului toscan.

– Știam că familia Martin avea două ouă, fiindcă bunicul meu le văzuse pe ambele. Jonas i-a permis să aleagă unul când a pierdut pariul. Bunicul era tânăr când a câștigat oul Necessaire, încă nu se pricepea la astfel de lucruri, dar a învățat repede – a fost primul lui obiect de artă și prima lui iubire în acest sens. Disputa s-a întețit. Pariul e pariu, da, însă acest ou nu-i aparținea băiatului ca să-l poată pune în joc. Bunicul meu a refuzat să-l dea înapoi, chiar și atunci când i s-a oferit dublul mizei. A devenit o chestiune de orgoliu și de principiu, și nu pot eu să mă pronunț cine a avut dreptate și cine nu. A devenit al nostru. Bunicul l-a păstrat în camera lui, refuzând să-l expună. Tatăl meu a stat lângă el când i-a sosit ceasul. Așa a ajuns la mine. Fusese al nostru, un obiect privat, timp de trei generații.

– Începutul, murmură Lila. Restul, dragostea lui față de artă, colecțiile alcătuite cu grijă, toate au început cu acea unică piesă.

– Da. După moartea tatălui meu, când propriii mei copii se făcuseră deja măricei, m-am gândit tot mai mult la asta. Să-l las moștenire fiilor și fiicelor mele, apoi urmașilor lor? Gina și cu mine am discutat în nenumărate

mânduri şi am decis că nu era un obiect privat. Aparţinuse cândva altei familii şi le fusese răpit odată cu vieţile. Ne gândeam să facem în aşa fel încât să fie donat unui muzeu – eventual împrumutat în numele familiei noastre şi al familiei Martin. Povestea e bună, doi bărbaţi tineri, o partidă de poker. Trebuie să decidem cum se va face asta, la ce muzeu. Pe de altă parte, nu e simplu deloc. Trebuie să ne ocupăm de autentificarea oului apelând la specialişti de o discreţie ireproşabilă.

– Frederick Capelli, spuse Lila, făcându-l pe Bastone să se răsucească brusc spre ea.

– De unde ştii asta?

– A fost ucis ieri, de către aceeaşi femeie care i-a ucis şi pe ceilalţi.

– Foarte bine, rosti implacabil Gina ridicându-şi sfidător bărbia. Ne-a trădat. Propria lăcomie i-a adus moartea. I-a spus lui Vasin despre oul Nécessaire. Vasin a trimis-o pe această femeie la noi, mai întâi cu o ofertă de a cumpăra oul. Noi hotărâserăm să procedăm cum ni se părea corect şi am refuzat să-l vindem. Ea s-a întors să ne ofere mai mult şi să ne ameninţe.

– Soţia mea, copiii mei, nepoţii mei, continuă Bastone. Merita oricare dintre ei să-şi piardă viaţa de dragul acestui obiect pentru care, în plus, ni se oferea o sumă considerabilă? I-am poruncit să plece, i-am spus că am să apelez la autorităţi. În noaptea aceea ne-a sunat. Îl răpise pe nepotul nostru. Intrase în casa fiicei mele, îi înşfăcase mezinul în timp ce ei dormeau. Antonio al nostru, de doar patru ani. M-a lăsat să-l ascult strigând după mama lui, după mine, şi mi-a promis că-l va ucide în chinuri dacă nu-i dau oul. Avea să răpească un alt copil, să-l omoare, până când îi dădeam satisfacţie. Ne-a poftit să contactăm autorităţile. Avea să-l spintece pur şi simplu pe băiat şi să-şi vadă de ale ei, apoi să se întoarcă altcândva după următorul.

Julie se apropie de Gina şi îi oferi un şerveţel când văzu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

– I-aţi dat oul. Nu aţi avut încotro.

– O simplă afacere, așa i-a spus ea. *Puttana!* mărăi dispreţuitor Bastone. Ne-au dat jumătate din oferta iniţială.

– Le-am zis să păstreze banii, să și-i bage pe gât, dar ea a spus că dacă nu îi luăm, dacă nu semnăm actul de vânzare, se va întoarce după alt copil. Încrucișându-și mâinile peste inimă, Gina murmură: Copilașii noștri!

– Era doar o afacere, a spus ticăloasa. O simplă afacere. Antonio avea vânătăi acolo unde îl ciupise ea, dar era teafăr. A doua zi dimineaţă ni l-a adus înapoi în stare bună. Iar ei au rămas cu blestematul de ou.

– Aţi făcut ceea ce trebuia să faceţi, îi asigură Luke. V-aţi protejat familia. Dacă acest Capelli s-a dus la Vasin, înseamnă că era la curent cu povestea despre partida de poker.

– Da, îi spuseserăm tot ce știam.

– Ceea ce probabil că l-a condus pe Vasin la Miranda – iar ea îi vânduse cel de-al doilea ou lui Oliver. Când s-au întâmplat toate astea? întrebă Lila.

– Pe optsprezece iunie. Nu am să uit niciodată noaptea în care l-a răpit.

– De aici la New York, zise Lila uitându-se la Ash. Succesiunea evenimentelor se confirmă. În mod evident, Miranda nu știa ce anume reprezenta acel ou și probabil a spus că l-a vândut. Poate Capelli a încercat să intermedieze tranzacţia cu Oliver.

– Și Jai a intervenit, folosindu-se de iubita lui. Au stabilit un preţ, însă Oliver a dat înapoi, încercând să stoarcă mai mult. V-aţi dus la poliţie, signore?

– Au obţinut ceea ce voiau. Nu mai au motive să le facă rău copiilor mei.

– L-aș ucide dacă aș putea, rosti Gina strângându-și pumnii. Și pe el, și pe căţeaua lui. I-a făcut vânătăi copilașului nostru, i-a luat micuțelul cu care dormea. A plâns după el până i-am găsit un altul.

– Îi place să colecţioneze suveniruri, murmură Ash.

– Ashton, am să-ţi vorbesc așa cum i-aș vorbi fiului meu, zise Bastone punându-i o mână pe braţ. Fratele tău e mort. Dă-le ceea ce vor. E doar un obiect. Sunt mai importante viaţa ta, a doamnei tale, a familiei tale.

– Dacă aș crede că asta ar rezolva problema, aș lua în calcul posibilitatea. Nu a avut nici un motiv să-l rănească pe nepotul dumneavoastră. I-a făcut vânătăi fiindcă i-a plăcut. Nu a reușit să ia oul de la Oliver, iar acum de la mine. Pentru asta cineva va trebui să plătească. Singura rezolvare e să o oprim. Să-i aducem atât pe ea, cât și pe Vasin în fața justiției.

– Tu îți dorești dreptate sau răzbunare?

– Amândouă.

– Înțeleg, oftă Bastone. Mă tem însă că Vasin este inatacabil.

– Nimeni nu e inatacabil. Trebuie doar să-i găsești punctul slab.

Lila își petrecu cea mai mare parte a drumului spre Florența mâzgălind într-un carnet de notițe. Imediat ce intră în apartament, porni direct spre biroul ei provizoriu și se așeză în fața laptopului.

Încă mai lucra când intră Ash, aducându-i sucul ei preferat.

– Mulțumesc. Vreau să pun totul pe hârtie cât mai repede. Personajele, ce știm despre ele, evenimentele, momentele-cheie, legăturile. Mă ajută să organizez imaginea de ansamblu.

– Vezi, faci și tu tabele!

– Da. Sorbi din pahar cu ochii la Ash, care se așezase pe marginea patului. Julie și cu mine nu vom avea timp să căutăm o rochie de mireasă în Florența.

– Îmi pare rău.

– Nu, să nu-ți pară. Îmi dădusem seama și singură. Doamne, Ash, am avut câteva zile fantastice – zile minunate, productive. Plecăm în seara asta? Jai Maddok nu s-ar aștepta la o asemenea manevră. Am fi la New York, în vreme ce ea ar continua să ne caute aici. Am avea un răgaz.

– Putem pleca în trei ore dacă îți ajunge timpul.

– Împachetarea bagajelor este una dintre specialitățile mele.

– O să ne întoarcem la Florența după ce se termină toată povestea asta.

– Nu aș spune nu, având în vedere că acum am o misiune: trebuie să-mi petrec o noapte vânând acele patiserii secrete despre care vorbea Luke. El are dreptate, soții Bastone au făcut ceea ce trebuia să facă pentru a-și proteja familia. Dacă a fost capabilă să rănească un copilaș...

– Am să spun un lucru deși îți știu deja replica. Reflectează bine înainte să-mi răspunzi. Pot să te duc undeva la adăpost, undeva unde să nu te găsească. Dacă aș crede că soluția ar fi să ajung la o înțelegere cu Vasin, i-aș propune un târg.

– Dar nu crezi asta, și nici eu.

– Nu, nu cred. Jai Maddok a înțeles punctul slab al soților Bastone și s-a folosit de el. Cred că îl înțelege și pe al meu.

– Familia ta. Dar...

– Nu. A ucis deja doi membri ai familiei mele sau a fost complice la uciderea lor. Asta nu i-a adus rezultatele scontate. Tu ești punctul meu slab, Lila.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Eu pot...

Ash îi luă mâinile și le strânse pentru a o împiedica să vorbească.

– Nu m-a atacat pe mine direct. Nu așa acționează ea. În cazul lui Oliver s-a folosit de Sage. În cazul soților Bastone, de nepotul lor. Pe tine a încercat deja o dată să te rănească.

– Și nici asta nu i-a adus rezultatul scontat, zise Lila ridicându-și pumnii într-o atitudine bătăioasă.

– Tu ești punctul meu slab, repetă el. M-am întrebat de ce anume mi-am dorit să te pictez încă din prima clipă în care te-am văzut. Am simțit nevoia să o fac, în ciuda tuturor dramelor din jurul meu, pur și simplu am simțit nevoia. De ce, de fiecare dată când mă gândesc să încep o lucrare nouă, e legată de tine?

– Oamenii aflați în situații-limită...

– E vorba de tine. Fața ta, corpul tău, vocea ta pe care o aud mereu în minte. Ceea ce simt când te ating. Felul în care trasezi net între bine și rău, ezitarea de a spune prea multe despre tine și fascinația pe care

mi-o provoacă descoperirea ta treptată, pe măsură ce-ți înlătur unul câte unul straturile de protecție. Chiar și capacitatea ta uimitoare de a repara diverse lucruri. Toate astea te aduc în centrul universului meu. Tu ești punctul meu slab fiindcă te iubesc.

Lila simți ceva strângându-i inima, un amestec de teamă și bucurie pe care nu reuși să-l descifreze.

– Ash, eu...

– Asta te îngrijorează. E mai ușor dacă ne limităm la afecțiune și sex, la rezolvarea unei situații în care suntem implicați amândoi. Iubirea lasă o urmă care nu se șterge ușor. Mai mult, dat fiind istoricul familiei mele, mi-am promis cu mult timp în urmă că, dacă și când voi ajunge în acel punct, voi avea grijă să fie pentru totdeauna. Iar asta te îngrijorează și mai tare.

– Chiar nu putem să ne gândim la astea în clipa de față. Panica îi urcă Lilei în gât, începțoșându-i mintea. Nu acum când suntem în mijlocul unei... situații.

– Dacă nu pot să-ți spun că te iubesc în mijlocul unei „situații", atunci când? Poate că ni se va oferi un moment perfect, dar șansele sunt slabe, mai ales că am de-a face cu o femeie care se teme de angajamente.

– Eu nu mă tem de angajamente.

– Ba da, dar hai să spunem că ești ezitantă, dacă preferi.

– Acum devii enervant.

– Hai să sporim enervarea și să terminăm odată cu asta. Îi sărută mâinile, apoi rosti: Am să obțin ceea ce vreau fiindcă nimic din tot ce mi-am dorit vreodată nu a contat pentru mine nici o fracțiune din cât contezi tu. Deci am să obțin ceea ce vreau. Între timp pot să te duc undeva la adăpost, undeva departe de tot balamucul ăsta. Așa vei avea timp să reflectezi.

– Nu am să accept să fiu pusă la adăpost ca o domniță neajutorată închisă într-un turn.

– În regulă.

– Și nu am să mă las manipulată atât de...

Ash o întrerupse aplecându-se în față, smucind-o spre el și închizându-și gura peste a ei.

– Te iubesc, repetă el când îi dădu drumul. Va trebui să accepți asta. Mă duc să-mi fac bagajele.

Ieși, lăsând-o să se zgâiască în urma lui.

Ce naiba era în neregulă cu el? Cine formula o declarație de dragoste ca pe un fel de amenințare? Și de ce nu reușea să pună capăt acelei aiureli, chiar furioasă fiind?

Ce naiba era în neregulă cu *ea*?

capitolul 25

Ash se trezi în New York, la o oră nefirească, întrucât schimbarea de fus orar de la un continent la altul și înapoi îi dăduse complet peste cap ritmul circadian.

Întunericul, liniștea relativă îi sugerară că nu avea să-i placă ora indicată de ceas.

Avusese dreptate în ambele privințe, decise el când își luă ceasul de pe noptieră și miji ochii spre cadranul luminos. Patru treizeci și cinci era o oră nefirească și nu-i plăcea deloc.

Poate că ar fi găsit o manieră agreabilă de a profita de acea oră nefirească, dar se părea că Lila era nu doar trează, ci și pusă deja pe treabă.

Nu-i fusese prea greu să o convingă de faptul că a rămâne în mansarda lui era o idee mai bună decât să se înghesuie cu Julie și Luke ori să se cazeze la un hotel până la următorul client.

O pusese sub tensiune, spunându-i că o iubea, că intenționa să se angajeze pe termen lung. Însă nu îl deranja acest lucru. Prefera să dea cărțile pe față de fiecare dată când era posibil. Iar ea trebuia să se obișnuiască.

Înțelegea cu deplină claritate că felul în care dăduse cărțile pe față, apoi lăsase lucrurile în pace o dăduse pe Lila peste cap. Nici asta nu-l deranja. Constatase că exact aceeași tehnică, aplicată nenumăraților membri ai familiei lui, dăduse de regulă rezultate satisfăcătoare. Nu intenționa să insiste prea mult, prea repede. Când urmăreai un scop, unul care să merite să fie atins, era

nevoie de anumite... strategii și tactici. Teoria era valabilă și pentru o femeie, o femeie care chiar merita.

Trebuia să-și planifice strategia, dar cel mai important lucru în momentul de față era să o țină la adăpost. Pentru a o ține la adăpost, trebuia să-i oprească pe Jai Maddok și pe Nicholas Vasin.

Cheia acestui obiectiv era ascunsă în vechile grajduri din complexul familiei.

Cum somnul nu mai era o opțiune, avea nevoie de două lucruri. Să o găsească pe Lila și să facă rost de niște cafea.

Pe când cobora scările, auzi muzică. Nu, pe cineva cântând, își dădu el seama. Lila cântând... „Mișcă-te, mișcă-te"? „Cățeluși?" Derutat, se opri pentru o clipă, trecându-și mâinile peste față.

Ploaie și vânt și... „Rawhide"[1], își spuse. Lila era în bucătăria lui, în toiul nopții, și cânta „Rawhide" cu o voce admirabilă.

De ce ar fi cântat cineva despre turmele de vite la patru jumătate dimineața?

Intră în bucătărie exact când Lila le îndemna să se miște, scoțându-le pe poartă. Era așezată pe blatul de marmură, purtând un halat scurt, cu imprimeu vesel, ce i se ridica mult pe coapse. Picioarele ei goale se legănau în ritmul cântecului. Unghiile de la picioare îi erau lăcuite într-o nuanță de albastru tropical, iar părul și-l prinsese sus într-un coc ciufulit.

Chiar și fără cafea, Ash se gândi că ar fi fost absolut fericit să o găsească exact așa în fiecare dimineață, pentru tot restul vieții.

– Ce faci?

Ea tresări ușor și lăsă jos unealta multifuncțională pe care o ținea în mână.

– Am să-ți cumpăr o zgardă cu clopoțel. Am avut un vis ciudat în care tatăl meu, în uniformă, insista că trebuie să învăț să pescuiesc la muscă, așa că stăteam până

[1] Celebru cântec despre viața cowboy-ilor care a fost reluat de numeroși interpreți și a făcut parte din coloana sonoră a serialului omonim de televiziune. (n.red.)

la genunchi într-un pârâu năvalnic, iar peștii... Flutură brațele în sus și în jos pentru a imita peștii care săreau. Dar erau pești din desene animate, ceea ce a făcut visul și mai ciudat. Unul dintre ei fuma un trabuc.

– Poftim? rosti Ash neîncrezător.

– Asta am spus și eu. Tatăl meu obișnuia să se uite la westernuri vechi pe un canal dedicat subiectului. Acum am piesa „Rawhide" zbârnâindu-mi în minte, fiindcă trebuia să învăț să pescuiesc la muscă. Ajută-mă.

– M-am prins că e „Rawhide". Cu visul e mai greu. Ce faci cu scula aia la o asemenea oră?

– Câteva dintre ușile de la dulapuri au puțin joc, și asta mă scoate din minți. Voiam doar să le strâng. Iar ușa de la cămară scârțâie puțin – sau scârțâia. Nu am găsit nici un tub de WD-40[1] în debaraua ta, așa că am fost nevoită să-l folosesc pe al meu. Nu poți trăi în lume fără WD-40, Ash. Și bandă adezivă. Plus lipici universal.

– Am să-mi notez undeva.

– Serios. Odată le-am scris producătorilor de WD-40 pentru a le mulțumi că au scos pe piață și o versiune miniaturală, potrivită pentru călătorii. Eu port mereu în poșetă un astfel de tub, pentru că nu se știe niciodată.

Ash își sprijini mâinile pe blat, de o parte și de cealaltă a șoldurilor ei.

– E patru jumătate dimineața!

– Nu puteam să mai dorm – din cauza orologiului intern dat peste cap și a peștilor de desene animate fumători de trabuc. Și nu pot nici să lucrez, fiindcă am creierul în ceață. Prin urmare, am făcut câteva mici reparații prin casă. Le putem considera echivalentul unei chirii.

– Nu e cazul să-mi plătești chirie.

– Eu simt nevoia. Mă face să mă simt mai împăcată. Fac asta și cu Julie.

– Bine, spuse el luând-o în brațe și punând-o jos.

– Nu terminasem încă.

– Îmi blochezi accesul la cafea.

[1] Substanță care previne umiditatea și coroziunea (n.red.)

– A! Eu am băut două căni una după alta. O idee proastă, iar acum sunt cam agitată.

– Serios? Ash verifică nivelul cafelei și văzu că Lila reumpluse compartimentul. Nu am observat.

– Chiar și un creier în ceață recunoaște sarcasmul. Te-ai gândit vreodată să-ți zugrăvești sala de baie de la parter? Mă gândeam la toate acele clădiri superbe de la Florența. Există o tehnică de zugrăvire a pereților falși astfel încât să pară vechi. Ar fi grozavă ca fundal pentru diverse lucrări de artă. Cred că aș putea să o fac eu, și dacă încep cu sala de baie, va fi doar un spațiu restrâns în caz că dau greș.

Ash continuă s-o privească uimit în timp ce mașinăria măcina boabele de cafea. De la „Rawhide" la WD-40 și zugrăvirea băilor.

De ce dura atât de mult preparatul cafelei?

– Poftim? E toiul nopții, iar tu te gândești să zugrăvești baia? De ce?

– Fiindcă în esență mi-am terminat cartea, mai am aproape două săptămâni până la următorul client și am băut două căni de cafea. Dacă nu îmi găsesc ceva care să mă țină ocupată, mă sui pe pereți.

– Nu crezi că încercarea de a dejuca planurile unei asasine profesioniste și ale angajatorului ei țicnit îți va da suficient de lucru?

– Câtă vreme sunt ocupată, accept mai ușor faptul că am cunoscut o asasină atât de îndeaproape încât i-am trântit un pumn în față. E doar a doua oară în viața mea când îi trântesc cuiva un pumn în față.

– Când s-a întâmplat prima dată?

– Ei, cu Trent Vance. Aveam amândoi treisprezece ani, iar eu credeam că îmi place de el, până m-a împins cu spatele într-un copac și m-a pipăit pe sâni. Nu prea aveam sâni pe atunci, dar el tot a încercat... explică ea ridicându-și mâinile cu palmele făcute căuș. Așa că i-am dat un pumn.

Ash își lăsă mintea încă nestimulată de cofeină să absoarbă imaginea.

– În ambele cazuri, pumnul trântit în față a fost complet justificat.

– Tu poți să spui asta, fiindcă ai împărțit și tu pumni la vremea ta. Sunt de acord însă. Oricum, dacă am ceva care să mă țină ocupată, pot să mă gândesc limpede la ce am putea să facem, ce ar trebui să facem și ce nu.

– Și zugrăvirea băii ar realiza toate astea?

– E posibil.

– Dă-i bătaie.

Ash dădu pe gât cafeaua, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru ea.

– Serios?

– Tu ai s-o vezi sau ai s-o folosești la fel de mult – sau poate chiar mai mult – ca mine, având în vedere că vei locui aici în intervalele dintre clienți.

– Nu am spus niciodată că voi...

– Joacă-te cu baia, o întrerupse el. Și vom vedea amândoi ce părere avem despre asta.

– Și între timp?

– Între timp, cum poliția nu ne-a mai oferit nimic nou, am de gând să-l contactez pe Vasin direct.

– Direct? Cum?

– Dacă tot e să purtăm o conversație serioasă, vreau și mâncare serioasă.

Deschise frigiderul și se holbă la conținutul foarte limitat, după care deschise congelatorul.

– Am gofre congelate.

– Accept. Vasin trăiește complet izolat și nici măcar nu putem fi siguri unde se află. Dacă e în Luxemburg? Tu ai să-mi spui că putem să sărim pur și simplu în convenabilul tău avion privat și să zburăm la Luxemburg. Nu am să mă obișnuiesc prea curând cu asta.

– Nu e al meu, ci al familiei.

– Nici cu asta. Cu o avere ca a lui, probabil că e protejat de tot felul de ziduri. Metaforic vorbind.

– Zidurile metaforice constau din oameni – avocați, contabili, gărzi de corp. Există oameni care îi fac curățenie în casă, îi gătesc mâncarea. Are doctori. Colecționează

lucrări de artă, deci niște experți pe care se bizuie. Are o mulțime de angajați.

– Inclusiv propria asasină plătită.

– Inclusiv, confirmă Ash, aruncând două gofre congelate în prăjitorul de pâine. Nu am nevoie decât de o singură persoană pentru început.

Inima Lilei tresări ușor:

– Doar nu te gândești să o folosești pe mercenară?

– Asta e calea cea mai directă. Dar având în vedere că ea e probabil încă în Italia, cred că vom începe cu avocații. Vasin are afaceri în New York, deține proprietăți în New York, deci va avea și avocați în New York.

Scotoci printr-un dulap – cu balamalele proaspăt strânse – și scoase o sticlă de sirop.

– De cât timp stă asta acolo? se interesă Lila cu o privire bănuitoare.

– Nu este în principiu decât sevă de copac, deci ce contează?

Luă gofrele când săriră din prăjitor, puse câte una pe fiecare farfurie, turnă din abundență sirop peste amândouă și îi întinse una.

Lila se încruntă spre gofra necoaptă, înecată într-o baltă de sirop dubios.

– Ai avut întotdeauna bucătari, nu-i așa?

– Da. Pe de altă parte, cunosc oameni de pe Long Island care au bucătari, deci ar putea fi și asta o cale. Îi întinse un cuțit și o furculiță și, rămânând în picioare lângă blatul de marmură, își tăie o bucată din propria gofră. Peste o clipă continuă: Dar avocatul este mai direct. Avocații noștri iau legătura cu avocații lui, îl informează că doresc să discut cu el. Apoi vedem ce se întâmplă mai departe.

– Contactul l-ar lua prin surprindere. S-ar putea să-l irite sau să-l intrige. Poate ambele.

– Ultima variantă e în regulă, decise Ash. Ba e chiar mai bună.

Constientă că nu putea înghiți gofrele îmbibate în sirop dacă nu avea o băutură alături, Lila deschise frigiderul.

– Ai V8 Fusion! Cel cu gust de mango.

Băutura ei favorită de dimineaţă, îşi spuse, scoţând sticla încă nedeschisă şi scuturând-o.

Ash era atent la detalii, iar acest lucru i se părea mai romantic decât trandafirii şi poeziile.

– Ar trebui să bei şi tu. Îţi face bine. Cum el se mulţumi să mormăie, Lila puse jos două pahare de suc şi reveni la subiectul principal de discuţie: Vasin nu va recunoaşte că are vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Oliver. Ar fi nebun să o facă.

– E un om retras care angajează asasini pentru a pune mâna pe obiecte de artă pe care nu le poate arăta nimănui. Cred că am stabilit deja că e nebun.

– Ai dreptate.

– Dar tot ce trebuie este să-mi facă o ofertă pentru ou. Nu putem pretinde că îl avem pe cel de-al doilea, fiindcă ştim că e la el. Deci folosim informaţiile de care dispunem. Un astfel de ou reprezintă un trofeu enorm, realizarea vieţii pentru un colecţionar.

– Iar să ai două e ceva cu totul extraordinar. Gofra nu era chiar atât de rea pe cât se temuse, îşi zise Lila. Dar dacă avea să locuiască acolo oricât de puţin, în mod cert trebuia să preia controlul în materie de cumpărături. La ce te ajută dacă îl determini să-ţi facă o ofertă? îl întrebă pe Ash. Nu e nimic ilegal în asta – ai un contract de vânzare-cumpărare, deci e o tranzacţie legitimă.

– Am să-l refuz. Am să-i spun foarte clar că nu vreau decât un singur lucru în schimbul oului. Pe Maddok.

– Tipa Asiatică Sexy? De ce ţi-ar preda-o? De ce ar accepta ea să fie dată astfel la schimb?

– Să începem cu începutul. Ea e doar o angajată – desigur, una valoroasă, însă nimic mai mult decât atât.

– E o persoană, obiectă Lila. O persoană oribilă, dar o persoană.

– Nu gândeşti ca un om care ar ucide pentru un ou de aur.

– Ai dreptate. Lăsând deoparte pentru moment propriile sensibilităţi şi coduri morale, încercă să intre

în pielea lui Vasin. E doar un mijloc pentru atingerea unui scop, un instrument, conchise în cele din urmă.

– Exact. Și Frederick Capelli lucra pentru el, trebuie să fi primit măcar un comision. Vasin nu a avut scrupule să-l execute.

– În regulă, am să accept că oul valorează pentru el mai mult decât o ființă umană. Dar nu-și poate asuma riscul să o predea, Ash. S-ar întoarce împotriva lui, ar negocia o înțelegere cu poliția, le-ar spune tot de la cap la coadă. Cel puțin, asta ar fi o posibilitate demnă de luat în calcul.

Fiindcă era la îndemână, Ash gustă sucul și îl găsi surprinzător de bun.

– Nu mă interesează să o dau pe mâna polițiștilor, să-i ofer ocazia să ajungă la o înțelegere cu ei. De ce mi-aș asuma riscul ca ea să obțină imunitate sau să fie înscrisă în programul de protecție a martorilor?

– Ei bine, ce altceva ai putea să faci?

– Vreau răzbunare, vreau ca ea să plătească dracului odată, se răsti el punând jos paharul cu o bufnitură. Am s-o *fac* să plătească dracului odată. Cățeaua aia mi-a ucis fratele. A vărsat sângele familiei mele, acum vreau eu să i-l vărs pe al ei.

– Nu cumva vrei să spui... nu poți, îngăimă Lila, scuturată de un fior. Nu ai face-o.

– Pentru o clipă ai crezut că aș putea să o fac. Ash gesticulă cu furculița și mai luă o bucată de gofră îmbibată în sirop, adăugând: Tu, care mă cunoști cu mult mai bine decât m-ar putea cunoaște el, aproape m-ai crezut. El o să mă creadă. O să mă creadă, fiindcă o parte din mine vorbește serios.

– Chiar dacă te-ar crede, și chiar dacă ar spune „Hei, hai să batem palma", Maddok nu s-ar lăsa prinsă. A ucis doi agenți profesioniști când s-au apropiat prea mult de ea.

– Asta îl privește. Dacă vrei oul, dă-o pe mâna mea pe cățeaua care l-a ucis pe fratele meu. Este singurul lucru pe care îl vreau. Altfel am să-l distrug.

– Nu te-ar crede niciodată în stare să faci așa ceva.

– Ba aş fi în stare, pe toţi dracii! Ash se împinse de la tejghea cu atâta violenţă, încât Lila tresări şi se dădu în spate, încordându-se. Individa aia mi-a ucis două rude apropiate. E mânjită cu sângele lor. M-am săturat să fiu hărţuit – de poliţie, de el şi de ucigaşii lui plătiţi. Totul din cauza unei jucării frivole pe care un ţar mort a comandat-o pentru soţia lui răsfăţată? Dracu' s-o ia de treabă! Aici e vorba de familie. Eu nu sunt Oliver şi mă doare în paişpe de bani. Nenorocita l-a ucis pe fratele meu, ori o voi ucide, ori pun barosul pe ou.

– În regulă. În regulă. Lila îşi duse la buze ceaşca de cafea cu o mână tremurătoare şi luă o înghiţitură. Ai fost convingător. M-ai speriat zdravăn.

– Parţial vorbesc serios şi în privinţa asta. Frecându-se la ochi, Ash murmură: Mă doare în paişpe de ou şi am încetat să-mi mai pese din clipa în care Jai te-a tăiat.

– O, a fost doar...

– Nu-mi spune că a fost doar o zgârietură. Dă-o dracului şi pe asta, Lila. Dacă ar avea ocazia, te-ar ucide cât ai zice peşte, o ştii prea bine. Nu apăsa butonul ăla când sunt deja furios. Vreau – am nevoie – ca oamenii răspunzători pentru moartea lui Oliver şi a lui Vinnie, chiar şi pentru cea a femeii pe care nu am întâlnit-o niciodată, să fie pedepsiţi. Închişi. Oul contează pentru ceea ce e, pentru ceea ce reprezintă, pentru valoarea lui în lumea artelor. Locul lui e într-un muzeu, şi voi avea grijă să ajungă unde îi e locul. Fiindcă Vinnie şi-ar fi dorit asta. Dacă ar fi după mine, l-aş strivi într-o clipită. Ochii lui tăioşi, intenşi, scânteiau ca atunci când o picta. L-aş strivi Lila, fiindcă, pe toţi dracii, tu eşti mult mai importantă, încheie el.

– Nu ştiu ce să fac sau să spun, murmură ea, încă sub efectul şocului. Nimeni nu a simţit pentru mine ceea ce simţi tu. Nimeni nu m-a făcut să mă simt aşa cum mă faci tu.

– Ai putea încerca să accepţi.

– Nu am avut niciodată nimic concret în afară de ceea ce am obţinut singură. Pur şi simplu aşa au stat lucrurile. Nu mi-am permis niciodată să mă ataşez prea

are de vreun lucru, fiindcă era posibil să fiu nevoită să-l las în urmă. O mare afecțiune aduce și o suferință pe măsură.

– Asta e ceva concret, spuse el luându-i mâna și așezând-o peste inima lui. Asta e a ta.

Lila îi simți inima bătând constant, puternic. Era a ei dacă reușea să o accepte.

– Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

– M-ai cucerit atunci când mi-ai arătat compasiune, când mi-ai oferit un sprijin, deși nici măcar nu mă cunoșteai. Așa că acum lasă-mă să-ți ofer la rândul meu un punct de sprijin. Pentru a-i demonstra, o trase în brațele lui și rosti: Nu ai să lași nimic în urmă. Tu ai să zugrăvești baia, eu am să-i sun pe avocați. Tu ai să-ți faci treaba ta, eu pe a mea. Și am să aștept până vei fi pregătită să te sprijini pe mine.

Lila închise ochii și se întări sufletește. Avea să primească oferta lui, să-și accepte propriile sentimente. Deocamdată, cel puțin.

Pregătirea sălii de baie, cercetările mai aprofundate legate de tehnică și materiale, discuțiile privind culoarea de bază – și ar fi trebuit să știe că artistul avea să vină cu idei foarte clare în această privință – reușiră să o țină ocupată. Hotărând să-și acorde o zi în plus pentru a îngădui proiectului să se sedimenteze în mintea ei, se apucă să lucreze la definitivarea cărții.

Apoi îngădui *acelui* proiect să se sedimenteze și, suflecându-și mânecile, se apucă de treabă cu pensula și trafaletul.

Ash își petrecea în atelier cea mai mare parte a timpului. Lila se așteptase să-i ceară să pozeze din nou, dar el nu pomeni nimic. Își imagina că avea destule pe cap discutând cu avocații, încercând să pregătească terenul pentru confruntarea finală cu Vasin.

Nu mai deschisese subiectul. Își imaginase câteva scenarii, dar nici unul dintre ele nu funcționa fără primul pas. Deci Ash avea să pregătească terenul, apoi urma

să intervină și ea, să își aducă propria contribuție, gân-durile – ca o tușă finală.

Avea oricum destule probleme, cea mai importantă fiind legată de sentimentele lor. Putea să refuze ceea ce i se oferea – nu, mulțumesc, pare grozav, dar...? Voia să o facă? Putea să guste puțin apoi să spună „Mersi, m-am săturat"? Sau putea să se așeze comod și să se înfrupte după pofta inimii?

Dar dacă te așezai comod, nu ajungeai la un moment dat să epuizezi ceea ce ți se oferea? Sau era ceva de genul miracolului cu pâinile și peștii?

– Încetează, își porunci. Încetează odată.

– Dacă te oprești acum, n-o să poată folosi nimeni sala de baie.

Lila aruncă o privire peste umăr. Iată-l acolo, punctul central al gândurilor ei, cu superbul lui păr negru în dezordine, cu fața chipeșă acoperită de barbă din cauza aversiunii lui față de lama de ras și corpul atletic îmbrăcat într-o pereche de blugi – cu o urmă vagă de vopsea cărămizie pe șoldul stâng – și într-un tricou negru.

Arăta ca un artist și, întotdeauna când arăta astfel, îi stârnea toate emoțiile posibile.

Vârându-și degetele mari în buzunarele din față, Ash o studie nedumerit:

– Ce e?

– Mă întrebam de ce bărbații par atât de sexy când sunt nerași, iar femeile care nu acordă atenție fiecărui detaliu arată pur și simplu neîngrijite sau neglijente. Presupun că o să dăm vina pe Eva – oricum e găsită vinovată pentru toate.

– Care Eva?

– Eva a lui Adam. În fine, nu mă opresc din zugrăvit, era vorba doar de niște jocuri mintale la care trebuie să renunț. Nu te încrunta. Gesticulă ușor amenințător cu trafaletul înmuiat în vopsea: Ăsta e doar stratul de grund. Tehnica tencuielii venețiene are mai multe etape. Du-te de aici.

– Exact asta aveam de gând să fac. Trebuie să ies la cumpărături. Ai nevoie de ceva?

– Nu, sunt... Gândindu-se mai bine, își apăsă o mână pe burtă. S-ar putea să-mi fie foame mai târziu. Te tentează să împărțim o pizza calzone? Voi fi gata cu stratul de bază pe când te întorci tu.

– S-ar putea să fiu interesat de o pizza calzone, dar vreau una numai pentru mine.

– Eu nu pot să mănânc una întreagă.

– Eu da.

– Nu contează, ia-mi o jumătate de sendviș. Curcan, cașcaval afumat și mai știu eu ce. Cu de toate – dar doar o jumătate.

– Pot să fac asta.

Se aplecă s-o sărute și aruncă din nou o privire spre peretele pe care îl zugrăvea Lila.

– Înțelegi, nu, ce înseamnă strat de grund?

– Întâmplarea face că da. Înțelegea totodată și ce însemna să lași vopseaua în mâinile unui amator. Era doar o baie, își aminti, și una pe care oricum o folosea rar. Rămâi cu ușa încuiată, nu ieși, stai departe de studioul meu, îi ordonă.

– Dacă trebuie să...

– Nu lipsesc mult, zise el sărutând-o din nou.

– Ieși singur, în pofida indicațiilor tale, îi strigă ea din urmă. Poate ar trebui să aștepți până iau un cuțit de bucătărie și vin să te însoțesc.

Ash îi aruncă o privire peste umăr și zâmbi:

– Nu lipsesc mult.

– „Nu lipsesc mult", îl maimuțări ea, după care își descărcă nervii mânuind trafaletul cu forță. „Încuie ușa, stai înăuntru. Stai departe de atelier." Nici măcar nu mă gândisem să merg acolo până nu mi-a interzis el să o fac.

Ridică privirea spre tavan. L-ar fi învățat minte dacă s-ar fi dus direct acolo, băgându-și nasul peste tot. Însă etica ei profesională se dovedi mai puternică. Trebuia să stea departe de spațiile personale, să respecte granițele.

În plus, voia să termine stratul de grund și să rescrie în minte o scenă din carte. Poate ar fi ieșit mai bine din altă perspectivă.

Se amuză cu trafaletul și pensula gândindu-se că ideea de schimbare a perspectivei nu era deloc rea. Avea să se apuce de treabă imediat după pauza de prânz.

Se dădu în spate și studie pereții. Realizase un galben toscan cald și plăcut, îmbogățit subtil cu câteva note de portocaliu. Acum trebuia să aștepte douăzeci și patru de ore bune înainte să aplice tencuiala – o nuanță mai închisă, spre ocru. Atunci avea să înceapă partea mai interesantă, mai puțin banală, a procesului.

Încă admirându-și opera, își scoase telefonul din buzunar pentru a răspunde la tonul de apel.

– Bună, sunt Lila.

– Ți-a plăcut vacanța în Italia?

Vocea îi îngheță sângele în vene. Detestă să descopere că prima ei reacție era una de frică extremă.

– Mi-a plăcut foarte mult.

Privi înnebunită în jur – la ușă, ferestre – așteptându-se pe jumătate să vadă acea față uluitoare, exotică, prin sticlă.

– Sunt convinsă. Avion privat, hoteluri elegante. Ai pescuit un pește mare și strălucitor, nu-i așa?

Lila își înăbuși tresărirea de furie, izbutind chiar să râdă sardonic.

– Și încă unul atât de arătos. Ție ți-a plăcut vacanța în Italia? Te-am văzut în Piazza della Signoria. Păreai să te grăbești să ajungi într-un loc important. Scurta ezitare a lui Jai Maddok îi spuse că marcase un punct și o ajută să-și potolească bubuitul inimii. Mai calmă acum, își aminti de aplicația de înregistrare a convorbirilor. Punând-o rapid în funcțiune, continuă: Rămân o admiratoare a pantofilor tăi. Mi-am cumpărat mai multe perechi cât am fost acolo.

– Mare păcat că nu te-am văzut.

– Ei bine, erai preocupată. Trebuia să ajungi în diverse locuri, să ucizi un comerciant de artă. Gâtul ei, teribil

de uscat, implora apă, însă picioarele păreau să-i fie lipite de sol. Cine crezi că i-a informat pe polițiști, Jai?

Al doilea punct, își spuse. Înspăimântată, da, dar nu neajutorată. Nu proastă.

– Poliția nu mă îngrijorează, *biao zi*. Și nu te va ajuta. Nu ai să mă vezi data viitoare. Nu ai să vezi nici cuțitul, nu până când nu am să te fac eu să-l simți.

Lila închise ochii și se sprijini slăbită de tocul ușii, dar se forță să adopte un ton curajos:

– Tu și cuțitul tău nu ați făcut cine știe ce ultima dată. Cum ți-e buza? S-a vindecat? Sau ești nevoită să o acoperi cu rujul pe care l-ai furat de la Julie?

– Ai să mă implori să te ucid. Oul Fabergé e doar o comandă, dar tu, *bi?* Tu vei fi o plăcere.

– Angajatorul tău știe că m-ai contactat, că vorbești prostii? Pun pariu că nu i-ar plăcea.

– De fiecare dată când închizi ochii, vei ști că s-ar putea să mă găsești acolo când îi deschizi din nou. Bucură-te de viață cât încă mai poți, căci viața e scurtă, dar moartea, *biao zi*, e foarte, foarte lungă. De-abia aștept să-ți arăt cât de lungă. *Ciao.*

Lila își apăsă telefonul pe inima care-i gonea nebunește. Reuși să se împleticească până în baie, unde se stropi cu apă rece pe fața transpirată, apoi se lăsă pur și simplu să alunece la podea când picioarele îi cedară.

Trebuia să sune la poliție – oricât de puțin ar fi ajutat-o – imediat ce se oprea din tremurat.

Dar se descurcase onorabil, nu-i așa? Câți oameni puteau spune că se descurcaseră onorabil în fața unui asasin profesionist mânat de răzbunare? Darămite să mai fi avut și inspirația de a înregistra întreaga experiență?

Era probabil o listă destul de scurtă.

Iar acum era vorba de o răzbunare personală, una care începuse cu un pumn în față.

– În regulă. Inspiră adânc, expiră, își sprijini capul pe genunchii ridicați la piept. Sunt mai bine. O să sun la poliție și...

Nu, își dădu ea seama. Ash.

Nu îl sunase la Florența și făcuse o greșeală. Atunci se descurcase onorabil, dar nu însemna că trebuia să rămână – în picioare sau așezată – singură.

Își studie mâna pentru a se asigura că nu mai tremura, însă tocmai atunci, soneria de la intrare o făcu să-și scape telefonul pe podea.

Îl culese de pe jos și se ridică în picioare, cu privirea ațintită asupra ușii. Era închisă, desigur – chiar dacă nu trăsese și zăvorul interior după plecarea lui Ash. Ferestrele erau însă vulnerabile.

Primul ei gând fu să se apere. Fără a scăpa ușa din ochi, porni încet spre bucătărie. Într-o bucătărie se găseau arme nenumărate.

Soneria se făcu din nou auzită, iar Lila tresări din nou.

Soneria, își spuse. „Nu ai să mă vezi nici pe mine, nici cuțitul." O femeie hotărâtă să ucidă nu suna naibii la ușă.

Era stupid, reflectă ea, pur și simplu stupid să tresară doar fiindcă era cineva la ușă.

– Du-te să vezi cine e, șopti. Du-te până acolo să te lămurești, în loc să tremuri aici ca o piftie.

Își impuse să traverseze încăperea, să deschidă dulapul în care – cu aprobarea lui Ash – mutase monitorul interfonului. Recunoscând persoana care sunase, își spuse că aproape ar fi preferat să o vadă pe asasină.

– La naiba, drace, rahat!

Își apăsă mâinile pe față, luptându-se să-și stăpânească lacrimile de ușurare.

Nu venise nimeni să o ucidă. Poate că vizitatorul ar fi vrut să o știe dispărută de pe fața pământului, dar nu zăcând moartă, într-o baltă de sânge.

Chiar și așa.

Își îndesă mai bine basca de baseball peste părul prins sus. De ce venise tatăl lui Ash tocmai acum? De ce nu putuse aștepta până era Ash acasă – și ea nu?

De ce trebuia să-și facă apariția tocmai acum, când ea era un ghem de nervi și de panică?

Şi chiar nu găsise alt moment decât acela când ea purta singura cămaşă şi singura pereche de pantaloni scurţi pe care nu-i aruncase în sacul de cârpe, păstrându-i pentru muncile murdare?

– Rahat, rahat, rahat!

Şi-ar fi dorit să poată ignora soneria şi vizitatorul, dar nu-şi putea permite să fie chiar atât de nepoliticoasă – sau atât de imprudentă încât să prefere să stea singură în loc să aibă companie, oricât ar fi detestat persoana respectivă.

Îndreptându-şi umerii, se apropie încet de uşă. „Descurcă-te", îşi porunci.

– Domnule Archer! zise, fără a se obosi să mimeze un zâmbet fals. Bunele maniere erau una, ipocrizia era altceva. Îmi cer scuze că mi-a luat atâta timp. Eram cufundată în vopsea.

– Eşti pictoriţă mai nou?

– Zugrăveam pereţi, nu pictam pe pânză. Îmi pare rău, Ash nu e aici. Avea câteva drumuri de făcut. Doriţi să intraţi, să-l aşteptaţi?

În loc să răspundă, Spence îşi croi drum înăuntru.

– Să înţeleg că te-ai mutat aici?

– Nu, locuiesc aici până încep munca la următorul client. Pot să vă aduc ceva de băut?

– Locuieşti aici, după o călătorie spontană în Italia, insistă el.

– Da, am fost în Italia. Cu mare plăcere vă aduc ceva de băut, sau sunt sigură că vă descurcaţi prin casă dacă preferaţi să vă serviţi singur. Eu trebuie neapărat să-mi spăl sculele.

– Vreau să ştiu ce se petrece.

Lila văzu în el ceva din Ash şi, în mod bizar, ceva din propriul ei tată.

Era vorba de autoritate. Avea în faţa ochilor un bărbat cu autoritate, se folosea de ea şi aştepta ca ceilalţi să se supună.

Ea nu avea s-o facă.

– Zugrăvesc sala de baie folosind o tehnică de tencuială venеţiană.

Nu era prima dată când cineva o privea de sus, dar Spence Archer părea să fie un maestru în această artă.

– Nu face pe proasta.

– Nu fac. Încerc să nu uit că, indiferent ce părere aţi avea despre mine, sunteţi tatăl lui Ash.

– În calitate de tată al lui, vreau să ştiu ce se petrece.

– Atunci va trebui să formulaţi întrebarea mai exact.

– Vreau să ştiu de ce i-aţi făcut o vizită lui Giovanni Bastone. Şi, din moment ce ai reuşit să te vâri în viaţa fiului meu, în casa lui atât de repede, vreau să ştiu cât de departe ai de gând să duci treaba asta.

Capul ei începu să pulseze dureros, un *buf-buf-buf* constant în tâmple şi la baza craniului.

– Prima întrebare ar trebui să i-o puneţi lui Ash. Cât despre cea de-a doua, nu sunt obligată să vă răspund. Poate doriţi să-l întrebaţi pe fiul dumneavoastră cât de departe are de gând să o ducă, având în vedere că este vorba de viaţa lui şi de casa lui. Cum sunteţi tatăl lui şi e evident că nu doriţi să mă ştiţi aici, am să plec până când puteţi discuta cu Ash.

Luă cheile de rezervă din bolul aflat în acelaşi dulap cu monitorul, porni cu paşi mari spre uşă şi o deschise cu o smucitură.

Se opri însă brusc atunci când îl văzu pe Ash urcând cele câteva trepte de la stradă.

capitolul 26

– Care parte din „Nu ieşi din casă" nu ai înţeles-o? se răsti el. Apoi ochii i se îngustară pe măsură ce încerca să-i descifreze expresia. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Vreau să iau puţin aer. A venit tatăl tău. Înainte să apuce să treacă pe lângă el, Ash o prinse de braţ şi o întoarse. Lila ripostă: Nu vreau să mă aflu aici – şi eşti pe punctul de a deveni cea de-a treia persoană căreia îi dau un pumn în faţă.

– Îmi pare rău, şi fă ceea ce trebuie să faci. Dar n-o să te alunge. Asta trebuie să o înţelegeţi clar amândoi.

– Mă duc naibii la o plimbare.

– O să facem una mai târziu, zise el trăgând-o înăuntru. Tată.

Salutându-l din cap, duse în bucătărie plasele pe care le avea în mână, apoi reveni.

– Vreau să discut cu tine, Ashton. Singuri.

– Nu suntem singuri. Tocmai mi-am dat seama că, deşi v-aţi întâlnit, nu v-am făcut niciodată cunoştinţă. Lila, acesta este tatăl meu, Spence Archer. Tată, ea e Lila Emerson, femeia pe care o iubesc. Va trebui amândoi să vă obişnuiţi cu asta. Vrea cineva o bere?

– N-o cunoşti aproape deloc, începu Spence.

– Nu, tu nu o cunoşti aproape deloc, fiindcă preferi să crezi că urmăreşte doar banii mei – ceea ce ar intra la capitolul „Mă priveşte".

Tonul lui, atât de brutal şi de rece, o făcu pe Lila să-şi înăbuşe un fior. Ar fi preferat oricând să-i înfrunte furia aprigă.

– Tu alegi să crezi că e interesată de banii tăi, continuă Ash, dar te înşeli amarnic. Şi alegi să crezi că este interesată de sonoritatea numelui Archer, ceea ce e ridicol. În realitate nu o interesează nici unul dintre aceste lucruri. Ba chiar par să fie argumente împotriva mea, ceea ce e a naibii de iritant. Însă fac eforturi în acest sens, având în vedere că intenţionez să-mi petrec toată viaţa cu ea.

– Nu am spus niciodată că...

– Taci! rosti Ash aruncându-i Lilei o privire atât de rece, încât o ustură. Când ea închise gura şocată, se întoarse către tatăl lui: Nu ai făcut nimic care să justifice felul în care o tratezi. Din contră, ar trebui să fii recunoscător că i-a oferit unuia dintre fiii tăi compasiune şi generozitate când se confrunta cu moartea unui alt fiu al tău.

– Am venit aici să discut cu tine, Ashton, nu să-mi ţii o predică.

– E casa mea. Şi regulile mele. Cât despre planurile mele în ceea ce o priveşte pe Lila? Sunt pe termen lung. Spre deosebire de tine, asta e ceva ce nu intenţionez să fac decât o singură dată. Am fost mai prudent decât

ai putea crede, fiindcă pentru mine e o dată pentru totdeauna. Lila nu a făcut nimic care să merite purtarea ta, de fapt o reflexie a experienţelor tale. Trebuie să încetezi să le mai foloseşti ca etalon pentru viaţa mea şi alegerile mele. Te iubesc, dar dacă nu poţi să o tratezi pe Lila cu o politeţe rezonabilă – regulile de comportament esenţiale pe care le aştepţi şi din partea mea şi a oricui altcuiva – atunci nu vei fi bine-venit aici.

– Nu. Nu face asta! Lacrimile care ţâşniră din ochii Lilei o îngroziră aproape la fel de mult precum cuvintele lui Ashton. Nu vorbi aşa cu tatăl tău.

– Crezi că nu am să-ţi iau apărarea? O parte din furia fierbinte ce clocotea sub acea răceală se revărsă acum. Sau te pomeneşti că nu-mi dai voie?

– Nu, nu e... Ash, e tatăl tău. Te rog, nu-i spune asta. Nu e corect. Putem pur şi simplu să evităm să ne intersectăm, nu-i aşa? Privindu-l rugător pe Spence, Lila sugeră: Nu am putea conveni pur şi simplu să ne ocolim reciproc? Nu pot fi răspunzătoare de apariţia unei ruptură între voi. Nu voi fi.

– Nu tu eşti răspunzătoare, şi toţi cei de faţă ştiu asta, nu-i aşa? i se adresă Ash tatălui său.

– Câtă vreme sunt capul familiei, am obligaţia să mă îngrijesc de interesele tuturor.

– Dacă te referi la interesele financiare, procedează cum crezi tu că e mai bine în această privinţă. Nu am să mă opun. Dar aici e vorba de viaţa mea personală, şi nu ai nici un drept să te bagi. Eu nu m-am băgat niciodată într-a ta.

– Vrei să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut şi eu?

– Nu. De ce crezi că am aşteptat? Chiar şi aşa, orice greşeli aş face, îmi aparţin. Lila nu e una dintre ele. Poţi să te linişteşti, să bei o bere sau nu.

După o viaţă întreagă în lumea afacerilor, Spence ştia cum să schimbe macazul.

– Vreau să ştiu de ce te-ai dus în Italia să-l vizitezi pe Giovanni Bastone.

– Are legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Oliver și nu e deloc simplu. Mă ocup eu. Nu vrei să știi detaliile, tată, tot așa cum nu ai vrut să știi detaliile despre modul în care trăgea Oliver pe nas banii din fondul alocat lui sau cum îi înghițea sub formă de pastile și alcool. Cuvintele lui conțineau și o doză de amărăciune, își dădu seama Ash, și nu erau cu totul corecte. Își dorise adesea cu ardoare să fi fost scutit de detaliile din viața lui Oliver. Lăsându-l pe Oliver deoparte, sunt destule pete pe rufăria familiei, urmă el. Suntem prea mulți ca lucrurile să poată sta altfel. Mă ocup de ceea ce pot, atunci când pot. Mi-aș fi dorit să fi făcut o treabă mai bună cu Oliver când am avut ocazia.

Spence înghiți ceea ce, în ochii Lilei, păru a fi un amestec de orgoliu și durere. Ceea ce rămase neînghițit răsună în vocea lui aspră:

– Ceea ce i s-a întâmplat lui Oliver nu este vina ta. E a lui și, poate, parțial și a mea.

– Nu mai contează prea mult în momentul de față.

– Dă-mi voie să te ajut cu problema pe care încerci s-o rezolvi, orice ar fi. Lasă-mă să fac măcar atât. Lăsând la o parte disensiunile, ești fiul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, Ashton, nu vreau să mai pierd un fiu.

– M-ai ajutat. Am luat avionul familiei pentru a ajunge la Bastone și m-am folosit de numele tău. Mi-ai spus de la bun început ce știai și ce părere aveai despre el. Așa am reușit să-l întâlnesc.

– Dacă e implicat în uciderea lui Oliver...

– Nu, îți dau cuvântul meu că nu e.

– De ce nu-i spui? întrebă Lila. Oliver a fost fiul lui. Este greșit să nu-i spui ce știi, și supărarea voastră n-are nici un rost. Te înșeli, Ashton. Amândoi vă înșelați și sunteți proști și prea încăpățânați ca să nu vă puneți piedici singuri. Eu mă duc sus.

Ash se gândi să-i ceară să rămână, apoi o lăsă să plece. Destul fusese ținută cu forța la mijloc.

– Văd că spune pe față ce crede, comentă Spence.

– În cea mai mare parte a timpului. Ash își dădu seama că avea să împartă acea pizza calzone până la urmă.

Hai să bem berea aia, şi dacă nu cumva ai mâncat deja, îţi ofer jumătate din pizza mea. O să discutăm.

O oră mai târziu, Ash urcă. Cunoştea femeile – era şi cazul, ţinând seama de iubitele, surorile, mamele vitrege şi toate celelalte femei care făcuseră parte din viaţa lui. Prin urmare, ştia când era cazul să facă un mic efort.

Îi puse sendvişul pe o farfurie – cu şerveţel de pânză de data aceasta. Adăugă un pahar de vin şi aşeză pe tavă o floare din aranjamentul pe care îl alesese ea pentru camera de zi.

O găsi lucrând pe laptop la o măsuţă aflată în una din camerele de oaspeţi.

– Ia o pauză.

Ea nu se opri, nici nu se uită în spate:

– Sunt în plin avânt.

– E trecut de două. Nu ai mai mâncat de azi-dimineaţă. Ia o pauză, Lila, o rugă el aplecându-se s-o sărute pe creştetul capului. Ai avut dreptate. M-am înşelat.

– În legătură cu ce, mai precis?

– Cu faptul că ar fi trebuit să discut cu tatăl meu. Nu i-am dezvăluit totul, nu i-am dat toate detaliile, dar i-am spus suficient.

– Bine. Asta e bine.

– Nu a fost uşor pentru el să audă asta, dar ai avut dreptate. Avea nevoie. Merita să ştie de ce a pierdut un fiu.

– Îmi pare rău.

Cu mâinile strânse în poală, Lila se holbă la ecranul laptopului fără a vedea nimic.

Ash puse tava pe pat şi se întoarse la ea:

– Te rog. Ia o pauză.

– Când sunt supărată, fie îmi îndes dulciuri pe gât, fie nu pot mânca deloc. Sunt supărată.

– Ştiu.

O luă pe sus din scaun, traversă încăperea şi o lăsă cu blândeţe pe pat, apoi se aşeză picior peste picior de cealaltă parte a tăvii.

– Ai obiceiul de a pune oamenii acolo unde vrei tu să fie.

– Știu și asta.

– E un obicei enervant.

– Da, dar economisește timp. Știe că s-a înșelat, Lila. Și-a cerut scuze față de mine – și nu a făcut-o doar de formă. Mă prind când ceva e doar de formă. Nu e pregătit să-și ceară scuze față de tine, nu altfel decât de formă. Nu ți-ai dori asta.

– Nu. Nu mi-aș dori asta.

– Dar o să-și ceară scuze și o va face sincer, dacă îi lași ceva mai mult timp. I-ai luat apărarea. Habar nu ai cât de tare l-ai surprins. Se simte puțin rușinat, și asta e greu de înghițit pentru Spence Archer.

– Nu pot fi un obstacol între voi. Nu pot trăi cu gândul ăsta.

– E o chestiune pe care am rezolvat-o deja. Întinzând mâna, o mângâie pe genunchi. Poți să-i lași ceva timp să-și ceară scuze, să îndrepte situația?

– Da, desigur. Nu eu sunt problema. Nu vreau să fiu eu problema.

– Se simte vinovat pentru Oliver. L-a abandonat, Lila. Nu voia să mai audă nimic, să mai vadă nimic. Devenise mai ușor să-i transfere pur și simplu bani, fără să se gândească încotro se îndreptau lucrurile. El știe asta, simte asta. Trecându-și ambele mâini prin păr, Ash mărturisi: înțeleg fiindcă, în mare măsură, ajunsesem și eu în același punct cu Oliver.

– Tatăl tău avea dreptate când spunea că nu a fost vina ta. Nu e nici a lui, Ash. Oliver a decis de unul singur, oricât ar fi de greu de acceptat asta.

– Știu, dar...

– Era fratele tău.

– Da, și fiul tatălui meu. Cred că a sărit la gâtul tău fiindcă, pe toți dracii, nu avea de gând să-și lase încă un fiu să o ia pe calea pierzaniei. Iar eu sunt primul lui născut, adăugă Ash. Cel care ar fi trebuit să-i calce pe urme și nu a făcut-o câtuși de puțin. Nu e o scuză, dar cred că face parte din explicație.

– Nu e dezamăgit de tine. Te înşeli din nou dacă crezi asta. Se teme pentru tine şi încă îl mai plânge pe Oliver. Nu ştiu cum e să pierzi pe cineva atât de apropiat, dar ştiu cum e să-ţi fie teamă de asta. De fiecare dată când tatăl meu era trimis în misiune... În fine, să spunem că emoţiile erau intense. Şi nu simt nevoia să mă placă toată lumea.

– Te place deja, spuse Ash mângâind-o din nou pe genunchi. Doar că nu vrea.

Poate că era adevărat, dar subiectul o făcea să se simtă nelalocul ei.

– I-ai spus despre ou, despre Vasin?

– Destule, da. Mi-a promis că va face aranjamentele necesare ca oul Fabergé să ajungă la Metropolitan când va sosi momentul.

Îi permisese să joace şi el un rol, în loc de a-l exclude, se gândi Lila.

– Dar nu i-ai spus că intenţionezi să-l înfrunţi pe Nicholas Vasin?

– I-am spus destule, repetă Ash. Suntem de acord în privinţa asta?

– Mi-ai cerut să tac, bombăni Lila împungând sendvişul cu un deget.

– Da? Nu va fi ultima dată. Poţi să-mi ceri şi tu mie când va fi cazul.

– M-ai tratat cu grosolănie.

– Nu prea cred. Mijindu-şi ochii, Ash înclină uşor capul. Mănâncă-ţi sendvişul, apoi îţi arăt eu ce înseamnă să fii tratată cu grosolănie.

Lila se strădui să-şi reprime zâmbetul. Se uită în ochii lui şi văzu acolo atât de multe lucruri pe care şi le dorea, încât nu ştia dacă să se bucure ori să se lase pradă spaimei.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi ofer ce îţi doreşti, dacă pot să fiu ce îţi doreşti.

– Eşti deja ceea ce îmi doresc. Câtă vreme eşti ce şi cine eşti, eu sunt fericit.

– Vorbeai despre relaţii de o viaţă, pe termen lung şi...

– Te iubesc, murmură el punându-şi o mână pe obrazul ei. De ce m-aş mulţumi cu mai puţin? Şi tu mă iubeşti – se vede clar pe tine, Lila. Mă iubeşti, aşa că de ce te-ai mulţumi cu mai puţin?

– Nu ştiu dacă să mănânc ce mi se oferă pe farfurie din câteva îmbucături mari sau doar din muşcături mărunte. Şi ce se întâmplă după ce se termină? Cum poţi să ştii că o să mai *existe* pur şi simplu?

Ash o studie pentru o clipă. Era evident că nu se referea la acea farfurie, ci la o farfurie imaginară – pe care se aflau probabil dragoste, promisiuni, angajamente.

– După mine, cu cât mănânci mai mult din ea, cu atât se înmulţeşte, mai ales atunci când o împarţi. Şi dacă tot veni vorba de asta, am fost nevoit să împart nenorocita aia de pizza calzone până la urmă. Ai de gând să mănânci tot sendvişul ăla?

Lila se holbă la el nedumerită. După o clipă însă, îşi scoase unealta multifuncţională din buzunar, selectă cuţitul şi, cu multă grijă, începu să taie sendvişul în jumătate.

– Ştiam eu că ai să găseşti o soluţie.

– Am de gând să încerc. Dacă o dau în bară, nu vei putea da vina pe nimeni în afară de tine însuţi, zise ea întinzându-i jumătate de sendviş.

– M-a sunat avocatul în timp ce eram la cumpărături.

– Ce a spus?

– I-a găsit pe avocaţii lui Vasin din New York şi le-a transmis că aş dori să mă văd cu el pentru o tranzacţie reciproc avantajoasă.

– Presupun că au împănat totul cu o mulţime de termeni avocăţeşti.

– Fără îndoială. În termeni avocăţeşti, avocatul lui Vasin, a fost de acord să îşi contacteze clientul.

Un pas spre orice avea să se întâmple mai departe, îşi spuse Lila.

– Acum aşteptăm un răspuns.

– Nu cred că va dura mult.

– Nu, îşi doreşte oul. Dar ai folosit pronumele greşit. Nu *eu*, ci *noi* vrem să ne întâlnim cu Vasin.

– Nu e deloc necesar să...

– Chiar nu vrei să termini fraza aia.

„Ia-o de la zero", se îndemnă Ash.

– Trebuie să iei în calcul cine e el, ce trecut are. Ar fi mai dispus să ajungă la o înțelegere cu un bărbat.

– Are o femeie care se ocupă de toate treburile lui sângeroase.

– Treburi sângeroase. Ash luă paharul ei de vin, sorbi din el și hotărî că nu era de ajuns să-i spună pur și simplu adevărul. Ar putea să te rănească, Lila, anume ca să mă preseze să îi dau ceea ce își dorește. Se pare că asta a fost ideea și cu Oliver, și cu iubita lui.

– M-aș aștepta ca un bărbat ca el să nu repete aceeași greșeală. Desigur, ar putea să te rănească pe tine ca să mă preseze pe mine. Lila mușcă din sendviș și dădu din cap hotărâtă: Eu mă duc, tu rămâi.

– Ești încăpățânată sau doar încerci să mă enervezi?

– Nici una. Vrei ca eu să stau cuminte în timp ce tu intri singur în vizuina leului? Încerci să mă enervezi? Își recuperă paharul de vin, bău o înghițitură și continuă: Nu poți să vorbești despre relații de o viață și angajamente, apoi să mă lași deoparte. Mergem amândoi. Ash, dacă mă leg de tine, de oricine, nu pot s-o fac fără să știu că e un parteneriat deplin. Ezită pentru o clipă, apoi orientă discuția spre propriile experiențe: Mama mea a așteptat. Nimeni nu ar putea spune că nu a fost o soție bună și puternică de militar. Dar eu știu cât de greu i-a fost să aștepte. Oricât de mândră ar fi fost de el, oricât de statornică, i-a fost greu să aștepte. Eu nu sunt mama mea.

– Mergem împreună. Cu asigurare.

– Ce fel de asigurare?

– Dacă tu... dacă vreunul din noi, se corectă el, e rănit, am lăsat instrucțiuni ca oul să fie distrus.

– Nu e rău. Nu degeaba e o soluție clasică, dar... am dubii în legătură cu ideea de a distruge oul. Nu că nu ai fi convingător, am asistat la repetiție, dar copiii răsfățați mai degrabă ar vrea să-și știe jucăria stricată decât

să o împartă cu alții, nu-i așa? S-ar putea să-l apuce un astfel de impuls.

– „N-ai decât să-l strici", reflectă Ash cu voce tare. Dacă nu pot să-l am eu, să nu-l aibă nimeni. Nu mă gândisem la asta.

– Hai să facem altfel: să-i spunem că, dacă vreunul din noi e rănit, am lăsat instrucțiuni să se dea imediat un anunț în mass-media legat de descoperire. Iar oul va fi predat unui muzeu al cărui nume nu-l vom dezvălui. Detaliile vor fi anunțate ulterior.

– Amenințarea de a-l distruge e cu mult mai satisfăcătoare, dar ai dreptate, spuse el și mai luă o gură din vinul ei, împărțindu-l așa cum împărțiseră și sendvișul. Corect. Exact așa o să organizăm toată treaba.

– Da?

Ash puse paharul pe tavă și îi prinse fața în mâini.

– Nu vrei să auzi asta, dar nu am să las să ți se întâmple nimic. Am să fac orice e nevoie pentru a te ține în siguranță, indiferent dacă vrei sau nu. Dacă se întâmplă ceva, dacă am motive să cred că o să ți se întâmple ceva, apăs butonul.

– Vreau să am aceeași opțiune în ceea ce te privește.

– În regulă.

– Cine va acționa butonul?

Ash începu să se plimbe prin încăpere, gândindu-se posomorât că rolul acesta ar fi trebuit să-i revină lui Vinnie.

– Alexi, de la complexul familiei mele. Tatăl meu o să se ocupe de toate detaliile.

– E o idee deșteaptă. Dar cum apăsăm butonul?

– Găsim noi ceva. Ash se opri să se uite pe fereastră și murmură: Trebuie să rezolvăm situația asta, Lila.

– Știu.

– Îmi doresc o viață cu tine. Cum ea nu spuse nimic, îi aruncă o privire peste umăr și continuă: Am s-o obțin, dar n-o prea putem începe până nu terminăm cu asta. Orice s-ar întâmpla cu Vasin, vom pune capăt poveștii.

– Ce vrei să spui, mai exact?

– Nu mergem acolo cu amenințări la adresa lui Maddok. Apăsăm butonul dacă refuză să ne-o dea la schimb, apoi ieșim naibii cât mai repede. Iar restul rămâne în mâna polițiștilor.

– Știm amândoi că, dacă va fi liberă, va veni după noi. Ăsta a fost unul dintre motive.

– Stai să ne găsească. Tu poți să scrii de oriunde. Eu pot să pictez de oriunde. Vom umbla dintr-un loc în altul, mai ales că ție îți place să călătorești. Am surprins-o pe țiganca din tine încă de prima dată când te-am văzut. Vom fi țigani.

– Nu îți dorești asta.

– Te doresc pe tine. Vom închiria o căsuță în Irlanda, o vilă în Provence, un conac în Elveția. O mulțime de spații noi pentru tine, o mulțime de pânze noi de pictat pentru mine. Și avea s-o găsească în bucătărie în fiecare dimineață, se gândi Ash. Într-un halat scurt și vesel, mânuind o unealtă multifuncțională. Au să o aresteze ori au s-o ucidă în cele din urmă, spuse el. Dar până atunci, dacă lucrurile nu ies așa cum ne-am dori, mai avem o opțiune. Vino să vezi lumea cu mine, Lila.

– Eu... Mica bulă de panică făsâi în gâtul ei. Eu am o afacere.

– Putem începe așa. Putem să și continuăm așa, dacă dorești. Dar trebuie să plecăm din New York. Gândește-te la asta, îi sugeră el. Lumea e mare. Eu am să iau legătura cu Alexi, să organizez toată treaba, apoi am să mai lucrez o oră sau două în studio. Ce-ar fi să vedem dacă nu cumva Luke și Julie vor să iasă cu noi mai târziu la cină? Să ieșim puțin din casă?

– Ieșitul din casă e bun. Nu ești îngrijorat?

– Sunt curios din mai multe puncte de vedere. Nu are nici un rost să-și asmută căței asupra noastră dacă se gândește să accepte întâlnirea cu mine, să vadă ce am de oferit. Ora opt îți convine?

– Da. Cred că ar... O, Doamne! murmură ea apăsându-și degetele pe ochi. Căței lui.

– Ce mai e acum?

– Să nu te enervezi – eşti puţin înspăimântător când te enervezi. Apoi o să mă enervez şi eu, şi pot şi eu să fiu puţin înspăimântătoare. Şi toată treaba era deja înspăimântătoare.

– Ce dracu' tot spui acolo?

– M-a sunat. Jai Maddok m-a sunat – pe telefonul mobil. M-a sunat.

Expresia lui de exasperare amuzată se preschimbă instant în furie rece:

– Când?

– După ce ai plecat tu. Dar trecuse ceva vreme, deci nu cred că aştepta pur şi simplu să rămân singură. Nu cred că mai conta.

– De ce naiba nu mi-ai zis? Pe toţi dracii, Lila!

– Aş fi făcut-o, intenţionam. Eram... aveam telefonul în mână şi voiam să te sun, apoi a sunat la uşă... tatăl tău. Iar el nu a fost prea încântat să mă vadă, apoi ai venit tu şi... Chiar că pe toţi dracii, Ashton, nu a fost decât un şir de drame. Mi-a zburat din minte cu toate celelalte. Plus că îţi spun *acum*. Doar nu încerc să păstrez secretul. Eram...

Ash se aşeză din nou şi îşi puse ferm mâinile pe umerii ei.

– Opreşte-te. Respiră.

Lila trase aer în piept cu privirea aţintită în ochii lui, lăsându-l să-i maseze umerii. Simţi cum micile bule de isterie din gâtul ei se spărgeau una câte una.

– Tocmai terminasem stratul de grund. Mi-a sunat telefonul, era ea. A vrut să mă sperie şi a reuşit. Mă bucur că nu vorbeam pe Skype şi nu a putut să-mi vadă faţa. M-a întrebat dacă mi-a plăcut în Italia. Am încercat să intru puţin în pielea lui Kaylee – ştii tu, nu te lăsa mai prejos. Am întrebat-o dacă ei i-a plăcut şi am pomenit de comerciantul de artă. Poate nu ar fi trebuit să o fac, dar a descumpănit-o pentru o clipă, mi-am dat seama.

– Dă-mi telefonul.

– Tele... Ce prostie! Nici măcar nu m-am uitat la număr. Totul s-a întâmplat atât de rapid. Dar am înregistrat

cea mai mare parte a convorbirii. Mi-am amintit că am o asemenea aplicație.

– Firește că ți-ai amintit, zise el. Și firește că ai o aplicație de înregistrare.

– Fiindcă nu se știe niciodată, așa-i? Am auzit soneria imediat după ce ea a închis, apoi toate s-au petrecut una după alta, oftă ea întinzându-i telefonul.

– Număr ascuns, constată Ash în timp ce trecea în revistă apelurile primite.

– Nu cred că voia să o sun înapoi și să stăm la povești. Probabil a fost un telefon de unică folosință. Toți cei care citesc romane polițiste sau se uită la televizor știu asta. Un telefon de unică folosință care nu poate fi identificat. Voia doar să bage spaima în mine. A reușit.

– Spune-mi ce ți-a zis.

– E înregistrat. Poți să asculți.

– Spune-mi mai întâi, apoi am să ascult.

– Multe despre cum o să mă omoare, și am înțeles cât se poate de clar că amândoi am avut dreptate. Sunt destul de sigură că mi-a adresat câteva apelative foarte urâte în chineză, pe care va trebui să le caut. Pentru ea nu mai e vorba doar să-și facă treaba. I-am dat peste cap planurile și, pe deasupra, i-am tras un pumn – și i-am amintit de asta fiindcă m-a speriat. Aveam de gând să te sun, pe cuvântul meu, și să anunț poliția, dar apoi a apărut tatăl tău, iar eu eram în hainele mele de lucru, deci nu ar fi putut fi mai rău.

– Hainele tale de lucru? Ce legătură are asta?

– Orice femeie din lume ar înțelege de ce a fost mai rău așa.

– În regulă.

Câteva lacrimi i se scurseseră pe obraji. Ash i le șterse cu degetele, apoi își așeză ușor buzele peste ale ei. Amintindu-și de telefon, o întrebă:

– Unde e aplicația?

– Lasă-mă pe mine, spuse Lila plimbându-și degetul pe ecran până găsi butonul de redare.

Refuză să se cutremure când auzi vocea lui Jai, când auzi acele cuvinte din nou. Văzu focul reaprinzându-se în ochii lui și arzând cu o vâlvătaie rău prevestitoare.

– I-am servit și eu câteva replici bune, ținu ea să se laude. Nu am părut înspăimântată sau panicată. Dar... Ghemuindu-se la pieptul lui, recunoscu: Am fost. Totul era îngrozitor de real – vocea ei la telefon, certitudinea că vrea să mă ucidă. Voia să își bată joc de mine, dar am detectat furie dincolo de asta. Atât de multă furie încât nu doar o auzeam, o și simțeam.

– O să plecăm, șopti el desprinzând-o din îmbrățișare. Oriunde vrei tu. În seara asta. Nimic altceva nu contează.

– Nu, nu, nu. Nu putem trăi așa, eu nu pot. Nu putem să plecăm pur și simplu. Nu a funcționat nici pentru Jason Bourne. Știi tu, știi tu. Lila se străduiși să nu alunece într-o trăncăneală fără noimă când văzu o expresie de nedumerire alături de focul din ochii lui. Cărțile, filmele. Matt Damon.

– Știu. Mintea ei era ceva minunat, reflectă el mângâind-o pe păr. În regulă.

– E doar un motiv în plus să-i punem capăt. Nu o putem lăsa să mă transforme într-o cârpă zăcând pe podea. Nu-i putem îngădui să ne dicteze cum să ne trăim viețile. A devenit real, Ash, și nu am de gând să mă las transformată într-o ființă care nu-mi place sau pe care nu o recunosc. Nu-mi cere să fac asta.

– Am s-o sun pe Fine, îi promise Ash sărutând-o pe frunte. Mă ocup eu de asta.

– Dar am nevoie de telefon. Jumătate din viața mea e în telefonul ăla.

– O să ți-l aduc înapoi. Îi dezmierdă alene părul pentru ultima dată, apoi se ridică. Tocmai ieșeai din casă când am apărut eu. Singură.

– Eram furioasă, jignită. Proastă. Doamne, nici măcar nu-mi luasem poșeta!

– Câtă vreme recunoști că a fost o prostie și nu o repeți, ești iertată. Mă duc să o sun pe Fine. Ești în regulă dacă rămâi aici sus?

– Da. Sunt bine acum. Trebuie să mă întorc la carte – pot să mă cufund în ea, să uit de toate astea.

– Așa să faci. Eu voi fi la parter sau în atelier. Sunt aici. Voi fi chiar aici.

– Ash, rosti ea ridicându-se în picioare. Fiindcă stomacul îi tremura, începu repede: Tatăl meu e un om foarte bun.

– Sunt sigur de asta.

– E ofițer. Nu e vorba că ar fi pus armata înaintea familiei lui, dar armata era pe primul loc. Nu i-am purtat niciodată pică pentru asta, fiindcă e parte din personalitatea lui. Și e un om bun. Dar a lipsit de acasă mult. Nu putea să nu lipsească.

– Trebuie să-ți fi fost greu.

– Mi-a fost uneori, dar înțelegeam că își făcea datoria față de țară. Mama mea e fantastică. Își construia viața fără el când tata nu putea fi prezent, o lăsa deoparte fără să clipească atunci când el se întorcea acasă. Gătește foarte bine – nu am moștenit prea mult din talentul ei în domeniul ăsta. Putea, și poate în continuare, să jongleze cu o duzină de lucruri deodată, treabă la care sunt destul de bună și eu. Nu știa să schimbe un bec. În regulă, asta e o exagerare, dar nu una foarte mare.

– Așa că ai învățat să repari diverse chestii.

– Cineva trebuia să o facă, și îmi plăcea să descopăr cum să repar obiectele stricate. Iar el era mândru de mine. „Dă-i-l Lilei", obișnuia să spună. „O să găsească ea o soluție să-l repare sau, dacă nu, înseamnă că nu poate fi reparat." Asta însemna enorm. În același timp, când era acasă, el era stăpân. Era obișnuit să împartă ordine.

– Iar ție nu-ți plăcea să le primești.

– Înveți să faci față schimbărilor, să fii – pentru a câta oară – străinul abia sosit, să îți găsești ritmul într-un loc nou. Înveți să fii pe picioarele tale. Îi plăcea că mă descurcam singură – și el m-a învățat cum. Cum să trag cu arma, cum să o curăț, să o respect, tehnici de autoapărare, primul ajutor, toate astea. Însă ne mai ciocneam uneori când era vorba să fac un lucru doar pentru că așa spunea el. În privința asta semeni puțin cu el, dar

tu o faci mai subtil. Domnul locotenent-colonel este foarte direct.

– Oamenii care nu se ciocnesc din când în când ajung probabil să se plictisească foarte tare.

– Probabil că da, râse Lila. Dar ceea ce vreau să spun e că îl iubesc. Şi tu îţi iubeşti tatăl. Am văzut asta clar, deşi erai foarte furios, chiar dezamăgit de el. Îl laşi să creadă că e capul familiei, deşi nu e – nu în realitate. Tu eşti. Dar îi laşi statutul acesta fiindcă îl iubeşti. Eu accept faptul că tata nu a putut fi prezent la balul meu de sfârşit de an sau la ceremonia de absolvire. L-am iubit întotdeauna, chiar şi atunci când nu putea să spună „Sunt aici".

Şi acesta, înţelese Ash, era miezul problemei:

– Dar eu voi fi.

– Nu ştiu ce să fac atunci când cineva îmi oferă constanţă, când încep să-mi doresc asta.

– Ai să te obişnuieşti, o asigură el plimbându-şi un deget pe obrazul ei. Mi-ar plăcea să-i cunosc pe părinţii tăi.

Nu era chiar panică, îşi spuse Lila, dar simţi ceva strângându-se în abdomenul ei.

– O! Ei bine, sunt în Alaska.

– Am un avion particular, aşa că putem merge oricând te simţi pregătită. Acum însă, cufundă-te în muncă. Şi sunt aici, Lila. Poţi să te bazezi pe asta, iar la un moment dat ai s-o faci.

Rămasă singură, Lila îşi spuse că trebuia să se apuce de treabă, să se lase absorbită de carte şi să nu se gândească la nimic altceva.

Ce fel de bărbat se oferă să lase totul în urmă, să pornească prin lume împreună cu tine pentru a te ţine la adăpost şi a-ţi oferi spaţii noi? El o vedea ca pe o ţigancă şi nu se înşela prea mult. Nu trăise niciodată altfel decât în mişcare.

Atunci de ce să nu o facă pur şi simplu? Să-şi strângă bagajele şi să plece, aşa cum procedase de nenumărate ori, doar că de data aceasta alături de omul pe care-l

iubea? Putea să trăiască fără a planifica nimic mai departe de o zi, un loc, o aventură.

Ar fi trebuit să profite de această ocazie şi să-şi ajusteze treptat activitatea, orientând-o spre clienţi internaţionali. Sau să ia o pauză, mulţumindu-se doar să scrie şi să călătorească.

De ce nu sărea să profite de ocazie?

Mai mult, se putea oare obişnui să se bazeze pe altcineva, când ea funcţiona exact invers, după cum i-o demonstrase experienţa? Ea era cea pe care se bazau alţii.

Îşi lăsau în grija ei casele, animalele de companie, plantele, lucrurile. Lila era cea se ocupa de toate detaliile, puteai conta pe devotamentul ei până la încheierea fiecărei misiuni.

Avea prea multe în minte, îşi spuse. Trebuia mai întâi să se ocupe de realitatea imediată – oul, Vasin, Maddok. Nu avea timp să construiască fantezii ferîcite. Realitatea era pe primul loc.

Se întoarse la masa de scris şi reciti ultima pagină la care lucrase, dar continuă să se gândească la fantezia de a călători oriunde ar fi vrut. Şi nu reuşi nicidecum să se imagineze în acea postură.

capitolul 27

Ash le ceru lui Fine şi Waterstone să vină la el acasă – şi o făcu intenţionat. Dacă Vasin încă mai supraveghea mansarda, afirmaţia că era hărţuit de poliţie avea să fie mai credibilă.

Aprecie răbdarea cu care îl ascultară când le expuse planurile lui, precum şi laudele pe care i le adresară Lilei pentru că înregistrase conversaţia telefonică dintre ea şi Jai Maddok.

– Am făcut o copie, spuse Lila întinzându-i lui Waterstone un card de memorie pe care îl pusese într-un plic etichetat. Nu ştiu dacă puteţi să o folosiţi, dar m-am gândit că e utilă la dosar. E legal să înregistrezi o convorbire telefonică, dacă eşti una dintre părţi. Am verificat.

Waterstone luă plicul şi-l vârî apoi în buzunarul sacoului sport.

– Aş spune că nu aveţi motiv de îngrijorare în privinţa asta.

Fine se aplecă în faţă, sfredelindu-l pe Ash cu privirea ei de poliţist neînduplecat, după cum o denumise el încă de la prima lor întâlnire.

– Nicholas Vasin e suspectat de infracţiuni la nivel internaţional, inclusiv comandarea unor asasinate.

– Sunt conştient de asta, având în vedere că fratele meu a fost una dintre victimele lui.

– Asasinul lui plătit v-a contactat personal, ba chiar de două ori. Acum a devenit o răzbunare personală.

– Ştiu, zise Lila. Asta e foarte clar. Ăăă... *Biao zi* înseamnă în mandarină „căţea", care e un apelativ destul de blând. *Bi* înseamnă... – se crispă, fiindcă detesta să rostească acel cuvânt cu voce tare. Până la urmă recurse la un compromis: Ştiţi dumneavoastră, organul sexual feminin. E un atac foarte urât, şi îl consider cu mult mai personal.

– Şi totuşi aţi pus împreună la cale o schemă de a-l înfrunta singuri pe Vasin.

– De a ne întâlni cu el, o corectă Ash. Întâlnire pe care noi avem o şansă bună de a o obţine. Dumneavoastră nu.

– Şi ce credeţi că veţi realiza – dacă nu va pune să fiţi executaţi pe loc? Credeţi că o să o predea pur şi simplu pe Maddok? O să renunţe pur şi simplu la una dintre cele mai valoroase posesiuni ale lui?

– Cunosc gândirea oamenilor cu bani şi putere, spuse Ash relaxat. Tatăl meu e unul dintre ei. Un tip aflat în poziţia lui Vasin îşi poate cumpăra oricând o altă jucărie de preţ, tocmai asta e farmecul banilor şi al puterii pentru unii. Îşi doreşte oul, ceva ce se află în posesia mea – a noastră, se corectă el. Maddok e o angajată, foarte probabil una valoroasă, însă oul contează mai mult pentru Vasin. E o tranzacţie foarte avantajoasă, iar el e om de afaceri. Va înţelege acest lucru.

– Chiar credeţi că va accepta să facă schimbul?

– E o tranzacție pur comercială, iar condițiile mele nu îl costă un sfanț. Nici un angajat nu e indispensabil, mai ales în comparație cu oul Fabergé. Da, balanța va înclina mult în defavoarea ei.

– Nu sunteți polițiști, începu Fine enumerând pe degete contraargumentele. Nu aveți pregătire în domeniu. Nu aveți experiență. Nici măcar nu puteți intra cu microfoane, deoarece vă va verifica.

– Ăsta ar putea fi un avantaj, comentă Waterstone scărpinându-se pe obraz.

– Ce dracu', Harry? se răsti Fine la el.

– Nu spun că e soluția optimă, dar noi nu ne putem apropia de el. Ei doi s-ar putea să reușească. Nu sunt polițiști, nu vor avea microfoane. Doar două găini bune de jumulit, așa va gândi Vasin, după părerea mea.

– Fiindcă asta și sunt.

– Dar găinile au oul de aur. Întrebarea e, cât de tare și-l dorește?

– Patru oameni au fost uciși – incluzând comerciantul de artă din Florența, sublinie Lila. Ceea ce indică, după standardele mele, că și-l dorește foarte tare. Și felul în care a încercat ea să mă atace? Avea ceva de demonstrat. În misiunea asta n-a avut rezultate prea spectaculoase. S-o predea în schimbul oului mi se pare o afacere grozavă pentru el.

– Poate părea o afacere grozavă, dacă nu iei în calcul ce știe Maddok despre el, ce ne-ar putea spune, o atenționă Fine.

– Dar nu avem de gând s-o dăm pe mâna poliției, îi aminti Lila. Cel puțin așa îi vom spune lui.

– De ce ar crede că domnul Archer, care nu a mai ucis niciodată, intenționează să o facă, iar dumneavoastră ați accepta acest lucru?

– O să creadă. În primul rând, fiindcă asta e soluția lui pentru a obține ceea ce își dorește, și în al doilea rând fiindcă Ash e destul de înspăimântător când se dezlănțuie. Cât despre mine? urmă Lila ridicând din umeri. Eu doar m-am uitat pe fereastră. Eu vreau doar să se termine. Am pus mâna pe un pește foarte

strălucitor, în persoana lui Ashton Archer. Vreau să încep să profit de asta fără să stau cu teama că cineva vrea să mă ucidă.

– Un peşte strălucitor? se miră Ash.

– Aşa te-a numit Jai, şi pot să merg pe pista asta. Un artist bogat, renumit, dintr-o familie importantă. O captură uriaşă pentru o fiică de ofiţer care trăieşte în casele altor oameni şi nu a cunoscut decât un succes mediocru scriind romane pentru tineret. Gândiţi-vă cât de mult m-ar ajuta în carieră faptul că am pus mâna pe Ashton Archer. Ar fi destul de tare.

– Ai reflectat serios la asta, rânji el.

– Încerc să gândesc deopotrivă ca un om de afaceri şi un ucigaş fără scrupule. În plus, totul e adevărat, corect din punct de vedere al faptelor. Doar că exclude sentimentele. Ea nu are aşa ceva. Nici el nu poate avea, altfel nu ar plăti-o să omoare oameni. Dacă nu ai sentimente, nu poţi să le înţelegi, aşa-i? Tu te alegi cu răzbunarea, eu mă aleg cu peştele cel strălucitor, iar Vasin se alege cu oul de aur.

– Şi mai departe? Dacă nu sunteţi morţi la cinci minute după ce vă întâlniţi cu el – în caz că ajungeţi până acolo –, dacă el spune: „Sigur, să batem palma", ce faceţi mai departe?

– Mai departe stabilim când şi unde să facem schimbul. Sau unde să se întâlnească reprezentanţii noştri pentru a face schimbul, spuse Ash, gândindu-se că Lila trebuia să fie la o distanţă cât mai mare în momentul respectiv. Şi de acolo intervine poliţia. Noi doar realizăm contactul, batem palma. Dacă Vasin acceptă, se va face vinovat de instigare la crimă şi puteţi să-l arestaţi pe baza mărturiei noastre. Pe Maddok o veţi prinde fiindcă va încerca cel puţin să mimeze predarea ei. Iar oul va ajunge acolo unde îi e locul. Într-un muzeu.

– Şi dacă nu e de acord? Dacă vă spune: „Dă-mi oul, altfel voi pune ca iubita ta să fie violată, torturată şi împuşcată în cap"?

– După cum vă spuneam, va şti dinainte că, dacă se atinge de oricare din noi, descoperirea va fi făcută

publică, iar oul va ajunge într-un loc inaccesibil. Doar dacă nu cumva intenționează să-l fure de la muzeu. N-ar fi exclus, adăugă Ash, înainte ca Fine să apuce să vorbească. Dar deocamdată nu a comandat furtul nici unuia dintre ouăle imperiale aflate în muzee sau colecții private.

– Din câte știm noi.

– În regulă, ăsta e un aspect. Dar e mult mai ușor, mai curat și mai rapid să-l obțină printr-o înțelegere.

– Ar putea să vă amenințe familia așa cum spuneți că a amenințat-o pe cea a lui Bastone.

– Ar putea, dar până ne întâlnim noi cu el, familia mea se va afla la complex. Din nou, eu îi ofer o tranzacție directă, în care nu are de plătit nimic pentru ceea ce își dorește. Doar oferă la schimb un activ care nu prea i-a adus dividende.

– S-ar putea să meargă, zise Waterstone. Am mai folosit civili și în alte cazuri.

– Cu microfoane, protejați.

– Poate reușim să găsim o soluție în sensul ăsta. O să vorbim la departamentul tehnic, să vedem ce ne pot oferi ei. Să vedem ce ne poate oferi biroul federal.

– Noi o să ne întâlnim cu el, cu sau fără ajutorul dumneavoastră, insistă Ash. Am prefera cu.

– Îi oferiți doi ostatici, remarcă Fine. Dacă tot vreți să faceți asta, măcar intrați dumneavoastră, pe ea lăsați-o afară.

– Mult succes în munca de convingere, comentă Ash.

– Mergem amândoi, declară Lila susținând privirea lui Fine cu aceeași expresie hotărâtă pe care o afișa și polițista. Asta nu se negociază. În plus, dacă aș rămâne afară e mai probabil să-l ia pe el ostatic și să-și închipuie că m-ar putea forța să predau oul. Eu cu ce mă aleg dacă peștele meu cel strălucitor e spintecat?

– Găsește o altă metaforă, o sfătui Ash.

– Sunt șanse mici să accepte o întâlnire, opină Fine. Se știe că face totul de la distanță. În cel mai bun caz veți ajunge să stați de vorbă cu unul dintre avocații sau asistenții lui.

– Termenii mei sunt fermi. Ne întâlnim cu el, altfel nu negociez nimic. Ash aruncă o privire spre telefon când acesta sună: Ăsta e avocatul meu, deci s-ar putea să avem un răspuns. Scuzați-mă un minut.

Cu telefonul la ureche, se duse până în capătul opus al camerei de zi.

– Convingeți-l să renunțe, stărui Fine, mutându-și din nou asupra Lilei privirea neînduplecată.

– Nu aș reuși. În momentul de față, nici nu pot să încerc. Asta îi oferă – ne oferă – o șansă de a pune punct întregii povești. Trebuie să-i punem punct, iar asta nu se va întâmpla, cel puțin în cazul lui Ash, dacă nu știe că s-a făcut dreptate pentru fratele și unchiul lui. Altfel se va simți responsabil tot restul vieții pentru soarta lor cruntă.

– Nu cred că înțelegeți ce risc vă asumați.

– Inspectore Fine, eu simt că îmi asum un risc de fiecare dată când ies pe ușă. Dumneavoastră cât timp ați putea trăi așa? Jai Maddok ne vrea morți, indiferent ce-i ordonă șeful ei. Am văzut asta, am simțit-o. Ne dorim o șansă de a ne trăi viețile, de a vedea ce se întâmplă mai departe. Pentru asta merită să ne asumăm riscul.

– Mâine, anunță Ash punând telefonul pe masă. La ora două, la locuința lui din Long Island.

– Uite cum rămânem fără Luxemburg, mormăi Lila, făcându-l să-i zâmbească.

– Mai puțin de douăzeci și patru de ore? Waterstone clătină din cap. E la limită.

– Cred că asta și urmărește, și e motivul pentru care am acceptat. Gestul meu ar trebui să-i demonstreze că vreau să termin odată, acum.

– El crede că îi vei cere milioane, remarcă Lila. Solicitarea ta o să-l ia prin surprindere. Și o să-l intrige.

– Du-te la complex, îi spuse Ash lăsându-se pe vine lângă scaunul ei. Lasă-mă pe mine să fac asta.

Lila îi prinse fața în mâini:

– Nu, replică ea prinzându-i tandru fața în palme.

– Certați-vă pe tema asta mai târziu, le recomandă Waterstone. Acum o să stabilim ce o să faceți și ce nu o să faceți și, dacă se ajunge atât de departe, unde și când va avea loc schimbul. Îi aruncă o privire lui Fine și-i sugeră: Ar fi bine să îl suni pe șeful, să vezi cum am putea să-i echipăm cu microfoane și cum organizăm ceea ce ține de noi.

– Nu-mi place deloc treaba asta, oftă Fine. Îmi sunteți simpatici, amândoi. Mi-aș dori al naibii de mult să vă detest.

Își scoase telefonul și se îndepărtă pentru a-și suna locotenentul.

În clipa în care rămaseră singuri, Lila expiră prelung.

– Doamne, toată povestea asta mi-a prăjit creierul. Puncte de control, coduri secrete și proceduri. Am de gând să aplic următorul strat în baie – munca manuală ajută la refacerea unui creier prăjit – înainte să ajungă aici tehnicienii de la FBI. O să mergem în misiune sub acoperire pentru FBI. Trebuie neapărat să scot o carte din asta. Dacă nu o fac eu, o va face altcineva, și nu am de gând să permit asta. Auzi, ce-ai spune să comandăm doar pizza mai târziu? Pizza este o mâncare la care nu trebuie să te gândești atunci când ai creierul obosit.

– Lila. Te iubesc.

Se uită la el și își simți inima ridicându-se și strângându-se, o emoție deja familiară.

– Nu folosi asta pentru a încerca să mă convingi să nu vin. Nu am de gând să fac pe încăpățânata, nici să apelez la argumente feministe, deși aș putea. Faptul că am să vin, că trebuie neapărat să vin, ar trebui să-ți dea un indiciu despre ceea ce simt pentru tine.

– Ce simți pentru mine?

– Încă mă străduiesc să înțeleg, dar știu că nu aș face asta pentru nimeni altcineva sau cu nimeni altcineva. Nimeni. Mai ții minte scena aia din *Întoarcerea cavalerului Jedi*?

– Poftim?

Lila închise ochii exasperată.

– Te rog să nu-mi spui că n-ai văzut filmele. Totul se duce de rîpă dacă nu ai văzut *Războiul stelelor.*

– Bineînțeles că am văzut filmele.

– Mulțumesc, Doamne, murmură ea, și deschise ochii din nou. Amintește-ți de scena de pe Endor, satelitul acoperit de păduri. Leia și Han sunt prinși în capcană în fața bazei soldaților imperiali. Sorții par să le fie potrivnici. Han coboară privirea, Leia îi arată arma pe care o ține în mână, apoi el se uită în ochii ei și îi spune că o iubește. Ea răspunde zâmbind: „Știu". Nu-i spune că îl iubește. Ce-i drept, ea a spus-o prima în *Imperiul contraatacă,* înainte ca Jabba Huttezul să-l înghețe în carbonit, dar dacă luăm doar scena aia de pe Endor separat, Leia a demonstrat că erau un cuplu până la capăt – la bine și la rău.

– De câte ori ai văzut filmele alea?

– Asta e irelevant, murmură ea sfioasă.

– De o mie de ori, probabil. Deci, tu ești prințesa Leia, iar eu sunt Han Solo.

– Pentru scopurile acestei metafore. El o iubea. Ea știa, și invers. Asta i-a făcut pe amândoi mai curajoși. I-a făcut mai puternici. Mă simt mai puternică știind că mă iubești. Nu m-am așteptat nici o clipă la asta. Încerc să mă obișnuiesc, exact cum mi-ai cerut tu. Își petrecu brațele în jurul lui, legănându-l ușor, și urmă: Când am să ți-o spun, ai să știi că vorbesc din inimă, aș vorbi din inimă chiar dacă, poate mai ales dacă, am fi încolțiți de soldați imperiali pe Endor, având un singur pistol laser pentru amândoi.

– Nu știu cum se face, dar asta e cel mai înduioșător lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

– E un compliment grozav. Încerc să mă deprind cu gândul că mă înțelegi, și mă iubești chiar și așa.

– Prefer să fiu Han Solo decât un pește strălucitor.

Râzând, Lila se trase ușor în spate pentru a-l privi.

– Iar eu prefer să fiu Leia mai mult decât o parvenită în căutare de pești strălucitori. Așa că am să mă întorc la zugrăvitul băii, am să colaborez cu tehnicienii FBI, apoi am să mănânc pizza. Ducem o viață fascinantă,

Ash – şi da, ne dorim ca partea asta de mijloc să se termine o dată pentru totdeauna. Dar unul dintre principiile mele importante e să profit la maximum de ceea ce mi se oferă în prezent. Planul o să meargă, te asigur, aşa cum a mers şi pentru Leia şi Han.

– Tu nu vei avea... Cum se numea arma ei?

– Trebuie să-ţi ofer o seară-maraton cu *Războiul stelelor*, ca să-ţi aminteşti detaliile. Un pistol laser.

– Tu nu vei avea aşa ceva.

– Nu, dar am instincte bune, la fel ca Leia, şi îl am pe propriul meu Han Solo.

Ash o lăsă să plece fiindcă o parte din el îi dădea dreptate. Aveau să fie mai puternici împreună. Gândindu-se la asta, urcă în atelier pentru a-i termina portretul.

Lila ţinu neapărat să treacă pe la galerie în dimineaţa următoare. Ash insistă să o însoţească, apoi plecă pentru a-i lăsa răgaz să stea de vorbă cu Julie între patru ochi.

– Ai să-mi spui ceva ce nu vreau să aud.

– Probabil. Ash se duce la patiserie să discute cu Luke. Eşti cea mai bună prietenă a mea pe lumea asta, aşa că trebuie să-ţi spun, trebuie să-ţi cer.

– Mergeţi să vă întâlniţi cu Vasin.

– Azi.

– Azi? Dar e prea repede. Alarmată, Julie îi prinse mâinile. Nu ai cum să fii gata. Nu poţi...

– E totul pregătit. Dă-mi voie să-ţi explic.

Îi prezentă toţi paşii, toate planurile, toate variantele care nu puteau da greş.

– Lila, mi-aş dori să nu faci asta. Mi-aş dori să pleci, pur şi simplu să mergi cu Ash undeva, oriunde, chiar dacă asta ar însemna să nu te mai văd niciodată. Te cunosc şi ştiu că nu poţi, dar mi-aş dori să te pui la adăpost.

– M-am gândit la asta. Am reflectat îndelung azi-noapte, răsucind fiecare detaliu pe toate părţile. Aşa mi-am dat seama că nu mai e vorba de sex, distracţie şi afecţiune. Presupun că nu a fost niciodată vorba doar despre

asta. Dar oriunde ne-am duce, tot ar fi un fel de arest la domiciliu. Nu am fi niciodată în siguranţă deplină.

– Dar aţi fi mai protejaţi.

– Nu prea cred. Am început să analizez diverse posibilităţi. Cum ar fi dacă, văzând că nu dă de noi, ea ar începe să ne atace familiile? Sau prietenii? Ar putea să-mi găsească părinţii, Julie, să le facă rău. Ar putea să te rănească pe tine. Nu pot trăi cu aceste riscuri.

– Ştiu că nu poţi, dar mi-aş dori să poţi.

– Colaborăm cu poliţia, cu FBI-ul. Vom avea nişte mini-reportofoane grozave. Mai mult, şi asta e cel mai mare plus, Ash îi oferă exact ceea ce îşi doreşte. Nu are nici un rost să ne facă rău dacă îi oferim ceea ce îşi doreşte. Tot ce trebuie să facem e să îl convingem să accepte schimbul. Apoi noi plecăm şi intră în scenă poliţia.

– Nu poţi să crezi că va fi atât de simplu. Nu poţi să crezi că asta e un fel de aventură.

– Nu este o aventură, ci un pas necesar şi calculat. Nu ştiu ce se va întâmpla, dar merită să-mi asum riscul, ca să-mi pot recăpăta viaţa de dinainte. Merită riscul, pentru ca data viitoare, când mintea mea refuză să se închidă peste noapte, să fie din cauza gândurilor legate de Ash. Ce îi pot oferi, ce pot primi.

– Îl iubeşti?

– El crede că da.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare.

– Cred că da. Uau! exclamă Lila bătându-se cu pumnul în piept. E mare lucru pentru mine. Dar nu voi şti ce înseamnă asta pentru nici unul dintre noi până nu se încheie toată povestea. Şi se va încheia. Apoi am să te ajut să-ţi organizezi nunta cu fostul şi viitorul tău soţ. Am să-mi limpezesc lucrurile în propria mea viaţă. Am să termin cartea asta cu totul, nu doar în esenţă.

– La ce oră azi?

– Ne întâlnim cu el la două. Julie, eu cred că o să mergem acolo, o să batem palma şi o să plecăm, exact aşa cum ţi-am explicat. Dar dacă lucrurile iau o turnură proastă, am întocmit o scrisoare către părinţii mei.

E în trusa mea de călătorie, în sertarul de sus al comodei lui Ash. Te rog să le-o trimiți tu.

– Nici măcar să nu te gândești la asta. Prinzând mâinile Lilei, Julie le strânse atât de tare încât îi smulse un geamăt. Nu!

– Trebuie să mă gândesc. Nu cred că va fi cazul, dar trebuie să mă gândesc. Sunt multe aspecte ale relației dintre mine și părinții mei pe care le-am neglijat în ultimii ani. Și ultimele câteva săptămâni petrecute cu Ash m-au determinat să înțeleg asta. Vreau ca ei să știe că îi iubesc. Mi-ar plăcea să merg acolo, să stau o săptămână, să-l întreb pe Ash dacă vrea să-i cunoască, ceea ce e un pas mare pentru mine, uriaș. Cred că am să-l fac. Cred că vreau să-l fac. Dacă se întâmplă ceva, vreau ca ei să știe asta.

– Ai să-l duci pe Ash să-i cunoască și ai să le spui personal că-i iubești.

– Așa cred și eu, dar trebuie să mă gândesc. Și îți cer să ai grijă ca ei să afle dacă totuși se întâmplă ceva.

– Nu se va întâmpla nimic. Cu ochii scânteindu-i de lacrimi, Julie se luptă să nu plângă. Dar da, îți promit, murmură ea. Orice ai nevoie.

– Mulțumesc. Îmi ia o greutate de pe umeri. Cealaltă problemă e cartea. Mi-ar mai trebui încă vreo două săptămâni s-o definitivez, dar dacă se întâmplă ceva... Scoțând un stick USB din buzunar, Lila explică: Am făcut o copie pe care să i-o duci editorului.

– Dumnezeule!

– Ești singura persoană la care pot să apelez sau la care aș apela. Trebuie să știu că vei face aceste două lucruri pentru mine. Așa pot să mi le scot din cap și să cred pur și simplu că nu vei fi nevoită niciodată să le faci pentru mine.

Julie își apăsă degetele pe ochi până reuși să se stăpânească.

– Te poți baza pe mine. Nu va trebui să o faci, dar te poți baza pe mine.

– Asta e tot ce am nevoie. Hai să ieșim la cină să sărbătorim, mâine seară, toți patru. În seara asta o să fie o nebunie prea mare.

Dând din cap rapid, Julie luă câteva șervețele din cutia de pe biroul ei.

– Așa mai vii de-acasă.

– Să mergem la restaurantul acela italian la care am ieșit noi patru prima dată. Cred că ar trebui să devină restaurantul nostru preferat, oricum.

– Am să rezerv o masă. Ne vedem acolo. La șapte și jumătate?

– Perfect. Lila se apropie să-și îmbrățișeze prietena, murmurând: Ne vedem mâine seară – și am să te sun în seara asta. Promit.

Iar dacă nu o făcea, lăsase o scrisoare pentru Julie în același sertar cu cea pentru părinții ei.

capitolul 28

Lila decise că rochia albastră pe care i-o dăduse Ash după prima ședință de pozat avea să-i servească drept amuletă. O purtă cu lănțișorul cu cristal de piatra lunii primit la Florența, hotărând că ambele aveau să-i aducă noroc.

Petrecu destul de mult timp realizându-și machiajul. Nu în fiecare zi aveai o întâlnire de afaceri cu un infractor internațional care angaja asasini ca să-i execute comenzile.

Verifică atent conținutul poșetei – după cum o informase agentul special desemnat, și forțele de securitate ale lui Vasin aveau să o facă. Decise să-și lase în ea toate obiectele pe care le purta de obicei. Nu ar fi părut așa mai normal?

Zări în oglindă reflecția lui Ash.

Proaspăt ras, cu părul mai mult sau mai puțin îmblânzit, și purtând un costum gri ce murmura putere – fiindcă puterea nu avea nevoie să fie strigată – din fiecare fibră.

– Nu sunt destul de elegantă! Iar tu eşti îmbrăcat la costum.

– O întâlnire serioasă, un costum serios. Înnodându-şi cu pricepere cravata de culoarea unui cabernet vechi, aruncă un ochi spre ea în oglindă, apoi îşi lăsă privirea să zăbovească. Arăţi grozav.

– Nu sunt destul de elegantă, repetă ea. Dar taiorul meu e plictisitor. Tocmai de asta îl ţin la Julie, fiindcă nu-l port decât la ocazii plictisitoare, iar asta nu e. Şi jur că am să mă opresc curând din turuitul ăsta fără noimă. Scotoci prin mica ei secţiune de dulap şi încercă jacheta albă scurtă pe care Julie o convinsese să o cumpere. Aşa e mai bine. E mai bine?

Ash îi prinse faţa în mâini şi o sărută cu blândeţe.

– O să fie în regulă.

– Ştiu. Sunt cât se poate de încrezătoare. Dar vreau să arăt corespunzător. Trebuie să am o ţinută adecvată pentru confruntarea cu nişte hoţi şi nişte ucigaşi. Sunt agitată, recunoscu ea. Dar aş fi nebună să nu fiu. Nu vreau ca el să creadă că sunt nebună. Lacomă, sau desfrânată, sau răzbunătoare. Dar nu nebună.

– Îmi pare rău, arăţi proaspătă şi frumoasă şi tensionată, exact atât cât trebuie.

– Va trebui să ne mulţumim cu asta. E momentul să plecăm, aşa-i?

– Da. Mă duc să iau maşina, apoi mă întorc, te iau şi pe tine. Nu ai nici un motiv să mergi pe jos cu pantofii ăia, remarcă el. Dacă cineva îmi supraveghează mansarda, va crede acelaşi lucru. Douăzeci de minute.

Lila avu timp să se învârtă agitată, să-şi exerseze în oglindă privirea calmă, hotărâtă şi să se întrebe pentru ultima dată dacă n-ar fi putut pur şi simplu să plece.

Deschise sertarul de comodă pe care şi-l rezervase şi luă trusa de călătorie pe care o pusese înăuntru. Îşi trecu uşor un deget peste scrisorile aşezate într-un teanc ordonat.

Era mai bine să creadă că nu aveau să fie deschise niciodată, că urmau să se întoarcă amândoi atât de feri, cât şi cu sufletul împăcat. Avea să sfâşie scrisorile

şi să le recite conţinutul în faţa destinatarilor, fiindcă unele cuvinte nu trebuiau să rămână nespuse.

Dar se simţea mai bine ştiind că le scrisese, ştiind că acele cuvinte puse pe hârtie aveau putere, iar dragostea urma să răzbată din ele.

Când Ash opri maşina în faţa parcării, Lila tocmai ieşea din clădire.

Răspunsul era nu. Nu putea să dea bir cu fugiţii.

În mintea ei îşi imagină echipa FBI urmărindu-i prin traficul din centru. Probabil şi Vasin pusese să fie urmăriţi. Abia aştepta să se simtă singură din nou, cu adevărat singură.

– E cazul să exersăm? îl întrebă pe Ash.

– Simţi nevoia să repetăm din nou?

– Nu, nu prea, şi ştiu că va părea fals şi studiat dacă repetăm la nesfârşit.

– Ţine minte un lucru. Noi avem ceea ce îşi doreşte Vasin.

– Şi să te las pe tine să iei iniţiativa, fiindcă la asta se va aştepta el. E cam enervant.

– Fii tu însăţi, o sfătui Ash. Prinde-l în conversaţie. La asta te pricepi foarte bine.

– Pot să fac asta. Închizând ochii pentru o clipă, Lila murmură: Da, pot să fac asta.

Ar fi vrut să spună mai multe, căci descoperise că avea tot felul de lucruri pe care să i le împărtăşească, însă autorităţile, în afară de faptul că îi urmăreau, îi şi ascultau.

Prin urmare îşi ascunse cuvintele în minte, în inimă, în timp ce traversau cu maşina East River.

– După ce o ucizi, am putea să mergem într-un loc fabulos. Îmi intru în personaj, preciză ea când Ash îi aruncă o privire mirată.

– În regulă. Ce zici de Bali?

– Bali? Se ridică mai dreaptă în scaun. Serios? Nu am fost niciodată acolo.

– Nici eu, deci vom porni de la acelaşi nivel.

– Bali. Indonezia. Ador mâncarea lor. Cred că au elefanți. Își scoase telefonul să caute, dar se opri. Ești și tu în pielea personajului sau chiar vrei să mergi în Bali?

– Amândouă.

– Poate peste iarnă cândva. Am mai puțini clienți în februarie. Asta n-a zis-o personajul – ce mă interesează pe mine îngrijirea locuințelor când am prins peștele strălucitor? S-a terminat cu munca, nu încape discuție. Bali în timpul iernii, eventual cu o excursie în Elveția pentru schi. Voi avea nevoie de haine și accesorii, desigur, pentru ambele. Ai să te ocupi tu de asta pentru mine, nu-i așa, scumpule?

– Orice dorești, dulceață.

– Sper că în realitate ai detesta să auzi o femeie spunându-ți asta, dar, revenind la personaj, dacă ai putea să-mi aranjezi o linie de credit la Barneys, eventual și la Bergdorf's, aș putea chiar să te surprind. O fată ca mine vrea să-și răsfețe iubitul cu câteva surprize.

– Ești chiar talentată!

– Încerc să mi-o imaginez pe Sasha la vârsta adultă – fata mea vârcolac răzgâiată și lacomă, dușmanul de moarte al lui Kaylee. Ți-ar lua și pielea de pe tine, s-ar plictisi, apoi ți-ar sfâșia beregata. Dacă pot să gândesc în spiritul ei, scena e ca și rezolvată. Oftând, Lila continuă: Sigur că pot, doar eu am creat-o. O să fie bine. Tu te vei purta ca atunci când ești foarte furios, și o să încheiem întâlnirea asta cu un succes răsunător.

– Lila, chiar sunt foarte furios.

– Pari foarte calm, remarcă ea aruncându-i o privire piezișă.

– Pot fi ambele. Exact ca Bali.

Mașina înainta de-a lungul unui zid înalt de piatră, iar Lila surprinse clipitul luminii roșii de la camerele de supraveghere.

– Am ajuns, nu-i așa?

– Poarta e chiar în față. Ai să te descurci bine, Sasha.

– Păcat că nu e lună plină.

Poarta era atât de largă, încât ar fi permis trecerea a două mașini, și scânteia argintiu în soarele după-amiezii.

În centrul ei se afla un basorelief reprezentând un grifon cu sabie și scut.

În clipa în care se opriră, doi bărbați ieșiră dintr-o gheretă amenajată în coloanele groase de cărămidă care flancau poarta.

„Îi dăm bătaie", își spuse atunci Lila când Ash coborî încet geamul.

– Ieșiți din mașină, vă rog, domnule Archer, domnișoară Emerson, pentru o verificare de securitate.

– Verificare de securitate.

Lila încercă să-și ia o mină posomorâtă când unul dintre paznici îi deschise portiera. Pufnind coborî din mașină.

Paznicii verificară automobilul de sus până jos; plimbară un scaner peste caroserie și cercetară partea de dedesubt cu o cameră fixată pe o prăjină, apoi deschiseră capota și portbagajul.

– Puteți să treceți.

Lila își ocupă iarăși locul. Gândind ca Sasha, își scoase o oglindă din poșetă și își reîmprospătă luciul de buze, însă peisajul îi atrase atenția. La început întrezări doar clădirea printre pâlcurile dese de copaci, însă, după o curbă, văzu casa în întregime.

Era masivă și superbă, o construcție largă în formă de U, din piatră aurie, cu semicercul din centru înălțându-se deasupra flancurilor. Ferestre ce reflectau razele de soare, fără a sugera nimic din ceea ce se afla în spatele lor. În vârf se afla un trio de cupole în formă de bulb, cu balcoane circulare la bază.

O grădină de trandafiri, cu tufele pline de flori, se întindea în șiruri de o precizie militară, alături de peluza vastă, perfect îngrijită.

O pereche de grifoni de piatră cu sabie și scut păzeau ușile duble sculptate de la intrare. Ochii lor, precum luminile camerelor, aveau o scânteiere roșiatică. Alți doi paznici stăteau în fața statuilor, încremeniți ca niște stane de piatră. Lila văzu clar arma prinsă la șoldul celui care veni la mașină:

– Coborâți, vă rog, și urmați-mă.

Traversară pavajul din cărămidă aurie până la ceea ce părea să fie un șopron de grădină sofisticat. Înăuntru, un alt paznic studia un șir de ecrane.

O cameră de monitorizare, își dădu ea seama, uimită la vederea atâtor dispozitive. Ar fi dat orice să se poată juca puțin cu ele.

– Va trebui să verific conținutul poșetei dumneavoastră, domnișoară Emerson. Când ea o prinse mai strâns, afișând o expresie iritată, bărbatul explică: E nevoie să fiți amândoi scanați și verificați cu baghete magnetice înainte de a intra în casă. Aveți asupra dumneavoastră arme sau dispozitive de înregistrare?

– Nu.

Paznicul dădu din cap și întinse o mână după poșeta Lilei. Ea i-o dădu, prefăcându-se ezitantă, în timp ce o femeie ieși dintr-o altă gheretă cu un detector care semăna cu acelea folosite de serviciile de securitate ale aeroporturilor.

– Ridicați brațele, vă rog.

– E pur și simplu caraghios, bombăni Lila, dar se supuse. Ce faceți? întrebă ea când bărbatul îi scoase din poșetă unealta multifuncțională, mini-tubul de spray pentru primul ajutor, recipientul de WD-40 și bricheta.

– Aceste obiecte sunt interzise. Deschise compartimentul în care își ținea benzile – adezivă, dublu adezivă, de ambalare și scotch – și îl închise la loc. Vă vor fi returnate la plecare.

– Sutien cu armătură, anunță femeia. Veniți aici pentru o verificare manuală.

– Ce anume? Ash!

– Poți aștepta afară, Lila, dacă nu vrei să treci prin verificările de securitate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e un sutien!

Fusese avertizată, dar acum că totul decurgea conform previziunilor, își simțea inima bubuind. Strânse din buze, ațintindu-și privirea asupra peretelui în timp ce femeia își trecu rapid mâinile de-a lungul suporturilor de sârmă ale sutienului ei.

– Urmează o percheziție la pielea goală?

– Nu va fi necesar. E în regulă, spuse femeia, și se apropie de Ash.

– Domnișoară Emerson, având în vedere numeroasele obiecte din poșeta dumneavoastră care se află pe lista noastră de interdicții, vom păstra poșeta și conținutul ei în seiful nostru până plecați.

Când Lila dădu să protesteze, femeia anunță:

– Reportofon, și scoase stiloul din buzunarul lui Ash.

Rânji ușor când îl aruncă pe o tavă.

– E un stilou, spuse Lila, încruntându-se spre el, dar Ash nu făcu decât să ridice din umeri.

– Voiam ceva care să mă acopere.

– A, e o chestie din aia de spionat? Lila se întinse după stilou, posomorându-se când femeia îi trase tava din față. Voiam doar să văd.

– Vi se va returna la plecare. Aveți permisiunea de a intra în casă. Vă rog să mă urmați.

Îi conduse afară, luând-o pe ocolite spre intrarea principală.

Ușile duble se deschiseră din interior. O femeie într-o uniformă neagră severă spuse dând din cap:

– Multumesc, William. Preiau eu de aici. Domnule Archer, domnișoară Emerson.

Pași înapoi într-un antreu separat cu pereți de sticlă de un hol larg, cu tavane înalte și o scară centrală de cel puțin patru metri și jumătate lățime. Stâlpii balustradei formau o curbă fluidă, strălucind ca niște oglinzi, însă nu puteau deturna atenția de la nenumăratele opere de artă aflate în încăpere.

– Numele meu e Carlyle. Ați folosit cumva produse pe bază de tutun în ultimele douăzeci și patru de ore?

– Nu, îi spuse Ash.

– Ați avut contact cu vreun animal în ultimele douăzeci și patru de ore?

– Nu.

– Eventuale boli în ultima săptămână, tratate sau nu de un cadru medical?

– Nu.

– Contact cu vreun copil sub vârsta de doisprezece ani?

– Hai să fim serioși! interveni Lila dându-și ochii peste cap. Nu. Dar am avut contact cu alte persoane, inclusiv unul cu celălalt. Urmează o analiză de sânge?

Fără un cuvânt, femeia scoase o sticluță cu pulverizator din buzunar.

– Vă rog să întindeți mâinile, cu palmele în sus. E un produs antiseptic. E perfect inofensiv. Domnul Vasin nu va da mâna cu dumneavoastră, continuă ea, pulverizându-le soluție în palme. Vă rog să întoarceți mâinile. Nu vă apropiați de el mai mult decât vi se permite. Vă rog să fiți respectuoși și să atingeți cât mai puține lucruri posibil din incintă, și nimic fără permisiunea domnului Vasin. Vă rog să veniți cu mine.

Când se întoarse, panourile de sticlă se deschiseră. Traversă dalele, aurii ca pietrele, în centrul cărora se afla un covor ceramic reproducând blazonul familiei Romanov.

Urcară scările – la mijloc, astfel încât să nu poată atinge balustradele strălucitoare.

Pereții primului etaj erau la fel de plini de opere de artă ca aceia de la parter. Fiecare ușă pe lângă care treceau rămânea ferm închisă și fiecare avea un cititor de cartele.

Aici atmosfera nu era deschisă și aerisită, ci atent restricționată. Un muzeu menit a găzdui colecția proprietarului, se gândi Lila. O casă în lipsa unei alternative mai bune.

La ultima ușă, Carlyle scoase o cartelă de securitate, apoi se aplecă în față pentru a-și lipi ochiul de un mic scanner. Cât de paranoic putea fi un om ca să impună o scanare a retinei pentru a intra într-o cameră din propria lui casă?

– Vă rog să luați loc aici, spuse menajera indicându-le două fotolii cu spătar înalt, tapițate în piele roșu-închis. Și să nu vă deplasați. Vi se va servi o gustare ușoară, iar domnul Vasin vi se va alătura în scurt timp.

Lila studie încăperea. O vitrină era plină de păpuși Matrioșka minuțios lucrate. O alta conținea diverse casete pictate. Ferestrele gălbui lăsau să treacă o lumină discretă, dezvăluind o livadă de peri și meri.

Ochii triști din portretele sumbre îi fixau cu mâhnire pe vizitatori, fără îndoială un aranjament intenționat. Pe Lila, cel puțin, o făceau să se simtă nelalocul ei și ușor deprimată.

În centrul încăperii se afla un fotoliu masiv. Tapițeria lui de piele strălucea într-o culoare cu câteva tonuri mai închisă decât cea a restului mobilelor, spătarul era mai înalt și se lăfăia într-o ramă groasă de lemn sculptat. Era totodată așezat la înălțime mai mare, remarcă ea, pe picioare sculptate în formă de grifon.

Tronul lui, care-i exprima puterea. Lila își alungă aceste gânduri și spuse:

– E o casă fantastică. E chiar mai mare decât cea a familiei tale din Connecticut.

– Încearcă să stoarcă totul de la noi obligându-ne să așteptăm.

– Ei, Ash, nu te enerva! Ai promis.

– Nu-mi plac jocurile, bombăni el, cu doar câteva secunde înainte ca ușa să se deschidă.

Carlyle apăru conducând înăuntru o altă femeie în uniformă, care aduse pe o masă cu rotile o tavă pe care se aflau un serviciu de ceai elegant, albastru de cobalt pe fundal alb, un platou cu fursecuri decorate cu bucăți minuscule de fructe și un bol cu struguri verzi lucioși. În loc de șervețele de hârtie, într-un bol de sticlă se aflau șervete individuale cu pecetea grifonului.

– Ceaiul e un amestec de iasomie, pregătit anume pentru domnul Vasin. Îl veți găsi răcoritor. Strugurii sunt bio, cultivați aici, pe domeniu. Alături aveți fursecuri tradiționale cu mirodenii, *pryaniki*. Poftă bună. Domnul Vasin va veni imediat.

– Arată splendid. Serviciul de ceai e atât de frumos!

– E porțelan rusesc, foarte vechi, afirmă Carlyle fără să schițeze vreun zâmbet.

– O, am să fiu atentă. Lila aşteptă până când cele două femei plecară pentru a-şi da ochii peste cap. Nu este corect să le oferi oamenilor ceva, apoi să-i faci să se simtă prea intimidaţi ca să folosească lucrul respectiv.

În timp ce vorbea puse strecurătoarele deasupra ceştilor şi ridică ceainicul pentru a turna.

– Nu vreau nici o picătură de ceai nenorocit, bombăni el.

– Eu vreau. Miroase bine. O să merite aşteptarea, Ash, ai să vezi. Şi după ce scapi de oul ăla stupid care a provocat toate problemele astea, putem face excursia la care visăm. Iar în acel moment o să vezi că aşteptarea a meritat, spuse ea ademenitor. Relaxează-te, iubitule. Ia un fursec.

Când el clătină din cap, refuzând posomorât oferta, ea ridică din umeri şi începu să ronţăie.

– Ar fi bine să mă mulţumesc cu unul dacă vreau să arăt bine în noul costum de baie pe care o să mi-l cumpăr. Putem închiria un iaht? Văd mereu fotografii cu celebrităţi şi persoane de viţă nobilă relaxându-se pe câte un iaht mare şi alb. Mi-ar plăcea şi mie să fac asta. Putem?

– Orice doreşti.

Deşi plictiseala din tonul lui era solidă ca o cărămidă, Lila îi zâmbi radios.

– Eşti atât de generos cu mine! Imediat ce ne întoarcem acasă, voi fi şi eu generoasă cu tine. Ce-ar fi să...

Se întrerupse când se deschise o bucată din zid. O uşă ascunsă, îşi dădu ea seama, mascată inteligent de stucaturi.

Îl văzu pentru prima dată pe Nicholas Vasin.

„Sfrijit", fu prima ei impresie. Se mai ghiceau rămăşiţe din frumuseţea demnă de o vedetă de cinema, dar se scofâlcise până devenise o păstaie goală. Îşi purta părul într-o coamă albă, prea voluminoasă pentru a se potrivi cu faţa lui emaciată, lăsând senzaţia că simpla ei greutate ar fi trebuit să-i îndoaie gâtul până la rupere. Ochii de deasupra obrajilor uscaţi erau negri ca tăciunele,

emanând o lumină stranie pe fundalul unui ten atât de palid încât era aproape translucid.

Purta un costum bej-deschis, cu o vestă și o cravată exact în aceeași nuanță.

Rezultatul era o lipsă totală de culoare, cu excepția fărâmelor negre ale ochilor, conturând o imagine foarte studiată.

Un ac bătut cu diamante, în formă de grifon, scânteia pe rever. Un ceas din aur îi încercuia încheietura subțire, osoasă.

– Domnișoară Emerson, domnule Archer, bine ați venit! Iertați-mă că nu vă strâng mâna.

Vocea lui, ca șoapta picioarelor de păianjen pe mătase, făcu să-i urce Lilei un fior pe șira spinării.

Da, totul era foarte studiat.

Se așeză, sprijinindu-și mâinile pe brațele late ale jilțului, și spuse:

– Bucătăreasa noastră ne făcea întotdeauna *pryaniki* la ceai când eram copil.

– Sunt delicioase. Lila ridică farfuria. Doriți una?

El refuză fluturând din mână.

– În ceea ce mă privește, eu folosesc o dietă macrobiotică. Oaspeții, desigur, trebuie răsfățați.

– Mulțumesc, răspunse ea, în timp ce Ash păstră o tăcere împietrită. Aveți o casă incredibilă și o sumedenie de lucruri frumoase, chiar și din puținul pe care l-am văzut. Colecționați păpuși în păpuși. Sunt absolut fermecătoare.

– *Matryoshki*, o corectă el. O tradiție de demult. Trebuie întotdeauna să ne onorăm rădăcinile.

– Ador lucrurile care se deschid și dezvăluie altceva. Să aflu ce e acel altceva.

– Am început să colecționez în copilărie. Păpușile și cutiile emailate sunt primele mele colecții, de aceea le păstrez în camera mea de zi privată.

– Sunt foarte personale. Am voie să privesc mai îndeaproape? Cum Vasin o invită printr-un gest, Lila se ridică și se apropie de vitrine. Nu am văzut niciodată... *matryoshki* atât de minuțios lucrate. Desigur, majoritatea

celor pe care le-am văzut eu erau în magazine de suveniruri, dar... O! exclamă ea și arătă cu degetul, având grijă să nu atingă sticla. Aceasta e familia regală? Nicolae, Alexandra, copiii?

– Da. Ești perspicace.

– Ce poveste îngrozitoare! Atât de brutală, mai ales pentru copii. Eu credeam că fuseseră toți încolonați și executați, ceea ce e oricum oribil, dar după ce a descoperit Ash... Adică recent am citit mai multe despre evenimentele din acea epocă. Nu înțeleg cum ar fi putut cineva să fie atât de crud și brutal cu niște copii.

– Sângele lor era regal. Asta a fost suficient pentru bolșevici.

– Poate s-au jucat și ei cu păpuși ca acestea – copiii. Le-au colecționat așa cum ați făcut dumneavoastră. E o altă legătură între ei și dumneavoastră.

– Așa e. Pentru dumneata au fost pietre.

– Poftim?

– O piatră din fiecare loc în care călătorești, încă din copilărie. O pietricică?

– Eu... da. Așa am înțeles eu să iau ceva cu mine atunci când trebuia să ne mutăm din nou. Mama mea le păstrează într-un borcan. De unde știați?

– Am întotdeauna grijă să-mi cunosc oaspeții și interesele lor. Pentru dumneata, îi spuse lui Ash, a fost întotdeauna vorba de artă. Poate te-au distrat și mașinuțele și diversele jucării, dar astea n-au nici o relevanță, spre deosebire de lucrările de artă – ale dumitale sau ale altora care te impresionează – care merită colecționate. Își împleti degetele lungi și osoase în timp ce Ash rămase tăcut. Peste câteva clipe continuă: Am o parte dintre lucrările dumitale în colecția mea. O piesă de la început numită *Furtuna*. Orizontul unui oraș, cu un turn ridicându-se mult deasupra celorlalte clădiri, iar la fereastra cea mai de sus stă o femeie. Furtuna se dezlănțuie – culorile sunt de o violență și de o profunzime extraordinare, norii iluminați de fulgere creează o atmosferă nepământeană. Atâta mișcare! La prima vedere ai putea să crezi că femeia, o mare frumusețe în alb feciorelnic,

e captivă în turn, o victimă a stihiilor. Apoi, dacă te uiți mai atent, observi că ea comandă furtuna.

– Nu. Ea e furtuna.

– Ah. Un zâmbet fugar apăru pe buzele lui Vasin. Aprecierea dumitale față de ființa feminină în totalitatea ei – corp, minte, spirit – mă fascinează. Am o a doua piesă, achiziționată mai recent. O schiță în cărbune a cărei atmosferă emană o bucurie frapantă: o femeie stă pe un câmp luminat de lună, cântând la o vioară. Pe cine – sau ce – mă întreb, va invoca muzica ei?

„Portretul din apartamentul lui Oliver", își zise Lila, și încremeni.

– Doar ea știe, spuse Ash rece. Tocmai ăsta este sensul. Discutarea lucrărilor mele nu vă va aduce ceea ce vă doriți.

– Și totuși e agreabilă. Am puțini vizitatori, și chiar mai rar unii care să-mi împărtășească sincer interesele.

– Un interes comun e ceva diferit.

– O distincție subtilă. Dar împărtășim și o viziune comună asupra însemnătății descendenței, asupra modului în care aceasta trebuie onorată, respectată, conservată.

– Familiile și descendențele sunt lucruri diferite.

– Familia dumitale e unică prin... situație, rosti Vasin deschizându-și palmele. Pentru mulți dintre noi, pentru mine, familia înseamnă descendență. Noi înțelegem tragedia, pierderea, nevoia de a echilibra balanța, ai putea spune. Familia mea a fost ucisă pentru simplul fapt că era superioară. Că dobândise puterea prin naștere. Puterea și privilegiile vor fi întotdeauna atacate de oamenii mai mărunți, care pretind că au o cauză. Dar cauza e întotdeauna lăcomia. Indiferent ce scuză măreață ar folosi oamenii pentru război sau revoluție, motivul e întotdeauna acela că își doresc puterea aflată în mâinile altcuiva.

– Deci vă încuiați în această fortăreață pentru a vă proteja de oamenii lacomi?

– Femeia ta a fost înțeleaptă să rămână în turnul ei.

– Dar singură, interveni Lila. Să fii izolat de lume? Să o vezi, dar fără a face parte din ea? Ar fi zdrobitor.

– Eşti o romantică dincolo de aparenţe, decise Vasin. Există atât de multe variante la compania oamenilor, Ashton. După cum spuneam, am puţini vizitatori. Am să vă arăt câţiva dintre cei mai de preţ companioni ai mei, apoi putem discuta afaceri.

Se ridică şi le făcu un semn cu mâna:

– O clipă, vă rog.

Se întoarse la uşa ascunsă. Un alt scanner ocular, îşi dădu seama Lila. Nu-l observase printre muluri.

– Puţini vizitatori, adăugă Vasin, şi chiar mai puţini sunt cei care păşesc dincolo de această uşă. Dar cred că ne vom înţelege mai bine după ce o faceţi. Se trase într-o parte a uşii şi îi invită să treacă: Vă rog, după voi.

Ash se apropie de uşă, având grijă s-o blocheze pe Lila până nu vedea ce se afla dincolo. Apoi, cu o privire spre faţa satisfăcută a lui Vasin, o luă pe Lila de braţ şi intrară împreună.

Prin ferestrele colorate se revărsa o lumină aurie, o lumină bogată şi lichidă, menită să-i pună în valoare colecţia, iar din interiorul unor insule de sticlă se revărsa scânteierea de basm a creaţiilor Fabergé.

Vitrine pentru ceasuri, altele pentru cutii, pentru bijuterii, pentru boluri, pentru flacoane de parfum. Toate aranjate meticulos pe categorii.

Lila nu văzu nici o uşă în afară de cea pe care intraseră şi, deşi tavanele erau înalte, iar podelele erau dintr-o marmură strălucitor de albă, avu impresia că se afla în peştera lui Aladin, aurită şi fără suflet.

– Dintre toate colecţiile mele, acesta este cel mai mare triumf al meu. Dacă nu ar fi fost familia Romanov, Fabergé poate că s-ar fi limitat să creeze pentru cei de viţă nobilă sau pentru burghezii înstăriţi, chiar şi pentru plebe. Desigur, artiştii – Fabergé însuşi şi marele maestru Perchin – merită toată lauda pentru viziune, pentru talent, chiar şi pentru riscul de a fi transformat o afacere cu bijuterii destul de profitabilă într-un imperiu artistic. Dar fără patronajul ţarilor, al familiei Romanov,

majoritatea acestor obiecte nu ar fi fost niciodată create. Şi multe dintre cele care au fost create nu ar fi reprezentat decât o simplă notă de subsol în lumea artelor.

Sute de piese – ba nu, mii, se gândi Lila. De la mici ouă festive cât nişte bomboane până la un serviciu de ceai sofisticat, de la un set de picnic până la trofee şi vaze sau figurinele reprezentând animale.

– E fantastic! O asemenea viziune şi o asemenea măiestrie exprimate în moduri atât de variate! E fantastic, repetă Lila. Probabil v-a luat ani buni să colecţionaţi atâtea piese.

– Din copilărie. Dumitale îţi plac ceasurile, adăugă Vasin. Se apropie de ea, păstrând însă o distanţă sigură, şi-i arătă un exemplar: Priveşte-l pe acesta în formă de evantai, atât de potrivit pentru o masă de birou sau o policioară, şi fii atentă la transparenţa emailului, la nuanţa de portocaliu discretă, dar bogată, la detalii – rozetele de aur din colţurile de jos, tăietura trandafir a bordurii de diamante. Dincoace, acelaşi maestru – Perchin – a realizat ceasul circular de o simplitate splendidă, azuriu cu chenar de panglici înguste şi funde.

– Sunt toate superbe. Şi prizoniere, se gândi ea, încredinţată că arta nu trebuia să fie rezervată doar pentru ochii unui individ sau ai unui număr restrâns de persoane. Toate sunt antichităţi? Unele au un aspect foarte modern.

– Toate sunt vechi. Nu mă interesează să păstrez aici nimic din ceea ce ar putea obţine oricine doar oferindu-şi cardul de credit.

– Toate ceasurile sunt oprite la ora douăsprezece.

– Miezul nopţii, când asasinii au strâns întreaga familie regală la un loc. Momentul care ar fi trebuit să însemne sfârşitul tuturor, dacă Anastasia nu ar fi izbutit să scape.

Lila îl privi cu ochii mari:

– Dar credeam că s-a dovedit că şi-a pierdut şi ea viaţa, odată cu restul familiei. Teste ADN şi...

– Mint, o întrerupse Vasin tăind aerul cu mâna ca o secure. La fel cum au mințit și bolșevicii. Eu sunt ultimul vlăstar al familiei Romanov – ultimul în venele căruia curge sângele lui Nicolae și al Alexandrei, prin fiica lor, apoi tatăl meu, și în cele din urmă eu. Ceea ce le-a aparținut lor e al meu de drept.

– De ce aici? întrebă Ash. De ce nu vă țineți colecția în Rusia?

– Rusia nu mai e ceea ce era cândva, și nu va mai fi niciodată. Eu îmi creez lumea și trăiesc în ea cum doresc. Mergând mai departe, gazda reluă prezentarea: Aici se află ceea ce aș numi eu obiecte de lux cu utilizări practice. Binoclul de operă din aur și diamante, suportul de chibrituri din jasp gravat cu aur, semnul de carte emailat – perfect prin formă, prin emailul verde-închis. Și, desigur, sticluțele de parfum de aici. Fiecare reprezintă un triumf al artei.

– Cunoașteți fiecare piesă? se interesă Lila. Având atât de multe, eu le-aș pierde numărul.

– Știu ce e al meu, rosti el pe un ton glacial. Un om poate deține cu ignoranță, dar nu poate poseda fără cunoaștere. Știu ce e al meu.

Se întoarse brusc și porni spre centrul camerei, unde se afla o vitrină complet izolată, conținând opt piedestale albe. Pe unul dintre ele stătea ceea ce Lila recunoscu din descrieri a fi oul Necessaire. Din aur, scânteietor, splendid – și deschis pentru a da la iveală setul de manichiură încrustat cu diamante din interior.

Se întinse după mâna lui Ash și își strânse degetele în palma lui, uitându-se fix în ochii lui Vasin:

– Ouăle imperiale dispărute. Aveți trei.

– În curând voi avea patru. Într-o bună zi, le voi avea pe toate.

capitolul 29

– Găina cu pandantiv de safir, începu Vasin. Ca într-o rugăciune, un fior de adorație răsuna șoptit din

vocea lui. Din 1886. Găina de aur, decorată cu diamante cu tăietură trandafir, ține în cioc oul de safir – pandantivul – tocmai luat, s-ar părea, din cuib. Surpriza, după cum vedeți, e un mic pui din aur și diamante, proaspăt ieșit din ou.

– E uluitor! Ușor de spus, reflectă Lila, fiindcă era adevărat. Până la cele mai mărunte detalii.

– Oul în sine, murmură el, cu privirea ațintită asupra comorii. Nu doar o simplă formă, ci și un simbol. Al vieții, al renașterii.

– De aici și tradiția de decorare a ouălor de Paște, pentru a celebra Învierea.

– Simpatică, desigur, însă ceva ce poate face oricine. Familia Romanov – familia mea – a fost cea care a transformat această tradiție simplă într-o formă de artă măreață.

– Uitați de artist, remarcă Ash.

– Nu, nu. Dar, după cum spuneam, a fost nevoie de viziunea și patronajul țarilor ca artistul să creeze așa ceva. Astea, toate astea, se datorează familiei mele.

– Fiecare piesă e fantastică. Chiar și balamalele sunt perfecte. Ce e acesta? întrebă Lila, arătând cu grijă spre cel de-al doilea ou. Nu-l recunosc.

– Oul Liliachiu, din anul următor. Din nou, diamante cu tăietură trandafir, perle alături de smaralde și rubine. Toate astea pentru a pune în valoare surpriza, rama în formă de inimă cu email roșu, verde și alb accentuat cu perle și, din nou, diamante cu tăietură trandafir. Îl vedeți deschis aici în formă de trifoi cu trei foi. Fiecare foaie este un portret în miniatură, realizat în acuarelă pe fildeș. Nicolae, Alexandra și Olga, primul lor copil.

– Și oul Nécessaire. Mi-am făcut temele, spuse Lila. E un set de manichiură. Tot ce am citit sunt doar speculații. Dar... nimic din ceea ce poți citi nu se apropie câtuși de puțin de realitate.

– Pe cine ai ucis ca să le obții? întrebă Ash.

Vasin se mulțumi să zâmbească:

– Nu a fost necesar să ucid. Găina a fost furată, apoi folosită pentru a finanța fuga din Polonia, plata pentru a scăpa de Holocaustul lui Hitler. Dar familia hoțului a fost oricum trimisă în lagăre și a murit acolo.

– Asta e oribil, murmură Lila.

– Istoria e scrisă cu sânge, rosti Vasin simplu. Bărbatul care a luat oul și i-a trădat s-a lăsat convins să mi-l vândă mai degrabă decât să fie dat în vileag. În ce privește oul Liliachiu, a fost din nou vorba de hoți. Norocul fusese de partea lor, dar generațiile următoare nu au reușit să spele păcatul originar. Se transmite prin sânge. Norocul li s-a schimbat când singurul lor fiu a suferit un tragic accident, iar ei au acceptat să îmi vândă oul pentru a-și albi conștiințele.

– Tu ai comandat uciderea lui, spuse Ash. E o crimă la fel de gravă.

Fața lui Vasin rămase impasibilă cu excepția unei vagi urme de amuzament.

– Când plătești mâncarea la un restaurant scump, nu ești responsabil pentru farfurie.

Lila își puse o mână pe brațul lui Ash, ca pentru a calma o eventuală izbucnire de furie. În realitate, avea nevoie de acel contact.

– Oul Necessaire, furat, a ajuns la un om capabil să recunoască frumosul, dar a fost apoi pierdut prin neglijență în favoarea altuia. L-am obținut prin persuasiune, din nou, și o plată corectă. Studie ouăle, apoi se întoarse să își plimbe privirea prin încăpere cu o expresie de satisfacție aprigă: Vom merge dincolo și vom discuta o plată corectă.

– Nu vreau banii tăi.

– Chiar și un om bogat are loc pentru mai mult.

– Fratele meu e mort.

– Mare păcat, zise Vasin, dându-se un pas înapoi și scoțând din buzunar un mic pistol cu electroșocuri. Te rog să înțelegi că dacă te apropii de mine, dacă faci vreun gest amenințător, am să mă apăr. Mai mult, această încăpere e supravegheată. Bărbați echipați

cu arme mai... letale vor interveni la cea mai mică umbră de pericol.

– Nu am venit să te amenințăm. Nu am venit nici pentru bani.

– Să luăm loc ca niște oameni civilizați și să discutăm motivul pentru care sunteți aici.

– Are dreptate, Ash, spuse Lila mângâindu-i brațul. Nu ajută la nimic să te enervezi. Vom merge să discutăm. De asta am venit aici. Tu și cu mine și excursia în Bali, în regulă? În regulă?

Pentru o clipă crezu că avea să se smucească din mâna ei, să-l atace pe Vasin și să termine odată. Într-un târziu însă, dădu din cap și o urmă.

Lila răsuflă ușurată când se întoarseră în camera de zi.

Cineva strânsese serviciul de ceai și tăvile. În locul lor se afla o sticlă deschisă de Barolo și două pahare.

– Vă rog, serviți-vă. Vasin se așeză, privind cum ușa încăperii secrete se închidea fără zgomot. Poate știi, sau poate nu, că fratele tău – sau fratele tău pe jumătate vitreg, pentru a fi exacți – a stat chiar în fotoliul ăsta acum câteva luni. Am discutat îndelung și am ajuns la ceea ce eu credeam a fi o înțelegere. Sprijinindu-și mâinile pe genunchi, Vasin se aplecă în față, cu chipul schimonosit de o furie rece. Am avut o înțelegere, rosti el scrâșnit, apoi se lăsă din nou pe spate, iar chipul i se netezi. I-am făcut oferta pe care am să ți-o fac și ție acum – iar la momentul respectiv a acceptat-o. Am fost profund dezamăgit când a încercat să-mi stoarcă o sumă mai mare. Nu ar fi trebuit să mă surprindă, recunosc. Nu era un om extrem de serios, fără îndoială știi asta. Dar eram entuziasmat, poate chiar prea entuziasmat, la gândul de a obține Carul cu heruvim.

– Și oul Nécessaire, completă Ash. Ți le-a promis pe amândouă. A schimbat termenii înțelegerii, Vasin, dar la fel ai făcut și tu când te-ai folosit de Capelli pentru a obține oul Nécessaire.

Vasin începu să-și lovească ritmic degetele în timp ce ochii lui ca de corb rămaseră ațintiți în gol.

– Informaţia despre oul Nécessaire a apărut la scurt timp după întâlnirea noastră. Nu vedeam nici un motiv să utilizez un intermediar, când puteam să aranjez tranzacţia eu însumi. Suma de plată pentru Carul cu heruvim rămânea fermă.

– L-ai scos din joc, aşa că el a crescut miza. Şi femeia? Femeia lui? Victimă colaterală?

– Erau parteneri, aşa susţineau amândoi. Cum se pare că sunteţi şi voi. Ceea ce li s-a întâmplat e tragic. A fost, din câte am auzit, ceva legat de droguri şi alcool. Poate un conflict dus la extrem de către furnizorul pastilelor pe care le-a consumat cu o neglijenţă fatală.

– Şi Vinnie?

– Ah, unchiul. Din nou, tragic. O persoană inocentă, din toate punctele de vedere. Moartea lui n-a fost deloc necesară. Ar trebui să înţelegi clar că moartea lor nu mi-a adus nici un câştig. Eu sunt om de afaceri şi tot ceea ce fac e orientat spre profit.

– Jai Maddok, spuse Ash aplecându-se în faţă.

Ceva tresări în ochii lui Vasin, dar Lila nu reuşi să-şi dea seama dacă fusese surpriză sau iritare.

– Va trebui să fii mai exact.

– Ea i-a ucis pe Sage Kendall, pe fratele meu, pe Vinnie şi, cu doar câteva zile în urmă, pe Capelli.

– Ce legătură are asta cu mine?

– Este a ta. Mă aflu aici pe domeniul tău, izbucni Ash, înainte ca Vasin să apuce să vorbească. Am ceea ce îţi doreşti. Nu ai să obţii acel lucru mintindu-mă, insultându-mă.

– Pot să te asigur că nu am cerut nimănui să-i ucidă pe fratele tău, pe femeia lui sau pe unchiul tău.

– Şi pe Capelli.

– El nu înseamnă nimic pentru tine sau pentru mine. I-am oferit lui Oliver patruzeci de milioane de dolari ca să îmi aducă două ouă, câte douăzeci pentru fiecare. Cum unul l-am obţinut singur, au rămas celelalte douăzeci. Mi-a cerut o plată în avans – zece la sută. I-am dat-o având încredere în el. A bătut palma, a luat avansul,

apoi a încercat să dubleze prețul. Lăcomia l-a ucis, domnule Archer. Nu eu.

– Jai Maddok l-a ucis. Ea e pe statul tău de plată.

– Am sute de oameni pe diverse state de plată. Nu pot nicidecum să fiu considerat responsabil pentru infracțiunile și indiscrețiile lor.

– Ai asmuțit-o asupra lui Vinnie.

– A-i cere să discute cu Vincent Tartelli, pentru a afla dacă știa sau nu unde era ascuns obiectul care-mi aparținea, nu înseamnă nicidecum că am asmuțit-o asupra cuiva.

– Și totuși el e mort, iar caseta Fabergé pe care ea a luat-o din magazinul lui se află în vitrina ta.

– Un dar din partea unui angajat. Nu sunt eu responsabil pentru felul în care a fost obținut.

– A atacat-o pe Lila, a amenințat-o cu un cuțit. A tăiat-o.

Acea informație îl surprinse, își dădu seama Lila, văzând gura lui Vasin strângându-se. Deci Maddok nu-i raportase angajatorului ei toate detaliile.

– Îmi pare rău să aud asta. Unii angajați fac exces de zel. Sper că nu ai fost rănită grav.

– Mai mult speriată decât rănită, recunoscu Lila, strecurând însă un tremur în voce. Dacă nu aș fi reușit să scap și să fug... E periculoasă, domnule Vasin. Credea că eu știu unde e oul, și chiar nu știam. Mi-a cerut să nu dezvălui nimănui că i-am spus. Avea să-l ia pur și simplu și să dispară, dar mi-a fost teamă că intenționa să mă ucidă. Ash?

– E în regulă, șopti el strângându-i mâna. Nu o să te mai atingă niciodată.

– Încă mă apucă tremuratul când mă gândesc. Lila turnă un pahar de vin, având grijă ca Vasin să-i observe tremurul mâinii. Ash m-a dus în Italia pentru câteva zile, dar încă mă înspăimântă și simplul gând de a ieși din casă. Chiar și în casă... M-a sunat și m-a amenințat. Mi-e frică să mai răspund la telefon, fiindcă mi-a spus că o să mă ucidă. Că a devenit personal, nu mai e doar o sarcină de serviciu.

– Ți-am promis, o să terminăm cu asta.

– Problemele pe care vi le-a cauzat o persoană care lucrează pentru mine sunt un incident nefericit. O pată de culoare îi apăruse pe chip, un val roz de furie. Dar, din nou, nu sunt responsabil. Ca să terminăm cu asta, am să-ți ofer exact ceea ce i-am oferit lui Oliver. Douăzeci de milioane.

– Ai putea să-mi oferi de zece ori mai mult și tot aș refuza.

– Ash, eventual am putea...

– Nu, se răsti el. Eu pun condițiile, Lila. Eu pun condițiile în privința asta.

– Și care sunt condițiile tale? întrebă Vasin.

– Hai să lămurim ceva. Dacă nu ieșim de aici teferi și cu o înțelegere la mână, reprezentantul meu e autorizat să facă un anunț public. Rotițele sunt deja în mișcare și, dat fiind timpul pe care l-am irosit, dacă nu îl contactez în – se uită la ceas – douăzeci și două de minute, va pune planul în aplicare.

– Ce anunț public?

– Descoperirea unuia dintre ouăle imperiale dispărute, achiziționat de fratele meu în numele lui Vincent Tartelli. Deja autentificat de cei mai mari experți în domeniu. Oul va fi dus imediat într-o locație securizată și donat către Metropolitan Museum of Art – ca împrumut permanent din partea familiei Archer. Eu nu vreau nenorocitul ăla de ou, spuse Ash, aruncând cuvintele biciuitor. Din punctul meu de vedere, e blestemat. Dacă îl vrei, facem o înțelegere. Altfel, n-ai decât să încerci să îl obții de la Metropolitan. Nu va fi problema mea.

– Și ce anume vrei, dacă nu bani?

– Pe Jai Maddok.

Vasin lăsă să-i scape un chicot de râs.

– Chiar crezi că poți s-o dai pe mâna poliției? Că poate fi convinsă să depună mărturie împotriva mea?

– Nu o vreau în închisoare. O vreau moartă.

– Vai, Ash!

– Încetează, Lila. Am mai discutat despre asta. Atâta timp cât trăiește, reprezintă o amenințare. Chiar ea a spus că a devenit ceva personal. Este un asasin plătit și intenționează să te ucidă. L-a ucis pe fratele meu. Se întoarse furios spre Vasin: Și ce a făcut poliția până acum? M-a vânat, a hărțuit-o pe Lila. Mai întâi e o crimă urmată de suicid, apoi e o tranzacție cu droguri care s-a sfârșit prost. Familia mea suferă din cauza asta. Apoi e ucis Vinnie, care nu a făcut niciodată rău nimănui. Și poliția ce face? Încearcă să mă implice pe mine, să ne implice pe amândoi în caz. Așa că naiba s-o ia de poliție. Vrei oul, poți să îl ai. Eu n-o vreau decât pe Jai Maddok.

– Te aștepți să te cred capabil să ucizi cu sânge rece?

– Să-mi fac dreptate cu sânge rece. Eu apăr ceea ce este al meu. Familia mea, Lila. Maddok va plăti pentru că s-a atins de femeia mea, și nu va avea ocazia de a o face din nou.

– O, scumpule! Lila încercă să redea o încântare prost mascată. Mă faci să mă simt atât de ocrotită, atât de specială!

– Nimeni nu se atinge de ce e al meu, rosti Ash sec. Și am să fac dreptate pentru familia mea. Pe tine nu te costă nimic.

– Dimpotrivă. M-ar costa un angajat foarte valoros.

– Ai sute, poți să-ți angajezi alții. Aici vorbim despre o femeie care ar fi luat oul pentru ea însăși dacă Lila ar fi știut unde l-am pus. Ash scoase o fotografie din buzunar și o puse pe masa dintre ei: Asta a fost făcută în mansarda mea – presupun că poți să confirmi asta destul de ușor, având în vedere că a trecut și cățeaua ta pe acolo. Oul nu mai e în mansardă, ci într-un loc din care n-ai să-l poți lua niciodată. Timpul trece, Vasin. Batem palma sau plecăm. Vei putea să vezi oul la Metropolitan Museum of Art ca orice alt turist. Nu va face parte niciodată din colecția ta.

Vasin extrase din buzunar o pereche de mănuși albe fine și le puse înainte de a lua fotografia.

Un val de culoare îi inundă faţa, o fericire rapidă, sălbatică, când studie imaginea Carului cu heruvim:

– Detaliul. Vezi detaliul?

Ash aruncă pe masă încă o fotografie:

– Surpriza.

– Ah! Ceasul. Da, da, exact cum credeam. Mai mult decât splendid. Un miracol artistic. A fost creat pentru seminţia mea. Îmi aparţine mie.

– Dă-mi femeia şi va fi al tău. Am toţi banii care mi-ar trebui vreodată. Am o muncă ce mă face să mă simt împlinit. Am o iubită. Nu am parte de dreptate. Asta este ceea ce îmi doresc. Dă-mi ceea ce îmi doresc, am să îţi dau şi eu ceea ce îţi doreşti. Maddok a dat-o în bară. Dacă nu ar fi dat-o în bară cu Oliver, ai fi avut oul deja. L-ai fi obţinut la preţul avansului. În schimb, poliţiştii au văzut-o pe înregistrările camerelor de securitate din magazinul lui Vinnie şi au declaraţia Lilei privind atacul. O să-şi dea seama că are legătură cu tine, dacă nu au făcut-o deja. Trebuie să plătească pentru fratele meu, altfel nu te alegi cu nimic. Am să pun un baros pe nenorocitul acela de ou înainte să te las să pui mâna pe el.

– Ash, opreşte-te! Ai promis că n-ai s-o faci. N-o să o facă. Tremurând speriată, Lila întinse mâinile rugătoare spre Vasin. N-o să o facă. E doar supărat. Se învinovăţeşte pentru Oliver.

– La naiba, Lila!

– Trebuie să înţeleagă, asta-i tot, scumpule. Trebuie să punem capăt acestei poveşti. Şi...

– Şi dumneata, domnişoară Emerson? Accepţi acest gen de dreptate?

– Eu... Îşi muşcă buza. Are nevoie să se simtă împăcat, spuse ea, sforţându-se vizibil. Eu... nu pot trăi mereu cu teama că va fi acolo. De fiecare dată când închid ochii... Apoi o să plecăm. Mai întâi în Bali, apoi, eventual, nu ştiu... oriunde dorim. Dar el are nevoie să se simtă împăcat, iar eu am nevoie să mă simt în siguranţă. Un peşte strălucitor, îşi aminti, şi se întinse după mâna lui Ash: Eu îmi doresc orice îşi doreşte Ash. Iar el îşi

dorește ceea ce îmi doresc eu. Adică, am o carieră, iar el crede în mine. Așa-i, scumpule? O să investească în mine, și poate reușesc să obțin o ecranizare. *Moon Rise* ar putea deveni următorul *Twilight* sau *Hunger Games*.

– Mâinile tale ar fi mânjite cu sânge.

– Nu. Își îndreptă brusc spatele, făcând ochii mari. Eu nu aș face nimic. Eu doar... eu sunt cu Ash. Ea m-a rănit. Nu vreau să mai trăiesc închisă în mansardă. Fără supărare, eu nu vreau să trăiesc așa ca dumneavoastră, domnule Vasin, să nu pot să ies din casă și să mă distrez, să mă văd cu alți oameni, să merg în diverse locuri. Dumneavoastră ați obține ceea ce vă doriți, Ash ar obține acel ceva de care are nevoie. Am fi toți pur și simplu... fericiți.

– Dacă aș fi de acord, cum ai face-o?

Ash coborî privirea spre mâinile lui – mâini puternice, de artist – apoi ridică din nou ochii spre Vasin, sugerând foarte clar răspunsul.

– Vă rog, nu vreau să știu, bolborosi Lila. Ash mi-a promis că nu va trebui să mai vorbim niciodată despre asta după ce se termină. Vreau doar să uit întreaga poveste.

– E vorba de familie, spuse Ash simplu. Tu ce le-ai face acelor oameni care i-au ucis pe strămoșii tăi, dacă ai avea ocazia?

– I-aș ucide, la fel de brutal cum au făcut-o ei cu ai mei. Le-aș ucide familiile și prietenii.

– Pe mine mă interesează doar o persoană. Nu îmi pasă de familia ei, dacă are așa ceva. Doar ea. Da sau nu, Vasin? Ți se termină timpul. Odată ce se întâmplă asta, nici unul dintre noi nu mai obține ceea ce își dorește.

– Deci îmi propui un schimb. Valoare contra valoare. Când?

– Cât mai curând posibil.

– Ce propunere interesantă.

Vasin își strecură mâna sub brațul fotoliului. Într-o clipă, ușa se deschise și apăru Carlyle.

– Domnule?

– Trimite-o pe Jai înăuntru.

– Imediat.

– Vai! făcu Lila lipindu-se crispată de spătar.

– N-o să te atingă, îi promise Ash.

– Vă dau cuvântul meu de onoare în privința asta. Un oaspete nu trebuie niciodată rănit în casa gazdei. Nu este doar o dovadă de proaste maniere, ci aduce și ghinion. Îți spun atât, dacă batem palma iar tu, la fel ca fratele tău, nu îți respecți cuvântul, domnișoara Emerson va fi mai mult decât rănită.

– Amenință-mi femeia, Vasin, și nu ai să-ți mai umpli niciodată vitrina de trofee, replică Ash dezgolindu-și dinții.

– Termeni, nu amenințări. Ar trebui să știi ce li se întâmplă celor care nu își îndeplinesc partea dintr-o înțelegere, sau oferă servicii nesatisfăcătoare. Intră, spuse, când auzi ciocănitul scurt în ușă.

Jai era îmbrăcată în negru – pantaloni mulați, cămașă pe corp, sacou cambrat. Ochii ei sclipiră spre Lila:

– Ce interesant să vă văd aici. Pe amândoi. Domnul Vasin mi-a spus că ne veți vizita azi. Să îi conduc... afară, domnule?

– Încă nu am terminat. Mi s-a spus că tu și domnișoara Emerson v-ați cunoscut.

– O scurtă întâlnire la piață. Jai coborî privirea și remarcă: Azi porți pantofi mai drăguți.

– O altă întâlnire pe care nu ai inclus-o în raportul tău, preciză Vasin. Unde s-a întâmplat asta, domnișoară Emerson?

Lila nu făcu decât să clatine din cap, ațintindu-și privirea în pământ.

– În Chelsea, interveni Ash. La câteva cvartale distanță de galeria în care îmi expun lucrările. Ai amenințat-o cu o lamă.

– Exagerează.

– Ai uitat să-mi menționezi această întâlnire.

– A fost complet neînsemnată.

– Te-am lovit. Ți-am dat un pumn în față. Lila își lăsă demonstrația de curaj să se dizolve când Jai își ațintri privirea asupra ei. Ash?

– Eu mă bazez mult pe detalii, Jai, rosti posomorât colecționarul.

– Îmi cer scuze, domnule. A fost o scăpare.

– Da, o scăpare. La fel cum și telefonul pe care i l-ai dat domnișoarei Emerson a fost, sunt sigur, tot o scăpare. Domnul Archer și cu mine am ajuns la o înțelegere în ceea ce privește proprietatea mea. Misiunea ta în această privință s-a încheiat.

– Cum doriți, domnule Vasin.

– Nu ai făcut ceea ce am dorit, Jai. Asta mă dezamăgește profund.

Vasin scoase pistolul cu electroșocuri. Reacția ei fu rapidă, aproape că reuși să pună mâna pe arma de sub sacou. Dar șocul o lovi în plin, făcând-o să se prăbușească la pământ. Fără a se ridica din scaun, Vasin îi administră un al doilea șoc, apoi, cu un calm absolut, apăsă din nou butonul de sub brațul fotoliului.

Carlyle deschise ușa. Privirea îi alunecă pentru o clipă la Jai, după care se ridică impasibilă.

– Pune să fie scoasă și închisă în siguranță. Ai grijă să i se ia toate armele.

– Desigur.

– Am să-mi conduc oaspeții la ieșire. Domnișoară Emerson, domnule Archer.

Lila își simți picioarele gata să-i cedeze. Avu impresia că pășea peste un strat de noroi când traversară podeaua imaculată, apoi coborâră curba grațioasă a scărilor.

– În noaptea asta ar fi cel mai bine, spuse Vasin pe un ton de conversație uzuală. Să zicem ora două. Un loc liniștit, de acord? Având în vedere talentele lui Jai, cu cât se face mai repede schimbul, cu atât mai bine pentru toată lumea.

– Tu alegi ora, eu locul. Reprezentanții tăi se vor întâlni cu ai mei la ora două noaptea fix, în Bryant Park.

– Dată fiind valoarea, ar fi mai bine dacă am face schimbul personal. Tentația unui angajat de a fugi cu trofeul ar fi foarte mare.

– Maddok e la fel de importantă pentru mine. Ai s-o aduci tu, personal?

– Acum nu-mi mai este utilă decât pentru că o dorești tu.

– Oul nu mi-e util decât pentru că îl dorești tu, replică Ash. E doar o tranzacție de afaceri, nimic mai mult. Odată ce obțin ceea ce vreau, intenționez să uit de existența ta și a oului. Ar fi înțelept din partea ta să faci la fel cu mine și ai mei. Uitându-se la ceas, constată: Ești cam la limită, Vasin.

– Ora două fix, Bryant Park. Reprezentantul meu mă va contacta la două și cinci. Dacă oul nu a fost adus, după cum ne-am înțeles, nu va fi bine pentru tine. Nici pentru ai tăi.

– Adu-o pe Maddok și se rezolvă.

O prinse pe Lila de braț și ieși. Unul dintre paznici stătea lângă mașina lui. Îi întinse Lilei poșeta, deschise portiera în dreptul pasagerului și o invită să urce.

Ea nu spuse nimic, se mulțumi doar să respire, până nu trecură de porți și porniră în viteză pe drumul de lângă zidul înalt.

– Tu ai de dat telefonul ăla, iar eu... Ai putea să oprești pentru o clipă? Mi-e cam rău.

Când el trase pe acostament, Lila deschise larg portiera și coborî împleticindu-se. Aplecându-se în față, închise ochii ametită, moment în care îi simți mâna la baza spatelui.

– Ia-o ușor.

– Am nevoie doar de puțin aer. Ceva proaspăt, ceva curat. Vasin e chiar mai rău decât ea. Nu credeam că poate exista ceva mai rău, dar el e. Nu cred că aș mai fi putut sta nici cinci minute în camera aia, în locul ăla. Simțeam că mă sufoc.

– Eu nu mi-am dat seama.

Însă văzu acum, când Lila lăsase garda jos. Tremuratul ușor ce îi străbătea tot corpul, paloarea feței ei când o ridică.

– Ar fi ucis-o chiar el, chiar acolo, chiar în fața noastră, dacă astfel ar fi putut să obțină oul. Și ar fi putut apoi să plece, ar fi pocnit din degete să vină servitorii să curețe mizeria.

– Să ştii că ea este cea mai mică dintre motivele mele de îngrijorare.

– Nu am fi plecat niciodată teferi de acolo dacă nu ai fi avut ceea ce îşi doreşte. Sunt sigură de asta. Sunt sigură.

– O să se ţină de cuvânt. Deocamdată.

– Deocamdată, consimţi ea. Ai văzut expresia lui când i-ai arătat fotografiile? Parcă s-ar fi uitat la Dumnezeu.

– E unul dintre Dumnezeii lui.

– Ai dreptate, oftă Lila sprijinindu-se de el. Nu e nebun, cel puţin nu aşa cum mi-am imaginat eu. Chiar crede tot ceea ce ne-a spus, despre familia Romanov şi genealogia lui. Toate acele lucruri superbe, aşezate atât de exact în spatele sticlei. Doar pentru el. Doar pentru a le poseda. Precum casa, castelul lui, în care poate fi ţar, înconjurat de angajaţi care-i îndeplinesc toate ordinele. Oricare dintre acele cutii elegante înseamnă mai mult pentru el decât oamenii aceia. Iar ouăle contează cel mai mult.

– O să-l terminăm, şi nu va mai avea nimic.

– Asta ar fi chiar mai rău decât moartea pentru el. Mă bucur că-l aşteaptă o asemenea soartă. Când şi-a pus mănuşile alea stupide, îmi venea să mă aplec spre el şi să-i strănut în faţă, doar ca să-l văd cum reacţionează. Doar că mi-a fost teamă că o să apară cineva şi o să mă împuşte.

– Te simţi mai bine?

– Mult.

– Am să-l sun pe Alexi, în caz că poliţia nu a înregistrat transmisia.

– Bun, eu am să îmi verific poşeta şi am să mă uit prin maşină. Ar fi avut suficient timp la dispoziţie ca să instaleze un microfon sau un aparat de localizare LoJack.

Găsi micuţul dispozitiv de înregistrare în torpedou şi i-l arătă lui Ash.

Fără un cuvânt, el îl luă, îi dădu drumul şi îl zdrobi sub călcâi.

– Of! Voiam să mă joc cu el!

– Am să-ţi cumpăr altul.

– Nu va fi același lucru, bombăni ea, apoi scoase o oglindă din poșetă. Lăsându-se pe vine lângă mașină, o ținu înclinată și privi atent. Dacă aș fi genul care nu are încredere în absolut nimeni, și cineva ar avea unul dintre zeii mei, aș... Uite-l.

– Ce anume?

– Dispozitivul de localizare. Un LoJack. Trebuie doar să... I-am spus lui Julie că albul nu e practic, mormăi ea scoțându-și jacheta și aruncând-o în mașină. Ai o pătură în portbagaj? Îmi place mult rochia asta.

Fascinat, Ash luă vechiul prosop de baie pe care îl ținea în portbagaj pentru urgențe, o privi întinzându-l și apoi, înarmată cu unealta ei multifuncțională, strecurându-se sub mașină.

– Serios?

– Vreau doar să-l dezactivez. Nu vor fi siguri ce s-a întâmplat, știi? Mai târziu pot să-l dau jos, să văd cum funcționează. Mi se pare unul foarte reușit. Există probabil dispozitive diferite pentru mașini clasice ca aceasta. Aș spune că echipa de securitate a lui Vasin e pregătită pentru orice.

– Vrei să faci și schimbul de ulei dacă tot ești acolo?

– Altă dată. Gata, am reușit. Ieși de sub mașină, se ridică în capul oaselor și îl privi amuzată: Își închipuie că suntem proști.

– Nu numai că nu suntem proști, dar eu sunt destul de inteligent ca să am o femeie care umblă permanent cu o trusă de scule asupra ei, ba mai și știe să le folosească. Luând-o de mână, o ridică în picioare și-i spuse fără preambul: Mărită-te cu mine.

Lila dădu să râdă, apoi capul începu să i se învârtă din nou când își dădu seama că vorbea serios.

– O, Doamne!

– Gândește-te. Îi prinse fața în mâini și o sărută. Hai să mergem acasă.

Fusese doar un impuls de moment, își spuse Lila. Nici un bărbat nu-i cerea mâna unei femei care tocmai

dezactivase un dispozitiv LoJack plantat de un infractor obsedat cu iluzii de grandoare țaristă.

Un impuls, își repetă, fiindcă rolul lor în acel coșmar complicat, sângeros și ireal se încheiase în esență. De întâlnirea din Bryant Park aveau să se ocupe niște agenți sub acoperire. În timp ce aceștia îi arestau pe Jai Maddok și pe „reprezentanții" lui Vasin, Fine și Waterstone, în colaborare cu o echipă din cadrul FBI, aveau să îl aresteze pe Vasin. Principalele acuzații erau conspirație la crimă și comandarea de asasinate.

Reușiseră să pună la pământ o organizație infracțională de anvergură, plătind doar cu o simplă zgaibă.

Cine nu s-ar fi simțit ușor euforic?

Și înspăimântat, recunoscu ea, foindu-se aiurea prin dormitor, deși ar fi trebuit să își verifice pagina de internet, să lucreze la carte, să își actualizeze blogul.

Dar pur și simplu nu izbutea să se liniștească.

Nu era posibil ca doi oameni să treacă pur și simplu de la prima întâlnire – și încă în circumstanțe oribile – la interes reciproc, la sex, la dragoste, la căsătorie, toate în doar câteva săptămâni.

Pe de altă parte, oamenii, în general, nu colaborau la rezolvarea unor crime, nu descopereau obiecte de artă neprețuite, nu zburau până în Italia și înapoi și nu păseau în pânza unui păianjen veninos pentru a-l prinde în capcană. Reușind în tot acest timp și să termine, în esență, o carte, să picteze, să se bucure de sex de foarte bună calitate. Și să realizeze o tencuială falsă în baie.

Pe de altă parte, ei îi plăcea să fie ocupată.

Cum aveau să se descurce împreună după ce viața încetinea până la un ritm normal? Când aveau să se întoarcă la munca și traiul de zi cu zi?

În acel moment intră Ash. Își dăduse jos sacoul și cravata, își suflecase mânecile de la cămașă. Avea părul ciufulit și ochii pătrunzători ca niște raze X. Arăta a artist din nou. Artistul care o făcea să tânjească după lucruri pe care nu crezuse niciodată că și le dorea.

– E totul pregătit, o informă.

– E totul pregătit?

– Au obținut mandatele. Au să aștepte până la ora programată pentru întâlnire, apoi au să acționeze simultan. Transmisia a fost ușor neclară în unele momente, dar au obținut suficient.

– Microfonul din sutien a fost absolut super M.

– M?

– Trebuie neapărat să programăm un maraton de filme. Bond, James Bond. Știi tu, super Mișto.

– Aha, Mișto. Nu îl mai porți, așa-i?

– Nu. L-am dat jos, dar sper pe jumătate că o să uite să mi-l ceară înapoi. Mi-ar plăcea la nebunie să mă joc cu el. Microfonul vizibil din stilou a fost bun ca să le distragă atenția, dar m-am temut că femeia aia pipăitoare avea să dibuie microfonul când a pus mâna pe mine.

– Chiar dacă ar fi făcut-o, tot am fi primit-o pe Maddok. Vasin terminase cu ea.

Oricât de mult ar fi urât-o pe tipă, Lila își simți stomacul contractându-se:

– Știu asta foarte bine. O terminase cu ea încă din clipa în care i-am spus că m-a atacat, că m-a sunat – fără să-i raporteze lui.

– Și improvizația ta cum că ar fi încercat să pună mâna pe ou pentru ea însăși a fost de ajutor.

– M-a luat valul. El ar fi ucis-o, deci practic îi facem o favoare. Știu, exagerez, recunoscu ea. Dar sincer nu i-aș dori nimănui să aibă de-a face cu Vasin. Nici măcar ei.

– Ea singură a ales, Lila. Mâine, polițiștii vor dori declarații complete de la amândoi. Chiar dacă Maddok nu îl trădează pe Vasin, au suficiente probe să-l pună sub acuzare. Pentru Oliver, pentru Vinnie, pentru iubita lui Oliver. Fine spune că autoritățile discută și cu Bastone.

– Bine, asta e bine. Mi-a plăcut mult de ei. Îmi place să știu că li se va face dreptate.

– Alexi rămâne la complex în noaptea asta. Carul cu heruvim ajunge la Metropolitan mâine. Vom amâna anunțul până primim aprobarea de la poliție, dar acolo e locul lui. Acolo va fi în siguranță.

Totul e atât de clar acum, reflectă Lila. Toți pașii fuseseră respectați riguros.

– Chiar s-a terminat.

– În esență, spuse el, făcând-o să zâmbească. M-au întrebat dacă suntem dispuși să rămânem în casă diseară, să nu fim văzuți în caz că Vasin continuă să ne urmărească. Ar putea părea ciudat dacă am ieși.

– Presupun că au dreptate. Sunt prea băgată în pizdă – ha, ha – oricum.

– Vom sărbători mâine cu Luke și Julie, așa cum am plănuit. Se apropie de ea pentru a-i lua mâinile. Oriunde vrei tu să mergem.

Oriunde, repetă ea în gând, și vorbea serios.

– De ce?

– Fiindcă ne-am câștigat acest drept.

– Nu, de ce? De ce m-ai întrebat ceea ce m-ai întrebat? Tocmai petrecusem o oră prefăcându-ne a fi altcineva decât cine suntem, iar stresul acelei experiențe m-a dat atât de tare peste cap încât îmi era teamă că o să dau la rațe chiar în mașina ta de colecție. Apoi m-am trezit în patru labe, pentru numele lui Dumnezeu, căutând dispozitive de urmărire, fiindcă Vasin probabil ar prefera să ne știe morți – indiferent dacă pe noi cei adevărați sau personajele pe care le-am jucat. Nu cred că mai contează.

– Asta e o bună parte din motiv.

– Nu are logică. Nici măcar nu știam unul de existența celuilalt înainte de 4 Iulie, acum e de-abia Ziua Muncii, iar tu vorbești despre...

– Poți să o spui. Nu o să te ardă pe limbă.

– Nu știu cum s-a întâmplat asta. Mă pricep să descopăr cum funcționează lucrurile, dar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat asta.

– Dragostea nu e un prăjitor defect. Nu poți să o desfaci în bucățele și să studiezi piesele, să înlocuiești o parte și să îți dai seama cum să o asamblezi la loc. O simți pur și simplu.

– Dar dacă...

– Încearcă să te gândești la ceea ce e mai degrabă, sugeră el. Te-ai băgat sub mașină în rochia ta albastră. Când sufeream, mi-ai oferit alinare. L-ai pus la punct pe tatăl meu când s-a purtat impardonabil de grosolan cu tine.

– Nu l-am pus efectiv...

– A fost pe-aproape. Repari dulapuri, zugrăvești băi, îl întrebi pe portar despre familia lui și le zâmbești chelnerilor. Când te ating, restul lumii dispare. Când te privesc, văd restul vieții mele. Am de gând să mă însor cu tine, Lila. Deocamdată îți las doar timp să te obișnuiești cu gândul.

Tot ceea ce se înmuiase în Lila cât timp vorbise el se crispă din nou.

– Nu poți să spui pur și simplu „am să mă însor cu tine" ca și cum ai spune „mă duc să iau mâncare chinezească". Poate nu-mi place mâncarea chinezească. Poate sunt alergică. Poate nu am încredere în pachețelele de primăvară.

– Atunci luăm pilaf cu porc. Ar fi bine să vii cu mine.

– Nu am terminat, îl avertiză ea, când Ash o trase din cameră.

– Eu da. Tabloul. Cred că trebuie să-l vezi.

Lila încetă să se mai smucească din mâna lui.

– Ai terminat tabloul? Nu mi-ai spus.

– Îți spun acum. Nu am de gând să folosesc clișeul „o imagine face cât o mie de cuvinte" în fața unei scriitoare, dar trebuie să-l vezi.

– Ard de nerăbdare să-l văd, dar mi-ai interzis să intru în atelier. Nu știu cum l-ai terminat, ținând cont că nu am mai pozat pentru tine de câteva zile. Cum ai...

Se opri încremenită și amuțită în pragul atelierului.

Pânza era așezată pe șevalet, cu fața spre ea, scăldată în lumina începutului de seară.

capitolul 30

Porni spre ea încet. Înțelegea că arta era subiectivă, că putea – și trebuia – să reflecte viziunea artistului și a privitorului.

Deci trăia și se transforma de la un ochi la altul, de la o minte la alta.

De la Julie învățase să recunoască și să aprecieze tehnica și structura, echilibrul sau lipsa intenționată a acestuia.

Însă toate acestea zburară pe fereastră, alungate de emoție, de uluire.

Nu știa cum reușise să facă cerul nopții atât de luminos, cum fusese în stare să creeze lumina lunii aceleia perfecte pe fundalul sumbru. Sau cum se făcea că focul de tabără părea să pocnească de căldură și energie.

Nu știa cum reușise să o vadă astfel, atât de vibrantă, atât de frumoasă, prinsă în acea piruetă, cu rochia roșie lățindu-se în aer, culorile juponului dansând provocatoare pe piciorul ei gol.

Brățările îi zdrăngăneau la încheieturi – aproape le putea auzi –, cerceii mari îi scânteiau la urechi și părul îi zbura liber. În locul lănțișoarelor cu care pozase, purta pandantivul din piatra lunii. Cel pe care i-l dăduse el. Cel pe care îl purta și acum.

Imediat deasupra mâinilor ei ridicate plutea un glob de cristal în care se amestecau lumina și umbrele.

– E... e viu. Mă aștept să mă văd terminând piruetа. Este magnific, Ashton. Îți taie respirația. M-ai făcut frumoasă.

– Pictez ceea ce văd. Așa te-am văzut de la început. Tu ce vezi?

– Bucurie. Sexualitate, dar una veselă, în loc de, nu știu, una senzuală. Libertate și putere. Această femeie e fericită, încrezătoare. Știe cine e și ce vrea. Iar în cristalul ei e tot ce se poate întâmpla.

– Ce își dorește?

– E opera ta, Ash.

– Ești tu, o corectă el. Fața ta – ochii tăi, buzele tale. Țiganca e o poveste, scenografia, costumul. Dansând în jurul focului, între bărbații care o privesc, o doresc. Care își doresc acea bucurie, acea frumusețe, acea putere, chiar dacă numai pentru o noapte. Dar ea nu se uită

la ei – dansează pentru ei, dar nu-i vede. Nu se uită în globul de cristal, ci îl ține deoparte.

– Fiindcă nu în cunoaștere e puterea, ci în alegere.

– Și nu se uită decât la un singur bărbat, o singură alegere. Fața ta, Lila, ochii tăi, buzele tale. Dragostea e cea care le luminează. Se vede în ochii tăi, în curba buzelor tale, înclinarea capului tău. Dragostea, bucuria, puterea și libertatea care se nasc din ea le-am văzut pe fața ta, pentru mine. O întoarse spre el și, privind-o în ochi, urmă: Recunosc infatuarea, dorința, flirtul, cochetăria calculată. Am văzut toate astea apărând și dispărând din viața părinților mei. Și recunosc dragostea. Crezi că am să renunț la ea, că am să te las să te ascunzi de ea, doar fiindcă tu, care nu ești nicidecum o lașă, te temi de ceea ce ar putea fi?

– Nu știu ce să fac în privința asta, cu dragostea asta, pentru ea. Pentru tine.

– Lămurește-te.

O ridică pe vârfuri și îi devoră gura cu a lui într-un sărut lung, fierbinte, încins de un foc de tabără într-o noapte cu lună plină.

Își lăsă mâinile să alunece, desenându-i conturul de la șolduri în sus, pe trunchi, până la umeri, înainte de a se desprinde din îmbrățișare pentru a spune:

– Te pricepi să lămurești lucrurile.

– Nu e un prăjitor defect.

Ash zâmbi când ea utiliză propriul lui argument.

– Te iubesc. Dacă ai avea vreo zece frați și surori, ți-ar fi mai ușor să o spui și să o simți în toate împrejurările posibile. Dar e vorba de tine și de mine. E vorba de tine, insistă el, întorcând-o din nou cu fața spre tablou. Ai să te lămurești tu. Acum însă, mă duc să iau ceva pentru cină. Mi-e poftă de mâncare chinezească.

Lila își înclină capul pentru a-l privi peste umăr, cu o expresie seacă precum un pahar de martini.

– Serios?

– Da, serios. Trec pe la patiserie, să schimb două cuvinte cu Luke dacă e acolo. Oricum ar fi, am să-ți iau o brioșă. Cum ea nu spuse nimic, Ash o strânse ușor

de umeri: Vrei să vii cu mine, să ieşi din casă, să faci o plimbare?

– Sincer, ar fi grozav, dar cred că ar trebui să încep să lămuresc situaţia. Şi eventual să-mi găsesc puţin timp pentru carte.

– Mi se pare corect. Din prag, Ash preciză: I-am cerut lui Fine să mă sune, indiferent la ce oră ar fi, imediat ce îi arestează pe amândoi. Apoi vei putea să dormi.

O cunoştea, îşi spuse Lila, şi pentru acest lucru putea fi recunoscătoare.

– După ce sună, după ce sunt arestaţi, pregăteşte-te să fii călărit ca un armăsar sălbatic.

– Neapărat. Nu stau mult, maximum o oră.

Lila veni până la uşa atelierului doar pentru a-l privi coborând scările.

Avea să-şi ia cheile, portofelul şi telefonul, apoi să treacă pe la patiserie, să discute cu Luke. Comanda pentru cină urma s-o facă prin telefon, ca să fie gata pe când ajungea el, dar avea să zăbovească un minut, două să discute cu proprietarii, cu băiatul de la livrări dacă era acolo.

Se întoarse la tablou. Faţa ei – ochii ei, buzele ei. Dar când se uită în oglindă, nu văzu acea strălucire.

Nu era uluitor că el o vedea?

Înţelegea acum de ce amânase să-i picteze trăsăturile. Avusese nevoie să vadă acea expresie pe chipul ei – şi o văzuse.

Picta ceea ce vedea.

Aruncă o privire la un alt şevalet şi, surprinsă, se apropie să-l studieze mai îndeaproape. Ash prinsese pe el zeci de schiţe – toate cu ea.

Zâna din umbrar dormind, trezindu-se, zeiţa de lângă apă – purtând o diademă şi rochii albe subţiri. Era călare pe un cal înaripat deasupra unui oraş – Florenţa, îşi dădu ea seama – cu picioarele goale, un braţ ridicat mult deasupra capului. Iar deasupra palmei ei întoarse în sus scânteia o minge de foc.

El îi dădea putere, curaj şi frumuseţe. Îi punea viitorul în mâini.

Râse de schițele cu ea la tastatură, cu ochii intenși, părul ciufulit – și, cea mai tare, cu trupul prins la mijlocul transformării într-o lupoaică zveltă.

– Trebuie neapărat să-mi dea măcar un desen din toate astea.

Și-ar fi dorit să poată și ea să deseneze, pentru a putea să-l reprezinte pe Ash așa cum îl vedea, să-i ofere acel dar. Inspirată, coborî în fugă scările până în micul dormitor. Nu putea să deseneze, dar știa al naibii de bine să picteze în cuvinte.

Un cavaler, decise ea. Nu într-o armură strălucitoare, fiindcă o folosea în fiecare zi, dar nici într-una ponosită, întrucât o îngrijea atent. Înalt de statură și cu o purtare măreață. Onorabil și aprig în același timp.

O povestioară, se gândi – ceva amuzant și romantic.

Alese drept cadru lumea mitică Korweny – Ash avea să aprecieze anagrama –, o lume în care zburau dragoni, iar lupii alergau liberi. Iar el, prințul războinic, își apăra casa și familia mai presus de orice. Își oferea inima unei țigănci ce călărea alături de el și vorbea limba lupilor. Dacă adăuga și tiranul malefic ce încerca să fure oul dragonului magic și să îi uzurpe tronul, și vrăjitoarea întunecată ce îi îndeplinea poruncile, chiar se contura o poveste interesantă.

După ce scrise câteva pagini, reveni la început ca să schimbe introducerea. Își dădu seama că ar fi putut să scrie o nuvelă în loc de o povestire. Tot atunci constată că trecuse de la o schiță de personaj la o povestire și apoi la o nuvelă în numai douăzeci de minute.

– Dă-mi o oră și am să încep să scriu un roman. Și, hei, cine știe?

Gândindu-se la această posibilitate, decise să coboare, să își ia un pahar de apă cu lămâie, să își acorde câteva minute pentru a chibzui.

– Doar câteva pagini ca idee, își promise. Trebuie să mă concentrez pe carte, dar câteva pagini, așa, de amuzament, n-au cum să strice.

Porni pe scări, imaginându-şi o bătălie – zdrăngănitul săbiilor şi al securilor, şi ceaţa dimineţii ridicându-se de pe pământul îmbibat cu sânge.

Zâmbi când auzi uşa deschizându-se:

– Oare aşa pe nesimţite a trecut timpul? Tocmai...

Încremeni în capul scărilor când Jai închise uşa în urma ei.

Mai multe vânătăi purpurii îi poceau faţa sub ochiul drept, de-a lungul maxilarului. Cămaşa neagră era sfâşiată în dreptul cusăturii pe un umăr.

Dezgolindu-şi dinţii, Jai scoase un pistol din partea de spate a beteliei pantalonilor şi rosti un singur cuvânt:

– Căţea!

Lila fugi, înăbuşindu-şi un ţipăt când auzi bufnitura glonţului izbindu-se în zid. Se năpusti în baie şi trânti uşa, chinuindu-se să o încuie.

„Sună la poliţie", îşi ordonă, apoi îşi aminti clar că îşi lăsase telefonul lângă tastatură.

Nu avea cum să strige după ajutor. Tâşni spre fereastră, pierdu timp încercând să o deschidă – uitase că era blocată – şi auzi izbitura puternică în uşă.

Avea nevoie de o armă.

Îşi luă poşeta, o goli, scotoci disperată.

– Gândeşte, gândeşte, gândeşte! scandă ea, auzind cum lemnul începea să se rupă.

Luă tubul de spray lacrimogen, trimis de mama ei cu un an în urmă şi nefolosit vreodată. Se rugă să funcţioneze. Strânse pumnul în jurul uneltei Leatherman, simţindu-i greutatea solidă în mână. Când uşa fu aproape să cedeze, se lipi cu spatele de zid.

„Fii puternică, fii deşteaptă, fii rapidă", îşi spuse, repetându-şi acest lucru ca pe o rugăciune când uşa se deschise cu un bubuit. Se forţă să-şi înăbuşe un nou ţipăt când un şir de gloanţe zburară fulgerător prin încăpere.

Îşi ţinu respiraţia, se întoarse şi încercă să nimerească ochii lui Jai când aceasta păşi în baie.

Țipătul ei o sfâșie ca o daltă. Gândindu-se doar să fugă, Lila o izbi în umăr cu unealta grea, apoi o împinse cât colo. Când Jai începu să tragă orbește, reuși să se strecoare afară.

„Coboară, ieși!"

Ajunsese aproape la jumătatea scărilor când auzi pași alergând. Aruncă o privire peste umăr, pregătindu-se pentru un glonț, însă văzu doar o străfulgerare de mișcare când Jai sări.

Impactul o răsturnă la pământ, răpindu-i chiar și noțiunea de aer. Când lumea începu să se învârtă cu ea, junghiuri de durere o săgetară în umăr, în șold, în cap. Căzeau amândouă pe trepte, rostogolindu-se ca două zaruri dintr-o cupă.

Simți gust de sânge, văzu dungi luminoase fulgerându-i prin față. Dădu din picioare fără vlagă, încercă să se târască, în timp ce o senzație de greață o scutură din stomac până în gât. Țipă la rândul ei când două mâini o traseră înapoi. Apelând la toată forța ei, dădu din nou din picioare și simți lovitura atingându-și ținta. Se ridică în patru labe, trase aer în piept ca să se ridice, însă căzu imediat la loc, dungile luminoase explodând în stele când pumnul o lovi dintr-o parte în maxilar.

Acum Jai era deasupra Lilei, cu o mână încleștată în jurul gâtului ei.

Nu mai era nici urmă de frumusețe. Avea ochii roșii, înlăcrimați, fața pocită, învinețită, însângerată. Dar mâna ce o împiedica pe Lila să respire era grea ca oțelul.

– Știi câți oameni am ucis? Tu ești un nimic. Ești doar următoarea. Și când se întoarce bărbatul tău, *biao zi*, am să-l spintec și am să-l privesc sângerând până moare. Ești un nimic, și am să te fac să fii și mai puțin.

Lila nu putea respira, și o ceață roșie începu să-i alunece peste ochi.

Îl văzu pe Ash în fața șevaletului, îl văzu mâncând gofre, râzând într-o cafenea scăldată de soare.

Îl văzu – se văzu alături de el – călătorind împreună, stând acasă împreună, trăindu-și viețile împreună.

Viitorul în mâinile ei.

Ash. Avea să-l ucidă pe Ash.

Un val de adrenalină o inundă ca un şoc electric. Se cabră, dar menghina din jurul gâtului ei nu făcu decât să se strângă. Încercă să lovească, însă văzu buzele lui Jai ridicându-se într-un zâmbet oribil.

Avea o greutate în mână, îşi dădu ea seama. Încă mai avea unealta, n-o scăpase din mână. Se chinui să o deschidă pe furiş.

– Oul, croncăni ea.

– Crezi că îmi pasă de nenorocitul ăla de ou?

– Aici. Oul. Aici.

Strânsoarea ucigaşă se relaxă milimetric. Aerul zgârie gâtul Lilei când încercă să respire lacom.

– Unde?

– Ţi-l dau. Ţie. Te rog.

– Spune-mi unde e.

– Te rog.

– Spune-mi sau mori.

– În...

Restul cuvintelor se înecară într-un acces de tuse care făcu să-i ţâşnească lacrimi din ochi.

Jai îi trase o palmă peste faţă.

– Unde. E. Oul, întrebă ea sacadat, plesnind-o pe Lila la fiecare cuvânt.

– Este în... şopti ea cu vocea răguşită, cu respiraţia tăiată.

Asiatica se aplecă mai aproape.

În mintea ei, Lila ţipă, dar gâtul ei chinuit nu produse decât un şuierat strident când înfipse cuţitul în obrazul lui Jai. Greutatea se ridică de pe pieptul ei, însă doar pentru o clipă. Lila se cabră, dădu din picioare, împunse din nou cu lama. O durere uriaşă se împrăştie de-a lungul braţului ei când Jai îi răsuci încheietura şi îi smulse cuţitul din mână.

– Faţa mea! Faţa mea! O să te tai bucăţele.

Epuizată, înfrântă, Lila se pregăti să moară.

*

Ash avea în braţe un pachet de mâncare chinezească, o cutie mică de produse de patiserie şi un buchet de gerbera colorate ca nişte bomboane.

Aveau s-o înveselească.

Îşi imagină cum aveau să deschidă o sticlă de vin, să împartă mâncarea, să împartă patul. Distrăgându-şi reciproc atenţia până primeau în sfârşit telefonul şi ştiau că totul se încheiase.

Apoi aveau să-şi vadă mai departe de viaţile lor.

Se gândi la reacţia pe care o avusese Lila când îi ceruse mâna pe marginea drumului. Nu intenţionase să o întrebe atunci şi acolo, dar prinsese momentul din zbor. Înfăţişarea ei, firea ei, felul în care îşi citiseră reciproc fiecare indicaţie scenică subtilă în timpul şaradei jucate cu Vasin se combinaseră pentru a-i nărui orice gând de amânare.

Ceea ce exista între ei era ceva rar. Ştia acest lucru. Acum trebuia să o convingă şi pe ea.

Puteau călători oriunde îşi dorea Lila, oricât de mult îşi dorea. Destinaţia nu conta pentru el. Puteau folosi mansarda ca bază până când ea avea să se simtă pregătită să prindă rădăcini undeva.

Şi avea să ajungă acolo odată ce credea sincer, odată ce miza totul pe ceea ce exista între ei.

Din punctul lui de vedere, aveau tot timpul din lume.

Îşi mută plasele pentru a-şi scoate cheile în timp ce începu să urce scările.

Observă că luminile de la sistemul de alarmă, de la camera pe care o instalase erau stinse. Fuseseră aprinse, nu-i aşa, când plecase el? Verificase oare?

I se ridică părul de pe ceafă când văzu zgârieturile de pe încuietori, uşoara crăpătură între uşă şi cadrul ei.

Lăsase deja să-i cadă plasele când auzi ţipătul.

Se izbi în uşă. Aceasta scârţâi, gemu, dar rezistă. Dându-se înapoi, se lovi cu tot corpul, cu toată furia în ea.

Uşa se deschise larg, dezvăluindu-i cel mai negru coşmar al lui.

Nu știa dacă era vie sau moartă, nu văzu decât sângele – sângele ei, corpul ei fără vlagă și ochii sticloși. Și pe Maddok călare peste ea, cu lama pregătită să lovească.

Furia explodă în el ca un curent electric fulgerător care-i făcu sângele să clocotească, îi încinse oasele. Se năpusti asupra ei fără să încetinească atunci când ea sări în picioare, fără să simtă mușcătura cuțitului când ea îl tăie.

O luă pe sus cu totul și o împinse într-o parte. Se puse între ea și Lila, neîndrăznind să coboare privirea, pregătindu-se în schimb să atace, să-și apere iubita.

Jai nu mai sări în picioare de data aceasta, ci se ghemui printre resturile a ceea ce fusese cândva masa Pembroke a bunicii lui. Sângele îi șiroia pe obraz, i se scurgea din nas. Undeva într-un colțișor al minții, Ash se întrebă dacă acesta era motivul pentru care plângea. Ochii îi erau roșii și umflați, înotând în lacrimi.

Se năpusti spre ea din nou. Ar fi izbit-o cu toată forța, ca un taur, dar asasina reuși să facă un pas împleticit în lateral, o întoarcere tremurătoare, și să dea o lovitură furișă cu lama care îl rată la mustață.

Ash îi prinse de încheietură mâna în care ținea cuțitul, i-o răsuci, se imaginâ rupându-i osul ca pe o crenguță uscată. Panicată și chinuită de durere, ea întinse un picior, aproape doborându-l, dar el rămase în picioare și se folosi de elanul ei pentru a o prinde din nou, învăluind-o.

În acel moment o văzu pe Lila clătinându-se ca un bețiv, cu fața aprigă, și ținând în mână o lampă ca pe o bâtă. Ușurarea și furia se amestecară confuz.

– Fugi, îi porunci, dar ea continuă să avanseze.

Jai se luptă să scape. Pielea ei, alunecoasă de la sânge, aproape îi permise să se elibereze. Ash își desprinse privirea de pe Lila ca să se uite în ochii asiaticei.

Și pentru prima dată în viață, își strânse mâna în pumn și lovi o femeie în față. Nu o dată, ci de două ori.

Cuțitul căzu pe podea cu un zdrăngănit răsunător. Când genunchii lui Jai cedară, o lăsă să cadă. Luă unealta

însângerată și își petrecu un braț în jurul Lilei, care se aplecase în față.

– E moartă? E moartă?

– Nu. Cât de grav ești rănită? Lasă-mă să văd.

– Nu știu. Sângerezi. Brațul tău sângerează.

– E în regulă. Am de gând să sun la poliție. Poți să mergi în bucătărie, în debara? Găsește niște funie.

– Funie. Trebuie să o legăm.

– Nu pot să te las singură cu ea și să merg eu însumi. Poți să o aduci tu?

– Da. Întinzându-i lampa, Lila mărturisi spăsită: Am stricat ștecherul când am smuls-o din perete, dar am să-l repar. Aduc funia mai întâi. Și trusa de prim ajutor. Îți curge sânge din braț.

Știa că nu ar fi trebuit să se oprească atunci, dar nu se putu abține. Puse lampa deoparte, apoi o trase spre el foarte, foarte blând:

– Am crezut că ești moartă.

– Așa am crezut și eu. Dar nu suntem. Își lăsă mâinile să alerge peste chipul lui ca și cum ar fi încercat să-i memoreze forma. Nu suntem. Să nu o lași să se dezmeticească. Va trebui să o lovești din nou dacă dă semne de trezire. Mă întorc imediat.

Ash își scoase telefonul și își privi mâna tremurând când sună la poliție.

Dură câteva ore, care lor le părură câteva zile. Polițiști în uniformă, paramedici, Fine și Waterstone, agenți FBI. Oameni intrând și ieșind, intrând și ieșind. Apoi un doctor care îi vârî Lilei o lumină în ochi, o împunse cu degetul, o pipăi, o întrebă cine era președinte. Chiar și în stare de șoc, se minună de prezența lui.

– Ce fel de doctor sunteți? îl întrebă ea.

– Unul bun.

– Vreau să zic altceva: ce fel de doctor face vizite la domiciliu?

– Unul foarte bun. Și sunt prieten cu Ash.

– Ea l-a înjunghiat – sau părea mai degrabă un fel de tăietură. Eu doar am căzut pe scări.

– Eşti o femeie norocoasă. Ai încasat câteva lovituri zdravene, dar nu ai nimic rupt. Gâtul te doare destul de tare, pun pariu.

– Mă simt de parcă aş fi băut cioburi de sticlă. Ash trebuie să meargă la spital pentru braţul ăla. Atâta sânge...

– Pot să-i pun eu nişte copci.

– Aici?

– Cu asta mă ocup. Mai ţii minte cum mă cheamă?

– Jud.

– Bun. Ai o uşoară contuzie, câteva vânătăi eroice – ăsta este un termen medical, adăugă el, stârnindu-i un zâmbet. Nu ţi-ar strica să îţi petreci noaptea la spital, doar pentru a fi ţinută sub observaţie.

– Aş prefera să fac doar un duş. Pot să fac doar un duş? O simt peste tot pe mine.

– Nu singură.

– Chiar nu cred că acum sunt în stare de sex la duş.

Râzând, medicul o strânse uşor de mână.

– Este aici prietena ta, Julie? Cum ar fi dacă te-ar ajuta ea?

– Ar fi grozav.

– Mă duc jos s-o chem. Aşteaptă, bine? Băile sunt adevărate câmpuri minate.

– Sunteţi un prieten bun. Eu... O, îmi amintesc! V-am cunoscut la înmormântarea lui Oliver. Doctorul Judson Donnelly – medic privat. Ca tipul de la televizor.

– Ăsta e un semn bun că bietul tău creier nu este chiar harcea-parcea – un alt termen medical simandicos. Am să las instrucţiuni scrise privind tratamentul şi am să trec pe aici mâine să văd cum vă descurcaţi. Până atunci, odihneşte-te, aplică pungi de gheaţă pe vânătăi şi renunţă la sexul la duş în următoarele douăzeci şi patru de ore.

– Pot să fac asta.

Doctorul îşi strânse lucrurile, apoi se opri în drum spre ieşire pentru a se uita din nou la ea.

– Ash spunea că eşti o femeie fantastică. Nu se înşală.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se strădui să și le stăpânească. Nu avea să cedeze nervos, pur și simplu nu putea. Îi era teamă că dacă ceda, chiar și pentru o clipă, nu avea să se mai oprească niciodată.

Prin urmare afișă o umbră convingătoare de zâmbet când Julie dădu buzna înăuntru.

– Vai de mine, Lila!

– Nu arăt tocmai grozav, și e chiar mai rău sub ce a mai rămas din rochia asta. Dar am niște pastile excelente, mulțumită lui Jud, așa că mă simt într-adevăr mai bine decât arăt. Cum e Ash?

Așezându-se pe marginea patului, Julie o luă imediat de mână.

– Vorbea cu niște tehnicieni de la criminalistică, dar doctorul l-a tras deoparte să-l îngrijească. Luke e cu el și o să rămână cu el.

– Bun. Luke e foarte bun în situațiile de criză. Îmi place mult.

– Ne-ai speriat de moarte.

– Valabil și în cazul meu. Ai chef să stai să mă păzești până fac un duș? Am nevoie să... trebuie să... Presiunea îi căzu în piept, tăindu-i răsuflarea. Mâini în jurul gâtului ei, strângând, strângând: Mi-a distrus rochia. Își auzi propriul hohot gâfâit, dar nu reuși să și-l stăpânească. Era Prada.

– Știu, scumpo.

Julie o strânse în brațe, legănând-o ca pe un bebeluș când izbucni în plâns.

După duș, după ce analgezicul își făcu efectul, nu-i luă mult lui Julie să o convingă să se întindă. Când se trezi, lumina era aprinsă la cel mai mic nivel, iar capul i se sprijinea pe umărul lui Ash.

Se ridică în capul oaselor, iar junghiurile de durere o treziră complet.

– Ash!

– Sunt aici. Mai ai nevoie de o pastilă? Ar cam fi cazul.

– Da. Nu. Da. Cât e ceasul? Este trecut de miezul nopții. Brațul tău.

– E bine.

În ciuda durerii, Lila se întinse să aprindă lumina mai tare, ca să vadă cu ochii ei. Bandajul se întindea de la umăr până la cot.

– E foarte bine, repetă atunci Ash, auzind exclamația ei de mâhnire.

– Să nu spui că e doar o zgârietură.

– Nu e doar o zgârietură, dar Jud susține că știe să coasă la fel de fin ca o călugăriță bretonă. Îți aduc pastila, apoi poți să te mai odihnești puțin.

– Nu încă. Trebuie să merg jos. Trebuie să văd – Doamne, cât ești de obosit! Își puse mâinile pe obrajii lui, se uită în ochii lui extenuați. Trebuie să văd locul, să îl străbat, să mă liniștesc.

– În regulă.

Lila se crispă când se dădu jos din pat.

– N-aș minți cu nimic dacă aș spune că mă simt ca și cum aș fi fost călcată de un camion. Crede-mă, nu am să mă zgârcesc la pastile. Vreau doar să văd, cu mintea limpede și ochii limpezi, apoi luăm amândoi medicamentele și mergem la culcare.

– S-a făcut. Julie și Luke au refuzat să plece, sunt în camera de oaspeți.

– Prietenii de calitate sunt mai valoroși decât diamantele. Am plâns în brațele lui Julie, trebuie să recunosc. S-ar putea să plâng și în brațele tale la un moment dat, dar sunt destul de calmă acum.

Se opri în capul scărilor și se uită în jos.

Urmele încăierării fuseseră eliminate. Masa pe care aterizase Jai nu mai era împrăștiată în bucăți pe podea. Fuseseră și câteva piese de ceramică și de sticlă sparte. Și sânge. Al ei, al lui, al lui Jai. Fusese spălat de pe podea în cea mai mare parte.

– Avea un pistol, a existat un pistol!

– Da, l-au ridicat polițiștii. Le-ai spus chiar tu.

– Partea cu spusul este cam în ceață. Cumva Waterstone m-a ținut de mână? Parcă mi-l amintesc ținându-mă de mână.

– Da, te-a ținut.

– Dar au găsit pistolul. L-au luat?

– Da, era descărcat. Rămăsese fără gloanțe. Auzind oboseala din vocea lui, Lila îl prinse de mână pe când coborau. Paznicii lui Vasin au subestimat-o, urmă Ash. A ucis doi dintre ei, a luat un pistol și o mașină.

– Era rănită când a ajuns aici. Ăsta a fost norocul meu. Nu m-am mai obosit cu yalele interne, asta a fost o prostie din partea mea.

– Am fost neglijenți. Nu mai țin minte dacă am activat alarma când am plecat. A trecut peste sistem, oricum. A ajuns la tine, iar eu nu eram aici.

– Nu o să facem asta. Lila se întoarse și îi prinse din nou fața în mâini. Nu o să ne facem asta nici nouă înșine, nici unul altuia.

– Spray lacrimogen și o unealtă Leatherman, murmură Ash sprijinindu-și fruntea de a ei.

– Nu mi-a venit nici o idee de utilizare a benzii adezive. Am orbit-o de i-au zburat mucii – adică ochii. Nu ar fi trebuit să vină pe aici, nu ar fi trebuit să încerce asta. Ar fi putut să scape.

– Orgoliu, presupun. A costat-o. Fine și Waterstone s-au întors în timp ce dormeai. Maddok n-o să mai vadă lumina zilei altfel decât printre gratii, pentru tot restul vieții – și a dat drumul unui potop de acuzații împotriva lui Vasin. Deja l-au arestat și pe el.

– Deci chiar s-a terminat.

Lila expiră zgomotos, conștientă că lacrimile erau pe punctul de a o inunda din nou. „Nu încă", își spuse.

– Știi chestia aia la care m-ai rugat să reflectez, mai demult? Am reflectat. Se îndepărtă de el ca să examineze lampa cu ștecherul stricat. Da, putea să-l repare. Mi-ai salvat viața, murmură ea.

– Dacă ideea asta te convinge să te măriți cu mine... o accept.

– Stai, lasă-mă să vorbesc. Am căzut pe scări. Totul e atât de neclar! Începuse să mă sugrume, și nu mai rezistam mult. Nu mi-a trecut toată viața prin fața ochilor – nu lucrurile din trecut, așa cum se spune. M-am gândit la tine și la imaginea pe care o ai tu despre noi.

M-am gândit că acum nu voi mai putea să mă bucur de asta, de viața din interiorul acelui glob de cristal și de tot ce ar fi putut să decurgă din ea. Am vrut să renunț – dar ea a spus că intenționa să te ucidă și pe tine când te întorceai. Și am găsit noi resurse. Nu doar unealta Leatherman pe care o strânsesem în mână, ci noi resurse. Fiindcă te iubesc. Uau, lasă-mi o clipă. Ridică o mână pentru a-l împiedica să se apropie înainte de a spune tot ce avea pe suflet. Nu puteam îndura gândul la o lume fără tine, gândul că ar fi putut să te ucidă, să ne răpească viitorul împreună. Așa că am găsit noi resurse – nu suficiente, dar mai multe. Chiar înainte să intri tu în forță, când credeam că se terminase, singurul meu gând era că nu ți-am spus niciodată că te iubesc. Ce idioată! Apoi cavalerul meu în armură nu foarte strălucitoare mi-a salvat viața. Desigur, eu am slăbit mai întâi capacul.

– Capacul?

– Ca la un borcan de murături. Am înmuiat-o zdravăn pentru tine, trebuie să recunoști.

– Îți blestema numele când au scos-o pe ușă.

– Serios? Lila zâmbi aprig. Tocmai m-ai făcut fericită.

– Fă-mă și tu pe mine. Accepți să fii soția mea?

Era în mâinile ei, își spuse Lila. Nu trebuia să se uite ca să știe. Trebuia doar să aibă încredere – și să aleagă:

– Am câteva condiții. Am visat dintotdeauna să călătoresc, dar cred că e timpul să-mi duc viața altfel decât plimbând după mine două valize. Îmi doresc ceea ce îmi era teamă să-mi doresc până nu mi-a trecut prin fața ochilor viitorul meu posibil. Îmi doresc un cămin, Ash. Un cămin cu tine. Vreau să merg în diverse locuri, să văd diverse locuri – cu tine –, dar vreau să-mi construiesc un cămin. Cred că pot construi unul fericit. Vreau să termin de făcut ceea ce am planificat, apoi să mă concentrez pe scris. Am o poveste nouă pe care vreau neapărat să o spun.

O poveste nouă pe care voia să o trăiască, se gândi ea. După o clipă de tăcere, continuă:

– Poate am să mai lucrez ca îngrijitor de locuințe din când în când, pentru câte un client mai vechi sau ca o favoare, dar nu vreau să-mi petrec viitorul mutându-mă de colo-colo. Vreau să mi-l petrec locuind în propria mea casă. Într-a noastră. Inspiră adânc, apoi îndrăzni: Și vreau să vii cu mine în Alaska, să-mi cunoști părinții, ceea ce e puțin cam înspăimântător, fiindcă nu am dus niciodată pe nimeni să-mi cunoască părinții. Și îmi doresc... Își șterse obrajii. Nu e momentul pentru o altă tură de plâns. Vreau un câine.

– Ce fel de câine?

– Nu știu, dar vreau unul. Mi-am dorit dintotdeauna un câine, dar nu puteam să ne luăm niciodată unul, din cauză că ne mutam în permanență. Nu vreau să mai fiu țigancă. Îmi doresc o casă și un câine, și copii, și pe tine. Pe tine te doresc atât de mult. Deci, vrei să te însori cu mine ținând cont de toate astea?

– Trebuie să mă gândesc. Râse și, fără să-și dea seama, o smuci spre el, apoi se desprinse rapid din îmbrățișare când ea icni. Scuze. Îmi cer scuze. Cu o tandrețe infinită, depuse săruturi ușoare pe toată fața ei. Îți accept termenii, fără discuție.

– Slavă Domnului. Te iubesc, și acum că știu cât e de plăcut să o spui, am de gând să o spun des. Își trecu degetele prin părul lui. Dar nunta n-o facem mai devreme de primăvară. Julie și Luke sunt primii.

– Primăvara viitoare. Am stabilit.

– Am trecut cu bine prin asta. Prin toată povestea. Își sprijini capul pe umărul lui. Suntem acolo unde trebuie să fim – ca oul de aur. Întorcând capul, își lipi buzele de gâtul lui. Cum e posibil să mă doară tot corpul, și totuși să mă simt atât de grozav?

– Hai să luăm medicamentele alea, apoi va rămâne valabilă doar cea de-a doua parte.

– Mi-ai citit gândurile.

Ținându-se pe după talie, începură să urce scările.

– O, știi ce altceva îmi mai doresc? Vreau să zugrăvesc baia principală. Am o idee pe care vreau să o încerc.

– O să discutăm.

Aveau să discute, reflectă ea, în timp ce se ajutau reciproc să urce. Urmau să discute despre tot felul de lucruri. Aveau timp suficient.